FKVOJVODINA★COM

1914

ФК ВОЈВОДИНА

НОВИ САД

ФК ВОЈВОДИНА

FKVOJVODINA★COM

Владимир Тодоровић
Мирослав Гавриловић

ОСАМДЕСЕТ ЦРВЕНО-БЕЛИХ ГОДИНА

ФК ВОЈВОДИНА 1914—1994.

Нови Сад, октобар 1994.

FKVOJVODINA★COM

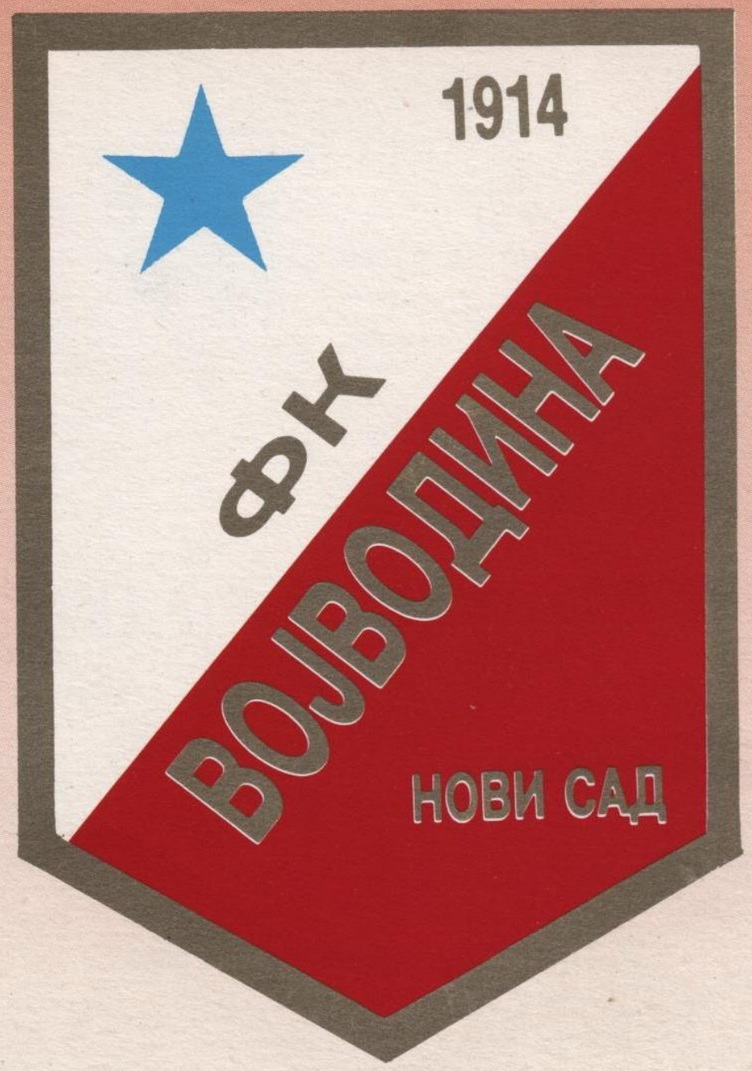

FKVOJVODINA★COM

Поштовани пријатељи,

у овој прилици се мора, пре свега, застати да би се исказала захвалност генерацијама градитеља историје Фудбалског клуба Војводина, играчима, тренерима и спортским радницима, који су допринели да Војводина израсте у клуб од изузетног угледа.

Војводина има чиме да се поноси. Један је од најстаријих југословенских клубова, најстарији прволигаш, најстарији шампион.

Али, Војводина се не поштује само због тога и ван граница наше земље.

Поштује се и зато што је одавно остварила замисао својих утемељивача, српске интелектуалне младежи, на тај начин што је заживела и изван света фудбала, као део Новог Сада, његове културне раскоши и његовог идентитета.

То богатство Војводине истичемо и као дуг. Свој и свих који ће доћи после нас.

Милутин Попивода,
председник
Извршног одбора

Спасоје Лакић,
председник
Конференције

FKVOJVODINA★COM

ПРЕДГОВОР

У протеклих осамдесет година, у разним приликама, објављено је неколико књига о животу и раду ФК Војводина. Због тога смо се нашли пред дилемом да ли да се определимо за уобичајени монографски концепт и тако у највећој мери само објединимо досадашњу грађу, или као што смо учинили, да покушамо да пронађемо другачији приступ, нешто по чему би се ово штиво разликовало од претходних.

Књига као што је ова, разуме се, неизбежно мора да има сегмент о прошлости. Будући да су се наши претходници бавили историјом ФК Војводина на заиста потпун и свеобухватан начин, одлучили смо да прошлост Клуба обрадимо крајње концизно, избегавајући да понављамо већ добро познате детаље. При томе, наишли смо и на неке нове моменте, али нисмо имали могућности да их за ову прилику истражимо и у потпуности расветлимо. Ипак, без претензија да прекрајамо историју ФК Војводина, споменули смо их у намери да то можда буде предмет интересовања других аутора, у будућим временима, јер наше искуство казује да је прошлост Клуба велика тема, у многим појединостима још недовољно сагледана.

Тражећи пут, а налазећи се пред обиљем података, определили смо се да ова књига превасходно буде посвећена највреднијим клупских резултатима постигнутим од оснивања до данас. Самим тим књизи се може приговорити да је на појединим местима површна и да је присутно подоста субјективности. Бројне несумњиво значајне догађаје чак и не спомињемо, о многе људе смо се огрешили, али учинили смо то свесно, поред осталог и због тога јер су тај дуг одужили аутори неких претходних издања посвећених ФК Војводина. Оно што други из објективних разлога нису учинили, а то се односи на детаљан опис највећих резултатских достигнућа до данас, нудимо на једном месту.

Нема сумње, међутим, да се периоди у животу једног фудбалског клуба не памте само по титулама и трофејима. Зато смо се определили и за приче о четири најзначајније генерације фудбалера Војводине, које су се, што је посебно занимљиво, циклично појављивале, скоро по правилу сваких десетак година. Неке од генерација нису имале одговарајући учинак на такмичарском плану, али су својим дугим трајањем свакако оставиле дубок траг. То се, пре свега, односи на генерацију која је носила црвено-бели дрес педесетих година. Није имала срећу да досегне резултатске врхове које је по квалитету несумњиво заслуживала, али је појединачна вредност играча из тог времена, посебно потврђена у дресу репрезентације, таква да представља темељ на којем је израсла данашња Војводина.

Генерација шездесетих је истакнуто место у клупским аналима обезбедила освајањем шампионске титуле, прве у историји. Генерација која је црвено-бели дрес носила седамдесетих година постигла је до данас непревазиђен успех на међународној сцени и била је најбоља у конкуренцији

FKVOJVODINA★COM

шампиона некадашње Југославије. Коначно, генерација осамдесетих по други пут је у Нови Сад донела шампионску титулу.

Оно што Војводину кроз историју прати као једна од главних карактеристика, без обзира на резултатску срећу првог тима, то је изванредно организован рад с младима. Зато се с правом може рећи да је пионирско-омладинска школа клупски стожер, и као непресушно врело талената и као права ризница трофеја.

Сакупљајући грађу имали смо бројне саговорнике међу бившим фудбалерима, тренерима, адвокатима, лекарима, новинарима, фоторепортерима...

Свима дугујемо велику захвалност на несебичној помоћи.

Аутори

FKVOJVODINA★COM

ВРЕМЕ

FKVOJVODINA★COM

На овом простору, нова игра пристигла с Острва, стекла је прве присталице крајем прошлог века. У Сомбору се зна да су се још 1887. године, у тамошњем спортском удружењу, бавили и фудбалом, истина не дуго.

Занимљив податак изнет је и у зрењанинском листу *Торонтал,* у броју од 21. априла 1900. Великобечкеречки бициклистички клуб је обнародовао да ће 29. априла отворити игралиште, на којем ће поред бициклиста и чланова фудбалског клуба моћи да се забављају и љубитељи тениса и куглања.

Годину дана касније, организовано, прихватају га и Суботичани, оснивајући Бачку. У клубу се озбиљно радило и ускоро, у сезонама 1908/9, 1911/12 и 1912/13, Бачка осваја првенство јужне групе, једне од четири групе у шампионату Мађарске.

Како је време одмицало, дружина које се баве фудбалом је све више, а и новине почињу да пропагирају нови спорт.

». . . Као друга популарна игра у Немачкој јесте лоптање ногом, тзв. фусбал. Њу не гаје само нарочити клубови но и академска омладина. Школе су ту игру завеле као врло згодну са хигијенског гледишта.

Што се по осталим местима та игра не шири, узрок треба тражити у томе, што се игралишта находе далеко од путова где се промет врши те је с тога број посматрача незнатан« — налазимо у београдском *Спорту и свету,* који стиже и претплатнику у Нови Сад.

Фудбалском лоптом тих година се забавља већ и младеж у Ковину, Сенти, Бајмоку, Кикинди, Сомбору. . . У Ковиљ је 1908. године доносе браћа Ђура и Јован, унуци књижевника Богобоја Атанацковића, писца првог оригиналног романа из српског друштвеног живота, *Два идола.* Са браћом Сагмајстер, Павлом и Данилом, и Стојанов, Ненадом и Радицом, оснивају фудбалски клуб Шајкаш, који ће 1914. године примити у госте фудбалере из Новог Сада, играче Војводине.

Највећи број фудбалских поклоника обучавају њихови клупски другови, захваљујући искуству стеченом далеко од куће. Тог посла прихватају се и браћа Атанацковић, студенти и фудбалери у Бечу. Ђура тамо наступа у једној од селекција Рапида на месту центарфора, док је Јован бранио гол ове екипе.

У Нови Сад, према неким изворима, прву фудбалску лопту доносе Еуген Шозбергер и Јанко Травањ. Купили су је у Пешти за три круне и шездесет филера 1902, а исте године новосадски Срби студенти оснивају први фудбалски клуб, не дугог века. Већ наредне године му се губи траг. Ништа боље судбине није ни клуб ђака Велике српске православне гимназије, чији живот и почиње и гаси се 1907. године.

Нешто касније, 1909, на новосадској фудбалској сцени појављује се UTK (Újvidéki testgyakorlók köre — Друштво новосадских гимнастичара), па 1910. и UAC (Újvidéki atletikai club — Новосадски атлетски клуб), који већ следеће године приређује, за оне прилике, прву интернационалну утакмицу. На данашњем Стадиону Војводине, тада велодрому бициклистичког клуба, прилагођеном потребама и фудбалера, састају се UAC и београдски БСК.

Фудбал се, на организован начин, није одомаћио у Новом Саду само на овом месту. На још једном игралишту, Велике српске православне гимназије, где је дозвољен искључиво приступ ђацима ове школе, новом игром заокупљен је велики број младића.

»Највише се на том зеленом пољу, обраслом сочном травом, играо фудбал. На узвишенијем

Др Коста Хаџи

FKVOJVODINA★COM

Еуген Шозбергер

месту, које се повлачи на тој страни дуж целе зграде Окружног суда (садашњег Војвођанског музеја, прим. аут.), била је изграђена права тркачка стаза, коју су ђаци—атлетичари обилато искоришћавали. За време фудбала одигравале су се често комичне, а и озбиљне сцене. Долазило је до препирке, свађа, па често и туче међу гимназијалцима—спортистима. Не толико због непризнатих голова колико због тога што су ови млади људи имали навику да између два полувремена воде живе и жустре академске полемике« — сећа се В. Спасић у листу *Дан* 1939. године.

И фусбал и футбал али и — шорлоптање. Фудбал добија и тај назив, и новосадска штампа скоро редовно препоручују читаоцима, с краја прве деценије овог века, долазак на шорлоптачке утакмице.

Хроничари за UTK и UAC углавном казују да се ради о мађарским клубовима, мада наилазимо и на написе о томе да у њима наступају и играчи других националности. Тако, на пример, *Застава* 1913. године износи у извештају са меча УТК — Грађански, у којем су Новосађани победили Загрепчане 3:1, да су се посебно истакла двојица играча:

»У новосадској групи били су најбољи играчи Срби Јовановић и Грујић који су највише допринели победи Новосађана«.

Њима се приписују посебне заслуге и после тријумфа UTK у јуну исте године. Поражен је вршачки Српски Соко 5:1, а само нешто касније овом клубу приступа још један фудбалер српског порекла.

Каријеру започету у екипи TTK из Темишвара и Kinizsi из истог града, потом у ријечкој Викторији, у Новом Саду наставља, закратко, Милош Црњански.

»Пред полазак у Беч, ујаку, у Експортну академију, ја сам се задржао код брата у Новом Саду. Слушао сам Салајку, како проговара у бећарцу и био сам играч у једном новосадском клубу (UTK). Изненада, тај клуб, играо је интернационалну утакмицу у Београду и ја се реших да останем у Београду и идем у комите, или Војну академију... — Поменути клуб је водио играче на заједничком пасошу. Прешао сам дакле у Београд и остао — не заборавља своју фудбалску прошлост у делу *Итака и коментари* Милош Црњански.

Новосадски гимнастичари, после овог гостовања, не остају једино без Црњанског. Ни голман Блау се не враћа у Нови Сад, јер је одлучио да приступи тиму БСК. Али, и UTK се сналази и успева да из пештанског MTK доведе Немеша, каснијег тренера Војводине. После њега члан UTK постаје и Мантлер, чувени бечки голман, који је неколико месеци провео у Новом Саду као морнар аустроугарске флотиле.

Фудбал је ових година, пред Први светски рат, без обзира на то што се често приређују сусрети, и даље атракција, игра којом се треба похвалити у посебним приликама. Тако се 1913. године, по завршетку аеромитинга, названог »крилатићском утакмицом«, организује пред надвојводом Јосифом и фудбалски меч.

Међутим, подршка новој игри се не пружа увек и у сваком моменту. Преко неких појава се на прелази ћутке и у новинама се упућују и најоштрије оцене:

»Тако се и јуче приметило, да су Новосађани безобзирни у борби и своје противнике ударају ногом и руком, ако друкчије не могу да спрече њихово продирање«.

Исти коментатор упућује своје суграђане, фудбалере, да се угледају на госте, пошто су они »идеално схватили дух ове спортске игре, онако како је она и у Великој Британији примордиално схваћена«. Ипак, у закључку се додаје и ово:

FKVOJVODINA★COM

»Данас пак шорлопта изметнула се у прилично груб шпорт, тако да га ретко где играју на утакмицама људи од бољег укуса. Шорлопту данас одржавају једино шпекулантски клубови, а прави педагози шпорта свугде су је осудили«.

Када је тако у граду, ни у селу не може бити другачије, па репортер новосадску читалачку публику извештава:

»Бачка омладина у Мокрину вредно се вежба у фудбалској игри, па како у њој преовлађују Срби ђаци, како та игра на здравље врло брзо утиче, вредно је изнети разне појаве на јавност. Када су се дакле ђаци у Мокрину добро извежбали, отишли су у Перјамош на утакмицу са ондашњим ђацима, где се испоставило да ђаци у Перјамошу нису добро извежбани нити се држе строго прописа. Они су усамљене мокринске ђаке на неправилан начин победили. А после ће се видети да перјамошки Немци нису дорасли нашим Србима. Јер ових дана су Перјамошани вратили посету нашим Србима. Дошли су са коли пред вече. Утакмица се није могла одржати него се одржала кратка проба, на којој су се Перјамошани уверили да ће морати подлећи добро извежбаним и срчаним Мокринчанима. За сутра дан пре подне је заказана утакмица. Тај сутрашњи дан су многи жељно очекивали. Али, не лези враже! Перјамошани поранили, сели на кола и стругнули без »због ом остај!«. То је једна карактеристика, а ево опет једна немачка. — Одоше наши фотбалци у суседно место Велику Теремију, да се такмиче са ондашњим фодбал-клубом, па се и ту испоставило, да су Немци силеције, да су брутални, тако да су наши морали формално побећи, јер би иначе по леђима добили. Ето тако се понаша културтрегерашка омладина«.

Само, и поред жестоке новинске критике после утакмица које обилују преоштрим стартовима оставља се прилика актерима да измене схватање, и у једном од тих текстова налазимо овакав суд новосадског спортског извештача:

»Но наше је мишљење ипак то, да би вредело пригрлити и неговати ову игру, али гајити је и играти је са лепим комбинацијама и хармонијом, а не грубом физичком силом«.

Ни терени, игралишта или вежбалишта, како се понекад називају, нису у најбољем стању, тако да се у штампи за оба новосадска, и оно које данас припада Војводини и једно крај тадашњег Артерског купатила, касније Јодне бање, каже да су »врло незгодна и неравна«.

Др Урош Чаковац

Али, развитку фудбала више ништа не може стати на пут. У Новом Саду се игра све већи број утакмица, бележе се бројна гостовања, а посебан догађај 1913. године представља долазак једног од најугледнијих београдских клубова, Велике Србије. Град је, међутим, и поред тога што је засут бројним догађањима у свим сегментима, на културном плану и забавном, што цветају трговина и занатство, опхрван политичком подељеношћу. Незадовољство српског живља влашћу K und K монархије је и те како присутно, тензија је висока и стога, а не само због спортских побуда, ишчекује се са великим занимањем утакмица заказана за 13. октобар, како штампа најављује, »у 3 сата после подне на вежбалишту крај Артерског купатила«.

Др Душан Попов, реконструишући овај меч у књизи *Војвођански лигаши,* наводи присуство утакмици значајног броја ђака гимназије и Богословије из Сремских Карловаца.

Сусрет је окончан победом домаћина 3:1, али не и само њом. За неке од посетилаца, као што је то био касније један од оснивача Војводине, др Урош Чаковац, радило се о догађају који се памтио до краја живота:

»Иза гола Београђана, на којем је бранио пупуларни Данило Стојановић — чика Дача (угледно име међу пионирима фудбала у Србији, прим. аут.), пободена је српска тробојка. То је онда био симбол слободе и подстрек да и ми организујемо наше спортско друштво, Војводина«.

Застава, дан по завршетку меча, у јутарњем издању наводи најпре да »ниједна утакмица није била оволико добро посећена«, као и да се »нарочито одазвала српска публика«:

FKVOJVODINA★COM

»Први одсек борбе се свршио подједнако. У другом одсеку су победили Новосађани двапут, а Београђани ниједанпут. Судија је Новосађанима досудио и трећу победу, али она није била правилна, јер је лопта искочила. Тада је игра постала много живља и када су Београђани спремали да убаце лопту у капију, један је Новосађанин гурнуо једног београдског играча. То код Новосађана није новина. Због тога је игра прекинута, а српска омладина је бурно протестовала. Онда се умешала и полиција која је долевала уље на ватру. Капетан Цанбауер претио је да ухапси Саву Оберкнежевића (каснијег потпредседника Војводине, прим. аут.), због чега је омладина бурно протестовала, па је могло доћи до сукоба. Али је ипак надвладао разбор. Када су се Београђани појавили на улици, дочекала их је српска омладина и поздравила бурним узвицима: Живели! Полиција је опет почела да се меша и ухапсила је једног ђака. То је дало повода новом огорчењу, које се стишало када је ђак пуштен на слободу. Да је полиција имала више стрпљења и хладнокрвности, не би дошло до овако бурних демонстрација. Београдски играчи имају добру технику, али они тек пола године вежбају у игри шорлопте — и према томе нису требали да долазе овако на утакмицу«.

Још један моменат, осим наведених, подгрејао је атмосферу у гледалишту. Гостујући тим био је незадовољан одлуком судије да призна неки од погодака UTK. По мишљењу Београђана, Данило Стојановић је исправно интервенисао када је, прихватајући лопту рукама, обишао око стативе. Мрежа тада није било, што је омогућавало ову врсту одбране гола, а у Београду је она била и допуштена. Штавише, од ње је добит била двострука. И гол је сачуван и голман се тако штитио од насртаја супарничких играча. Они су, наиме, без много обзира нападали голмана, те су се Београђани 1905. године досетили и донели овај пропис према којем се није смело после тога атаковати на њега. Судија новосадске утакмице, међутим, показао је на центар, јер је Данило Стојановић трчећи око стативе закорачио у простор гола и вратио се преко корнер линије у игру.

У праву су, ето, били сви, свако се свог становишта, само су уследиле неугодне сцене. Но, то ипак није резултирало љутњом која би довела до нарушавања добрих односа два клуба. UTK само две недеље касније одлази у Београд, када Велика Србија прославља победу 6:0, а у Новом Саду се, нешто доцније, наставља серија приређивања мечева од посебног значаја, па се састају београдски Српски мач и бечки Рапид, када Београђани приређују изненађење. Бољи су, а 3:2 у њихову корист доноси опет проблеме полицији града домаћина, о којима сведочи Данило Стојановић у књизи *Чика Дачине успомене 1903—1953:*

»С пролећа 1914 године, новосадски НТК приредио је био турнир, на који су били позвани бечки Рапид, београдски Српски мач и још један клуб. Првога дана, у главној утакмици, састали су се Београђани и Бечлије и из овог сусрета, неочекивано али потпуно заслужено, Београђани су изашли као победници. Што је најзначајније, успех је могао бити и већи, само да су играчи Српског мача били ефикаснији у пуцању, те је само ово спасло Бечлије од неизбежне катастрофе...

Овај успех Срба усред Новог Сада — који је тада био под аустроугарским жигом — био је диван повод за националне манифестације тада тешко угњетених Срба од стране Мађара и Немаца. Због овога и није дошло до финалног сусрета турнира између Српског мача и новосадског НТК-а, који је требало да се одржи сутрадан, већ су Београђани, на захтев аустроугарских власти, морали да напусте Нови Сад још одмах после добијене утакмице са Рапидом...«

Утакмице се и даље нижу, па у Нови Сад стиже и БСК, а победник, UTK му узвраћа посету, када следи потпуни реванш Београђана. Новосадски гимнастичари још једном, у априлу 1914. примају у госте Велику Србију, поново предвођену Данилом Стојановићем, с којим стижу, према *Застави,* »све одабрани младићи, великошколци, високи, снажни, и то: Викторовић, Радојковић, Милошевић, Тодоровић, Стефановић... Четворица од њих војевали су у оба балканска рата. Никола Крстић борио се и одликовао код Куманова, Једрена и на Чаталџи«.

Фудбал је, ево, тада још постао саставни део живота Новог Сада, у којем и на сам дан атентата у Сарајеву, 28. јуна 1914. године, приређују вероватно последњу утакмицу пред рат, UTK и Пештанског гимнастичког клуба, за који играју, по писању штампе, »осморица најбољих угарских фудбалера«.

FKVOJVODINA★COM

Тих јунских дана, између Ковиља и Новог Сада успоставља се још једна значајна спортска веза. Прва датира од 1872. године, када је књижевник и друштвени и политички радник, рођен у Ковиљу, Лаза Костић основао Прву новосадску јачачку, гашачку и веслачку задругу. Нову страницу спортске историје исписују, сада, са стране Ковиља, домаћина прве утакмице фудбалера Војводине, уз оснивача клуба Шајкаш, браћу Атанацковић, Сагмајстер и Стојанов, и Павле Веселиновић, Душан Фрушић, Стеван Стевановић, Чичовац и Ћира Марковић.

Њих се сећа спиритус мовенс Војводине, др Коста Хаџи, када у октобру 1958. године пише о педесетогодишњици клуба, који је 1914. дочекао Војводину, а чији су се чланови после правог дебакла пред својим навијачима понели као прави спортисти, о чему налазимо потврду и код др Чаковца: »Растали смо се као добри пријатељи«.

Утакмица је одиграна највероватније на игралишту у Горњем Ковиљу. Данашњу варош су у то време чинила два села, Горњи и Доњи Ковиљ, а остало је забележено и да се први ковиљски фудбалски терен налазио подаље од села, у крају званом »Ада«, на шта нас упућује текст посвећен спортском клубу Војводина објављен у *Алманаху спортских клубова у Југославији,* Јосипа Франка: »Основана је 1914. год. по ћацима ондашње Српске Православне Велике Гимназије у Новом Саду и неколико трговачких помоћника. Прва јавна утакмица одржана је у Г. Ковиљу против СК Шајкаша. . .«

Дунавски парк пре Првог светског рата

Иако се махом тврди да је Војводина први сусрет организовала непосредно након оснивања, чак се каже и да се малтене сутрадан по коначном договору ишло на сусрет са фудбалерима из Ковиља, поједини извори усмеравају ка закључку да је првих идеја о формирању клуба било још 1912. године.

Гимназијалци, утемељивачи клуба, од којих већина доцније постаје део интелектуалног потенцијала не само Новог Сада, се после часова окупљају и на свом игралишту, као и у Занатлијском дому, али и у Дунавском парку, другачијем од данашњег, са много растиња и великим језером. Зими је ту било клизалиште, док се током осталих месеци пловило чамцима.

»У језеру се налазило острвце, на које смо често одлазили и ту се, у ствари, заподенула коначна прича о нашем фудбалском клубу« — испричао је својевремено новинару Душку Богдановићу др Коста Хаџи.

А 1912. као годину битну за историјат Војводине указује велика спортска приредба, одржана у Новом Саду 2. и 3. маја 1926. Војводина је том приликом, налазимо у штампи, прославила велики јубилеј, само извештачи нису и истомишљеници о којој годишњици се радило.

У *Загребачком шпортском листу* тврди се да је у питању петнаестогодишњица, новосадски лист на немачком језику *Deutsches Volksblatt* да је то било обележавање дванаестогодишњице, новосадске новине на мађарском *Délbácska* наводе да се славила деценија рада, док *Јуда Макаби,* спортски лист истоименог клуба новосадских Јевреја, наглашава једино да се светковина у граду приредила због значајног, јубиларног датума О. С. К. Војводина, братског клуба на истом игралишту.

Што се догађања тиче, сви се слажу: била је то велика свечаност.

»Дуго ћемо имати утисак који је на нас учинила. . . Посјет публике оба дана био је огроман. Јасно се види, да у Новом Саду расте шпортски интерес код новосадске публике. Примјетило се и много врло угледних дама и такођер велике господе. Трибине су биле посједнуте најелитнијом новосадском публиком. Примјетио се и г. градски начелник« — износи се у *Загребачком шпортском листу* 8. маја 1926. године.

Délbácska 4. маја обавештава читаоце да се на Игралишту Карађорђе присутнима најпре обратио председник клуба Дака Поповић.

»Г. Дака Поповић је отворио прославу поздравним говором и причао је о десетогодишњици спортског друштва. Изразио је наду да ће се лепим резултатима и примерним радом доћи сигурно и до следећег јубилеја, а онда је г. Поповић позвао скуп да краљу Александру упути телеграм, што је и учињено.

После г. Поповића је говорио г. Коста Хаџи о оснивању и десетогодишњем раду. Захвалио се

FKVOJVODINA★COM

клубовима који учествују у прослави и потом поздравио председника г. Даку Поповића и представио га као пример. Као човека који се бори за спорт и ранијег атлетског рекордера. Г. Хаџи је подвукао и важност начина размишљања у спорту, који нема ничег заједничког са политиком, ни било којом другом облашћу, а онда се захвалио спортистима на до сада учињеном и позвао их на такмичење.

На крају је откривена спомен плоча и тако је прослава отпочела«.

Са стадиона се отишло у центар града, где је у 10,30 часова, ради популарисања атлетике одржана трка штафета.

Такмичари су трчали од зграде поште до гимназије, па до апотеке Гросингер, док је циљ био код Градске куће.

»На Корзу је била огромна маса свијета, која је, може се рећи, са великим интересовањем очекивала исход ове трке. Дивну статуу добила је група Н. А. К.-а, са Брезовским на челу, који је стигао први« — бележи *Загребачки шпортски лист.*

Публика се у поподневним сатима вратила на Игралиште Карађорђе, где су фудбалери новосадских клубова наступили на турниру. Првог дана Ускрса, 2. маја, одигран је најпре меч НАК — Јуда Макаби 4:0 (2:0), па Војводина — Раднички 3:2 (2:0). Наредног дана Раднички је освојио треће место. Победио је тим Јуда Макаби 1:0 (1:0), а велики пехар, намењен најбољем, примили су играчи клуба слављеника. На свечаној вечери, уочи које им је уручен трофеј, наздравило се успеху, резултату 2:1 (1:0) у утакмици с тимом НАК.

»Нису заборављене ни многе омладинске и друге екипе свих градских тимова. У току маја, слично као и приликом јубилеја, одржаће се и такмичење ових тимова« — записана је најава у листу *Délbácska.*

Несумњиво, био је то велики спортски празник и клуба, али и читавог Новог Сада, па је зато нереално претпоставити да је Војводина овом приликом обележила дванаестогодишњицу, јубилеј коме се мало када, посвећује посебна пажња. Што се, пак, друге тврдње тиче, да се прославила десетогодишњица, то би упућивало на 1916. као годину оснивања, што је, опет, у колизији с наводима оних који су створили Војводину, а осим тога мало је вероватно да је клуб могао бити формиран током рата.

Још нешто мало светла на 1912. годину баца податак из разговора објављеног у листу *Војводина,* октобра 1982. године, у којем један од првих чланова прашке Славије, др Антон Мареш каже да је 1912. Славија гостовала у Новом Саду:

»Почетком овог века, фудбалски стручњаци, инжењери Рене Бола и Здењек Јахен долазе у Нови Сад да пропагирају фудбалску игру. Године 1912. група новосадских студената у Прагу позива Славију да гостује у Новом Саду. У лето исте године турнирски тим Славије, који је овај клуб сваке године слао на турнеје у иностранство, долази у Нови Сад и сусреће се с клубом који се звао Конкордија. Том приликом прашки фудбалери поклањају овим играчима комплет црвено-белих дресова са петокраком«.

Уз ово свакако треба поменути и податке наведене у два текста из првог броја листа Фудбалског клуба Војводина, објављеног у марту 1957. године, иначе истоветне са оним председника клуба Илије Балабушића у обраћању Поглаварству Новог Сада 5. марта 1937. године.

У та два наврата се, наиме, у клупским новинама напомиње да је идеја рођена 1913. године, што износи и Илија Балабушић, потписник молбе Војводине градским оцима за финансијску помоћ:

»Наш клуб, као једини национални клуб, основан је 1913. године од тадашњих ђака Српске Православне Велике Гимназије, ради на спортско васпитном пољу у Новом Саду. Кроз дуги низ година: пре рата, за време рата и после рата наш клуб је као једини национални клуб у овим крајевима радио и борио се не само на пољу спорта — ногомета, већ је био зборно место за нашу омладину, свесну дужности и одговорности за своју отаџбину...«

Нејасно је и у којем месецу је отпочео живот Војводине. Оснивачи се углавном изјашњавају у досадашњим клупским монографијама да је то било јуна, уочи утакмице у Ковиљу, али др Душан Попов у књизи *Војвођански лигаши,* после разговора са неким од првих играча, казује другачије. Предочава тачан датум, 6. март 1914. године, а у истом правцу нас води и напис у листу *Нови Сад* од 1. децембра 1933. године. На почетку текста, под насловом *С. К. Војводина,* каже се:

»Марта месеца 1914. године неколико ученика тадашње Српске православне гимназије новосадске са трговачким помоћницима основали су Спорт клуб Војводину...«

FKVOJVODINA★COM

Први пут домаћини прашкој Славији 1. јануара 1932. године. Утакмица завршена победом гостију 6:0

Такође, о томе да се март 1914. сматра месецом који не сме бити заборављен, говори и др Коста Хаџи када у марту 1959. године, истиче у клупском листу:

»Пре 45 година, у ове дане, одржан је састанак у једној шупи штрикерске радионице мајстора Шијакова, на Темеринском друму, на којем је основан спортски клуб Војводина...«

Сагласје, и то потпуно, постоји када се говори о исходу утакмице у Ковиљу. Новосађани су победили 5:0, само су опречна сведочења о саставу екипе гостију. Око учешћа десеторице фудбалера се сви слажу. Били су то: Светозар Јоцковић, Јован Љубојевић, Милорад Милићев, Душан Ковачев, Јован Јоцковић, Озрен Стојановић, Урош Чаковац, Живојин Ђеремов, Предраг Стојановић и Сава Шијаков. Једанаести је, по једнима, био Ђорђе Шијаков, по другима Гавански, чијег се имена више нико не сећа.

Недоумица, међутим, нема када се покушају расветлити неки други елементи. Дресове, светлоплаве сашила је мајка Милорада Милићева, а о осталој опреми говори др Урош Чаковац у клупском листу 1964. године:

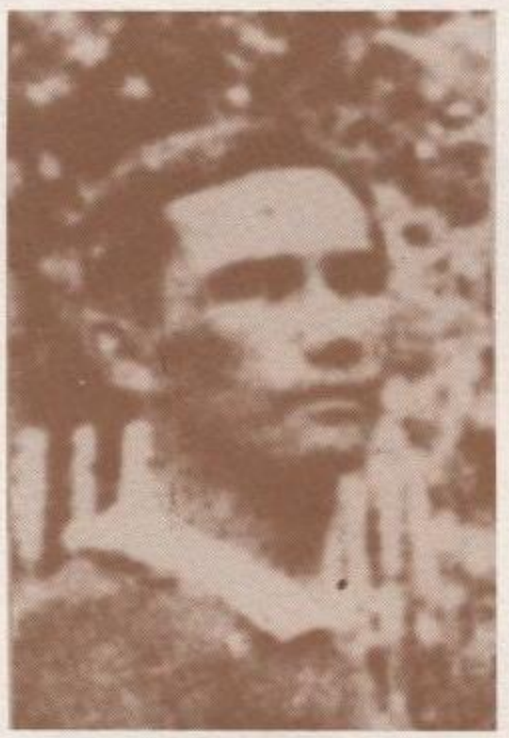

Јован Љубојевић

»Играли смо у белим гаћицама, ципелама пештанске фирме »Кертес«, прописним штуцнама и чарапама. Били смо прави фудбалски тим«.

У Ковиљ су, наводно, новосадски фудбалери отишли пешице, мада се понегде износи и да се путовало запрежним колима. Др Коста Хаџи, већ тада важни човек клуба, бринуо је и о одласку и о повратку кући, прилично сложеном.

»Од Ковиља до Дунава су нас љубазни домаћини однели на обичним сеоским колима, преко реке смо ишли скелом, а од Сремских Карловаца до Новог Сада смо ишли возом« — записана је у данима прославе педесетогодишњице Војводине изјава Предрага Стојановића, кога његов брат, др Озрен Стојановић у књизи Боривоја Ми-

FKVOJVODINA★COM

росављевића *Јубилеј шампиона* наводи и као једног од стрелаца меча у Ковиљу, док остале није упамтио ни он, ни други актери дебија Новосађана.

Драгоцени документ, везан за почетак рада, представља фотографија начињена у дворишту радионице Саве Шијакова, којом су у пролеће 1914. године овековечили један од разговора о фудбалском клубу новосадски гимназијалци, који свој град нису задужили само формирањем Војводине. Снимак је начинио Миленко Шијаков, касније један од утемељивача текстилне индустрије Новог Сада, а скупу су присуствовали Душан Хинић, доцније угледни хемичар, па Владимир Милићев, који је постао професор универзитета, истакнути правници Раденко Ракић и Каменко Ћирић, виђени адвокат др Коста Хаци...

Сви оснивачи тог дана нису били на окупу. На фотографији нема, такође веома заслужног, Јована Љубојевића. И дом његове породице, једнако као и фамилије Шијаков и других, био је место договора. Када се одлазило код Љубојевићевих, то је значило да се иде у куглану или кафану Занатлијског дома, чији је власник био отац будућег капитена Војводине, коме у скоро свим написима др Коста Хаци придаје посебну важност, када износи сећања на почетак рада клуба.

»Најодушевљенији и најпопуларнији омладинац био је пок. Јован Љубојевић« – указује др

УТЕМЕЉИВАЧИ. Слева, стоје: Раденко Ракић, Гојко Ружић, Владимир Милићев, Душан М. Хинић. Седе: Коста Хаци, Ранко Тошић, Ђорђе Живанов. Доњи ред: Ђорђе Шијаков, Бранко Госпођиначки, Каменко Ћирић

Хаци 1957. године, а две године касније др Хаци бележи: »Група омладинаца у којој је предњачио покојни Јоца Љубојевић договорила се да један такав клуб организује«.

FKVOJVODINA★COM

Рат, наравно, прекида и све фудбалске активности, међу којима и ону у Новом Саду, из 1914, да Војводина од градских власти добије сагласност да отпочне и званично да живи. Био је то, објашњава др Коста Хаџи, најпре »дивљи клуб«.

»Чланство се састојало искључиво од ђака... сами су набављали копачке и све остале потребе за фудбалску игру« — пише др Хаџи.

Већ 1918. Новосађани обнављају Војводину, само под потпуно другачијим условима.

»Сада клуб има не само оснивач играче него и помажуће чланове, љубитеље фудбала из редова старијих генерација. Клуб добија правила...« — упућује нас др Хаџи.

Алманах спортских клубова у Југославији Јосипа Франка говори нешто другачије, да Војводину њени оснивачи реорганизују 1919. године, али и поред ових разлика извесно је када клуб легално почиње да живи.

»Војводина ногометно друштво у Новом Саду ових дана од стране министарства добило је одобрена основна правила. Друштво је основано из круга академске и трговачке омладине и од младих чиновника. Свој рад је већ отпочело...« — наводи се 22. маја 1919. године у листу *Слобода*.

Клуб, на неки начин, функционише и током рата. Студенти — фудбалери из Новог Сада у Прагу тренирају и играју у тамошњој Славији, а неки, као др Урош Чаковац, наступају и за друге тимове. Др Чаковац је, пише у листу *Нови Сад*, у броју од августа 1924. године, наступао за »популарни прашки клуб Чехне Смихов«.

Пошто је од 1919. године Војводина потпуно организовани клуб, бира се управа, као и други органи, а истовремено добија и првог председника. Био је то Живко Бајазет, дугогодишњи председник Српске трговачке банке, угледни Новосађанин, чије се име везано за соколски покрет помиње још почетком 1912. године у *Застави:*

»...Одржана је редовна скупштина Српског Сокола у Новом Саду... Изабрани су: старешина Живко пл. Бајазетов...«

У разговору са новинаром Миленком Грчићем 1964. године, који је коришћен и у књизи *Пола века*, др Урош Чаковац износи успомену на ове дане и избор првог човека клуба:

»Признајем, требало ми је много времена да га убедим. Фудбал га није интересовао и стално

Живко Бајазет

је спомињао зашто смо баш њега изабрали. На крају, када сам му објаснио да га нећемо много гњавити обавезама — пристао је. У ствари, клуб је водио потпредседник Сава Оберкнежевић«.

Др Чаковац каже и да је Сава Оберкнежевић, који је иначе на истој скупштини Српског Сокола на којој је 1912. биран Бајазет за старешину добио поверење чланства да постане вођа Српског Сокола, волео фудбал. Као ватрени навијач Оберкнежевић је, уосталом, упамћен из 1913. године током првог гостовања Велике Србије у Новом Саду, о чему је већ било речи.

Иако није био заљубљеник у фудбал, Живко Бајазет је био први мецена фудбалера Војводине, којима је помогао да набаве материјал за нове дресове. Део опреме су доносили и студенти из Прага, где се скупљала чланарина од пет круна, а долазак на распуст студента Чаковца 1920. године значи за све који чине Војводину више од сусрета са старим пријатељем и клупским другом:

»Донео сам из Прага комплет гарнитуру за фудбалере Војводине: 14 црвено-белих кошуља са звездом, исто толико пари ципела, штуцни и

FKVOJVODINA★COM

Фудбалери Војводине, студенти у Прагу, као играчи Славије 1920. године. У црвено-белим дресовима стоје, слева Урош Чаковац, Сава Игњачев, Цветко Стефановић, тројица студената из Загреба, репрезентативац Славије Јозеф Чапек, Ђорђе Остојић и Никола Добровић. Седе: Душан Сувајџић и Предраг Стојановић

200 значака за наш клуб које су израдили чешки мајстори. Тада сам донео и неке атлетске реквизите: диск, копље, куглу и спринтерице. У Нови Сад сам те године довео Чапека, центарфора прашке Славије и чехословачке репрезентације, која је тада била једна од највећих сила у фудбалу« — износи др Чаковац у клупском листу 1963. године.

Веза Војводине са прашком Славијом није се одржавала захваљујући једино др Чаковцу и чувеном стрелцу, који је током боравка у Југославији наступао и за Новосађане, него и другим фудбалерима Војводине.

»Студенти играчи Војводине одлазили су већином у Праг на студије и тамо су у оквиру СК Славије организовали своју посебну екипу. Овај боравак наших студената и њихова спортска повезаност са СК Славијом имао је велики утицај на даљи развој саме Војводине. Не само што су преузете боје Славије, него, што је много значајније, постављен је систем игре који је у то време био доминантан у Чехословачкој, а нарочито у Прагу. Урош Чаковац, Никола Добровић, Доситеј Ковачев, Сава Игњачев, Озрен Стојановић, Жика Ћеремов и многи други, пренели су у Нови Сад стечена искуства и развили већ од првих дана 1920. године код Војводине тежњу не само за ефикасном него и стилском игром, на око лепом и пуном фиинх, испреплетаних комбинација, технички дотераној« — указује др Хаџи.

Клуб све више јача и на другом плану, окупљајући превасходно интелектуалце, али и трговце и занатлије, а 1921. године му се припаја и клуб Новосадске трговачке омладине, Омладинац. Жеља је била обострана. Фудбалера Омладинца да се нађу у клубу у којем ће моћи организованије него до тада да раде, а Војводине да повећа играчки фонд, како би могла да редовно игра утакмице, уместо као до тада, једино током лета, када су пристизали студенти са школовања изван Новог Сада.

Др Коста Хаџи лагано и пажљиво слаже мозаик, па најпре успева да приволи познатог адвоката др Јована Латинчића да на месту председника наследи Живка Бајазета, док касније у клуб стиже Дака Поповић, који ће се наћи на месту првог човека, некад и оперативца, а у многим годинама до 1941. и почасног председника. Углед-

FKVOJVODINA★COM

ни инжењер и личност из пословног света не само Новог Сада, широко образован, доцније и водећи човек Дунавске бановине, оставио је запис о неким данима проведеним у клубу:

»... После рата, око 1921. године, примио сам се председништва у спортском клубу Војводини. Волео сам спорт, активно се бавио њиме у младости, и веровао у његов значај за физички и морални развој наше омладине. Тај положај захтевао је доста ангажовања, седничења и другог, јер је материјалних, организационих, стручно-спортских и других проблема пред којима је клуб стајао било веома много«.

Војводина се увек у међуратном периоду старала да у управи окупља што истакнутије Новосађане, али не и једино њих. Рецимо, за почасног члана председништва јануара 1939. године је изабран и др Михајло Андрејевић, редовни професор Београдског универзитета и током четири деценије члан различитих форума ФИФА.

Дограђујући организацију клуба, у којој важна места у прво време заузимају секретари, најпре Миленко Шијаков, па и први капитен и потпредседник Јован Љубојевић, чије су заслуге и у томе што је током рата бринуо о Војводини, као и први тренер црвено-белих Радмило Живановић, уводи се и функција пословног председника, извршног органа управног одбора. Те дужности се прихвата др Хаци, а Војводини већ двадесетих успева да се избори за видну позицију у југословенском фудбалу.

»Унутрашњи развој фудбала ишао је одлучним кораком напред и преко добро организованих подсавеза. Они су тада били носиоци једног широког у масама прихваћеног подсавезног првенства. Из њих су се касније излучивали победници који су онда наставили фазу такмичења на нивоу државе. Нарочито су велики клубови тог доба, као ХАШК, Грађански и Конкордија из Загреба, Хајдук из Сплита, БСК, Јединство и Југославија из Београда, затим Славија и САШК из Сарајева, Илирија и Приморје из Љубљане, Скопски спорт клуб, Мачва из Шапца, Војводина из Новог Сада, Бачка и САНД из Суботице и Славија из Осијека и други показали својим све бољим играма и све већим прихватањем публике да би се једно систематски организовано првенство целе државе повољније одразило како на развој саме игре, тако и на подизање подмлатка и интересовање публике. И тако је убрзо никло прво државно првенство Југославије 1922/23...« — уводи нас у почетке такмичења др Михајло

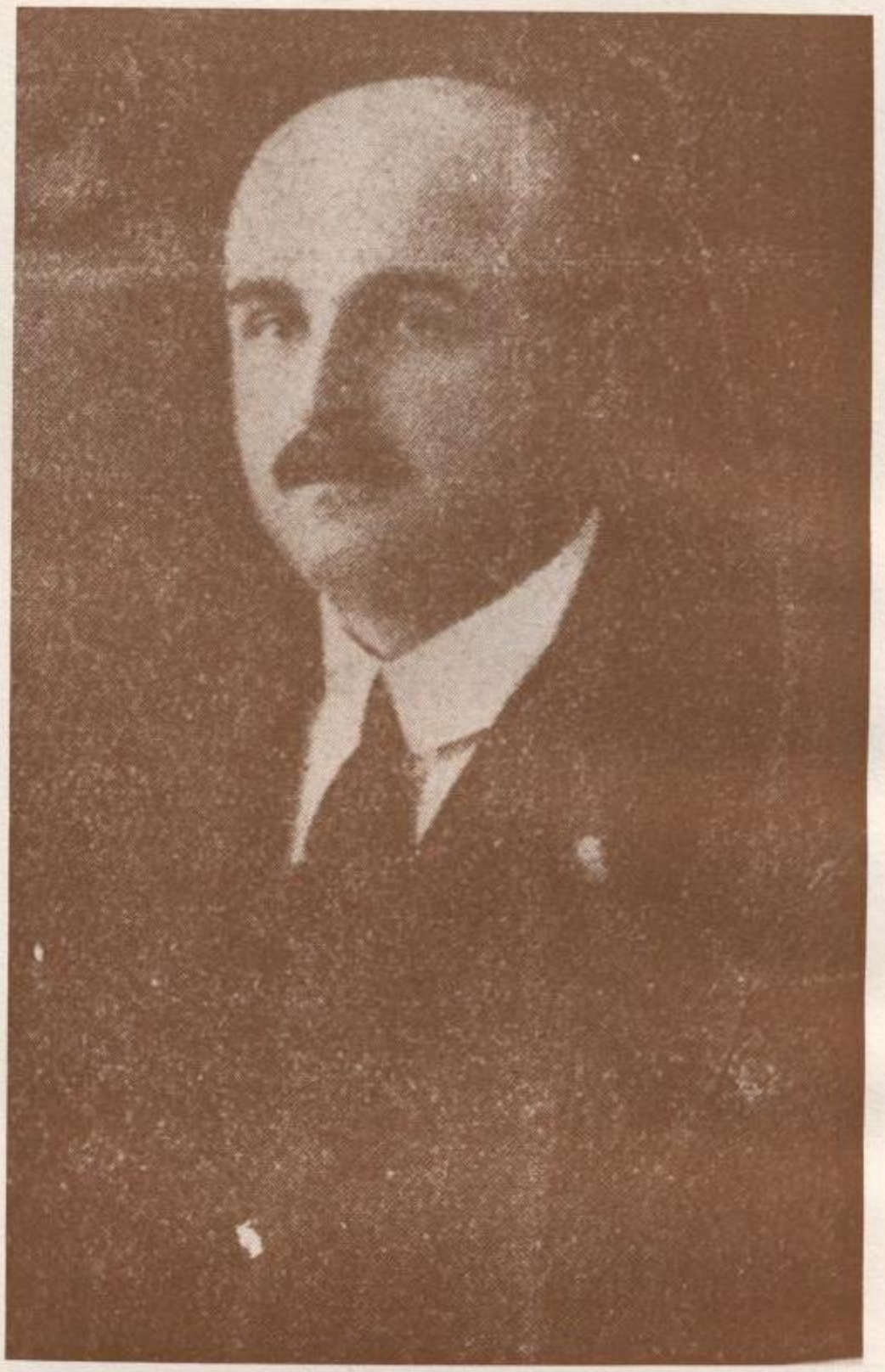

Дака Поповић

Андрејевић у *Енциклопедији југославенског ногомета.*

Афирмацији Војводине много доприноси потез који 1921. године повлачи Дака Поповић, уводећи, на неки начин, прави професионални однос у играчком погону. Ангажује два чувена играча, Шандора Дудаша и Гезу Абрахама »Сараза«, који 28. јуна 1922. постаје репрезентативац Југославије, дебитујући у мечу Југославија—Чехословачка 4:3 (1:3), у којем је и двоструки стрелац.

»Довели смо из Сегедина одличне фудбалске играче Сараза и Дудаша, који су знатно појачали наш фудбалски тим. Сараз је био изванредно хитро и технички спремно крило, играо је чак и за репрезентацију. По занимању био је столар, али се није бавио тим занатом, него искључиво фудбалом, па сам га и ја материјално потпомагао. Дудаш, такође одличан фудбалер, играо је центарфора и, чешће, бека. Он се дуже задржао у Новом Саду где се и запослио у своме занату (а

FKVOJVODINA★COM

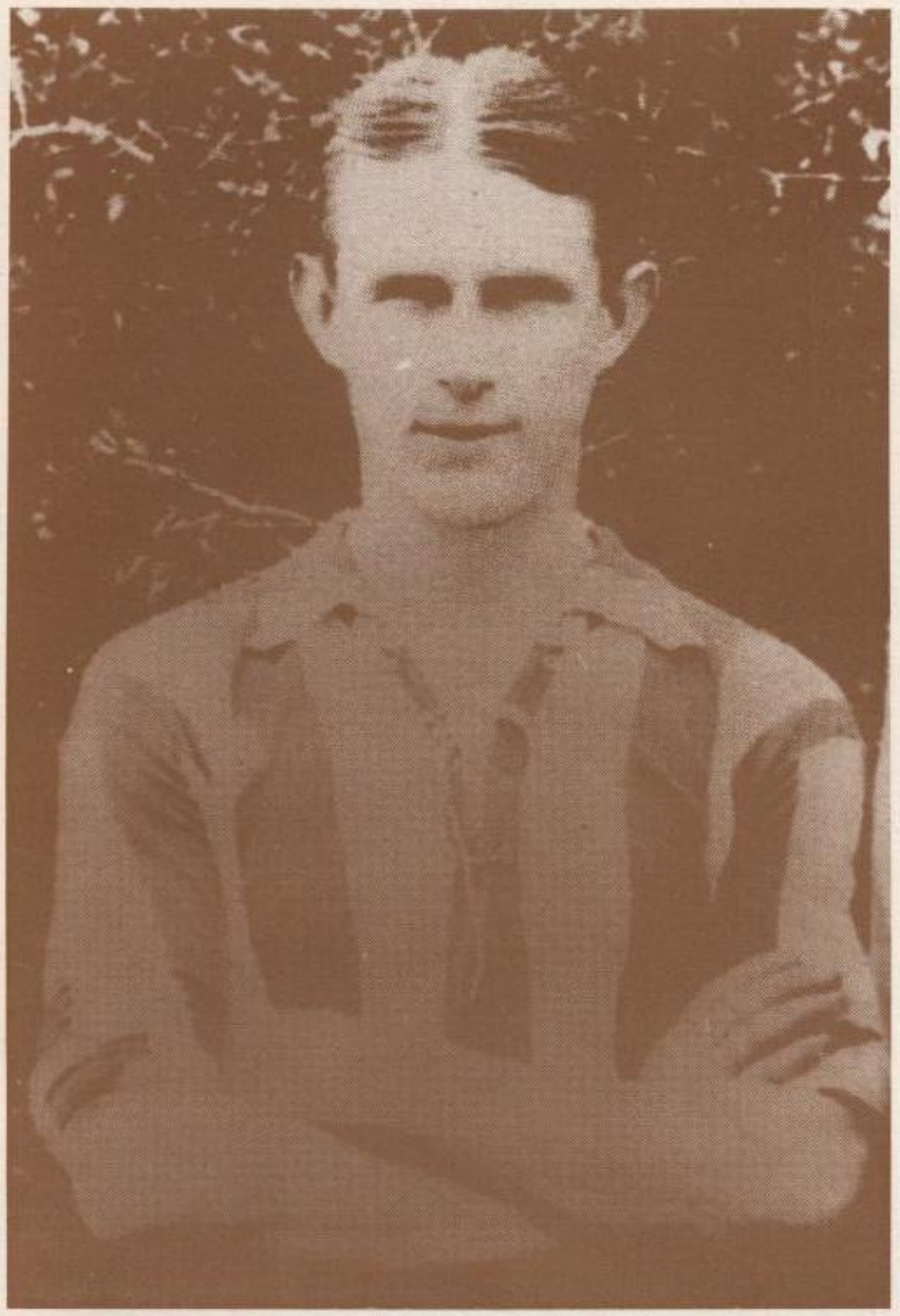

Еуген Абрахам »Сараз«

чини ми се да је он био столар. . .« — указује Дака Поповић.

Онима који неуморно раде на стварању што солиднијег темеља клуба, придружује се почетком двадесетих година још један некадашњи новосадски гимназијалац.

У град у којем се школовао, враћа се по завршетку студија у Београду, архитекта Бошко Симоновић. Бивши голман Српског мача, па члан БСК, у којем стиче и прва искуства као стручњак, укључује се одмах у велики посао, изградњу новог стадиона, данашњег.

Војводина, истина, ту неко време после рата игра и тренира, али не за дуго. Некадашњи велодром је у очајном стању, напомиње др Хаци, и тако долази до селидбе на терен крај Јодног купатила, који се заједнички користи са клубом НАК. Ипак, ни ту се дуго не задржава, пошто се овај крај парцелише 1923. и зато Војводини град додељује на коришћење велодром.

»Оставши без игралишта, Војводина је од града затражила и добила игралиште НАК-а, то јест раније бициклистичко игралиште, и то решењем Градског савета број 14624/1924, у заједници са ондашњим СК Јуда Макаби, пошто Војводина није имала довољно материјалних средстава да сама огради и опреми то ново игралиште, док је НАК добио игралиште поред пруге, с десне стране пута за Штранд. . . По уговору, Војводина је била обавезна на плаћање три динара од квадратног хвата, што је за њу био велики терет у оно време. Касније, 1927. године, овај уговор у погледу висине закупнине ја тако новелисан да је Војводина плаћала један златни динар годишње, на име симболичне закупнине.

Игралиште које је добила Војводина (данашњи њен стадион), било је неограђено, без икаквих зграда. Ваљало је приступити ограђивању, подизању клупске зграде, а нарочито оспособљавању терена.

Игралиште је било с једне стране ограђено дашчаном оградом, с друге стране, у почетку, само жичаном оградом. Оба клуба су подигла по једну клупску кућу, са станом за чуваре игралишта, свлачионицу с тушевима и једном канцеларијском просторијом. Подигнута су и седишта (ложе и клупе) под кровом. Све је ово урађено, углавном, прилозима како у новцу, тако и у материјалу чланова и пријатеља оба клуба« — написао је др Коста Хаци 1958. године.

Међу бројним добротворима налазио се и пројектант зграде Војводине, инжењер Дака Поповић, у чијим је сећањима остао и овај податак:

»У то време поклонио сам Војводини грађу у вредности од 24.000 динара, од које је на игралишту подигнута трибина. За клуб сам потписивао и менице од којих сам неке морао и да отплаћујем из својих средстава. . .«

Изградња стадиона привукла је пажњу бројних Новосађана, а новинар *Отаџбине* их обавештава 1. марта 1930. године о томе како теку послови:

»Игралиште Карађорђе градњом нове трибине, чији су власници Војводина и Макаби, добило је већ сада други изглед, а када трибина буде потпуно довршена, поглед са ње даваће врло лепу прегледну слику. Основа трибине већ је дигнута и сада се на њој изграђују унутрашњи радови као и покривање. У првом реду биће ложе са кулоаром, које ће бити одељене од осталих места. Иза ложе долазе четири реда седишта. Трибина ће бити дуга 30 м. и моћи ће да при-

FKVOJVODINA★COM

Бошко Симоновић

ми преко 300 гледалаца. Она ће бити не само лепа тековина власника, већ и целог спортског Новог Сада. Отварање је одређено за 9. март о. г. приликом првенствене утакмице Војводина — Мачва«.

Посебна пажња обратила се уређењу терена, који је према казивању др Косте Хаџија био запуштен:

»Терен је сав преоран, под руководством инжењера Бошка Симоновића, др Уроша Чаковца и мојим, уз делимичну употребу плаћене радне снаге, а уз активан рад како руководства тако и свих играча и чланова Војводине. Терен је преуређен, извршена је дренажа, насути су слојеви песка и шљаке, а затим је пресађивањем травних плоча поплочан. Овако изграђен терен био је у оним приликама добар и важио је за један од најбољих терена у земљи«.

Касније је и остатак игралишта ограђен, а 1931. године је подигнута покривена трибина са око 500 седишта и то из прихода који су добијени од приредби у режији оба клуба, представама *Плава птица* и *Луизијана,* две у оно време најпознатије светске путујуће кабаретске дружине.

Заједнички стадион, Војводине и Јуде Макабија ускоро је и отворен, а о свечаности јуна 1924. пише *Дан* 30. јуна 1939. године:

»На Видовдан 1924. године, дакле пре 15 година свечано је отворено, реновирано и мало преуређено, највеће новосадско спортско игралиште, које је, као што је познато, тада и добило своје име »Карађорђе«.

На овом терену чији су имаоци С. к. Војводина и С. к. Јуда Макаби, одигране су четири лига утакмице у оквиру дводневног турнира, на коме су учествовали Југославија и Јединство из Београда, Војводина и Јуда Макаби из Новог Сада.

Као што се наши читаоци сећају, на том турниру је првог дана Јединство победило Макаби са 5:2 (4:0), а Југославија Војводину са 4:1 (2:1). Код Војводине је на голу био популарни Родац, а стрелац почасног гола за Новосађане био је Хеско. Другога дана у предигри је Макаби победио Војводину са 5:0 (2:0), јер је Војводина играла са осам резерви, а Југославија је савладала Јединство са 4:3 (2:2) и освојила пехар као победник турнира«.

Задовољство проистекло из чињенице да је Војводина решила једно од капиталних питања, помутили су, наравно, слаби резултати на овом турниру, чији је узрок, пре свега, потражен у недовољно стручном раду. Како је остало записано, у Југославији тог времена било је мало тренера професионалаца а, с друге стране, и када би се неки од њих, углавном странци, јавили клубовима, махом није било пара за склапање ма каквог аранжмана. Играчи Војводине, тврди се, тренирали су сами, с тим што је, какво-такво решење пронађено у томе да на терену раде под надзором чланова управе.

Коначно, мада се не зна тачно када, само је сигурно да је то било пре 1925. године, фудбалере црвено-белих почиње да води први тренер Војводине, Радмило Живановић.

»Тренингом је прво руковао Радмило Живановић, а ја од 1924. до 1926. године « — казивање је др Косте Хаџија.

О Живановићевом раду на месту тренера није ништа забележено, али је већ тада, и у времену када је др Хаџи радио с екипом било планирано да се због све запаженијег интересовања Новосађана за фудбал пронађе одговарајуће решење, које ће што пре омогућити укључивање у европске токове. Део савремених сазнања стекли су они чланови клуба који су део играчког века провели у прашкој Славији, али је то било недовољно.

Оријентација др Хаџија је била да пронађу тренера Бечлију, који су постали зачетници једног од нових праваца у фудбалу тог времена.

FKVOJVODINA★COM

Ото Нећас

Аустријанци су, ценило се, задржали понешто од традиционалне енглеске школе, савладане крајем прошлог и почетком овог века, када су им Енглези донели нову игру. У међувремену су, међутим, успели да стилу придодају и подоста свог и стога су и важили на овом простору за посебно поштоване тренере.

Др Хаци се зато упућује у Београд, где некадашњи центархалф и центарфор бечког клуба Rudolfshügel, бивши репрезентативац Аустрије, Ото Нећас стиче афирмацију успешног тренера. Нећас, Чех пореклом, који се релативно лако споразумевао с играчима, бележи добре резултате у најстаријем београдском клубу Соко, основаном 1903. године, који тридесетих постаје БАСК. Наиме, Соко половином двадесетих више не представља искључиво неуспешан колектив.

»У току 1924. године, Соко као да је доживео прекретницу — престао је да буде »вечити последњи«, престао је да губи са високим резултатима, па је чак почео и да побеђује« — наводи Данило Стојановић у *Чика Дачиним успоменама 1903 — 1953.*

Један од заслужних за нови курс је и Нећас, који прихвата доцније позив Новосађана и прикључује им се 1926. године, као први стално запослени тренер Војводине.

»Г. Ото Нећас, од пре кратког времена примио се да тренира наш спортски клуб Војводину« — пише *Застава* 5. марта 1926. године.

Нећас води бригу не само о сениорима, већ о свим категоријама фудбалера, инсистирајући како на доброј физичкој припремљености екипе, тако и у савлађивању техничких финеса, а истог лета новосадски црвено-бели прослављају и освајање титуле најбољег у Првом разреду Новосадске жупе Београдског лоптачког подсавеза.

Бечки интернационалац је, додаје се, знатно допринео и креирању карактеристичног стила игре, који се, уз мање измене, задржао током читавог међуратног периода. Решење је, износи се, Нећас потражио у комбиновању замисли типичних за аустријски и чешки фудбал, посебно инсистирајући на томе да свака утакмица буде у највећој могућој мери допадљива, како би фудбал стекао што већу популарност.

Да ли је тај боравак Нећаса у Војводини био први по реду или други ипак није разјашњено. За разлику од ових тврдњи, наиме, некадашњи фудбалер и први стручњак подмлатка Миливој Дракулић говори 1982. године, у децембарском броју клупског листа, да је Нећас први пут био ангажован још 1922. Дракулић наводи Нећаса тада као тренера подмлатка, а све то аргументује и чињеницом да постоје и фотографије најмлађих играча црвено-белих из тог времена, које је израђивао Нећас, због своје и клупске документације.

Ипак, без обзира који пут Нећас тада ради у Војводини, нема сумње да је реч о тренеру који је остао средином двадесетих у најбољој успомени Новосађанима и зато је 1929. године радо поново дочекан, када је с клубом склопио нови једногодишњи уговор. Био је то повратак искусног професионалца, усредсређеног једино на добар резултат.

О томе да је реч о човеку који се када је реч о такмичењу, на емоције није много обазирао, сведочи и текст из *Отаџбине* у децембру 1929. године, када је новосадска селекција Дунавске бановине примила у госте репрезентацију Дринске бановине, коју су чинили сарајевски фудбалери. Нећас се ни том приликом није обазирао на велики ривалитет присутан међу новосадским клубовима, код којих је престиж доносио и број играча у градској репрезентацији. Залагао се са-

FKVOJVODINA★COM

мо да то буде најјачи тим, онај који ће моћи да победи. »О саставу тима вам могу рећи исто што сам у разговору пре неколико дана рекао г. Хугу Луцановићу, капитену З. С. У. Мишљења сам, да према садашњој форми Нови Сад може репрезентовати, углавном, тим С. К. Војводине, попуњен са два-три играча других клубова. Тај тим би, по моме мишљењу, требао изгледати овако: Косић, Ђ. Живић, Кричков, Поповић, Огњанов, Жикић, Гргаров, Ремчевић (Макаби), (или Мандић II из Радн.), Марковић, Мандић I (Радн.) и Антонић« — изнео је читаоцима *Отаџбине* у броју од 12. децембра Ото Нећас.

Луцановић савет није прихватио. Определио се да остане при својим ранијим замислима, а 18. децембра је за репрезентацију Дринске бановине био дан славља. У Новом Саду је победила 1:0 (1:0).

Др Коста Хаџи и Бошко Симоновић су по првом растанку с Нећасом преузели улогу тренера. Чинили су то и после када год би место првог стручњака било упражњено, што им помаже касније да израсту у прве техничке директоре клуба, др Хаџију искључиво у Војводини, а Симоновићу и у другим срединама и, свакако, на функцији савезног капитена.

За Нећасом 1926. године, у Нови Сад се враћа, али не у свој некадашњи клуб UTK, него долази у Војводину Карло Немеш, који је био тренер у сезони 1926/27. па и у још два наврата, 1932. и 1933. године и током неколико месеци 1939. године.

Карло Немеш је, исто као и Нећас, био реномирани играч и, такође, успешан на две позиције у тиму. У UTK је својевремено био голман, само повремено и голгетер, док се доцније определио само за место међу стативама. Био је чувар мреже шампионске генерације београдске Југославије 1924. и 1925. године, у којој је као Драгутин Немеш наступао заједно са Банетом Секулићем, а по завршетку играчке каријере почео се бавити тренерским послом, али не једино и њим. У Новом Саду је, како је обавестио читаоце лист *Нови Сад,* Немеш основао и плесну школу, која је дуго била и једна од водећих у граду.

На његово место 1928. године долази, пристајући да буде привремено решење, Милорад Огњанов, иначе центархалф екипе. Њега, једнако као и Црњанског, почетак играчке каријере везује за Темишвар. Огњанов у Војводину прелази из тима ТАС, а неупоредиво успешнији тренер него на почетку био је 1938. и 1939, као и у краћем времену и то у два наврата, после Другог светског рата.

Милорад Огњанов

Др Коста Хаџи, радећи са Бошком Симоновићем , и то у два маха, 1928. и 1929. године, поново успоставља спортске везе с Бечом, Хугом Мајзлом, аустријским савезним капитеном, творцем »Wunderteam«-а. Мајзл, који је био и у кругу најзаслужнијих за заживљавање Средњоевропског купа, најпре препоручује Вилијема Малушика, али пошто тај аранжман није уродио плодом, на његово место долази Ото Хамачек, о чему читамо у *Отаџбини* од 5. марта 1930. године:

»Ми смо у једном броју нашег листа поменули, да ће наш првак С. К. Војводина добити новог тренера у особи г. Виљема Малушика. Међутим г. Малушик је у последњем моменту био спречен, па је Војводина сада уместо њега ангажовала за тренера г. Хамачека, играча првог тима бечког Рапида, који је као тренер радио у Швајцарској и Немачкој«.

И 1934. године Хуго Мајзл саветује др Хаџија и Симоновића, када у Нови Сад долази још један бечки ђак, Рудолф Шурман, некадашњи фудбалер једног од прва два бечка клуба, First Vienna Kriket and football club, касније Аустрије, члан »Б« репрезентације Аустрије и селекције Беча.

FKVOJVODINA★COM

Боже мој, говори Рудолф Шурман, материјал у Новом Саду није лош. Напротив. Али, сви клубови, чини ми се, болују од болести немања узастопних јаких утакмица«.

Шурман се у Новом Саду задржао скоро две године, а др Хаци је записао и због чега је дошло до превременог растанка с овим фудбалским учитељем: »Клуб није имао материјалну базу да сноси трошкове професионалног тренера«.

Лист *Југословенски дневник* представља у једном од написа, јуна 1934. године, рад тадашњег тренера Војводине, а новинар Душан А. Николић, који је пре тога био и секретар црвено-белих, износи:

»Г. Рудолф Шурман, бивши играч бечких Крикетара, већ дуже време борави у Новом Саду, где обавља дужност тренера С. К. Војводина. Тренинзи се одвијају уторком и четвртком за први тим и подмладак истовремено, а на почетку тренинга се трче три круга око игралишта, прескаче се конопац, затим се раде мале вежбе и на крају се игра на два гола«.

По растанку с Шурманом, опет је у Војводини представник »бечке школе«, Фриц Левитус, кога навијачима најављује лист *Дан* 17. септембра 1936. године:

»Управни одбор С. к. Војводина ангажовао је ових дана г. Фрица Левитуса за тренера. Г. Левитус је у своје време био један од познатијих играча бечких професионалних клубова. У Југославији је тренирао осијечки Грађански, када је био у најбољој форми и успео је да овај клуб доведе до такмичења за државно првенство. Ангажман је склопљен на шест месеци«.

Левитус се ипак дуже задржао у Новом Саду, где је, по задатку клуба, имао обавезу да својим колегама, али и другим заинтересованима говори о савременим кретањима у фудбалској игри.

»Фриц Левитус, тренер Војводине, наставиће своја предавања о фудбалу у недељу, 17. о. м. у 10 часова пре подне у дворани хотела Слобода« — пише *Дан* 15. јануара 1937. године.

Када се Војводина растала и са Левитусом, у помоћ је прискочио Ђура Живић, који је у »патуљке«, селекцију најмлађих црвено-белих, дошао 1921. године, као члан клуба Новосадске трговачке омладине, који се припојио Војводини. Живић је исто као својевремено Огњанов, био и играч и тренер, а заменио га је управо Огњанов, за којим је пристигао мађарски стручњак Јанош Ној. Ној је, памти се, био добар познавалац свог посла, што је показао и у Мађарској и у Грчкој. У Војводину је дошао из Солуна, а касније је, по завршетку Другог светског рата, постао генерални секретар мађарског фудбалског савеза, да би се после тога поново вратио тренерској струци.

Одужујући се људима који су као тренери учествовали у стварању Војводине др Коста Хаци износи и ово сећање:

»Резултати рада иностраних професионалних тренера били су велики, о чему сведочи врло добар пласман Војводине у потсавезном првенству и учествовање неколико пута у коначном државном првенству. Они су допринели да тимови Војводине играју модеран, леп и дотеран фудбал, створили су играче подмлатка који су се после афирмисали као играчи првог тима. Први тим Војводине је од свих клубова највише пута освајао првенство Новосадског лоптачког подсавеза и учествовао у коначном државном првенству.

Лепе успехе су постизали и наши тренери, бивши играчи Војводине... Клуб није лако подносио издатке за иностране тренере. Њихова месечна плата кретала се између 4000 и 5000 динара, а то је за оно време била висока плата. Поред тога, тренери су имали обезбеђен стан на игралишту, те премије које су се кретале од 250 до 1000 динара, већ према значају утакмице. Међутим, у настојању да се Војводина увек држи међу великим нашим клубовима, у тежњи и жељи да она буде расадник модерног, лепог, технички дотераног фудбала, чланство клуба није жалило да посебним прилозима омогући ангажовање тренера. Труд није био узалудан, јер су сви тренери, и они из иностранства и они наши, ударили темеље савременог фудбала у Новом Саду«.

Тај запис др Хација несумњиво налаже и присећање на бројне Новосађане, добротворе, од којих је први био први председник управе Живко Бајазет, па потом многи други, Дака Поповић, трговци, браћа Никола и Славко Д. Новаковић, Максим Грин, трговац житом, обућар Сава Панков, ливац Срета Релић, месар Душан Марковић, кафеција Сава Мољац... По умешности руковођења Војводином, која је често подразумевала и не мала финансијска улагања, остали су осим оснивача упамћени и Јован Ђулум, Илија Балабушић, чланови фамилије Дунђерски, Василије Станковић, др Обрад Милутиновић...

У периоду сазревања, двадесетих година, чланови Војводине воде рачуна о укупним кретањима у фудбалу, посебно новосадском. Незадовољни стањем, слабом конкуренцијом, упозо-

FKVOJVODINA★COM

равају да се одређени кораци морају предузети, а на један од њих, најважнији за то време, подсећа новинар Душан Николић у *Дану* 26. јануара 1936:

»Кроз три недеље навршиће се једанаест година од једног значајног датума по новосадски спорт, од дана када је ударен темељ Заједничкој управи Новосадске жупе, која се касније претворила у Новосадски ногометни подсавез. Пошто почетком прошле године (15. фебруара) — када се заправо навршио десетогодишњи јубилеј ННП — нигде није забележен овај по новосадски спорт значајнији датум, чинимо то овом приликом.

Почетком месеца фебруара 1925. године г. Коста Хаџи мл. тада још адвокатски приправник, видећи да је спортски живот у Новом Саду прилично замро, као претседник С. к. Војводине и спортиста увео је иницијативу да се сазове једна конференција спортиста у Новом Саду и да се у њој нађе повољан излаз из спортске кризе и учмалости. Ово неколико клубова (било их је свега пет у Новом Саду или боље рећи четири, јер је Н. Т. К. био пред распуштањем) потпадало је под Београдски лоптачки савез, који је у оно време био преоптерећен великим бројем клубова са огромне територије.

Конференција је одржана 15. фебруара 1925. године по подне у једној омањој соби у кући Српске трговачке омладине у Скерлићевој улици. Конференцији су присуствовали делегати новосадских клубова: Војводине, Нака, Радничког и Јуде Макабија«.

Николић упознаје читаоце да је састанак окончан успешно, и да се Новосадска жупа исказала, између осталог, и као покретач оснивања неколико фудбалских клубова у граду.

Илустрацију о томе шта је учињено налазимо исте године и у тексту председника Новосадске жупе, др Косте Хаџија, у листу *Нови Сад:*

»После сјајних година новосадског спорта дошло је пре три године до стагнације, а после до опадања сталног и штетног. Играло се већином са локалним клубовима, доводили су се слаби клубови из непосредне близине. Приредбе су биле слабе и испод нивоа. Ове године почело се ићи напред. Новосадски клубови почели су доводити клубове боље и из већих спортских центара. Играла је Бачка, осечка Славија, Вршовице, Викторија из Загреба, Јадран из Београда...«

Југословенски ногометни савез, пет година доцније, одаје признање Новосађанима за овај потез на седници Главне скупштине 16. марта, после које Новосадска жупа прераста у Новосадски ногометни подсавез.

Војводина, исто тако, брине и о томе да подржи процват других спортова у граду, посебно атлетике, што уосталом потврђује и током мајске прославе јубилеја 1926. године, када приређује трку штафета. И две године раније, 14. августа 1924, клуб широм отвара врата Игралишта Карађорђе. Др Коста Хаџи, уз помоћ истакнутог спортског радника др Јанка Буљика тада организује »Атлетски дан«, који је изазвао велику пажњу јавности.

Овај догађај, уз остале, обележили су и фудбалери Војводине, пошто су се домогли више првих места. У скоку удаљ најбољи су били Радивој Кричков и Родољуб Маленчић, победник и у скоку мотком, у бацању копља тријумфовао је Атанасије Шевић, док је у бацању диска најумешнији био Предраг Стојановић.

Војводина формира лакоатлетску секцију, па бициклистичку, а од двадесетих година покушава да се искаже на још неким пољима. На пример, 1922. оснива и позоришну секцију. Упорни заговорник рада на овом плану касније је Лука Дотлић, публициста, спортски новинар и повремени секретар Војводине, који је у послератном периоду био угледни театарски посленик и дугогодишњи члан управе.

Судећи према броју и по карактеру бројних манифестација у којима учествује, Војводина тада постаје једно од важних обележја Новог Сада, па тако, на пример, и 1. октобра 1939. године, поводом откривања споменика Светозару Милетићу, организује пријатељску утакмицу са сарајевском Славијом, када побеђује 3:1.

FKVOJVODINA★COM

Црвено-бели се и често придружују разним хуманитарним акцијама, или их организују, као што је била она јула 1919.

»На Петровдан у 5 часова после подне приређује Војводина ногометну утакмицу са Кадетском школом из Каменице на игралишту крај Артерског купатила. Чист приход иде у корист инвалида. Надамо се да ће публика с обзиром на сврху у много лепшем броју посетити утакмицу« — забележено је у *Јединству.*

Почетак двадесетих година значајан је, између осталог, и због тога што Новосађани везу са прашком Славијом учвршћују и преузимањем њених клупских боја, о чему одлуку доноси највиши орган клуба.

»У недељу 23. јула 1922. одржана је ванредна главна скупштина »Омладинског Спортског Клуба Војводине«, на којој је усвојена оставка благајника г. Крстића и тајника г. Љубојевића. Оба положаја су попуњена и проширена и то: I благајник г. Ф. Ајзенбауер, II благајник г. П. Поповић, II тајник г. Ђ. Давидовац, спортски дописник овог листа. Првог тајника ће изабрати Управни одбор. Економ г. М. Шимовић. У управни одбор улазе још г. г. Ј. Љубојевић, А. Крстић, Љ. Симић, капетан Андрић и Витасек, г. г. С. Маринковић, М. Илић, Величковић и Р. Живановић. Надаље је решено да се чланарина повиси на 5 дин. а за чланове помагаче 10 дин. или 200 одједном. Чланови утемељачи плаћају 250 дин. а оснивачи 500 дин. једном или за свагда. Успостављена је клубска боја и то дрес пола црвен пола бео са плавом звездом« — извештава *Застава* 28. јула 1922. године.

Војводина тог времена је већ и клуб интернационалног искуства, свакако, не превеликог. За њом је 24. маја 1920. остало прво гостовање једног комбинованог тима, који су у већини чинили морнари и официри енглеског брода »Афис«. У истој екипи, с Енглезима наступили су и фудбалери Новосадског гимнастичког куба, док су се с друге стране нашли играчи Војводине и Новосадског жељезничарског атлетског клуба.

»Нови Сад скоро није видео једну овако лепу утакмицу. Од почетка до краја игре

Генерација из 1923. године у црвено-белим дресовима. Слева на десно: Шпис, Валент, Кричков, Абт, Абрахам, Ђеремов, Митрински, Дудаш, Чаковац, Д. Марковић »Лукс«, Шевић

FKVOJVODINA★COM

темпо је био ванредно вехементан, а при свем том није се грубо играло. У почетку су Енглези и Н. Г. К. били бољи и први гол је пао у њихову корист. При крају првог полувремена, и за цело трајање другог, били су Војводина и жељезничари бољи у игри и са врло лепим комбинацијама и енергичним темпом успело им је да у првом полувремену изравнају сразмер голова, а у другом да забију два гола, која су одлучила победу. Нарочито истичемо лепу игру Шолцова (Војводина), који је својим првим голом дао пример ванредне хитрине и вештине« — извештава *Јединство* 28. маја 1920. године.

Три године касније, 15. јула 1923. фудбалери Војводине учествују на турниру у румунском пограничном месту Жомбољ, где после победа над клубовима града домаћина ЖСЕ 4:1 (3:1), ЖТК 6:1 (3:0) и ремија са ЖСЕ 3:3 (2:1), као и тријумфа над темишварским ТАС 3:0, освајају трофеј, златни пехар.

Јуна 1927. године стиче се ново искуство на интернационалном плану. Стиже позив из Солуна, који се и поред низа финансијских потешкоћа радо прихвата.

Проблема има и на путу, јер Новосађани у Скопљу губе везу, тако да у Грчку стижу после 40 часова проведених у возу.

»Лепом игром Војводна у првом полувремену апсолутно надмоћно игра, те игру држи у својој руци. У другом полувремену наступају последице пута и ужасне врућине... Док је Војводина имала даха и снаге стално је била надмоћна. У другом полувремену Војводина потпуно попушта али и судија је незналица и страховито пристрасан помаже Арису« — износи *Застава* после пораза Новосађана 2:5 (2:0).

Истог дана у новинама се налази и извештај с утакмице Војводина — Македоникос 5:1 (1:1):

»Одморена Војводина је дала одличну игру кратког паса, и лепих и духовитих комбинација, која је одушевила иначе врло пристрасну публику. У Македоникосу играли су позајмљени играчи осталих клубова, тако да су играла три државна репрезентанта. У другом полувремену игра Војводи-

Фудбалери Војводине и домаћини у Солуну, 1927. године

FKVOJVODINA★COM

не је била ексибициона. Да је Војводина први дан имала бар толико одмора, исто би победила.«

Лист *Нови Сад* нешто касније објављује текст М. Милновића, у којем износи сећања вођа пута Павле Даљев, који је, најпре, импресиониран чињеницом да је Војводину у Солуну дочекало пет, шест хиљада људи:

»Не смем и да не споменем још нешто што је од велике важности. Војводина је други дан свог боравка т.ј. у недељу пре подне у српској цркви у Солуну дала помен погинулим и умрлим нашим борцима који су се борили за време светског покоља на Солунском фронту. Овај помен дат је уз учешће нашег генералног конзула г. Настасијевића, те директора наше слободне зоне г. Божића и многобројне наше колоније. На јектенија је лепо и складно одговарало српско црквено певачко друштво.

Овде морам нагласити да се Управа Војводине пре свог одласка у Грчку обратила Градском Савету за малу припомоћ намењену горњој сврси. Градски Савет је на један себи својствен начин одбио да да помоћ Војводини налазећи да то није потребно, иако је Војводина прва депутација од ослобођења, која је дала помен нашим див-јунацима. Војводина је ипак то учинила и тиме пружила доказ да је свесна своје задаће и спортске и националне. Овај гест је учинио врло леп утисак на нашу колонију...

... Сва грчка штампа, цео Солун пуни су хвале Војводине, те препоручују својима да не очајавају, да »није срамота изгубити од таквог противника« и т. д...

Наш генерални конзул Настасијевић у свом писму вели: дало се приметити да су они (Грци) у штампи дали том приликом и лекције својима, те да би требало имитирати Војводину у погледу складности и једнообразности.«

После Павла Даљева у истим новинама се оглашава и др Коста Хаџи, такође погођен односом градских власти према молби уочи гостовања Војводине у Грчкој, али и уопште релацијом према спорту:

»Нико не може данас спорити важност спорта и његов уплив у међусобном односу народа и држава.

Нарочито после рата, спорт се, у западним земљама и у Америци, подигао на једну висину, на којој у историји још није био. На западу један велики спортски подвиг, једна спортска победа доноси често много више користи на популарисању народа и држава, него много дипломатских интрига, пропагандистичких конференција или пропаганде путем штампе. Натецање у спорту после рата, довело је до бржег зближавања појединих народа. Често су сада, када нису нашли други начин, организовале неке спортске манифестације на којој је испитано расположење масе према појединим народима.

И док је то тако на западу, код нас се, на жалост, још не схваћа права вредност спорта. Не схваћа се важност спорта у погледу физичког учвршћења и ојачања снаге народа. Не схваћа се могућност постизавања већег интереса за нашу државу у иностранству путем спорта. Код нас се на спорт гледа као на неку некорисну забаву омладине, као на неку јурњаву и трађење времена. Међутим, када једном надлежни истински схвате циљ спорта и то што се све путем спорта може постићи, онда ће и наш народ и наша држава моћи из организованог спорта да црпе неизмерну корист. Ево неколико примера. 1926. године, када је у нашој спољној политици покушаван курс зближавања према Бугарској, надлежни су замолили помоћ спортиста из Београда. И Београд је са пуно симпатија примио бугарске спортисте. Наши новосадски клубови Војводина, НАК и Макаби учинили су за пропаганду Новог Сада, а и за пропаганду државе, са својим турнејама и победама у Грчкој много више, него н. пр. привредне институције. У Грчкој су сва три наша клуба били дочекани као представници Новог Сада. Клицало се и њима и граду кога представљају. Хиљаде људи на грчким игралиштима преко ових клубова упознали су Нови Сад.

Ова два примера јасно нам доказују значај спорта.

У 1927. години су новосадски клубови услед неразумевања и непомагања од стране надлежних прилично вегетирали. Ко познаје живот и организацију једног клуба тај зна и то, да тај клуб може да ради и да се развија једино помоћу улога (чланарине) и материјалне помоћи појединих мецена. Град Нови Сад са своје стране није ништа

FKVOJVODINA★COM

Успомена са гостовања у Грчкој

учинио да спортска друштва и спорт уопште помогне. Ми немамо у градском буџету субвенције за спортска друштва. Ми немамо градски стадион. Али зато имамо то да су наша друштва дужна граду плаћати за закуп игралишта три динара по квадратном хвату, исто онолико колико граду плаћају н. пр. дрвари.

У иностранству, поред државе, градови су они који највише материјално помажу спорт. Да не идемо далеко. У нашем суседству у Румунији општина Букурешт изградила је најлепши стадион у Европи. У мађарској Њиређхаза, Кечкемет, Печуј, Баја и много других градова по становништву и иметку много слабији од града Новог Сада, жртвују знатне своте за промицање спорта. Па када то могу да чине слабији градови у иностранству, зашто да град Нови Сад не би могао ма и незнатну своту да жртвује за помагање свих грана спорта.

Ми у Новом Саду имамо Соколско друштво, имамо шест спортских клубова, имамо Данубиус, Тенис клуб Ахилес и Скаутску организацију. Колико је нама познато једино Соко има сталну помоћ. Чули смо, да је Данубиус једном приликом добио неку субвенцију, а није нам познато да су остала друштва од града добила неку помоћ. И док је држава све приредбе и забаве спортских друштава ослободила од плаћања таксе, дотле град Нови Сад убира таксу на један део приредби спортских друштава.

Сада када је изабрано ново Градско Представништво, ми се надамо, да ће међу новосадским градским представницима бити људи који ће хтети и знати узети у своје руке неке интересе спорта и учинити потребно, да спортска друштва за закуп земљишта не плаћају закупнину, да им све приредбе буду ослобођене таксе, да свако спортско друштво добије ма и најмању помоћ. Ако Градско Представништво учини ово, учиниће егзистенцију спортских друштава и омогућиће правилан развој спорта у свим његовим гранама. Ако то учине учиниће много за омладину, добар глас града Новог Сада и саме државе.«

FKVOJVODINA★COM

Неки од руководилаца клуба, пре свих др Коста Хаци и Бошко Симоновић, почетком тридесетих постају и утицајни фудбалски људи Југославије и, по пресељењу седишта ЈНС из Загреба у Београд, доспевају на високе функције.

Др Косту Хација бирају најпре за потпредседника ЈНС, а од 1935. до 1941. године налази се на дужности генералног секретара. И после рата, али тек од 1954. године, када се вратио у Војводину, др Коста Хаци је, све до смрти 1971, члан и управе клуба, чији је био доживотни почасни председник, и органа ФСЈ.

Бошко Симоновић је, опет, у пет наврата, до Другог светског рата, био први стручњак репрезентације. Најпре, од априла 1930. до октобра 1932, па од септембра 1933. до јуна 1934. године, од јуна 1935. до септембра, од фебруара до јуна 1939. и од новембра исте године до септембра 1940.

Највећи успех на такмичарском пољу, везан за обојицу је, несумњиво, резултат репрезентације на Првом светском првенству, одржаном јула 1930. године у Уругвају, чему су претходиле велике потешкоће. Хрватски клубови нису дозволили наступ својим играчима у најбољој селекцији, због пресељења седишта ЈНС из Загреба у Београд. Бошко Симоновић, чији су сарадници били др Коста Хаци и др Михајло Андрејевић, саставио је екипу од играча београдских клубова, с тим што им је придодао тројицу фудбалера који су наступали у Француској, Бранислава Секулића, Ивицу Бека и Љубишу Стефановића, као и Божидара Марковића из Војводине.

Југословени су важили за аутсајдере, али су, како објашњавају Б. Ратковић и Р. Мићуновић у књизи *Плави у орбити,* из Уругваја »испраћени као велемајстори лоптања«.

»Тада још недовољно позната и призната спортска нација са Балкана била је у правом смислу сензационално откриће за јужноамеричку, и уопште светску јавност. Сви су очекивали њихову брзу елиминацију, а »плави« су стигли чак до полуфинала, где је њихов ураган спласнуо пред фаворизованим домаћином, коме су помагали и публика и клима и судија«.

Репрезентативци су на пут кренули 20. јуна из луке Авр, заједно с екипама Француске, Белгије и Румуније, а стигли су у Уругвај после тринаест дана пловидбе. Ту, на броду, склопљено је и пријатељство тројице вођа наше екипе са председником ФИФА, Жилом Римеом.

Божа Марковић

Божу Марковића је, пак, као репрезентативца пратила чудна судбина. Није стекао поверење стручњака и није одиграо ниједан меч ни у Уругвају ни касније.

Ипак, Марковић и генерација којој је припадао, почетком тридесетих, забележила је вредан резултат, пошто је успела да обезбеди место Војводини у завршници шампионата државе.

». . . Као што је већ познато, представник Новосадског ногометног подсавеза у овим борбама је стара и популарна Војводина, која већ пуне три године безконкурентно доминира у нашем граду и потсавезу. Војводини је ово четврти пут да узима учешће у државном првенству. Први пут — а то је било 1931. године — Војводина је прошла врло несретно и заузела треће место, иза Мачве и осијечке Славије. Већ идуће године је Војводина врло опасна и са нешто мање бодова заузима после БАСК-а, који је био први, друго место. Као другопласирани клуб, Војводина учествује и у финалним борбама у којима пролази врло часно. Прошле, 1933. године, Војводина је један од оних једанаест клубова који су чинили националну лигу. У овим утакмицама, у којима је наш представник имао мало среће, Војво-

FKVOJVODINA★COM

Прволигаши 1931. године. Слева на десно: Живић, Д. Марковић, Б. Марковић, Дамјановић, Огњанов, Косић, Станивуков, Загорац, Ђ. Живић, Жикић, Пашћан

дина је прошла доста слабо и пласирала се тек на десето место. . .« — сабира постигнуто до јула 1934. Лука Дотлић, тада новинар *Југословенског дневника.*

Први пут, 1932. Војводина је одмерила снаге са Југославијом и елиминисана је у првом колу финала после пораза у Новом Саду 2:5 и у Београду 2:4, а 1933. је само три пута победила у двадесет утакмица. Савладала је Југославију 2:1, Славију (Осијек) 1:0 и Хајдук 2:1, четири меча су завршена ремијем, са Славијом (Сарајево) 2:2, Конкордијом 2:2, Славијом (Осијек) 2:2 и ХАШК 3:3.

Иако 1934. година није донела превише радости новосадским навијачима, неке од наредних јесу, пошто је Војводина била све успешнија, а у сезони одиграној уочи рата, црвено-бели су се нашли на трећој позицији у Српској лиги, што им је донело право да се опет окушају у завршници.

»Радовало нас је и то, и чињеница да бисмо као трећи, играли у Средњоевропском купу. Био је то одличан тим, створен добрим делом врло брзо, за једно лето, 1939. године. Многи играчи су тада решили да заврше каријеру, а богати Новосађани, међу којима су били и Илија Балабушић, Никола Д. Новаковић, Максим Грин и други, нису жалили новац да ангажују и перспективне и већ реномиране фудбалере. Успеси нису изостали. Међутим, рат је био на прагу и још по повратку из Суботице, где смо савладали тамошњи ЖАК 3:0, дочекала нас је на Игралишту »Карађорђе« вест да је власт наредила да оставимо опрему. . .« — говори Стојан Михајловић, један од водећих играча Војводине, која је, према распореду мечева у финалу, требало баш на дан бомбардовања, у недељу 6. априла 1941. године да дочека екипу загребачког Грађанског.

Тих година све, наравно, не тече без проблема када се ради о борби Војводине за место у елитном друштву. Рецимо, 1936. успех је прерано прослављен. Др Коста Хаци, поштујући правичност, тада директно утиче на расплет првенства Новосадског ногометног подсавеза, о чему пишу *Новосадске новине* 31. маја:

»Подсавез је поништио утакмицу, која је одржана на Спасовдан између НАК-а и Војводине са резултатом 3:1. Ова одлука је базирана на погрешном и неправилном суђењу г. Николе Поповића Ћате.

НАК се жалио против решења Потсавеза и Управни одбор је поништио одлуку насловног

FKVOJVODINA★COM

одбора Подсавеза. Како се сазнаје, гласови су били подељени и бивши председник Војводине г. Коста Хаџи млађи је са својим гласом одлучио по овој жалби«.

Градски ривал је тако освојио прво место и нашао се у финалу државног првенства, у којем је стигао до полуфинала, а да су пред црвено-белима стајале још неке потешкоће потврђују многи текстови. Није, наиме, била реткост да играчи откажу послушност и у одсудним тренуцима, као што је било 2. јануара 1939. године.

Војводини је тада предстојало гостовање у Крагујевцу и *Дан* је објавио дан уочи утакмице састав тима, а 3. јануара је обавестио читаоце да су шесторица фудбалера остали код куће.

Та питања решавали су делом тренери, а делом су била у надлежности вођа фудбалске секције, тадашњих техничких директора. Бошка Симоновића је, по неким изворима, 1937. године на овом месту заменила читава плејада стручњака, поникли међу играчима, међу којима су били: Милош Момиров, Петар Станивуков, Милорад Огњанов, Милош Косић, Милоје Добродолски. . .

Јасно, неупоредиво више било је пријатних догађаја, па је Војводина тако била учесник велике прославе двадесетогодишњице ослобођења, 25. новембра 1938. године. У Новом Саду су се том приликом срели, како је штампа забележила, пионири фудбала у Србији и Војводини, тимови Војводине и БСК. Гости су били расположени и победили су Новосађане 5:1 (4:1).

Генерација која је почетком тридесетих бранила боје Војводине, имала је прилику да покаже своје умеће и на ноћним утакмицама. Прву, по свој прилици, одиграла је у Београду, где је 9. јула 1933. будимпештански Немзети поразио Новосађане 7:2 (3:0). Искуство стечено том приликом, пише штампа, било је довољно да се црвено-бели, на игралишту Радничког у Новом Саду, крајем истог месеца, на ноћној утакмици, докажу, истина наступајући заједнички са фудбалерима Радничког:

»Комбиновани тим Војводине и Радничког савладао је египатског првака Олимпика са 4:2 (1:1). Синоћна велика утакмица на игралишту Радничког окупила је поред редовне спортске публике и многе који се врло ретко виђају на

Екипа Војводине из 1940. године. Слева: Попеску Черић, Ј. Марјановић, Рогић, Б. Марковић, Велкер, Живковић, Хас, Михајловић, Медарић, Мајтан и тренер Ној

FKVOJVODINA★COM

Генерација 1940. године. Слева на десно: Попеску, Черић, Марјановић, Рогић, Б. Марковић, Велкер, Л. Живковић, Хас, Михајловић, Медарић, Мајтан и тренер Ној

фудбалским утакмицама. Она је била прави мондењски догађај. Велики број дама при електричној светлости дао је трибинама шаролики изглед.

Утакмица је отпочела надмоћношћу домаћег тима у којем је играло осам играча Војводине и три Радничког. Већ у почетку су домаћи пропустили неколико шанси пред голом свог црног противника који се одлично бранио. Домаћи тим, иако је победио, није у потпуности задовољио. Његова игра је била само на моменте добра, док се у већем делу игре осећало неспоразумевање између појединих играча који нису навикли да играју једно поред другог«.

Олимпик је у Новом Саду, наводи и *Југословенски дневник,* из кога је овај извештај преузет, и друге новосадске новине, одиграо више утакмица, а о гостовању, и овом, и још неким се стара Концерн Раднички — Војводина.

»У наставку интересантних ноћних спортских атракција — Концерн Раднички — Војводина приређује врло интересантну утакмицу између популарне београдске Југославије и Војводине. Почетак је тачно у 9 часова увече. Игралиште Радничког С. К.« — представља организаторе *Илустровани спортски лист,* у лето 1933, а према сведочењу Ђурице Аврамовића, некадашњег фудбалера и Радничког и Војводине, утакмица под светлошћу стотинак сијалица било је и 1932. године:

— У првој су се састали београдска Југославија и будимпештански Ференцварош. Меч је требало да почне, али струје није било све док се не плати централи аконтација. Тада је мој отац дао паре и игралиште је осветљено.

Првих ноћних фудбалских сусрета сећа се такође један од играча Војводине и Радничког, доцније дугогодишњи члан руководства црвено—белих, Васа Јелић:

»Серија тих утакмица 1933. је, ако се не варам, отпочела гостовањем Олимпика из Александрије, а како је публика сјајно примила то што је и Нови Сад почео да организује ноћне сусрете, убрзо је на Игралишту »Радничког« одиграно подоста таквих мечева«.

Дужином игралишта, наводи Јелић, биле су постављене бандере, по осам са сваке стране. Каблови нису сметали, јер су се налазили довољно високо, као и сијалице изнад терена, јачине хиљаду свећа:

»Није било опасности да лопта погоди сијалице, али се страховало када год би дувао јачи ветар. Због тога смо ми, млађи, у ветровитим данима морали да дежурамо, носећи раширену ћебад, да скупоцене сијалице не падну на траву.

FKVOJVODINA★COM

Сем поменутих клубова, каже Јелић, ту је гостовао и Ференцварош, на турниру на којем је, уз клубове домаћине, играла и Југославија .

Јелић казује да је у то време професионализам поново куцао на врата Војводине, па да је управа, по предлогу др Василија Станковића, функционисала по принципу даривања:

»Сваки функционер био је задужен да месечно поклони клубу извесну, сигурно не малу своту пара, пет хиљада динара, а за тај новац се, рецимо, могло купити пет јутара земље.

Наравно, новац се трошио за исплату играча и стручњака, као и за такмичење, а мање своте и за навијаче, који још 1931. године путују на неке од занимљивих сусрета.«

»Војводина ће у недељу 3. маја одржати у Шапцу своју прву утакмицу за државно првенство по лига систему са шабачком Мачвом. Војводина креће у Шабац са државним лига тимом и са 150 навијача у шест великих аутобуса« — објављује *Нови Сад* 2. маја 1931.

Води се рачуна и о томе да гледаоци не остану без правовремених информација са посебно занимљивих фудбалских приредби, и о томе се, на пример, овако објављује 26. фебруара 1939:

»... У недељу играће Воводина — НАК на Игралишту Карађорђе... Осим тога, на Игралишту Карађорђе биће инсталиран радио са три велика звучника, тако да ће публика моћи слушати и пренос из Берлина са утакмице Немачка — Југославија. Инсталацију радиа и звучника извршиће фирма »Филипс«, заступство г. Радојице Теофановића« — обраћа се читаоцима *Дан.*

Према писању истог листа, и 15. децембар 1937. спада међу значајне клупске датуме, пошто се тада удружују добростојећи Новосађани у клуб пријатеља Војводине:

»Прексиноћ у просторијама гостионице г. Саве Дотлића у Милетићевој улици, одржан је састанак пријатеља и симпатизера С. К. Војводине. Састанак је сазват ради оснивања једног клуба, коме ће бити циљ да помаже С. К. Војводину и то у овим правцима: материјалним прилозима, куповањем реквизита из своје готовине, вршењем пропаганде за њене фудбалске приредбе, иступањем у свим случајевима када те интереси Војводине захтевају, организовањем навијачких возова и излета када је њихов клуб гост на страни итд. Средства клуба биће члански прилози, добровољни прилози, поклони и помоћи. Овом састанку је присуствовало око сто пријатеља црвених који су, углавном водили акције да се клуб оснује«.

FKVOJVODINA★COM

Војводина је у неколико наврата, током протеклих осам деценија, била принуђена да се враћа на почетак. Први пут 1918. године, а како наводи *Слобода* 22. маја 1919, надлежно министарство је ногометном друштву одобрило рад:

»Од стране магистрата добило је за вежбалиште старо бицикл-тркалиште близу електичне централе. Умољава се грађанство, да ову младу и здраву нашу установу са уписом за чланове оснивање потпомагаче и добротворним прилозима потпомогне, да би потребне набавке и справе купити могли. Ово је здрав шпорт, помоћу којега се омладина у слободном чистом зраку развија и гимнастише. Чланови »Војводине« уписа ради обратиће се лично грађанству«.

садских клубова, новоформираном UAK. UAK је, иначе, током рата одиграо повећи број утакмица, а за тај клуб су наступали и неки од фудблера Војводине, с тим што су били регистровани под другим, мађарским именима.

Заједничка, када се ради о обе обнове, била је, између осталог, немаштина, па се на сличне проблеме наилази и 1918, а и три-четири године касније, као и 1944.

»Одмах по ослобођењу основано је у Новом Саду спортско удружење под именом Војводина. Чланови истог махом су били студенти и ђаци виших и нижих школа. Одмах по оснутку имало се борити са материјалним незгодама и са њима се и сада бори. Још увек наша јавност није довољно заинтересована и тако ово удружење, ко-

Генерација 1919. године. Слева: Гавански, Љубојевић, Ђеремов, П. Стојанвоић, Јовановић, Зеремски, Ковачевић, Гавриловић, О. Стојановић, Игњачев, Чаковац

Други пут је то било у касну јесен 1944, након завршетка борби за ослобођење Новог Сада. Рат је чланове управе и играче развејао на различите стране, али се део њих, одмах по нормализацији стања у граду, нашао на Игралишту Карађорђе, које је почетком окупације биле додељено, као и реквирирана опрема свих нове је је на пољу спорта постигло лепих успеха, финансијски рђаво стоји. Да би се ово стање санирало управа ОСК Војводине апелује на нашу јавност да ово једино спортско Српско удружење материјално помогне, да би се могао постићи истакнути циљ, јачање омладине, у чијим рукама се налази будућност наше отаџбине. Чланови

FKVOJVODINA★COM

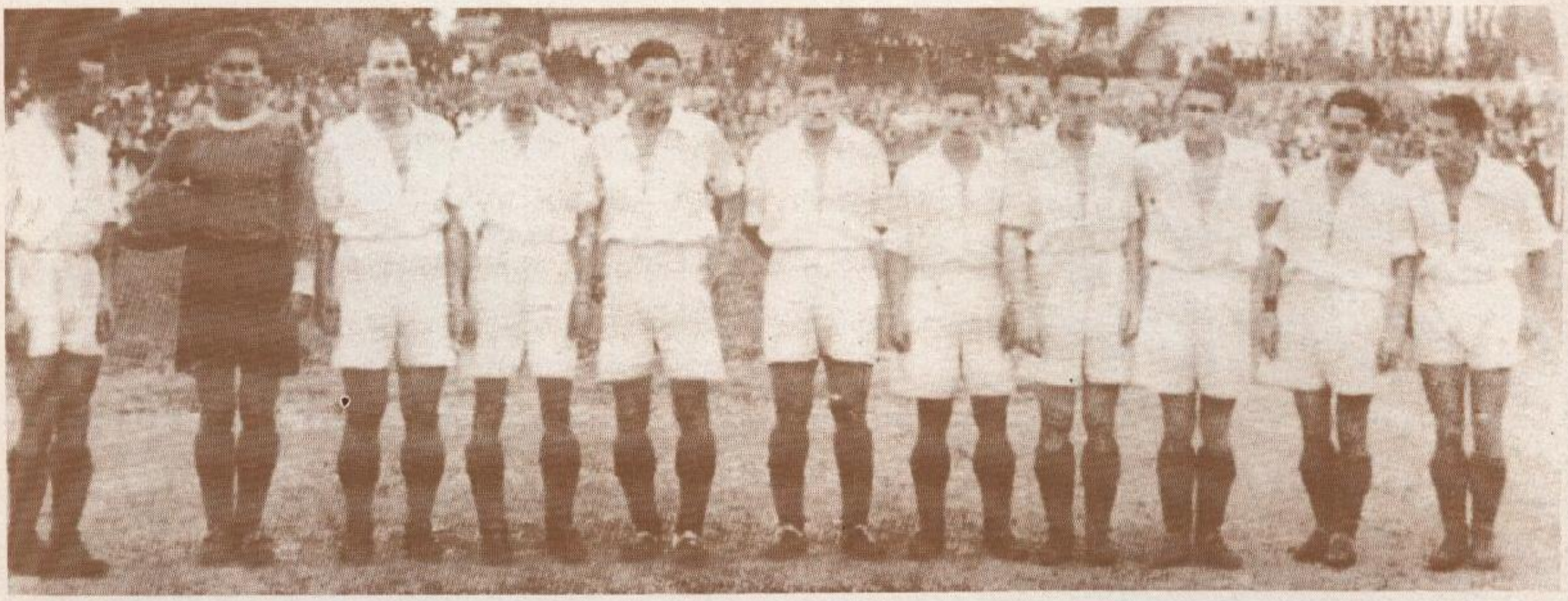

Слога у борби за Прву лигу, 1947. године. Слева: Живковић, Васић, Марјановић, Велкер, Петровић, Паунеску, Величковић, Михајловић, Панић, Аврамовић, Р. Крстић

управног одбора овлашћени су да купе чланове утемељиваче и потпомажуће, па нека их нико коме се обрате не одбије, него нека се упише за члана« — покушавају новосадски новинари да помогну Војводини 1922. године.

И по новом окупљању, 1944. године, играчи и руководство су се суочили са сиромаштвом:

»Једино што смо имали били су одличан терен, који је бивши корисник UAK сјајно одржавао, и ентузијазам. Свако се сналазио како је најбоље могао, а на нашу срећу, уз клуб су стали и они који су ипак још могли нечег да се одрекну. Међу таквима, био је и наш саиграч Јожеф Велкер. Сви дародавци су говорили да то чине због спорта, због фудбала уопште, али, пре свега, због Војводине« — речи су Стојана Михајловића.

Ипак, Војводини тада није предстојао дуг живот. Обновљена је, наиме, још једном децембра 1950. године, кад повереништва унутрашњих послова изнова региструју фискултурне организације.

»Ово упутство користиће сви активи и секције, који на годишњим скупштинама (а које су у току) приступају формирању клубова и друштава« — стоји у листу *Војвођански фискултурник* од 12. децембра 1950.

О томе због чега је јула 1946. године дошло до престанка рада Војводине, али не и једино ње, већ још два новосадска клуба, Славије и Радничког, и до стварања новог клуба Слоге, постоје различита тумачења. По једним изворима су у питању били искључиво спортски мотиви, док су по другим били присутни и разлози другачије природе. О њима, на пример, Владимир Дедијер у књизи *Радост и туга фудбала* пише следеће редове:

»... Дошли млади другови па кренули да мењају имена свих старих клубова, а мени се све стегло па мудро, миц по миц, успем ја да вратим име БСК, затим у Новом Саду Војводину и у Шапцу Мачву. Био сам онда буџа у форумима, па ми је пошло за руком...«

Уз ово, каже се и да се није благонаклоно гледало на чињеницу да је Војводина, до рата, била клуб грађанске класе, само је извесно и да на страни оних, многоборјних, који се нису слагали с фузијом три новосадска клуба, нису били и резултати првотимаца 1946. године. Прижељкивало се да се црвено-бели нађу у друштву најбољих, по завршетку такмичења у Јужној групи Војвођанске лиге, али је суботички Спартак, првак Северне, оба квалификациона меча с Новосађанима решио у своју корист резултатима 2:0. Други је био одигран 22. јула и то је последњи сусрет Војводине у овом периоду.

Сумњи у квалитете тима било је и пре ових утакмица, када су започеле расправе о спајању три клуба. Састанци су, сећање је Радомира Крстића, тада играча а касније и техничког директора клуба, били дуги, често исцрпљујући:

»Сметњу су, свакако, представљали резултати. Ипак, не треба елиминисати ни чињеницу да Војводина није имала прошлост каква се, у том времену, сматрала погодном. Пре рата, окупљала је у руководству богате људе, а не омладину или раднике, што би доцније, када се причало о фузији, свакако другачије уважавало. После низа

FKVOJVODINA★COM

састанака партијског комитета, донета је одлука да се оснује Слога«.

Војводина је тако званично престала да постоји 25. јула 1946, када *Слободна Војводина* доноси следећи извештај:

»Дана 25. јула 1946. основано је у Новом Саду, фузијом три највећа фискултурна друштва: Војводине, Радничког и Славије, нова велика заједница, Ф.Д. Слога, Нови Сад.

Јучерашњи дан је био дан опште живости и дискусија у целом граду, о питању које је интересовало сваког фискултурника и спортисту: чинила се масовна до сада невиђена, концентрација фискултурних и спортских снага: три велика друштва са преко 4000 својих чланова спајала су се у једно тело, у једну организацију. У великој сали народног Дома културе сакупило се све што је имало везе са фискултуром и спортом у Новом Саду...«

Скуп у Дому културе поздравиле су и две—три групе омладинаца, које су пролазећи центром узвикивале: »Хоћемо фузију«, што је требало да искаже једнодушно опредељење младих за такво решење, а када су пристигли на седницу, више није било сумње каква ће одлука бити донета.

Ипак, ни најбољима из три новосадска клуба, сада у екипи Слоге, не успева да у првој утакмици новог клуба савладају београдски Металац. Гости су 27. јула бољи и побеђују 2:0, док у реваншу није било одлуке, 1:1.

»Слога, и поред чињенице да је постизала добре резултате, међу којима је и онај у сезони 1948/49. када се пласирала у Прву лигу, није прирасла за срце фудбалском Новом Саду, без обзира на то ко је био чији присталица до 1946, а прва је послушност отказала Славија.

»... омладина Подбаре и Салајке није могла мировати, па већ 1948. године поново оживљава рад на старој Славији, а створени фудбалски актив прераста у Омладински фудбалски клуб Славија« — објашњава Нестор Ергелашев у монографији *Омладинско спортско друштво Славија, Нови Сад 1926—1986.*

После Славије се исто чини и у Радничком, а Слога последњу утакмицу игра 23. новембра 1950. када се, на Игралишту Слоге наравно, среће у пријатељском мечу са Спартаком. Генерација коју је створио Бранислав Секулић испраћа Суботичане после победе 5:1, а два дана доцније *Слободна Војводина* најављује годишњу скупштину Слоге уз наслов *Слога или Војводина?*

»Прексиноћ је одржана годишња скупштина фудбалског клуба новосадске Слоге... На скупштини је прихваћен предлог да клуб (и цело друштво) промени име у Војводина...«

И фудбалском клубу и спортском друштву враћа се име, тај назив добија и стадион, а први наступ играчи Војводине имају у Бачкој Паланци 3. децембра 1950. године, када побеђују Бачку у пријатељском сусрету 10:1.

Др. Коста Хаџи

Играчи, тренер и чланови руководства Војводине, говоре савременици ових догађаја, нису били консултовани уочи фузије, али предлог о повратку некадашњег имена им је, поново после консултације у комитету Партије, био предочен.

»Мада нас је много лепих успомена везивало за Слогу, ипак тај клуб никада нисмо осећали као свој. Нас, практично, није ни требало питати да ли се слажемо или не. Било је јасно« — успомена је Радомира Крстића.

Време Слоге било је и време у којем се неки од ранијих клупских руководилаца нису хтели мирити с променом. Како је забележио Боривој Миросављевић у књизи *Јубилеј шампиона,* један од првих играча Војводине између два рата, др Милан Мога, није се у клубу појавио све док је трајала Слога.

»Ни мој отац се није слагао с удруживањем клубова у Слогу, само то није био и једини разлог због којег се одмах после рата није прихватио ангажмана у фудбалу. Тек касније, 1954. године, када се припремала прослава 40-годишњег јубилеја, делегација клуба га је посетила и замо-

FKVOJVODINA★COM

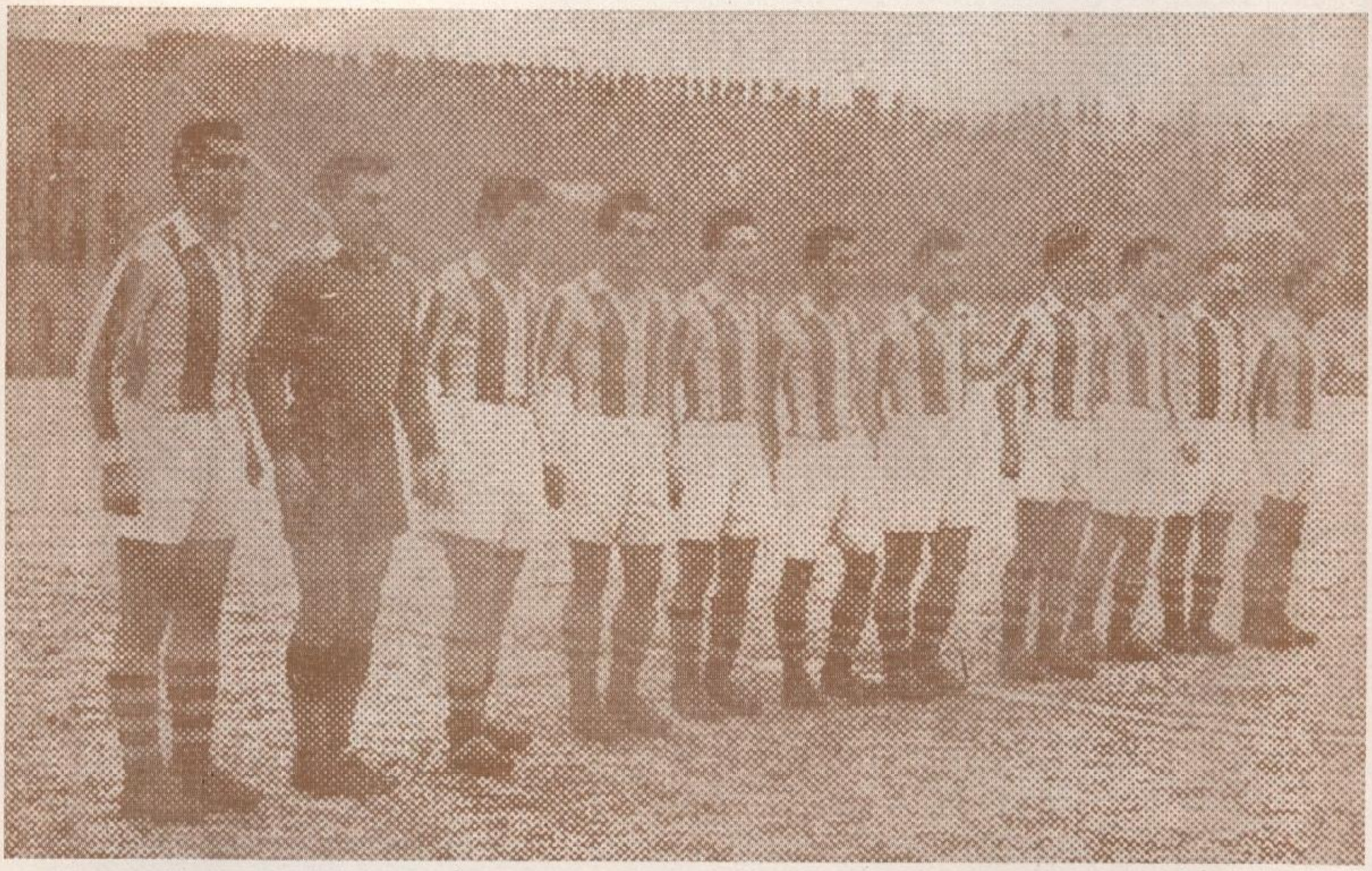

Поново Војводина. Црвено-бели пред реванш утакмицу финала Купа. Слева: Милованов, Васић, Селена, Ристић, Рајков, Живковић, Веселиновић, Д. Крстић, Бошков, Шереш, Р. Крстић

лила да прихвати позив на свечаност и да се на тај начин врати у Војводину. Позив, који је изрекао тадашњи капитен, Сима Милованов, мој отац је не скривајући задовољство прихватио, а на свечаности је дочекан бурним аплаузом, знаком да неспоразума више нема« — износи др Коста Хаџи, син једног од утемељивача Војводине.

FKVOJVODINA★COM

ШАМПИОНИ

ПРВА ТИТУЛА

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 15. АВГУСТ 1965.

ВАРДАР – ВОЈВОДИНА 2:0 (0:0)

Стадион: Градски. Гледалаца: 7.000.
Судија: Зечевић (Београд).
Стрелци: 1:0 Ковачевски (72), 2:0 Спасовски (85).
ВАРДАР: Милошевски, Дробац, И. Мојсов, Поповски, М. Николовски, Ковачевски, Чаршавски, С. Мојсов, Георгијев, Живадиновић, Спасовски.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Стамевски, Вучинић, Нештицки, Брзић, Николић, Такач, Савић, Алексић, Ламби, Пушибрк.

Још пре одигравања првог кола, знало се ко је на зачељу табеле. Уочи почетка шампионата, окончана је афера покренута оптужбом голмана Жељезничара Планинића, да је руководство његовог клуба договорило у претходној сезони уступање бодова у мечевима са Хајдуком у Сплиту и Трешњевком у Загребу. Због тога су неки од функционера три клуба кажњени, а тимови су пребачени у нижи ранг такмичења. Ипак, Комисија за жалбе ФСЈ је донела мање ригорозно коначно решење, па је Жељезничару одузето шест бодова, Хајдуку и Трешњевки по пет, а због тога, као и обимног програма репрезентације, дошло је и до измена у редоследу одигравања једног броја мечева.

И Војводина се нашла у њиховој непосредној близини после гостовања у Скопљу. Поражена је од подмлађене екипе Вардара, темпераментније од оне из претходног шампионата, која је једва сачувала прволигашки статус.

У првој постави домаћина за место су се изборили Дробац, Чаршавски, Георгијев и Живадиновић, док су Новосађани дочекани на скопском Градском стадиону уз уважавање, чак донекле и као фаворити, пре свега зато што су током летњих тест утакмица најавили ефикасну игру.

Најпре је, наиме, Војводина боравила у Француској, где је поразила Ремс 7:3, па је меч са Хонведом у Будимпешти окончан без голова, а онда је освојено прво место на турниру Спартака у Суботици. Прво је поражен Пролетер 4:1, захваљујући двоструком стрелцу Такачу и погоцима Алексића и Ламбија, па Спартак 4:2, када су мрежу домаћина затресли Радосав, Савић и Пушибрк, док је Блескањ постигао аутогол.

Ипак, црвено–бели се из Суботице нису вратили задовољни, већ у бригама, пошто је Радосав тешко повређен, тако да се није знало какве ће последице оставити прелом ноге. Уз то, у току је била рехабилитација Радовића, после операције менискуса, а и Ђ. Милић је био озлеђен.

Бранко Станковић

Војводина је, тог лета, остала и без неколицине првотимаца, док су појачања потражена у Срему, из којег је пристигао Тривић, и у Мачви, из чијих редова је дошао Савић.

Скопљанци су били расположени за игру и сталну иницијативу су крунисали најпре голом Ковачевског. После два узастопна корнера, одбрана гостију је погрешила и лопта се нашла иза Пантелића. Исто се поновило и пет минута пре краја. По блатњавом терену, лопта после Пантелићевог избацивања у игру није прихваћена, већ је се докопао Спасовски и постигао коначни резултат.

Тренер Бранко Станковић није крио разочарање због игре својих изабраника, а оправдање није тражио ни у чињеници што у Скопљу није наступио тим који је низао успехе током припрема:

— Ни у тим сусретима све линије нису функционисале како желим. Веровао сам, међутим, да нећемо изгубити, али ово што смо приказали је било без амбиција и толико лежерно да и нисмо могли боље проћи.

FKVOJVODINA★COM

2. КОЛО, 21. АВГУСТ 1965.

ВОЈВОДИНА — САРАЈЕВО 1:0 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 6.000.
Судија: Стрмечки (Загреб)
Стрелац: 1:0 Савић (74)
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић (Ламби), Алексић, Пушибрк.
САРАЈЕВО: Сирчо, Фазлагић, Бајић, Јасенковић, Вујовић, Ристић, Мушовић, Шиљкут, Мусемић (Продановић), Прљача, Антић.

Као и сваки пораз, и овај у Скопљу је навео на размишљања о променама у саставу, па су током седмице отпочети разговори о томе треба ли, евентуално, ризиковати и рачунати на још неопорављеног стрелца Павлића.

— Најрадије не бих играо. Нисам залечио повреду — чуло се од црвено-беле »деветке«.

Ипак, рескирало се, па се и Павлић нашао у шпалиру играча у недељу пополдне, постројеном на центру. Уочи почетка сусрета, фудбалери оба тима и судијска тројка на челу са Стрмечким честитали су капитену Новосађана Жарку Николићу петстоти наступ у дресу Војводине.

—Дебитовао сам 1954. године. Играли смо утакмицу са Црвеном звездом и победили 3:2 — сећао се Николић.

Једина новина у односу на прво коло није био само Павлићев повратак у тим, кога је пред полазак на одмор заменио Ламби, већ и улазак Секереша. С друге стране, Сарајлије су се вајкале да нису у могућности да изведу најјачу поставу, пошто су допутовали без Ферхатовића, Биоградлића и Блажевића, а када су Бошков и Станковић одлучили да повуку из игре Павлића, уследила је и измена Мусемића. Уместо њега заиграо је Продановић.

Гости, иначе велики зналци, умешно су се бранили не само тиме што су појачали одбрану, него и спором игром, бескрајним комбинацијама, током којих им је тешко било одузети лопту. Такође, вешто су постављали и офсајд замке, па је, како је време протицало, било све више нервозе у редовима домаћина.

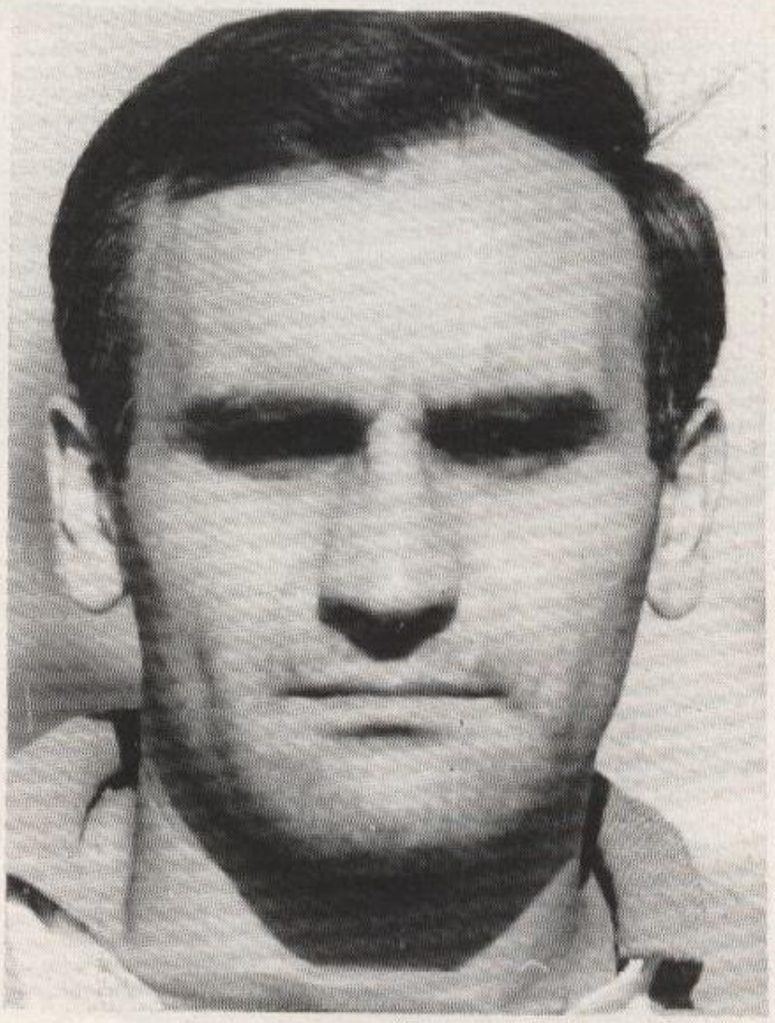

Жарко Николић

Нешто наде, али тек трачак, указало се навијачима Војводине на самом почетку. Новајлија Савић им се представио као добар шутер. У 8. и 10. минуту је упутио праве пројектиле према голману Сирчи, али је овај реаговао парадама и лопта је оба пута завршила у корнеру.

— Није ми било једноставно на овој утакмици, јер су новинари ставили примедбу на резултат у Скопљу, а међу онима у чије се вредности посумњало сам био и ја. У великој мери ме је умирио категорични одговор Бошкова. Рекао је да ће, без обзира на све критике, играчи за које су се определили он и Станковић имати шансу до краја полусезоне. Због тога сам у овом мечу био донекле миран, али ипак нисам користио сваку прилику да упутим лопту према мрежи Сарајлија. Шутирао сам једино када сам имао довољно простора, баш као у 74. минуту. Примио сам лопту код клупе на којој седе гости, па кренуо дијагонално, ка другој страни. Сви моји саиграчи су били »покривени«, а ја сам остао без чувара. Дошао сам на двадесетак метара с леве стране гола и ... прича Савић.

За овај погодак се говорило да је право мало ремек-дело. Лопта је полетела ка супротном углу, левом горњем, и Сирчо је био немоћан.

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — ЗАГРЕБ 0:0

Стадион Војводине. Гледалаца: 6.000. Судија: Гугуловић (Зајечар).
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.
ЗАГРЕБ: Харар, Галековић (Чепеља), Мештровић, Клобучар, Станишић, Суша, Краљ, Бубањ, Ваха, Драчић, Азиновић.

Прва победа је, наравно, донела много охрабрења, па се очекивало да ће Војводина, поново као домаћин, успети да дође до нова два бода, мада је Загреб у претходној сезони играо сјајно. Штавише, био је и успешнији од Новосађана, од којих је освојио три бода више и нашао се на шестом месту.

Међутим, Бошков и Станковић нису били одушевљени приказаним у мечу са Сарајевом, тако да је пала одлука да поново нешто промене, а то је најавио и Станковић током недеље:

— Морамо играти мирније. Нападачи немају довољно стрпљења.

Састав одбране је остао исти, а у дресу број 10 појавио се Тривић; уз Такача, као најистуренијег нападача, поново је био Павлић.

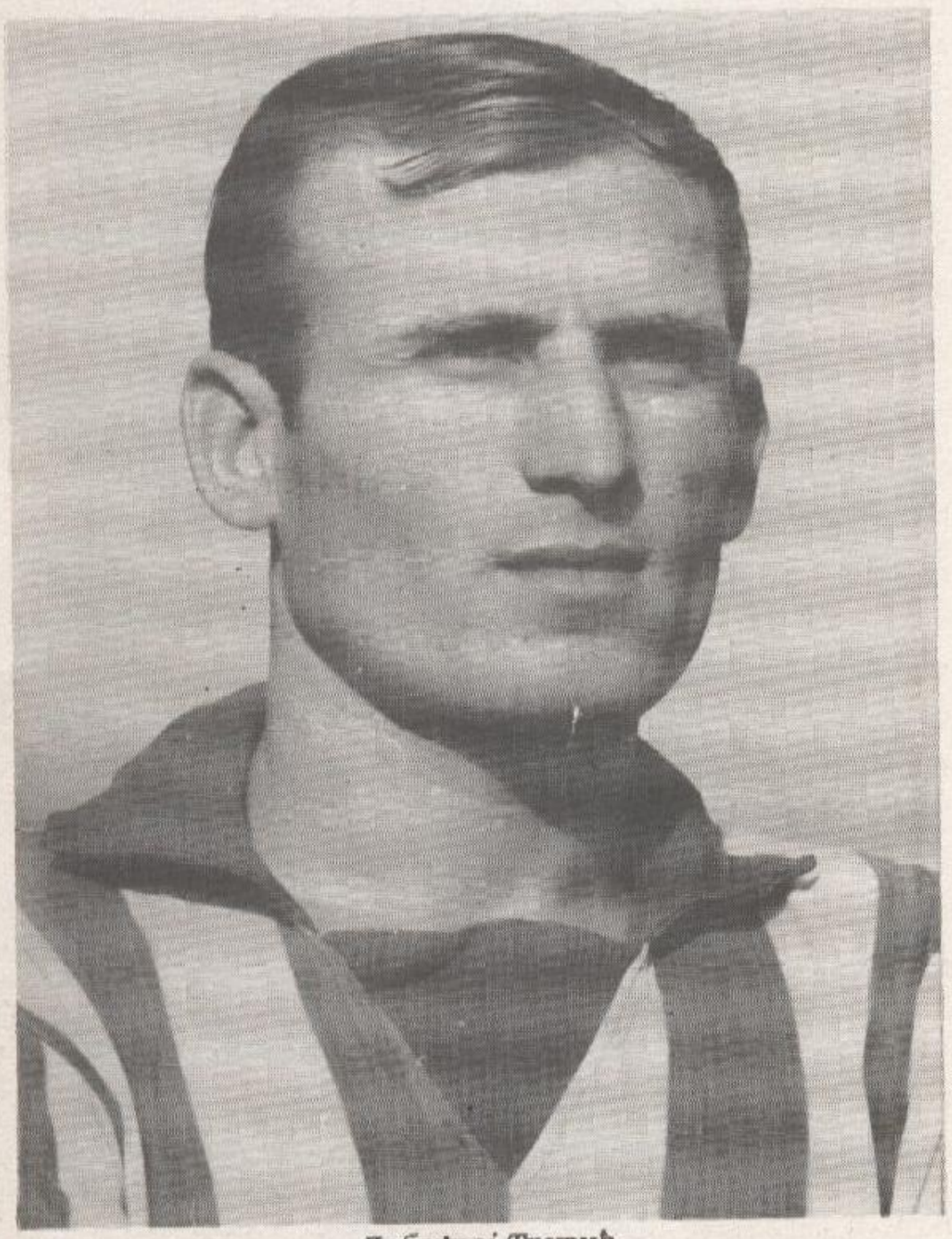

Добривој Тривић

Претпостављало се да ће играчи у последњој линији Војводине имати више мука, пошто је навални ред Загреба важио као изузетно умешан, не једино захваљујући првом стрелцу Драчићу.

— Читав квинтет одлично функционише — упозорени су, по последњи пут, Новосађани уочи утакмице у најави меча.

Одбрана домаћина је положила испит тог спарног поподнева. Ни у једном часу Пантелић није имао великог посла, а Загрепчанима је успело да се само једном изборе за корнер.

Пред голом Харара је било драматичније, али ипак не толико, изузев у последњим минутима, да би се гости и у паници морали бранити. Војводина је извела осам корнера, али мрежа Загреба, и поред тога што су у тим моментима Брзић и Николић покушали да помогну, није озбиљније угрожена.

У гледалишту је, на тренутке, било протеста због слабе игре, а температура је порасла и када су играчи у црвено-белим дресовима од арбитра Гугуловића затражили да досуди једанаестерац. Гугуловић је мислио другачије, што му извештачи нису замерили.

— Ни једну екипу Гугуловић није битније оштетио — гласи утисак из новинарске ложе.

Некадашњи тренер Војводине, Густав Лехнер је тако са Загребом отпутовао из Новог Сада непоражен, а домаћини су се тих дана споразумели с Трешњевком да заосталу утакмицу 3. кола одиграју 19. септембра.

— Тада ће репрезентација бити у Луксембургу, где ће се састати с домаћинима у квалификацијама за СП, а како у обе екипе нема играча за најбољи тим... — саопштила су руководства два клуба.

FKVOJVODINA★COM

3. КОЛО, 19. СЕПТЕМБАР 1965.

ТРЕШЊЕВКА – ВОЈВОДИНА 0:1 (0:0)

Стадион у Максимиру. Гледалаца: 2.000. Судија: Ђурђевић (Београд).
Стрелац: 0:1 Павлић (67).
ТРЕШЊЕВКА: Билић, Гранић, Дух, Брнчић, Касумовић, Гаров, Брајковић, Бишћан, Гашић, Јукић, Павлица.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Тривић, Павлић, Ламби (Сурдучки), Пушибрк.

Навијачима Војводине стигле су добре вести из стадиона у Максимирској шуми, где је Трешњевка угостила Новосађане. По кишовитом и прохладном времену, црвено-бели су се неупоредиво боље снашли од домаћина и дошли до нова два бода, веома важна, пошто је наредне седмице следило ново гостовање, на Кантриди.

– Најбитније је да нам је опет кренуло, да смо добро играли. Није то иста игра као она летос, али смо врло близу да дођемо до ње. Треба признати и да нас је срећа послужила. У 80. минуту гол нам је спасла статива. Само, наклоност среће смо и те како заслужили – чуло се после прве победе на туђем терену од стрелца Ђорђа Павлића. Гости су, записано је, у приличној мери збунили екипу Трешњевке, пошто је Секереш остао у одбрани да помогне Брзићу, а Николић, који је до почетка ове сезоне важио као један од најпоузданијих дефанзивних фудбалера у земљи, нашао се на позицији офанзивног везног играча.

– Халф линији се морају приписати највеће заслуге што су Новосађани стигли до радости. Није начинила ниједну грешку, за разлику од нападача, који као да су се утркивали у пропуштању повољних прилика – извештавало се са утакмице.

Узбудљиве сцене пред голом Билића најавио је у 17. минуту Николић, када је погодио стативу, а у 30. се Такач нашао сам пред небрањеном мрежом. Закаснио је за делић секунде, једнако као и у 49. минуту.

Али, Такачу после меча није због овога нико приговорио, јер се у 67. минуту искупио за грешке, уз Павлићеву асистенцију. Била је упућена висока лопта у казнени простор, на правом месту се нашао само одбрамбени играч домаћих Дух и избио ју је у поље. На двадесетак метара од гола њу је сачекао Такач и без оклевања је пуцао. Чувара мреже Загрепчана је снажан шут изненадио и успео је само да лопту одбије до Павлића, коме је преостало да је рутинерски спроведе у мрежу.

Стеван Нештицки

– Ово је Војводина какву желимо. Иако је стално падала киша и мада није било правих услова за игру, наша екипа се примерно залагала и зато и победила. Што се мог утиска тиче, није исти као и новинара. Одбрана је била бољи део тима, али ако бих морао некога да издвојим, онда би то у првом реду био Нештицки, а за њим Пантелић – оценио је по повратку у Нови Сад технички директор Вујадин Бошков.

FKVOJVODINA★COM

РИЈЕКА — ВОЈВОДИНА 3:1 (2:1)

Стадион на Кантриди. Гледалаца: 3.000. Судија: Крагуљ (Бањалука).

Стрелци: 1:0 Гулин (2), 2:0 Томљеновић (7), 2:1 Савић (14), 3:1 Јантољак (56) — из једанаестерца.

РИЈЕКА: Јантољак, Милевој, Мугоша, Шкрбић, Шангулин, Вранковић, Лукарић, Томљеновић, Гулин, Петровић (Прчић), Вукоје.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић (Алексић), Тривић, Пушибрк.

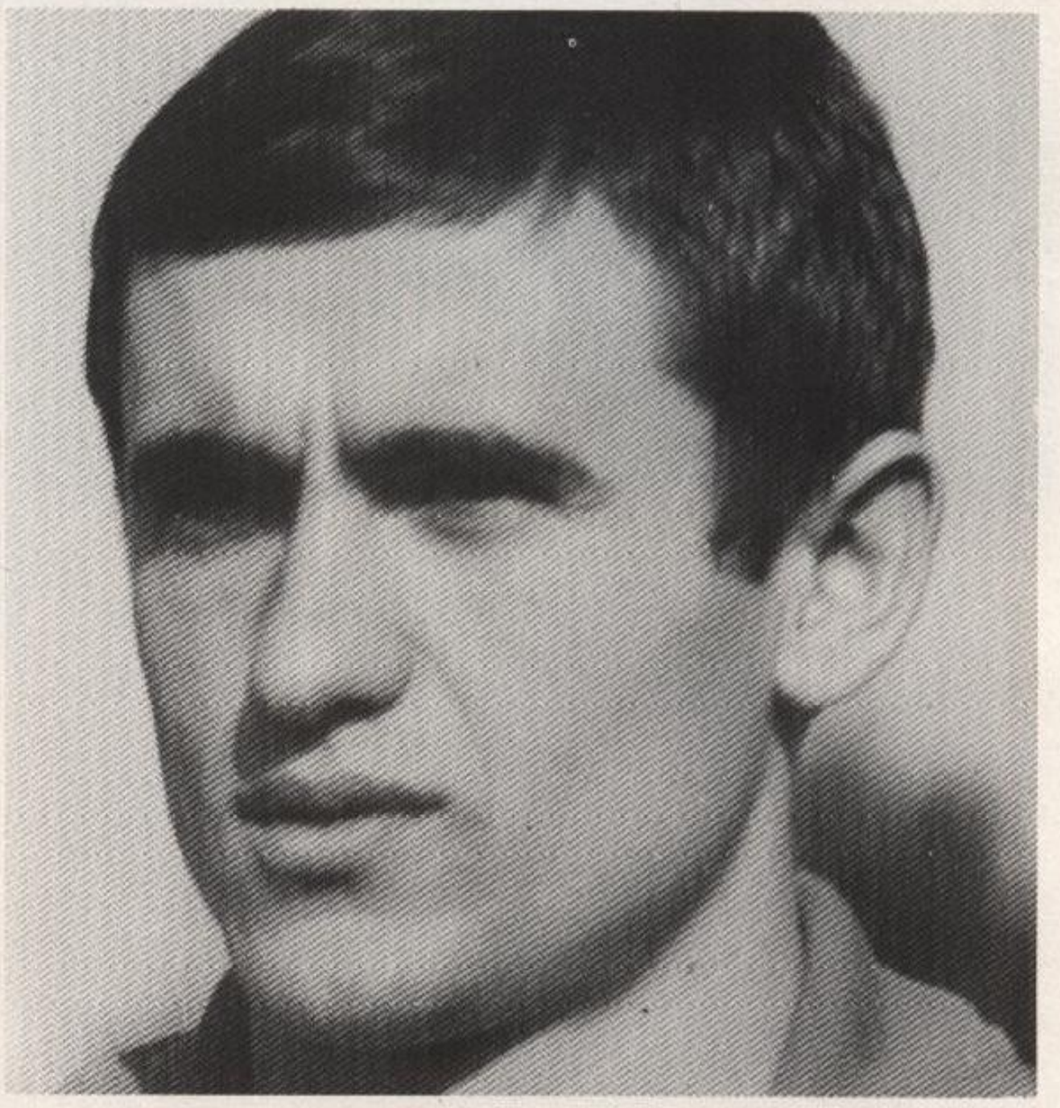

Рајко Алексић

Ако су, како се каже, од победа после добрих игара важније оне након лоших, онда су, свакако, од пораза у бледим представама неупоредиво по тим повољније оне које стижу после искрених честитки супарника.

Управо тако је било после пораза Војводине на Кантриди. Изгубило се, али се није имало разлога за потиштеност. Услова за игру скоро да није било. Киша је данима роминьала, да би током меча отпочео пљусак, тако да је скоро читав терен био под водом.

По госте је сусрет почео катастрофално. Већ у 7. минуту било је 2:0. Прво су комбинацију извели Петровић и Вукоје, после које се Гулин нашао пред Пантелићем и матирао га у 2. минуту, док је Лукарић, не много касније, измакао пажњи одбране Новосађана. Ни између њега и голмана црвено-белих није било никога, али је Пантелић успешно интервенисао и успео да одбрани мрежу на тај начин што је одбио лопту. Томљеновић је, међутим притрчао и принудио Новосађане на нову капитулацију.

Ипак, гостима ни на крај памети није било да треба да се предају. За њих као да је тада утакмица почела и како су новинари записали, »на поплављеној Кантриди могло је бити ватромета голова«:

— То истичемо зато што је Војводина играла врло лепо по правој кальузи. Успешно је комбиновала, а акције је завршавала баш као што се и мора када су услови овакви, ударцима из даљине.

Упорност је донела смањење резултата, што је подстакло домаћине да узврате, па је у 53. минуту Томљеновић погодио стативу, да би свега три минута касније било 3:1. После напада Војводине, Гулин је примио лопту и сам пошао у окршај с Пантелићем, коме није преостало ништа друго него да га обори. Крагуљ се није предомишљао, а Јантољак је једанаестерац претворио у нови гол.

У наредних пола часа играло се у пољу Ријечана, чијој су одбрани, на челу са изврсним Јантољаком и Шангулином, непрекидно асистирали Томљеновић и Лукарић. Шанси је било, али се резултат није променио, па је какву-такву утеху пораженима представљало то што су испраћени аплаузима.

Уочи утакмице Новосађани су протестовали код судијске организације, због тога што је Крагуљ био одређен да води меч, пошто их је претходне сезоне оштетио у утакмици с Динамом. Али, по завршетку сусрета на Кантриди, Бошков није оклевао када је требало проговорити о арбитражи:

— Врло добро је судио. Објективно. Примедби немам.

FKVOJVODINA★COM

7. КОЛО, 17. ОКТОБАР 1965.

ПАРТИЗАН — ВОЈВОДИНА 2:3 (0:0)

Стадион ЈНА. Гледалаца: 20.000 Судија: Костовски (Скопље).

Стрелци: 0:1 Такач (53), 1:1 Хасанагић (57), 1:2 Ламби (62), 2:2 Васовић (67), 2:3 Николић (70).

ПАРТИЗАН: Шошкић (Ђурковић), Јусуфи (Радаковић), Дамјановић, Бечејац, Рашовић, Васовић, Вукелић, Ковачевић, Хасанагић, Милутиновић, Пирмајер.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић (Ламби), Пушибрк.

Можда ће некоме звучати чудно, али запамтите: ако Војводина буде овако играла у првенству, биће шампион!

Рекао је то на стадиону Новосађана, две седмице уочи велике победе у дербију у Београду над будућим вицепрваком Европе, Партизаном, дугогодишњи савезни капитен Александар Тирнанић, том приликом председник селекторске комисије ФСЈ.

Црвено-бели су тада, 4. октобра угостили репрезентативце, који су се припремали за квалификациону утакмицу са Француском, а да се најбољој југословенској селекцији не пише добро најавили су, као стрелци, Такач, Секереш и Ламби. Реванширао се једино Џајић, али од опомене »плави« нису имали користи. У Паризу су изгубили 0:1.

Већ у среду Партизан и Војводина налазили су се на различитим фронтовима. Црно-бели у Купу шампиона, где су окончали посао око елиминације Нанта, док су Бошков и Станковић, после Будимпеште у којој у пријатељском сусрету МТК — Војводина није било одлуке, 1:1, повели тим у Смедеревску Паланку на куп утакмицу с Младошћу. За овим гостовањем остали су пораз, 2:5 (1:1, 1:1, 0:0) и казне првотимцима, због неодговорне игре.

Силвестер Такач

— Радило се о новчаним казнама, али смо, Пантелић и ја, као капитен, у име играча, замолили Бошкова да се с наплатом причека до завршетка утакмице с Партизаном, на шта је Бошков узвратио да је спреман и да нам их опрости и да нам повећа раније утврђене премије уколико победимо. Црно-бели су, наравно, били фаворити, али смо ми ипак вишеструко зарадили. Освојили смо бодове, било је 3:2 за нас и нашли се на другом месту на табели, на казне се заборавило, а и директор је, као и увек уосталом, одржао обећање — испричаће касније Жарко Николић о мечу великих узбуђења.

Почело је, на први поглед, неважним детаљом. Вучинић је добио дуел са некадашњим клупским другом Вукелићем и кренуо ка супарничкој половини терена. Таквих његових излета било је и у првом делу, само не и опасности по Шошкића. Овог пута, међутим, бек Војводине се одлучио да пође дијагонално и када је стигао до згуснутих редова одбране домаћина, послужио је Ламбија, овај Такача, чији је лоб ударац са ивице шеснаестерца био савршено прецизан.

Свега четири минута касније Хасанагић је био немилосрдни егзекутор у шанси коју му је створио Ковачевић. Био је то, у ствари, почетак гала приредбе на Стадиону ЈНА. Војводина је узвратила серијом напада и Павлић, који је видно храмао због озледе, успео је у 62. минуту да пронађе Ламбија, а омалени нападач гостију небрањени део мреже.

Домаћини нису дозволили Новосађанима да се порадују и предахну. Васовић је успешан као нападач. Погодио је стативу и лопта се од ње одбила на право место — 2:2.

Иза тога је дошао ред на Николића, по оценама свих, најбољег играча утакмице, покретача највећег броја акција гостију и непрелазног пред Пантелићем. Одлучио се на соло продор и када се нашао у повољној позицији, исказао се и као врсни голгетер.

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — РАДНИЧКИ (Б) 6:1 (3:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000. Судија: Станковић (Ниш).

Стрелци: 1:0 Павлић (14), 2:0 Такач (17) — из једанаестерца, 3:0 Такач (42), 3:1 Ђукић (63) — из једанаестерца, 4:1 Такач (71), 5:1 Павлић (75), 6:1 Ламби (86).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секерец, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић (Ламби), Пушибрк.

РАДНИЧКИ: Кораћ (Диванић), Д. Поповић, Цветићанин, Златић, Ђукић, Рогић, Р. Поповић, Јовановић, Милошев, Чабриновић, Љ. Огњановић.

Адолф Ламби

Три дана било је довољно да се заборави на успех у дербију и за опоравак Тривића, али је све до почетка сусрета са београдским Радничким, повратником у прволигашке редове, био под знаком питања наступ Ђорђа Павлића. На крају је одлучено да центарфор заиграа, па да после тридесетак минута буде замењен, да би се одморио, јер је наредне недеље било на реду гостовање у Загребу, код Динама.

Споразум је прекршен и Павлић је одиграо читав сусрет, што је Бошков касније овако образложио:

— Како смо могли да га пошаљемо у свлачионицу када је био толико расположен?

Иста оцена, о расположењу, односила се на скоро све играче Војводине, који су највећи део посла завршили већ у 17. минуту, када је резултат гласио 2:0. Гости од тада, практично, више и не нападају, а током одмора се препричавају допадљиве комбинације, после којих је Војводина донекле одступила од своје игре, пре свега рационалне, и непрекидну офанзиву је зачинила духовитим потезима, да би разонодила гледалиште.

Први стрелац био је Павлић после додавања Тривића, а Тривић је честитке заслужио и нешто касније, када је одбрану гостију принудо да га обори, па је једанаестерац у гол претворио Такач. Крај првог дела донео је и комбинацију Савић — Павлић, на коју ставља тачку Такач новим поготком.

Гости у 63. минуту изводе један од ретких напада према Пантелићу и Љ. Огњановића руши Нештицки, тако да Станковић досуђује још један једанаестерац и Ђукић ту прилику користи да смањи резултат.

Само осам минута касније је 4:1, када су Павлић и Такач изменили »дупли пас«, а Павлић, који је тог пута био у улози асистента, у 75. минуту оставља све препреке за собом и на крају добија и двобој с Кораћем.

Ни после тога напади домаћина не јењавају, али поготка нема све до оног часа када је публика спремна да стојећи испрати крај меча. У казненом простору гостију се налази мноштво играча, фудбалери Радничког покушавају да лопту избију у поље, али Ламби умешно користи кикс супарника и на семафору после тога пише 6:1.

Висока победа учврстила је самопоуздање екипе, а новинара Светислава Парабућског навела је на закључак »да је Војводина на најбољем путу да поврати стару славу«, али су се Новосађани ипак морали задовољити чињеницом да и даље, заједно са Сарајевом, представљају на табели само пратњу лидера, Вардара.

FKVOJVODINA★COM

ДИНАМО — ВОЈВОДИНА 0:2 (0:1)

Стадион у Максимиру. Гледалаца: 10.000 Судија: Чанак (Београд).
Стрелци: 0:1 Павлић (7), 0:2 Белин (64) — аутогол.
ДИНАМО: Шкорић (Бркљачић), Цвек, Лончарић, Белин, Марковић, Пуљчан, Кобешћак, Замбата, Киш (Пирић), Ламза, Рора.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

Ђорђе Павлић

У односу на неколико претходних сезона, победа Новосађана усред Максимира требало би да се тумачи као неочекивана. Али, све оцене након овог сусрета биле су једнаке:

Сензација? Можда.

Изненађење? Е, то већ не.

Сви који су после победа Војводине над Партизаном и атрактивног резултата у утакмици с Радничким почели да говоре о томе да су Бошков и Станковић створили одличан тим, добили су још једну потврду да су у праву. Динамо, те године освајач Купа, био је приморан да призна после сусрета са црвено-белима не само да је на свом терену уверљиво поражен, него и да је надигран, па и да га је од дебакла спасао арбитар Чанак који, према мишљењу свих извештача, није признао регуларан погодак Такача, после додавања Пушибрка.

Лево крило гостију извело је том приликом муњевит продор, који је окончан прецизним центаршутем, а Такач је био бржи од својих пратилаца и лопту је волеј ударцем послао у мрежу. Чанак је најпре показао на центар, али је доцније променио одлуку, досуђујући офсајд.

Војводина се посебно припремала за ову утакмицу, а меч је отпочела изненађењем за домаћине, серијом напада. Играјући брзо и једноставно, навални ред је принудио Загрепчане да се повуку на своју половину, а Павлић је, лако се ослобађајући пратње Марковића у 7. минуту, стигао у близину Шкорићевог гола и неодбрањиво шутирао.

Иза тога су Новосађани променили приступ и отпочели дуге комбинације, усредсређујући се, када се о супарничкој мрежи ради, искључиво на контранапад, а заустављајући фудбалере Динама на половини терена. Ипак, у 23. минуту је њиховој пажњи измакао Замбата, само што он није погодио право место него стативу, док су у 31. и 41. минуту на супротној страни шансе имали Савић и Пушибрк. Ни у та два наврата, а ни у 63. минуту, када се у прилици нашао Тривић, срећа није била савезник црвено-белих. После шансе Тривића, наиме, што се тиче броја погодака у оквир гола, било је 1:1. Везиста Војводине, за кога се од ове утакмице па до краја каријере говори искључиво као о одличном играчу, шутирао је снажно, али се лопта одбила од пречке у поље.

И таман када се помислило да су евентуално на реду узбуђења пред Пантелићем, уследила је грешка Тривићевог пратиоца, Белина. Тривић је продро по левој страни, а када се спремио за ударац, Белин је успео да избије лопту, али је то учинио толико снажно да голман Шкорић није успео да реагује.

У тиму победника, осим Тривића, новинари похваљују све: великог »радника« Такача, упорне Вучинића, Брзића и Николића, Секереша који је у знатној мери онемогућио Замбату, покретљивог Пушибрка...

Новосађани те ноћи имају двоструког разлога за весеље. Дошли су до још два бода и до првог места, које све до краја шампионата неће ником препустити.

FKVOJVODINA★COM

9. КОЛО, 31. ОКТОБАР 1965.

ВОЈВОДИНА – ВЕЛЕЖ 2:1 (0:1)

Стадион Војводине. Гледалаца: 6.000. Судија: Станковић (Београд).

Стрелци: 0:1 Мујић (40), 1:1 Павлић (67) — из једанаестерца, 2:1 Тривић (76).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

ВЕЛЕЖ: Хорватић, Приморац, Рачић, Селимотић, Бенцо, Ханцић, Черкић, Оручевић, Мујић, Шестић, Главовић (Кордић).

Илија Пантелић

Мада су успеси постали већ, малтене, саставни део свакодневице, Бранко Станковић сматра да није на одмет упозорити играче пред гостовање Мостараца, који током јесени нису блистали:

—У свим утакмицама, ма с ким да се састајемо, приступ мора бити исти. Уколико се не будемо честито борили ...

Војводина, и поред опреза стручњака, у којем се истиче да још не треба журити с прогнозама о коначном исходу полусезоне, све више занима новинаре, чији су текстови посвећени успесима Партизана на европском плану, Новосађана на домаћем.

— Плате наших играча нису тајна. Пантелић и Такач су у прошлом првенству, у просеку, добијали по 130.000 динара. Одиграли су све утакмице, а остали су примили између 80 и 90 хиљада — говори у једном од интервјуа председник Арса Ковачевић. — Сада ће то, наравно, бити више.

О Станковићевом раду Ковачевић, између осталог каже, да га најпрецизније одсликавају резултати:

— Реч је о озбиљном, врло вредном тренеру, несумњиво разноврсном у раду, правој драгоцености нашег клуба.

Наредно питање се односи на Бошкова, у то време једног од ретких техничких директора, потеклих из редова играчких величина.

— Знате ли зашто се снашао? »Технико« у нашим условима мора бити и стручњак и друштвени радник. Без таквих квалитета нема успеха — објашњава председник.

Мостарци нису импресионирани фудбалским »бумом« у Новом Саду и опредељују се да током свих 90 минута недељног поподнева буду подређени, када се ради о теренској иницијативи. Основна оријентација је да превасходно воде рачуна о збивањима на својој половини игралишта, а да екс-репрезентативцу Мујићу, савршеном стрелцу, повере скоро све што се односи на напад.

Из »бункера« готово први пут гости излазе у 40. минуту. Лопта је код Оручевића, који је предаје Черкићу и Мујић доводи Вележ у предност. Пред домаћином је сада још тежи посао, пошто ни голгетера Мостараца више не интересује игра у нападу.

Хорватић, најбољи појединац меча, ипак је принуђен да извади лопту из мреже, после Павлићевог ударца с »беле тачке«, досуђеног када је Пушибрка оборио Рачић, а убрзо након изједначења и Тривић успева да постигне гол, главом лобујући Хорватића.

FKVOJVODINA★COM

ЖЕЉЕЗНИЧАР – ВОЈВОДИНА 1:2 (1:1)

Стадион на Грбавици. Гледалаца: 5.000. Судија: др Гутић (Београд).
Стрелци: 1:0 Братић (8), 1:1 Павлић (27), 1:2 Тривић (53).
ЖЕЉЕЗНИЧАР: Крсмановић, Јовановић, Мујић, Земко, Матић, Каталински, Јелушић, Братић, Букал, Калаба, Ђ. Смајловић.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Стамевски, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

Сјајна форма, исказана победама у последњих пет утакмица, сврстала је Новосађане, мада госте на Грбавици, међу фаворите 10. кола. На све стране се хвали њихова једноставност у игри, брзина, стаменост одбране и вештина навале. Посебно се истиче да од Војводине, осим Партизана, који јој је равноправан, није нико боље физички припремљен, што се сматрало и погодношћу пред сусрет у Сарајеву.

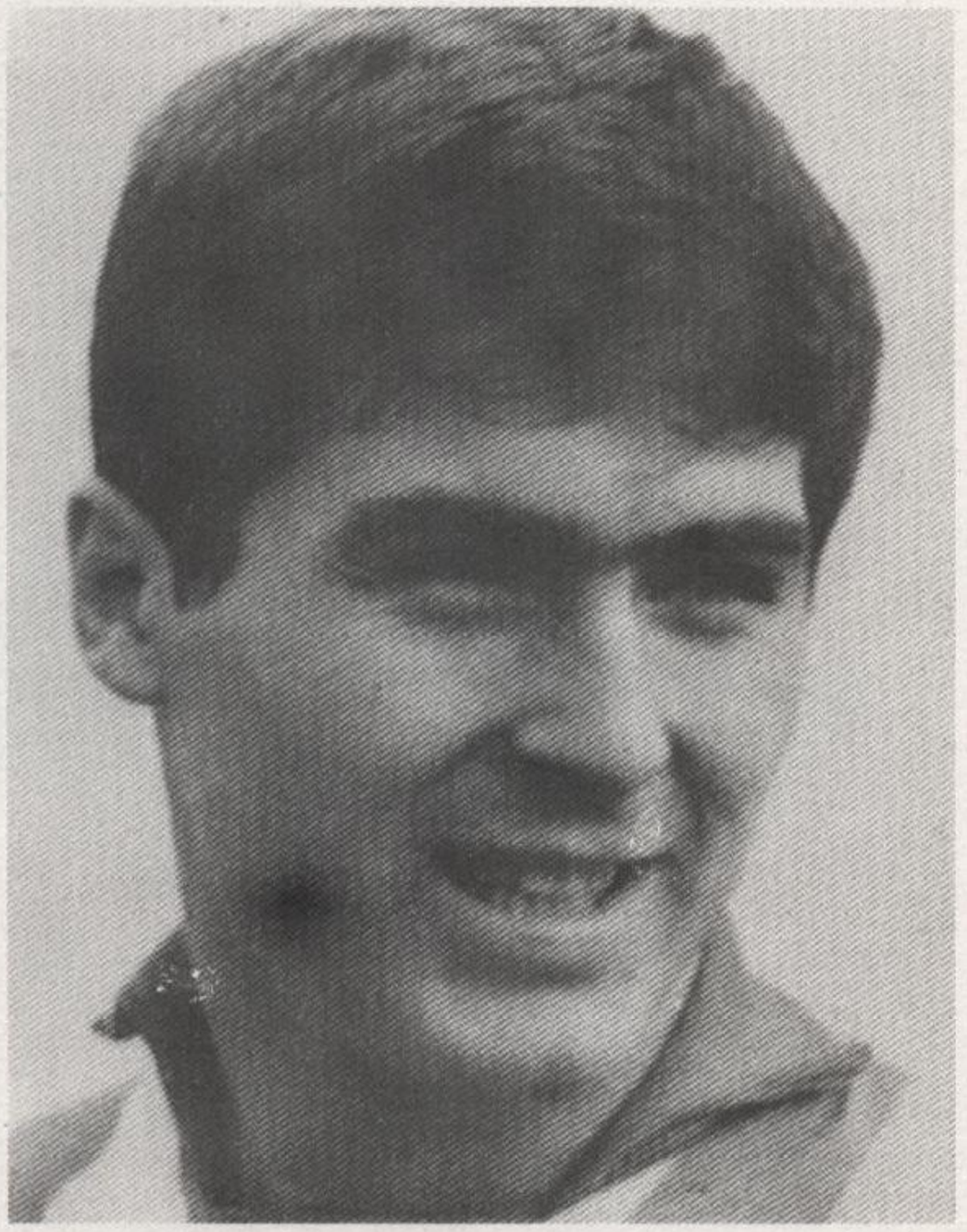

Томче Стамески

Време је било прохладно, терен расквашен и претпостављало се да ће црвено-бели, у чијем тиму се нашао Стамевски уместо озлеђеног Нештицког, поновити упорност из меча са Вележом.

Утакмица, међутим, није почела како су Новосађани прижељкивали. Већ у 3. минуту дошло је до велике гужве пред Пантелићем, па расправе играча о томе да ли је постигнут гол или не. Јелушић је, пре тога, прошао уз аут линију, центрирао пред сам гол и чувар мреже гостију је био принуђен да лопту одбије. Пала је пред Смајловића који је успео на једвите јаде из блата да је покрене и лопта се нашла на гол линији. Пантелић се још једном бацио, ухватио лопту, али су га том приликом напала неколицина супарничких фудбалера. Домаћини су инсистирали код др Гугића да гости пођу с центра, а београдски арбитар је касније новинарима објаснио због чега није уважио њихове сугестије:

—Пантелић је био фаулиран. О голу, дакле, ни говора.

Фудбалере Жељезничара ово није обесхрабрило и наставили су да нападају, а после Јовановићевог продора по десној страни, Букал је био бољи у скоку од Брзића и Николића, када је добацио лопту усамљеном Братићу. Тај погодак је био, како се испоставило, најава велике офанзиве, двадесетоминутне, пред шеснаестерцем Војводине. Крађи предах је морао да уследи и гости су га искористили на најбољи начин. Због фаула над Тривићем досуђен је слободан ударац на тридесетак метара од гола Крсмановића. Шут Павлића се описује као топовски, а лет лопте окончан је у десном горњем углу гола.

После изједначења, екипа Жељезничара се није могла препознати. До изражаја је почела све више да долази беспрекорна кондиција Новосађана. Кретали су се лако и убрзавали ритам, чиме су у потпуности сломили отпор домаћина, чији је елан скоро у потпуности спласнуо још у 53. минуту, када је Тривић после дриблинга којим је преварио Матића и Земка изашао пред Крсмановића и славладао га.

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — ХАЈДУК 1:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 18.000.
Судија: Радуновић (Титоград).
Срелац: 1:0 Боначић (39) — аутогол.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Стамевски, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.
ХАЈДУК: Вукасовић, Куци, Боначић, Слишковић, Томић, Ковачић, Хлевњак, Надовеза, Козлина, Матијанић, Анковић.

Случај. Када се све оголи, када се све остало одбаци и сагледа шта је донело два нова бода Војводини после окршаја с Хајдуком, могло би се, евентуално, и тако закључити. Јер, тројица одбрамбених играча гостију, голман Вукасовић, леви бек Боначић и центархалф Томић имали су против себе једино десно крило Новосађана, Такача, који је искористио замашни слободни простор на супарничкој половини игралишта и сјурио се ка голу гостију за дугом лоптом коју је упутио Николић.

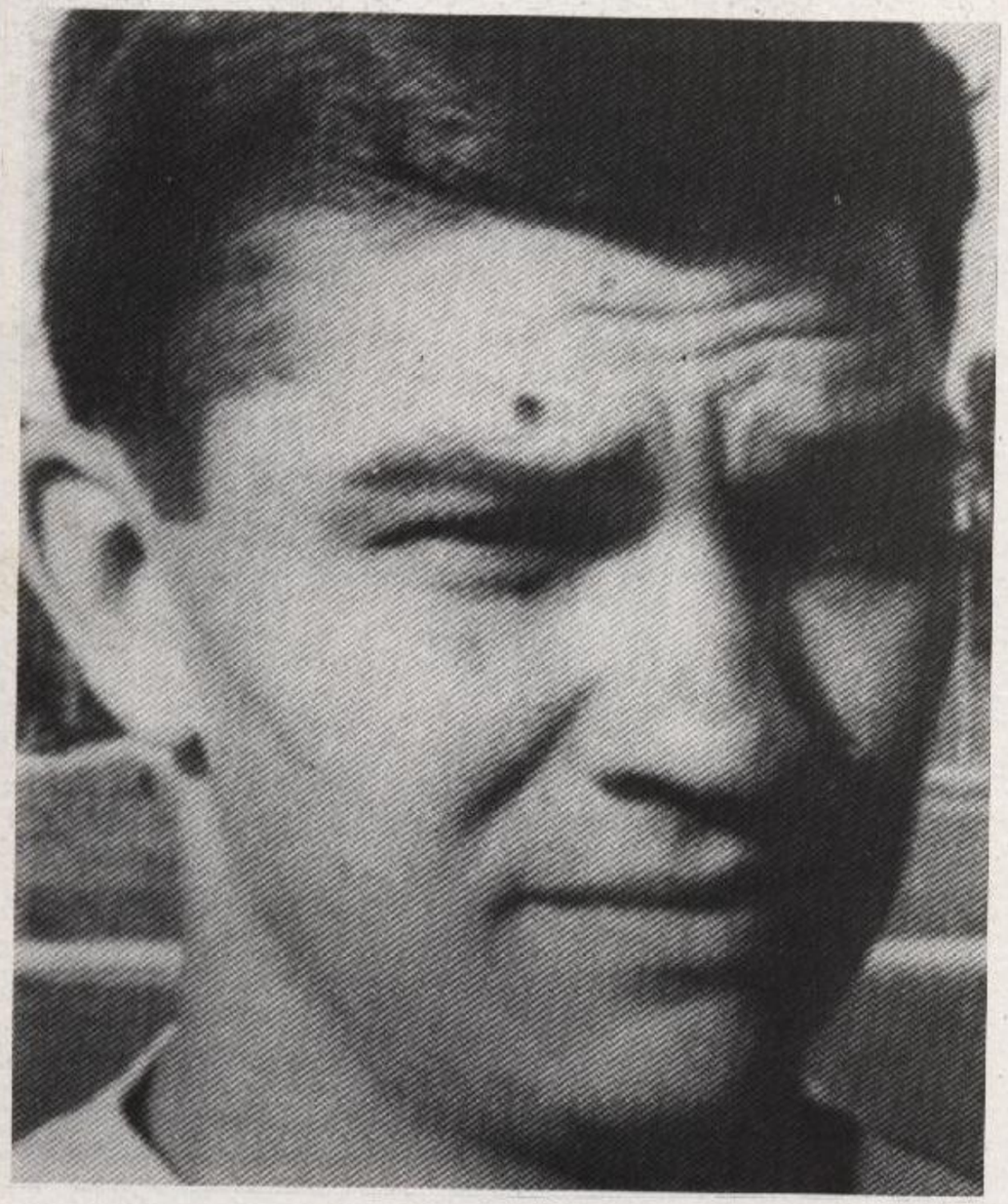

Стеван Секереш

На лопту су тада истовремено стартовала тројица фудбалера, а за делић секунде Такач је био бржи од Боначића и Томића. Успео је врхом копачке да лопту захвати, само није био и последњи који ју је ударио пре него што је одсела у мрежу.

— Николић има великих заслуга за овај погодак. Идеално је убацио лопту, а колико сам успео да видим, Боначића је ударила лопта после мог покушаја шута. Вукасовић је напустио гол, што је, такође, допринело оваквом расплету — испричао је о часу одлуке Такач.

Меч је почео, како се обично каже, обостраним опипавањем пулса, а први озбиљни напад белих у 29. минуту могао је донети радост Сплићанима. Спретни Анковић измакао је пажњи одбране и нашао се пред Пантелићем, који је крајњим напорима успео само да одбије лопту. Она је ударила у стативу и одскочила у Пантелићево наручје.

Таман када су, како су прибележили извештачи, навијачи Хајдука почели да се ваљкају како срећа није на страни њихових миљеника, због поготка у стативу и аутогола Боначића, уздахнуле су присталице домаћина. Такач је био бржи од Боначића, пробио се према корнер линији и послужио је Тривића, који је био бољи у скоку од својих чувара. Ипак, лопта је погодила пречку и одбила се према гол линији. Радост је била краткотрајна, а судију Радуновића су опколили фудбалери Војводине, тражећи да покаже на центар. Али, све се завршило само на томе. Када се ради о ударцима у оквир гола, ту није био крај. У последњем минуту првог полувремена још једном је пречка спасла госте. Овог пута Пушибрк је имао прилику.

Наставак је донео обострано отворену игру, само без изразитијих шанси све до 80. минута, када је поново лопта ударила у пречку, после Матијанићевог шута.

— Честитам Војводини. У њеним редовима било је мање непотребне журбе него у нашим. И једној и другој екипи се мора приговорити што су пропустиле више зрелих шанси, а што се најистакнутијих појединаца тиче, то су сигурно били Пантелић и Секереш — чуло се од Новака Томића, центархалфа Хајдука.

FKVOJVODINA★COM

12. КОЛО, 28. НОВЕМБАР 1965.

РАДНИЧКИ (Н) — ВОЈВОДИНА 0:1 (0:0)

Стадион Радничког. Гледалаца: 4.000.
Судија: Хорват (Загреб).
Стрелац: 0:1 Павлић (61).
РАДНИЧКИ: Кнежевић, Јовановски, Јоцић, Николић, Холцер, Балов (Илијевски), Анђелковић, Вељковић, Јанковић, Јеремић.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Николић, Алексић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

Димитрије Радовић

За нама је остала победа која изузетно много значи у борби за титулу јесењег првака. Како играмо, морали бисмо до ње стићи.

Тако је уочи утакмице на Чаиру говорио Илија Пантелић, али на питање о прогнози исхода није желео да се изјасни пошто, како је рекао, Раднички има добру екипу, која ће кад-тад солидној игри почети да придодаје исте такве резултате.

— Војводина? У форми смо, о чему казује серија победа, али имамо и великих проблема, јер је повређен Брзић, један од најзаслужнијих за добру игру одбране — чуло се још од Пантелића.

Бошков и Станковић нису били у дилеми, већ су посегли за некадашњим решењем, за оним из времена црвено-белих када је Брзић био још члан Жељезничара. Тада је, наиме, у дресу број пет био незаменљив Николић, који се као један од најбољих центархалфова у земљи често налазио и међу репрезентативцима.

Одбрани је придодат и опорављени Радовић, а шанса је пружена и Алексићу, чији је задатак био да игра »на човека« и да, за разлику од Радовића, не прави излете на супарничку половину терена. Претпостављало се да ће Раднички покушати непрекидним јуришима да угрози гол гостију, што се и испоставило тачним, тако да су и Савић и Тривић прекомандовани у дефанзивце.

Чврста зона Војводине успешно је одолевала свим нападима, а захваљујући Пантелићу остале су нереализоване две прилике Митића и једна Јанковића, када су се нашли сами пред голманом Новосађана. На крају утакмице и голман Нишлија Кнежевић је покушао да помогне нападачима, па је и он прешао центар, одакле је послао неколико лопти према казненом простору Војводине.

Међутим, вођство црвено-белих, постигнуто после брзог продора Савића у 61. минуту, није сустигнуто. Како је остало записано, у том часу је везиста Војводине искористио неспретност центархалфа домаћина Николића, који се оклизнуо. Савић се снашао и истог тренутка убацио лопту Павлићу, после чијег ударца се мрежа затресла.

Забележено је и да су, осим Пантелића, изврсне партије пружили и Радовић, Вучинић и Секереш, као и да такав волеј какав је Павлић извео одавно није виђен.

FKVOJVODINA★COM

13. КОЛО, 5. ДЕЦЕМБАР 1965.

ВОЈВОДИНА — ОФК БЕОГРАД 0:0

Стадион Војводине. Гледалаца: 10.000. Судија: Гугуловић (Ниш).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк (Ламби).

ОФК БЕОГРАД: Милорадовић, Чолић, Миловановић, Марић, Кривокућа, Гуглета, Дакић, Митић, Сантрач, Бановић, Скоблар.

Током читаве седмице празновао је фудбалски Нови Сад. По први пут у педесетогодишњој историји, Војводина је стигла до једне титуле, истина незваничне, али ипак наслова најбољег.

До краја јесење полусезоне преостала су још три кола, а Новосађани су после Ниша умакли на табели Сарајеву за четири бода, Партизану окупираном мечевима Купа европских шампиона за пет, исто толико и четвртопласираном Вардару... Уза све то, црвено-бели су имали и повољну гол разлику и олакшавајућу околност да ће бити домаћини ОФК Београду и Олимпији, а да их очекује гостовање код Црвене звезде. Све рачунице, наравно не и у сфери теорије, казивале су да изабраници Бошкова и Станковића немају разлога за стрепњу и да ће освојити прво место.

Вујадин Бошков

Иако проглашени за екипу у предности уочи сусрета с ОФК Београдом, Новосађани су ипак истицали да изузетно уважавају тим с Карабурме, чија навална петорка улива страх сваком супарнику. Самарџић, Сантрач и Скоблар били су носиоци ефикасне игре, а сјајне сараднике имали су у Бановићу и Гуглети. О томе какав је приступ ОФК Београда и у свим утакмицама, и на страни и на свом терену, казивао је низ резултата: Раднички (Бг) 4:4, Трешњевка 3:3, Ријека 3:0, Загреб 4:1, Олимпија 3:1...

Плави су у Нови Сад допутовали без Самарџића, који се разболео, па је то, донекле, донело олакшање домаћину, али му је, с друге стране, стављено и бреме да мора да победи, не само због тога да ће тако први део шампионата завршити на првој позицији, већ и зато што ће тиме надмашити предратни рекорд БСК. Ова екипа је, наиме, седам пута узастопце тријумфовала, баш колико и сада Војводина, и када је сусрет са ОФК Београдом завршен без голова, било је и констатација разочараних новинара да је рекорд само изједначен.

— Честитам играчима. Постали су јесењи прваци — другачије је од новинара размишљао Вујадин Бошков.

Утакмица је донела подоста задовољства публици, јер се обострано играло атрактивно, с тим што се код Новосађана видело неупоредиво више жеље да постигну гол. Нападу су помагали врло често Николић, Секереш и Радовић, али су у одсудним тренуцима реализатори били неспретни, док су једину опасност по Пантелића представљали бегови Скоблара и покушаји Сантрача да измакне пажњи чувара.

После ремија категорички се на ступцима штампе тврди да ће црвено-бели сасвим заслужено бити први, а некадашњи играч ОФК Београда, угледни коментатор Петар Ђорђевић пише:

— Треба неизоставно рећи нешто што је из основа изменило игру Војводине на коју смо већ годинама навикли: Новосађани више не умиру у лепоти, а оружје не полажу пред физички јаким противником. Имају оштру, робусну и бескомпромисну одбрану, док у нападу игра неколицина фудбалера који не страхују ни од најоштријих стартова. Можда баш у томе треба тражити узроке промене, промене набоље.

FKVOJVODINA★COM

СТАНДАРДНА ПОСТАВА ШАМПИОНСКЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ 1965/66.

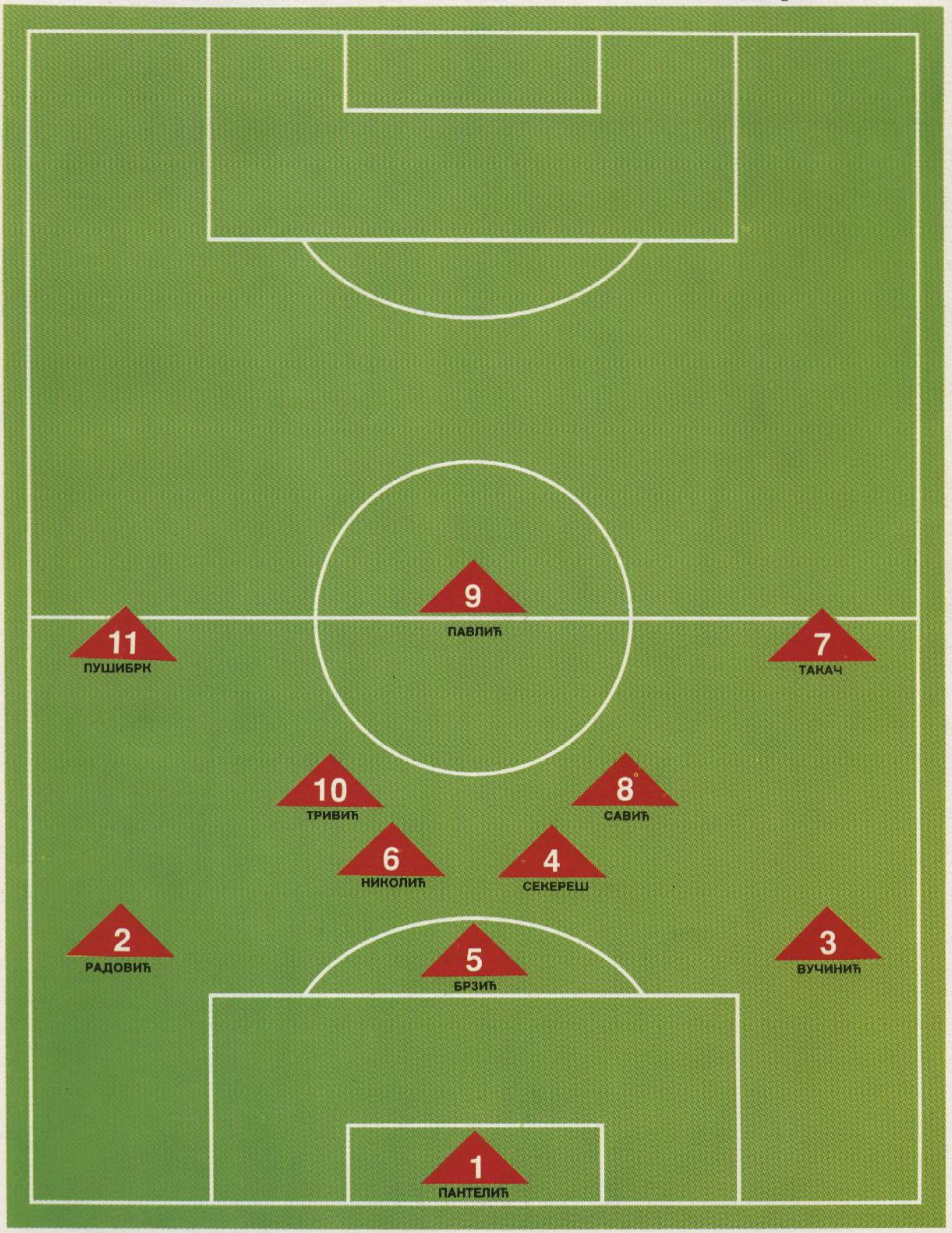

FKVOJVODINA★COM

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА — ВОЈВОДИНА 2:3 (0:3)

Стадион Црвене звезде. Гледалаца: 20.000. Судија: Таузес (Љубљана).

Стрелци: 0:1 Тривић (5), 0:2 Такач (15), 0:3 Такач (36), 1:3 Шекуларац (59), 2:3 Костић (60).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Кривокућа, Милићевић, Јефтић, Вратњан, Дурковић, Бекић, Џајић (Живковић), Шкрбић, Милошевић, Шекуларац, Костић.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

Уочи доласка Војводине на нови дерби у Београду, већина прогноза ишла је у корист Црвене звезде. Претходне недеље победила је Партизан 2:1 и пружила је, како је оцењено, велику партију, што је у поређењу с ремијем Новосађана и ОФК Београда имало неупоредиво већу тежину.

— Ово није само победа, већ изузетан успех, прави тријумф. Зауставили смо Шекуларца, Костића и остале, чија је форма у успону — пресрећан је, међутим, био после меча на Маракани двоструки стрелац Силвестер Такач.

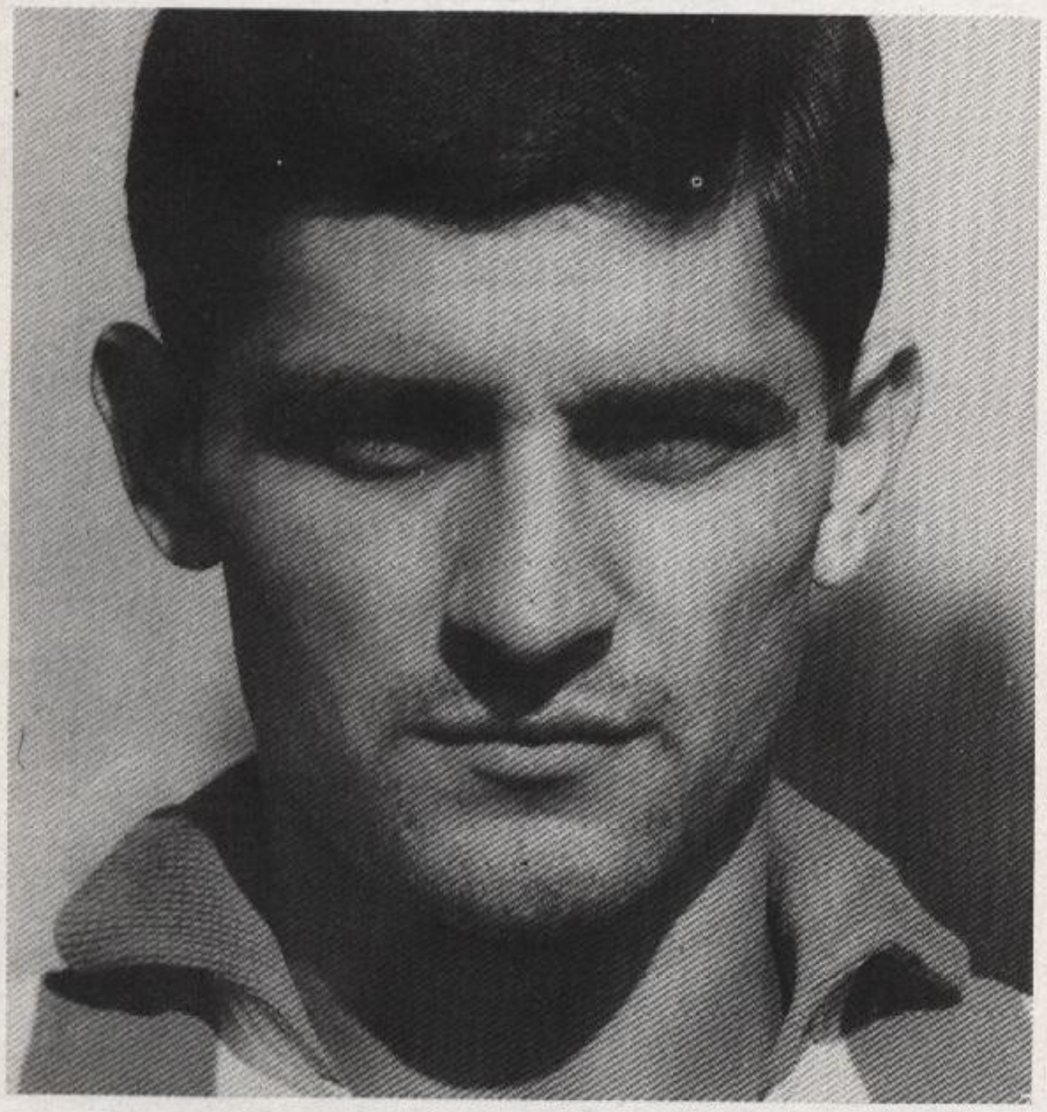

Влада Савић

Утакмица је имала два апсолутно различита полувремена, па није ни чудо што се Бранко Станковић није у целости сложио с Такачем:

— Задовољан сам само приказаним у првом делу, док је у наставку наш тим био лежеран.

Почетак је био ураганski. Такач, за одбрану домаћих, непрекидно опасан, а остали толико сталожени да се на махове чинило да Црвеној звезди прети катастрофа.

Њена мрежа се први пут затресла после два Тривићева шута. Први пут је покушао с ивице шеснаестерца, али је неко лопту одбио. Везиста Новосађана је појурио за њом, стигао је и још једном је упутио према Кривокући. Другом поготку претходила је грешка бека Јефтића, коме је Такач одузео лопту, па стигао до места идеалног за центаршут. Сви су и очекивали да ће нападач гостију покушати да некога пронађе у казненом простору, али је он другачије одлучио. Снажно је пуцао и Кривокућа је поново био немоћан. Код трећег поготка Такачев асистент био је Павлић. Нашао се на позицији десног крила и набацио лопту, а Такач је муњевито реаговао.

Средином другог полувремена долази до опуштања и то спретно кажњавају Шекуларац и Костић, а драматичан је и последњи минут, када Црвеној звезди успева да постигне још један гол.

Новог славља за домаћине ипак није било.

Судија Таузес није показао на центар, већ да се радило о офсајду.

Сем маестралном Такачу, похвале су упућене превасходно Тривићу и Савићу, за које сви у новинарској ложи кажу да су израсли у играче вредне пуног поштовања, као и неуморном Радовићу.

После ове победе на реду су већ анализе у штампи учињеног током јесени, па се, између осталог, констатује и да је успех Војводине тим пре достојан сваког уважавања што она има мање репрезентативаца од Партизана, Црвене звезде и Динама.

— Најбољи играч новосадског лигаша је — колектив. Бошков и Станковић одлично су укомпоновали тим, у којем квалитете и особине једног играча други допуњује — налази одговор на ову дилему истакнути новинар Тодор Буља.

FKVOJVODINA★COM

15. КОЛО, 19. ДЕЦЕМБАР 1965.

ВОЈВОДИНА — ОЛИМПИЈА 1:1 (0:1)

Стадион Војводине. Гледалаца: 10.000. Судија: Зечевић (Београд).

Стрелци: 0:1 Загорц (29), 1:1 Такач (80).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш (Алексић), Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

ОЛИМПИЈА: Жабјек, Ђорлев, Јовичевић, Куленовић, Шошкић, Кокот, Франческин (Србу), Чех, Загорц, Арсланагић, Николић.

У Београду је офсајд досуђен, у Новом Саду последњег дана јесење полусезоне — није. Протести Новосађана нису помагали, судија Зечевић је у 29. минуту показао да ће лопта поћи с центра.

И у гледалишту је било повика због такве одлуке, али су је навијачи брзо заборавили и почели да будре своје љубимце, не би ли им помогли да што пре изједначе.

А спорни тренутак је уследио после продора десног крила Франческина. Када је примио лопту, фудбалери Војводине су рекламирали да се ради о недозвољеној позицији нападача Љубљанчана. Игра ипак није прекинута, већ је Франческин шутирао, Пантелић није имао другог избора него да лопту одбије. Онда је притрчао Загорц и мрежа се зањихала.

До ове утакмице гости нису знали за реми. Исто толико пута су победили колико су и изгубили, и важили су као екипа која није нарочито вична игри у одбрани. Само су Трешњевка и Загреб примили више голова, 29 и 26, док су Љубљанчани капитулирали 25 пута и претпостављало се да ће црвено-бели за кратко време успети да анулирају вођство гостију. Али, фудбалери домаћина, исцрпљени од утакмице са Црвеном звездом, нису успели да наметну жесток темпо, толико карактеристичан за њихову игру, већ су дуго и споро комбиновали, што је одговарало згуснутој одбрани Олимпије.

Прилика је, истина, било, а највећа драма пред голом Жабјека одиграла се убрзо након поготка Загорца. Неколицина фудбалера Војводине

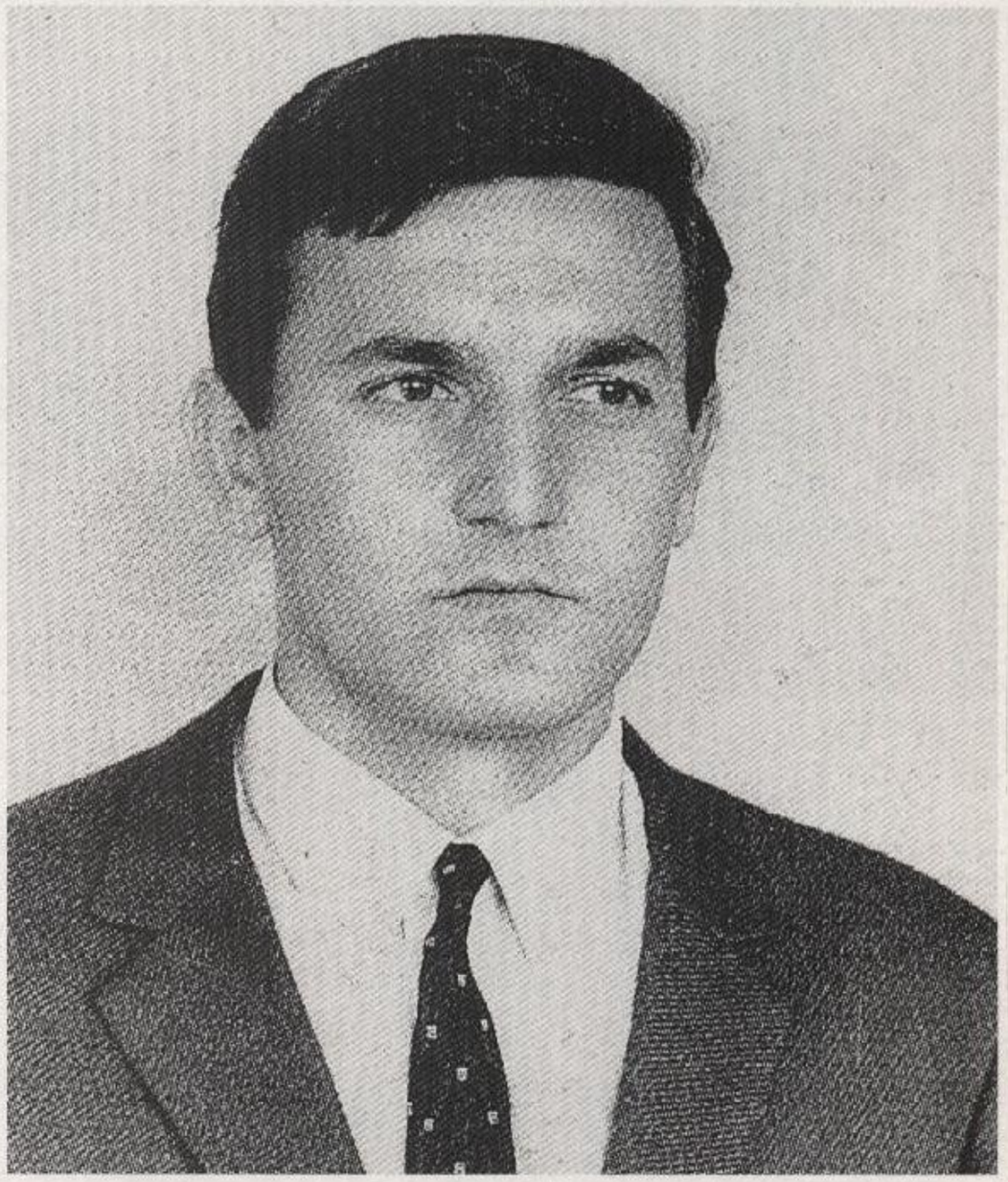

Ивица Брзић

ТАБЕЛА НА КРАЈУ ЈЕСЕЊЕ ПОЛУСЕЗОНЕ:

1. Војводина	15	10	3	2	24:13	23
2. Сарајево	15	7	4	4	24:19	18
3. Вардар	15	7	3	5	26:21	17
4. ОФК Београд	15	4	8	3	31:27	16
5. Партизан	15	6	4	5	29:27	16
6. Црвена звезда	15	6	3	6	27:24	15
7. Олимпија	15	7	1	7	24:26	15
8. Динамо	15	5	5	5	22:21	15
9. Ријека	15	6	3	6	22:22	15
10. Вележ	15	5	5	5	19:19	15
11. Раднички (Бг.)	15	4	6	5	16:26	14
12. Загреб	15	5	3	7	22:29	13
13. Хајдук (-5)	15	5	5	5	26:20	10
14. Раднички (Н)	15	3	3	9	19:21	9
15. Жељезничар (-6)	15	4	5	6	14:19	7
16. Трешњевка (-5)	15	4	3	8	19:34	6

FKVOJVODINA★COM

ЈЕСЕЊИ ПРВАЦИ: Слева, стоје: Николић, Пантелић, Брзић, Секереш, Вучинић, Радовић. Чуче: Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк

покушавала је да пронађе пут лопти у мрежу из голманског простора, али је она сваки пут погађала некога од гостујућих играча.

Како је време одмицало, напади црвено—белих су били све бројнији и Радовић, а посебно Николић, се више нису ни враћали на половину терена која припада Војводини. Пантелић је био потпуно беспослен.

Упорност, чак до тврдоглавости, резултирала је ремијем. Радовић се нашао на Такачевом месту, пробио се по десној страни и добацио лопту пред гол, где се нашао Такач и Новосађани су се коначно порадовали.

— Овај тим може да не игра добро, као што је данас било. Међутим, не може а да се не бори. И то се данас јасно видело. Није био наш дан, али су играчи били истрајни. То је једна од битних карактеристика и великих вредности Војводине — рекао је Станковић.

Капитен Николић придодао је овом суду још један, сматрајући га битним за разумевање јесењег успеха његове екипе:

— Много дугујемо Бошкову и Станковићу, захваљујући њима смо ове године радили неупоредиво више него током свих ранијих сезона, а веома важно је и што су нас одвикли од тога да супарнике делимо на велике и мале. Војводина је у сваки окршај улазила не штедећи се и користила је сваку шансу. И у томе је тајна нашег резултата.

FKVOJVODINA★COM

16. КОЛО, 6. МАРТ 1966.

ВОЈВОДИНА — ВАРДАР 2:0 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 4.500. Судија: Вараждинец (Загреб).

Стрелци: 1:0 Савић (72), 2:0 Тривић (82).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

ВАРДАР: Атанасовски, Дробац, И. Мојсов, Георгијев, Дојчиновски, Поповски, Спасовски, Чаршавски, С. Мојсов, Ковачевски, Соколовић.

Током зимских припрема, Војводина је поново била у Будимпешти и у два наврата се састала са МТК. Први пут су домаћини били успешнији, 4:2, други пут гости, 3:1, а генерална проба одржана је у Новом Саду с једном од најбољих румунских екипа, Прогресулом. У тиму Бошкова и Станковића, неизмењеном у односу на јесен, све је функционисало без грешке, па су Румуни поражени 3:0, тако да је у миру сачекан почетак пролећа и долазак Скопљанаца.

Утакмица с Вардаром имала је за Новосађане посебну драж, не само због тога што су се Скопљанци налазили на трећој позицији на табели. Јер, у време уочи одласка Хуга Рушевљанина у Партизан, па на место техничког директора у Вардару, када се налазио на челу Новог Сада, владали су прилично хладни односи два клуба, црвено-белих и жуто-плавих.

— Створено је велико ривалство, иако се Нови Сад свега три сезоне такмичио у друштву најбољих. Ипак, захваљујући и том елементу, супарништву наших клубова, које није угрожавало Војводину, него је било један од фактора за још преданији рад, постигнут је успех у овој сезони — сећао се доцније Вујадин Бошков.

Скопљанци су те седмице играли у Бачкој Паланци и кући се нису враћали, већ су остали у Новом Саду у »карантину« до меча с Војводином, што је још више подгревало атмосферу, а како се испоставило, много емоција на обе стране изродило је конфузију током првог дела.

— Прво коло донело је Војводини нове поене у шампионској трци, а спремност и унутрашња компактност екипе су гаранција да ће ове сезоне остварити давнашњи сан — пише после меча некадашњи репрезентативац и савезни капитен, и велико име југословенског новинарства, Љубомир Ловрић.

Васа Пушибрк

Црвено—бели су прву прилику имали у 25. минуту, када је Пушибрк погодио пречку, а исто се поновило и у 53. после Савићевог шута. Скопљанци се после тога повлаче у »бункер«, који не успева да заустави у 72. минуту Савића, ни у 82. Тривића.

— Војводина је заслужено победила. Њеном успеху се не може ставити ниједна примедба. Желим јој да овако настави и да на крају сезоне постигне успех — записана је изјава Хуга Рушевљанина, који ће се, двадесетак година касније, вратити међу црвено—беле, међу којима је и почео рад у фудбалу још у послератним годинама, као помоћник секретара клуба, када га је водио Бане Секулић.

FKVOJVODINA★COM

17. КОЛО, 13. МАРТ 1966.

САРАЈЕВО – ВОЈВОДИНА 2:1 (1:0)

Стадион: Кошево. Гледалаца: 5.000. Судија: Станковић (Београд).
Стрелци: 1:0 Брзић (41) — аутогол, 2:0 Продановић (57), 2:1 Тривић (89).
САРАЈЕВО: Муфтић, Фазлагић, Бајић, Вујовић, Биоградлић, Јасенковић, Мушовић, Прљача, Ферхатовић, Ристић, Продановић.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

После пет и по месеци — догодило се. Војводина је претрпела пораз на Кошеву. Последњи је био забележен претходне године, на Кантриди, 26. септембра, када су Ријечани савладали Новосађане 3:1. Од тада па до 13. марта трајала је серија у којој су црвено-бели нанизали 20 бодова. Девет утакмица су добили, две ремизирали.

Уочи поласка на пут донета је одлука да се пружи прилика опорављеном Радосаву, на Павлићевом месту. У редовима домаћина, пак, појавио се Ферхатовић који је, како се говорило, представљао половину тима. Велики мајстор, наравно, није пропустио прилику да повратак обележи изузетном партијом, а сметњу му није представљало ни то што је терен био под дебелим снежним покривачем.

Радивој Радосав

Сарајлије су на табели и даље били најопаснији конкурент, иако је у претходном колу у којем је Војводина поразила Скопљанце, Партизан олакшао посао Новосађанима. Савладао је Сарајево 1:0. Тако су црвено-бели стекли предност од седам бодова, а у једном новинском разговору Пантелић се усудио да проговори о томе ко ће бити на челу табеле и по завршетку шампионата:

— Вероватно, ми. У ствари, не вероватно. Сигурно!

Рачуница је била једноставна. После Сарајева следила су четири меча до дербија с Партизаном, два у Новом Саду, са Трешњевком и Ријеком и два на страни, са Загребом и београдским Радничким у којима је требало, а што се објективно могло очекивати, освојити шест, седам бодова.

— Биће то довољна резерва за финиш, када будемо играли с најјачима — чуло се од Бошкова.

Меч на Кошеву није донео ничег доброг гостима. Већ у 11. минуту шансу Мушовићу је створио Продановић, који се нашао сам пред Пантелићем и у 15. минуту, али му је лопта у последњем тренутку измакла. Узвратио је Тривић у 21. и 24, али се све окончало промашајем, па поготкоМ у стативу, а пред крај полувремена дошло је до кобног неспоразума у одбрани Војводине. Брзић је одузео лопту Продановићу у часу када је Пантелић напустио гол. Центархалф Новосађана је хтео да врати лопту свом голману који му се већ нашао у близини и све се завршило лоб ударцем и вођством Сарајева.

Погодак је дао подстрека домаћину, чији су се фудбалери разиграли, а после серије непрецизних шутева Ристића, Продановић је савладао Пантелића.

Нешто мало утехе гостима донео је гол на самом крају, уз Пантелића најбољег у тиму Војводине, Тривића.

FKVOJVODINA★COM

18. КОЛО, 20. МАРТ 1966.

ВОЈВОДИНА — ТРЕШЊЕВКА 3:2 (2:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000. Судија: Ђурђевић (Београд).

Стрелци: 1:0 Радосав (15), 2:0 Гаров (20) — аутогол, 3:0 Гранић (52) — аутогол, 3:1 Пинтарић (74) — из једанаестерца, 3:2 Касумовић (85).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

ТРЕШЊЕВКА: Билић, Гранић, Ковач, Гаров, Касумовић, Брнчић, Павлица, Брадач, Гашић, Брајковић, Пинтарић.

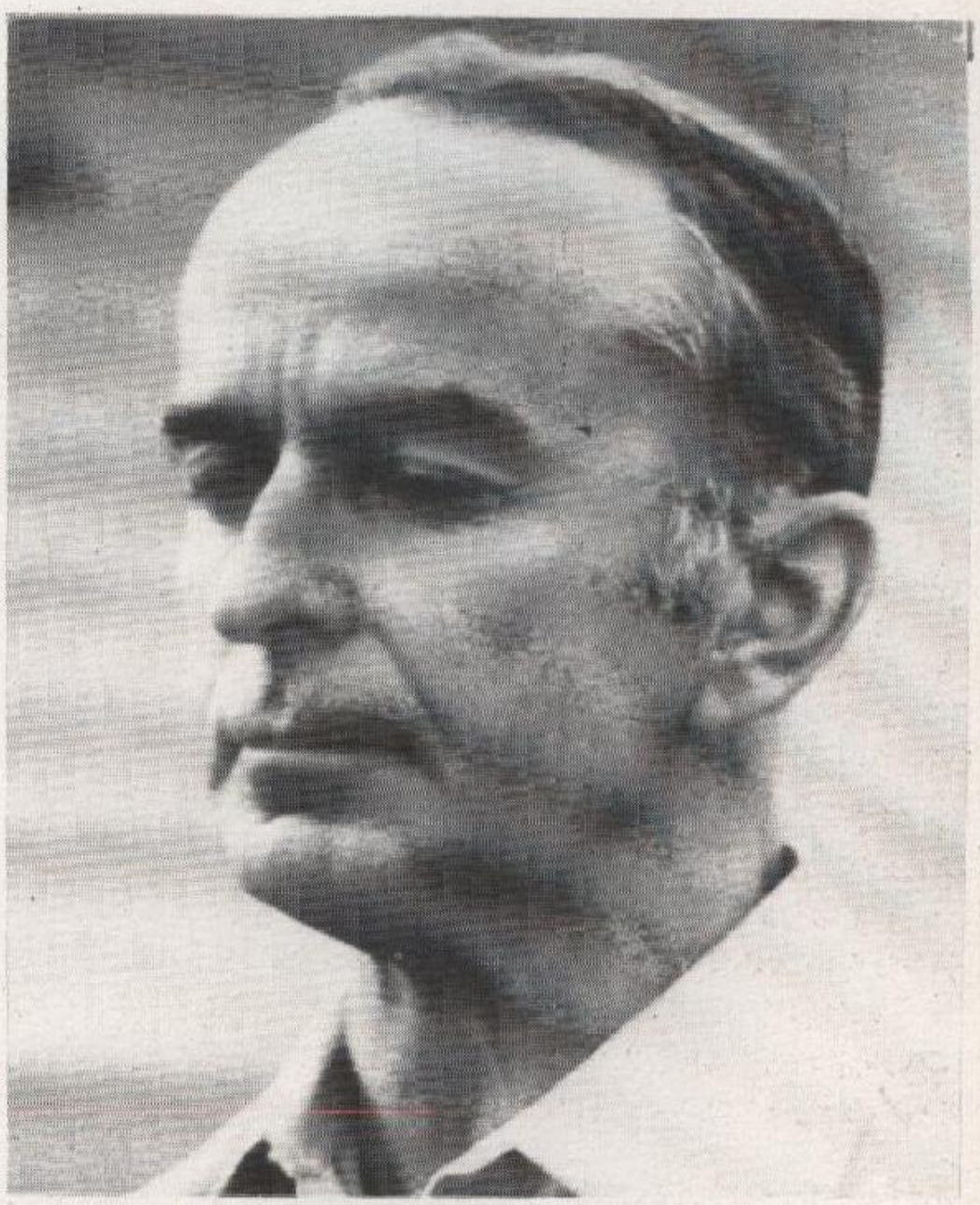

Бранко Станковић

Ни за сусрет с Трешњевком Станковић није хтео да попусти и да у тим постави Павлића, чијим радом на једном од тренинга уочи одласка у Сарајево није био задовољан. Али, како је Станковић припадао категорији оних тренера који недисциплину одмах кажњавају, само не остају и љутити након тога, већ апсолутно професионално настављају сарадњу, претпостављало се да ће после Павлићевог извињења уследити и његов повратак на место центарфора. Станковић је, међутим, био изричит и Павлићу је одредио место на клупи за резервне играче, а Павлићева алтернација Радосав је обрадовао навијаче већ у 15. минуту.

Комбинацију су извели хитри Пушибрк, око кога је већ почела да се плете прича да је један од најдаровитијих прволигашких играча млађе генерације и Тривић, и Радосаву је преостало једино да заврши започето.

На 2:0 се није дуго чекало, али и овом приликом и када је постигнут трећи гол, завршни ударац према мрежи извели су играчи гостију. Први пут је Савић топовски шутирао са двадесетак метара, а лопта је закачила халфа Гарова, променила правац и преварила Билића. Код трећег гола најпре је Такач из непосредне близине погодио стативу. Лопта се одбила и стигла до Пушибрка који је, такође, био тек за нијансу непрецизан. Сада је пречка спасила Билића, али је Гаров, у намери да отклони опасност, покушао главом да избије лопту у корнер и погрешио.

Високо вођство резултирало је комотном игром, што се лако могло осветити домаћину. У 70. минуту је Брзић зауставио халфа Касумовића, који је покушао да помогне својим нападачима и Ђурђевић је тај старт оценио као прекршај. Сигурни извођач најстроже казне био је Пинтарић, а десетак минута доцније Касумовић се није задовољио једино улогом помагача у атаку према Пантелићу, већ је био реализатор.

Фудбалерима Војводине овај гол је тешко пао, јер су се пренули после 3:1 и скоро непрекидно нападали према Билићу, што је Касумовићу и омогућило да изведе успешни контранапад, док су се након 3:2 црвено-бели одлучили да мирном игром приведу меч крају, у чему су и успели.

— Незадовољан сам, пошто смо после уверљивог вођства били принуђени да се боримо за победу. Одбрана је примила два гола, али приговоре не упућујем њој, већ навалним играчима. Према броју шанси, морали смо дати барем још два гола. А што се пенала за Трешњевку тиче, боље о њему много да не причамо. У питању је била кардинална грешка судије — прокоментарисао је меч Станковић.

FKVOJVODINA★COM

19. КОЛО, 27. МАРТ 1966.

ЗАГРЕБ — ВОЈВОДИНА 1:1 (0:0)

Стадион у Краљчевићевој улици. Гледалаца: 5.000. Судија: Зечевић (Београд).

Стрелци: 1:0 Драчић (70), 1:1 Савић (80).

ЗАГРЕБ: Мишић, Галековић, Мештровић, Фулгози, Илић, Суша, Раногајец (Недов), Бубањ, Ваха, Драчић, Клобучар.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк (Радосав).

Одмах после утакмице са Трешњевком, Бошков и Станковић су повели екипу у Букурешт, где се Војводина састала с репрезентацијом Румуније. Домаћини су били бољи и победили 2:1, а овај тест је искористио Павлић да се поново наметне.

Радосав, међутим, није изгубио место, већ је ушао у тим у мечу са Загребом у часу када је примећено да је дуг пут највише изморио Пушибрка.

Новосађани, како су новинари просудили, нису оставили нарочит утисак на стадиону у Краљчевићевој улици. Штавише, један од њих се запитао и који се од та два супраника бори за прволигашки живот, али се чини да је ту ипак било превише заједљивости. Црвено-бели су играли боље, у то није било сумње, о чему сведочи и то што се неупоредиво више њихових акција наводи у извештајима.

Почетак је припао Загрепчанима, који су извели неколико опасних напада према голу Војводине, чиме су натерали Николића да се више повуче пред свој шеснаестерац, а и Савића и Тривића да прихвате задатке у фази одбране. Све до 17. минута праве опасности ипак нема, а онда Пантелић изводи праву бравуру, када зауставља лопту после ударца Фулгозија. Голман Новосађана добија аплауз на отвореној сцени у 55. минуту. Клобучар изводи слободни ударац, али гола нема, за разлику од ситуације у 70. минуту, када је Ваха идеално послужио Драчића.

Што се тиче домаћина, то је било и све што су показали у нападу. Господарили су тереном, али чим би се нашли на двадесетак метара од

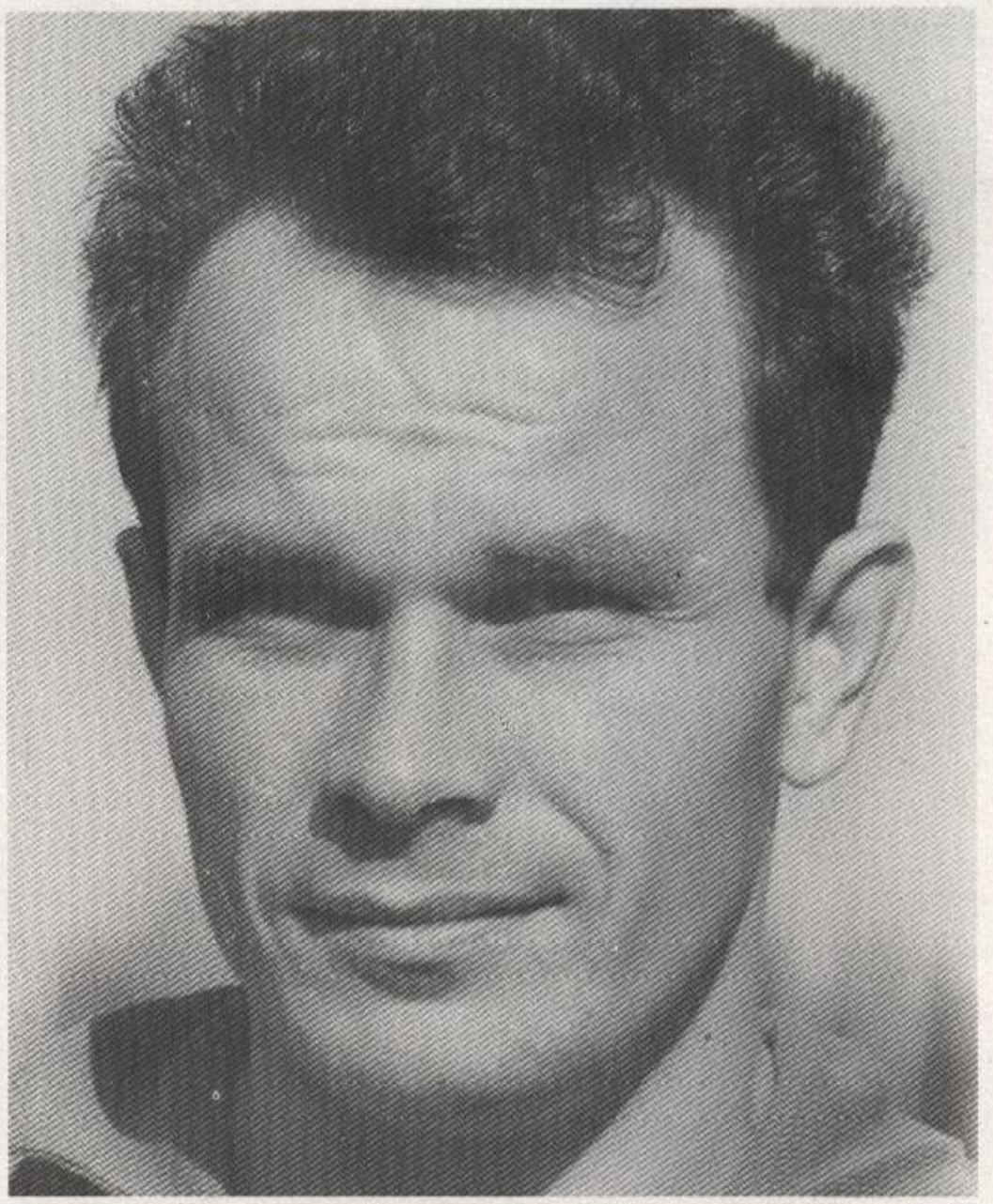

Младен Вучинић

мреже гостију, комбинације би им прекидали Новосађани и покушавали да изведу контранапад.

Војводина је Загреб напустила и незадовољна одлуком судије Зечевића, свега два минута пре Драчићевог гола. Тада су Такач и Радосав били сами пред голманом Мишићем. Лопта је била код Такача и он је успео да умакне Мишићу, а када је хтео да је пошаље на право место, оборен је. Истовремено, и Фулгози је стигао и оштро стартовао на Радосава, па и поред тога што су обојица остали да леже, пенала није било.

Правди је на неки начин удовољено десет минута пре краја, када су гости уложили све снаге да изједначе резултат. Вучинић који се те сезоне, као по правилу, одлучивао да крене на страну супарника једино када је потпуно уверен да ће припремити гол, дошао је да изведе слободан ударац скоро с оног места одређеног за корнер. Центаршут је био идеалан, исто као и Савићев ударац главом.

FKVOJVODINA★COM

20. КОЛО, 2. АПРИЛ 1966.

ВОЈВОДИНА — РИЈЕКА 4:1 (2:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000. Судија: Таслицић (Осијек).

Стрелци: 1:0 Вранковић (32) — аутогол, 2:0 Радосав (35), 3:0 Тривић (61), 4:0 Радосав (67), 4:1 Бурсаћ (74).

Војводина: Пантелић (Вељковић), Нештицки, Радовић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

Ријека: Јантољак, Милевој, Мугоша, Срдељић, Брњац, Вранковић, Јововић, Томљеновић (Рабац), Бурсаћ, Шкртић, Вукоје.

Када се радило о »бункеру«, тада често примењиваном у играма на страни, Ријечани нису важили за екипу која радо прибегава том начину одбране гола. Боље су се сналазили у релативно отвореном надметању, али за утакмицу у Новом Саду су се одлучили да излаз потраже затварајући већ на четрдесетак метара све прилазе Јантољаку. На половини Војводине остали су једино Бурсаћ и Јововић, који су покушавали да после лопти које одбије њихова одбрана изведу напад.

Пуних пола сата домаћи фудбалери нису успели да се снађу, пошто им је за комбинације преостало мало слободног простора, а онда им је, сасвим изненада, помогао један од стубова одбране Ријечана, Вранковић. Интервенисао је после Савићевог центаршута, али је лопта отишла тамо где није желео.

Бранислав Вељковић

Аутогол је, како се испоставило доцније, све пореметио у плановима Ријеке. Морала је кренути у напад, што је оставило довољно места црвено-белим да успешније организују акције. Киша је непрекидно лила, али ни она, ни расквашени терен, а више ни ривал нису могли да зауставе домаћине, који су наметнули жустру игру, верујући да се ближи тренутак када ће гости потпуно поклекнути.

На то се није морало дуго чекати. Расположени Радосав, који је поново био у предности над Павлићем, био је бржи од центархалфа Брњца, а када је ушао у казнени простор био је и прецизни шутер. На 3:0 повисио је Тривић, после корнера Савића, па је после тога још једном Радосав био вештији од Брњца. Брњац је повео лопту и на 25 метара од свог гола се упустио у надмудривање с Радосавом. Била је то фатална грешка, јер је нападач Новосађана после тога доспео у повољну прилику и постигао нови гол.

Сигурна игра омогућила је Бошкову и Станковићу да одморе Пантелића, који се тих дана жалио због озледе, па се на голу, први и једини пут током сезоне, нашао резервни чувар мреже Вељковић, али не стога што је примио гол у 74. минуту, већ због сјајне форме Пантелића.

После утакмице, потпуно неочекивано, јер је публика поздравила уверљиву победу и допадљиву игру, Бошков се обрушио на нападачку петорку:

— Морали су постићи више голова.

Повео се том приликом и разговор о будућем шампиону, а технички директор Војводине је био категоричан када се упустио у прогнозу:

— Најопаснији такмац нам је Партизан, а пошто је играо данас нерешено с београдским Радничким, уверен сам да се налазимо надомак титуле.

Тренер гостију Осијнак био је конкретнији:

— После ове победе, дилеме нема. Војводина је већ шампион!

FKVOJVODINA★COM

22. КОЛО, 10. АПРИЛ 1966.

РАДНИЧКИ (Б) — ВОЈВОДИНА 1:3 (0:0)

Стадион на Карабурми. Гледалаца: 2.000. Судија: Тешанић (Вараждин).

Стрелци: 0:1 Пушибрк (56), 0:2 Радовић (67), 1:2 Милошев (71), 1:3 Радосав (81).

РАДНИЧКИ: Кораћ, Д. Поповић, Иветић, Златић, Рогић, Марковић, Главинић, Милошев, Самарџић, Чабриновић, Лазић.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Радовић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

До сусрета с Партизаном, пред којим није било препрека у Купу шампиона све до финала, преостало је гостовање у Београду и утакмица са Радничким. И не само то. Калкулација Бошкова, после пораза у Сарајеву, налагала је освајање једног или оба бода, што би представљало потпуно довољну залиху чак и у случају да црно-бели у Новом Саду прикажу своје европско издање.

Силвестер Такач

Наравно, као и увек, лакше је било предвиђати него остварити, јер Београђани од првог звиждука Тешанића кидишу према Пантелићу, који у 18. минуту зауставља прави пројектил Милошева, а када се налази на искушењу после шута Лазића, лопта се одбија од стативе. Новосађани у том периоду делују помало незаинтересовано, задовољавајући се игром у одбрани, па новинари пишу да је, по свој прилици, било жешће критике у њиховој свлачионици током одмора.

Одједном, казују извештачи, Тривић више не делује уморно, ни Савић лежерно, Радосав брзоплето, Пушибрк неприметно, а ни Такач не лута. То као да је нека друга навала, за чију игру Раднички нема решење.

Први погодак Пушибрк постиже кад се то од њега најмање очекивало. Најбољи је у скоку међу горостасним домаћинима, а напад Радовића, коме је »фор« дао Николић, доноси ново вођство. Када је бек црвено-белих дошао на 18 метара од гола, изборио се за простор за шут, после којег је лопта погодила стативу и затим се одбила у мрежу.

Стрелац Радничког Милошев успева после корнера да смањи резултат, али нешто доцније, и Рогић, једнако као и Ријечанин Брњац, скупо плаћа покушај дриблинга, када му у сусрет долази Радосав. Центарфор је умешнији од центархалфа, одузима му лопту, после чега више нема помоћи голману Кораћу.

На реду су, после промоције Војводине у вероватног будућег првака, нове анализе, па се под лупом нашла и ефикасност црвено-белих, које су по томе пратили само Партизан и ОФК Београд, а у једној од њих пише:

— Обично се говори о изузетно поузданој одбрани лидера, која је најмање пута савладана. Али, није једино у томе тајна успеха чете Бошова и Станковића. Њихова навала је ставила на искушење сваку прволигашку екипу, иако ниједан њен члан није при врху листе стрелаца. Такач и Павлић, као најистакнутији, постигли су по седам голова, тако да је Надовеза са седамнаест бољи од обојице. Није ту, дакле, кључ, већ је вредност Новосађана у разноврсности јуришне петорке, чији су сви чланови стрелци, и то не незапажени.

FKVOJVODINA★COM

21. КОЛО, 16. АПРИЛ 1966.

ВОЈВОДИНА — ПАРТИЗАН 1:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000. Судија: Шестић (Мостар).
Стрелац: 1:0 Такач (4).
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.
ПАРТИЗАН: Ћурковић, Радаковић, Давидовић, Бечејац, Михајловић, Васовић,Бајић, Видовић, Вукелић (Ђорђевић), Петровић, Пирмајер.

Нема више ни драме, ни неизвесности. Нови шампион је Војводина! Није бриљирала, али је потез Такача у 4. минуту одлучио о најважнијем.

Дерби је, као и свака утакмица те врсте, имао увертиру. Претило се из једног табора, одговарало жестоко из другог и то је најавило велику партију, мада су црно-бели још током седмице ставили до знања домаћину да неће доћи у најјачем саставу, пошто их очекује финале Купа шампиона у Бриселу. Одсуство петорице њихових стандардних првотимаца, Шошкића, Јусуфија, Рашовића, Хасанагића и Миладиновића се, каже се у тексту Тодора Буље, није у Новом Саду приметило:

— Руку на срце, замене су оправдале поверење, тако да је питање да ли би комплетан Партизан пружио, што се квалитета игре тиче, нешто више.

Војводину, било је видно, значај утакмице је максимално оптеретио, мада их је од Партизана делило чак седам бодова, од Динама и Вардара девет. . . Ипак, Београђани су били екипа већег искуства, па су црвено-бели страховали да би кикс у директном двобоју евентуално имао за последицу губитак самоуверености у њиховим редовима, а да ће другој страни донети не само бодове, већ и огромну жељу да бране титулу. Управо стога, а и због брзог вођства, домаћин је велики део сусрета провео кварећи замисли супарника и тек повремено нападајући. Већ у 1. минуту било је узбуђења, када је Ћурковић ефектно интервенисао, а у 25. минуту би био и други пут савладан да лопта после ударца Радосава није ударила у стативу.

Гости су узвратили најопасније преко некадашње наде екипе Новог Сада који је отишао у

Добривој Тривић

Партизан, Пирмајера. Први пут се нашао у прилици у 16. минуту, па у 39, али је после Пантелићевих одбрана Ћурковић остао у сенци чувара мреже домаћина.

Оно најбитније, погодак Такача, некадашњи голман Војводине Лазар Васић, касније спортски уредник, овако је описао:

— Партизан још није успео ни да дође до Пантелићевог гола, а утакмица је била решена. Од првог минута је Војводина нападала, да би већ у 4. минуту Радосав духовито одиграо и послужио Пушибрка на левом крилу, који је центрирао са корнер линије. Неко из одбране Партизана је успео да одбије лопту до ивице казненог простора, где је Такач из трка левом ногом страховитим ударцем погодио леви доњи угао гола.

По оценама у новинама, најистакнутији у саставу Новосађана били су Пантелић, Секереш и капитен Николић, који је после утакмице признао да су његови саиграчи и он — одахнули:

— Заиста је тако. То сигурно не значи да можемо комотно да играмо, већ да сталожено одрадимо посао до краја.

FKVOJVODINA★COM

23. КОЛО, 23. АПРИЛ 1966.

ВОЈВОДИНА — ДИНАМО 0:0

Стадион Војводине. Гледалаца: 9.000. Судија: Чанак (Београд).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав (Нештицки), Тривић, Пушибрк.

ДИНАМО: Шкорић, Грачанин, Лончарић, Пуљчан, Рамљак, Месић, Липошиновић, Киш, Замбата, Гуцмиртл, Кобешћак (Рора).

Пре дербија Војводина је приредила још једно задовољство новосадској публици. Пружена јој је прилика да упозна највећи део састава репрезентације СССР, која се припремала за Светско првенство у Енглеској. Приликом овог гостовања Совјети су били спремни за надигравање, али су исти такав приступ имали и црвено-бели. Меч је завршен без победника. Било је 2:2, а голове за госте је постигао Понедељник, док су стрелци црвено-белих били Тривић и Такач.

Жарко Николић

Прави разлог за веселье, међутим, била је победа над Партизаном и утакмица с Динамом је дочекана у нешто опуштенијој атмосфери, с тим што се Новосађанима опрезнија игра у наставку наметнула као једино решење, пошто је Радосав због повреде морао у свлачионицу. У игри се тада нашао Нештицки који је заузео место Секереша, док је поуздани халф премештен на позицију вође навале.

Иако се обострано играло смирено, без жара и нервозе, навијачи су били задовољни, јер су видели низ маштовитих комбинација, тако да је утакмица оцењена као врло квалитетна и донекле борбена, с чиме се сложио и Станковић:

Нисам незадовољан. Приказало се доста, а стекао сам утисак да је наша екипа имала више од игре, па и изгледније прилике. У једној од њих је на непрописан начин заустављен Секереш и то је морао бити једанаестерац.

Станковић је том приликом апострофирао ситуацију у 52. минуту, када је било и протеста фудбалера Војводине код судије Чанка, што није било и једини пут. И у 34. минуту се од њега тражило да досуди пенал, пошто се Такач нашао сам пред Шкорићем, али није успео и да измакне Месићевом старту. Нападач Војводине је срушен, а судијина пиштаљка се није чула.

Обе те ситуације би вероватно донеле мање бурну реакцију да је у 18. минуту Пушибрк имао више среће. Све је урадио на најбољи могући начин, од примања лопте до ударца, после којег је Шкорић остао немоћан. Упорни Месић ипак није одустао, бацио се за лоптом и испред гол линије је успео да је избије у поље.

И гости су имали за чим да жале. У 49. минуту је Замбата успео да се ослободи пратње и нашао се пред Пантелићем, али је био непрецизан и лопта је прохујала тик изнад пречке.

После меча је за јунака проглашен голман Загрепчана Шкорић, а Новосађани су открили и строго чувану тајну током недеље. Николић и Тривић су били, како се каже, ровити и до последњег тренутка пред утакмицу се није знало да ли ће наступити, а током сусрета, опет, да ли ће успети да издрже свих 90 минута.

FKVOJVODINA★COM

24. КОЛО, 1. МАЈ 1966.

ВЕЛЕЖ — ВОЈВОДИНА 0:0

Стадион Градски. Гледалаца: 10.000. Судија: Ботић (Београд).

ВЕЛЕЖ: Хорватић, Приморац, Рачић, Селимотић, Бенцо, Цидић, Черкић, Главовић, Мујић, Шестић, Оручевић.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић (Радосав), Тривић, Пушибрк.

Још после утакмице одлуке с Партизаном, почели су разговори техничког директора новог шампиона Бошкова о турнеји у иностранству с чувеним менаџером Украјинчеком, који је последње априлске недеље изнео готов план. Организовао је утакмицу са Андерлехтом у Бриселу, затим у Немачкој с Нирнбергом и у Дуизбургу с Мајдерихом.

Како је Бошков у новинама објаснио, од гостовања ће бити и финансијске користи, а и екипа ће стећи интернационално искуство, неопходно за такмичење у Купу првака.

У тим за утакмицу са Вележом се вратио и Павлић, али без обзира на то, Војводина овог пута није исказала агресивност, по којој је била препознатљива када год је гостовала у Мостару. Од почетка се оријентисала на »покривање« простора на својој половини терена, тако да јој је због појачане одбране замерено након меча.

— Све се, када се ради о нападу гостију, свело на покушај препада, што није у складу с оним што се очекивало од новог првака — закључили су новинари.

Критика се није свела једино на то, већ је црвено-белима замерено и да се њихова навала успавала, пошто је у три последње утакмице постигла само један гол.

Нападу домаћина, пак, Пантелић није дао да се истакне. Када су већ сви видели лопту у мрежи, после Мујићеве мајсторије у 4. минуту, голман Војводине се први пут истакао, а у 6. минуту је ка њему у неколико наврата упућивана лопта. Најпре је шутирао Селимотић, па Шестић и на крају Главовић два пута, али је Пантелић из свих тих окршаја изашао као победник.

Илија Пантелић

У 60. минуту је дошло најпре до чарке између Оручевића и Тривића, а када је изгледало да ће се она претворити у жешћи обрачун, судија Ботић је обојици показао пут у свлачионицу.

Након ремија у Мостару, Новосађани су пошли на турнеју, одакле је најпре стигла вест која је шокирала њихове навијаче. Андерлехт се поиграо гостима и напунио им мрежу до врха, 5:1, а потом је нешто слично доживљено и на првом мечу у Западној Немачкој. Нирнберг је током свих 90 минута био бољи и савладао будућег шампиона Југославије 3:0.

Једини успех забележен је у последњем наврату. Мајдерих су Новосађани савладали 3:2, а на овим утакмицама гол Војводине није бранио Пантелић, који је био резерва Шошкићу у Лондону, где су плави изгубили од репрезентације домаћина 0:2. Уместо Пантелића на пут је ишао голман Жељезничара Радовић, чија је екипа била наредни гост црвено-белих.

FKVOJVODINA★COM

25. КОЛО, 15. МАЈ 1966.

ВОЈВОДИНА — ЖЕЉЕЗНИЧАР 2:2 (2:2)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000. Судија: Младеновић (Београд).

Стрелци: 1:0 Павлић (10), 1:1 Јелушић (22), 2:1 Николић (44), 2:2 Братић (45).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Радовић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Павлић, Тривић (Радосав), Пушибрк.

ЖЕЉЕЗНИЧАР: Радовић, Мујкић, Тојагић, Каталински (Кадрић), Јовановић, Матић, Јелушић, Лемић, Букал, Брачуљ, Братић.

По повратку у Нови Сад, Бошков је нашао за сходно да одговори на бројне замерке да турнеја није успела и да је Војводина могла боље да искористи двонедељну паузу.

— Не слажем се. Резултатски је тако, само је тим у Белгији и Немачкој, током ове три утакмице, много научио. Не треба заборавити ни то да су Андерлехт и Нирнберг екипе вредне великог поштовања.

Вујадин Бошков

Одбрана у том часу није успела, па се и после овога у новинама подвлачило да је повучен погрешан потез, тим више што је Жељезничар успео да изненади домаћине и да им одузме бод, а на чињеницу да у питању ипак није била грешка, Бошков је новинаре подсетио крајем године, када је у току био Куп шампиона.

Сусрет са Сарајлијама оцењен је на ступцима штампе, и то једнодушно, као слаб. Новинари су били истомишљеници и када су говорили о головима. Сваки је био за причу, мало ремек-дело.

Повела је Војводина, после силовитог Савићевог продора и центаршута. Павлић, који је на две утакмице у Западној Немачкој запао за око стручњацима и на чији позив је током лета позитивно одговорио, високо је скочио и демонстрирао врхунску вештину у игри главом.

Изједначио је, слично, Јелушић. Њега је у казненом простору лоптом послужио Братић, чији гол као да је сигнализирао свим играчима гостију да поставе прави зид пред Радовићем. Када гости другачије нису могли, нападе домаћина су заустављали прекршајима, а после последњег у првом делу на половини Жељезничара, поново су Новосађани стигли до предности.

Слободан ударац с леве стране је извео Пушибрк и упутио лопту на десетак метара од гола. На правом месту се нашао Николић који је лопту захватио волејом и мрежа се после тога затресла.

Погодак није збунио фудбалере Жељезничара, који су кренули с центра и у покушају да изведу последњи напад упутили лопту у Пантелићево наручје. Брачуљ се на то није обазирао и избио је лопту голману домаћих, па Братићу није преостало много, већ само да је главом спроведе иза гол линије.

Наставак није донео много узбуђења, пошто су гости, чији је положај на табели био незавидан због казне изречене уочи почетка шампионата, били презадовољни освајањем једног бода, тако да ни по коју цену нису ништа хтели да ставе на коцку. Грчевито су се бранили и успели да се одбране.

FKVOJVODINA★COM

26. КОЛО, 22. МАЈ 1966.

ХАЈДУК – ВОЈВОДИНА 0:0

Стадион Хајдука. Гледалаца: 15.000 Судија: Станковић (Београд).

ХАЈДУК: Вукчевић, Куци, Жаја, Слишковић, Томић, Ковачић, Хлевњак, Надовеза, Козлина, Ферић (Бошковић), Ивковић.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Радовић, Секереш, Брзић, Радосав, Такач Савић, Ђ. Милић (Ламби), Тривић, Пушибрк.

Ђорђе Милић

Исто онако како је Војводина била тим који ниже победе, тако је одједном постала тим који је задовољан половином плена, што јој је било сасвим исплативо, јер се предност на табели топила, али лаганим темпом. Уочи поласка у Сплит другопласирани Вележ је имао осам бодова мање, трећепласирани Динамо чак десет ...

Наравно, то је била једна страна медаље, док се на другој налазио проблем у игри навале, којој као да је понестало даха, тако да је Војводина почела да напада намах, уместо као што је раније у већини утакмица чинила, у серијама. Стога је поново отворено питање ко ће обући дрес број девет, а одлучено је да то буде Ђ. Милић, који се дуго опорављао од повреде.

То није била и једина промена у тиму. Са екипом није кренуо ни озлеђени капитен Николић, па се на његовом месту нашао Радосав, коме је наложено да се више оријентише ка задацима у одбрани.

Ни Хајдук није био без проблема. Током читаве сезоне покушавао је да се избави из зоне на дну табеле, у коју је доспео због казне, па је подоста утакмица био принуђен да одигра уз максималан ризик, што је омогућавало ривалима да евентуалну неопрезност белих на најбољи начин искористе. И у сусрет с Војводином су Сплићани ушли отворено и без калкулација. Стекли су теренско преимућство одмах на почетку и очували га, свакако не у потпуности, до самог краја.

Успех домаћин није дочекао, а то што није био опаснији приписано је податку да је Анковић остао ван строја због повреде. Уместо њега се у првој постави нашао Ивковић, док је халфу Слишковићу било одређено да превасходно учествује у нападу, мање у одбрани.

Гости су шансу тражили у брзим нападима преко Такача и Пушибрка, али је најбољу прилику имао Тривић, када је у 17. минуту искористио први предах Хајдука. Остављајући позицију на својој половини терена, пошао је ка голу домаћих и када му је лопта дотурена, између њега и голмана Вукчевића није било више ниједног играча.

Вукчевић је успео да одбрани Тривићев ударац, а та прилика подсетила је извештаче на ону Хлевњакову у 8. минуту, када је једнако чудесно реаговао Пантелић.

Хлевњак се још једном опробао у сусрету с Пантелићем, у 32. минуту, али је лопта ударила том приликом стативу, тако да је резултат с почетка остао непромењен, баш као и после два блиска сусрета Ковачића и Пантелића.

Осим голмана Новосађана, за замашни учинак у Сплиту комплименти су упућени Нештицком, Секерешу и Брзићу који су, како је наглашено, завршили лавовски део посла.

FKVOJVODINA★COM

27. КОЛО, 29. МАЈ 1966.

ВОЈВОДИНА – РАДНИЧКИ (Н) 1:1 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 1.500.
Судија: Вараждинац (Загреб).
Стрелци: 0:1 Вучинић (53) – аутогол, 1:1 Николић (85).
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.
РАДНИЧКИ: Кнежевић, Јовановски, Милинковић, Холцер, Николић, Јоцић, Илијевски, Анђелковић, Радивојевић, Јанковић, Јеремић.

Ништлије су у Новом Саду дочекани уз опрез, јер су током последња три месеца играли толико добро да су их многи прогласили, не спорећи сигурност Војводине, за тим пролећа. Само у првом колу наставка Раднички је поражен од Динама.

Касније су зарећали пет победа, у мечевима с ОФК Београдом, Вардаром, Трешњевком, Ријеком и београдским Радничким, као и ремије у утакмицама са Црвеном звездом, Олимпијом, Сарајевом, Загребом и Партизаном.

На реду је, дакле, био дерби, а за утакмицу је био спреман и Николић, па се Радосав вратио на место воће навале.

Ивица Брзић

Међутим, то што су домаћи наступили у скоро комплетном саставу није донело и гаранцију да ће толико жељена победа бити и дочекана. Чак, црвено-бели су играли у првом полувремену толико неуверљиво, да се чинило неминовним да доживе први пораз у Новом Саду.

– Јесенас смо били неупоредиво ангажованији, и, судећи по свему, посебно важан моменат је био када смо катастрофално поразили Раднички из Београда и победили Партизан у Београду и Динамо у Загребу – објашњавао је после на једвите јаде изборе ремија Брзић.
ремија Брзић.

Навијачи на своје љубимце нису били кивни што не нападају довољно, већ што су стрепели од неписаног правила да се серија промашаја пред једним голом обично завршава тако што се затресе мрежа на другој страни. А играч утакмице у Новом Саду био је голман Ништлија Кнежевић, који је бранио у таквој форми да се чинило да тог дана сигурно неће бити савладан.

Пред голом Пантелића је било мање опасних ситуација, али су Ништлије у нападу постајале све сигурнији, да би почетком другог полувремена дочекали и велику радост. Анђелковић је повео лопту у контранападу, па је додао изврсном шутеру Јанковићу, који је послао праву бомбу према голу. Пантелић је лопту одбио, а она је, на несрећу, погодила у главу Вучинића и нашла се у мрежи.

Када се ради о невољи, ова по Војводину није била и једина. Доста главобоље задавало је то што је Радосав искључен, када се споречкао с Радивојевићем, који је такође морао у свлачионицу. Али, Раднички је ионако оријентисан на игру у одбрани, тако да се у његовим редовима лакше преболео излазак центарфора.

Домаћин се понадао да ће Вараждинац показати на белу тачку у 73. минуту, када је оборен Тривић, а када се ни то није дочекало, постало је јасно да се изједначење може дочекати једино после нечије индивидуалне акције, под условом да буде беспрекорна од почетка до краја.

Тако је и било: Николић као да је био љут на своје нападаче, упустио се у продор према Кнежевићу и спретно, попут правог голгетера, окончао га поготком ишчекиваним 85. минута.

FKVOJVODINA★COM

28. КОЛО, 5. ЈУН 1966.

ОФК БЕОГРАД — ВОЈВОДИНА 3:4 (1:2)

Стадион ЈНА. Гледалаца: 20.000. Судија: Таслицић (Осијек).

Стрелци: 1:0 Дакић (15), 1:1 Такач (33), 1:2 Ђ. Милић (35), 1:3 Такач (65), 1:4 Миловановић (75) — аутогол, 2:4 Сантрач (78) — из једанаестерца, 3:4 Сантрач (81).

ОФК БЕОГРАД: Ђорђевић, Вукашиновић, Грујић, Миловановић, Кривокућа, Гуглета, Самарџић, Дакић, Сантрач, Скоблар, Бановић.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Ђ. Милић (Маринковић), Тривић, Пушибрк.

Силвестер Такач

Ако се Војводина провукла у сусрету с Нишлијама, у мечу с четом с Карабурме сигурно неће. Тако се писало уочи одласка Новосађана у Београд, и то с разлогом, не само због бледе прошлонедељне партије и чињенице да је сваком посебно стало да буде бољи од најбољег, већ се данима препричавало финале Купа Југославије и победа београдских плавих над загребачким плавима 6:2.

— Спремни смо за још једно славље — чула се најава из ОФК Београда.

Црвено-бели нису имали смелости за такве изјаве, а на Стадиону ЈНА дочекао их је неуобичајено велики број присталица ОФК Београда. Био је то одговарајући амбијент овог заиста суперкупа, састанка две трофејне екипе, који је, на изненађење гледалишта, понео госте.

— Пуних 80 минута Војводина је радила као најпрецизнија машина. Ниједан потез није био сувишан, ништа није било бачено у ветар. Каква одбрана, каква навала! Први стамени, други хитри. Трчали су фудбалери из Новог Сада свих 90 минута, а како се учинило, да је требало, могли су још. Десетак, петнаестак, свеједно — усхићен је један од извештача.

Миша Васиљевић, такође репортер с овог сусрета, одаје гостима још једно признање:

— Војводина је за југословенски фудбалски стандард супермодерна, а оно што је приказала у првих 45 минута је сигурно највећи лигашки домет у овогодишњем шампионату.

Новинари, међутим, нису истог мишљења о томе коме припадају највеће заслуге. По једнима су то Радовић и Брзић, обојица непрелазни и сталожени у свакој ситуацији, по другима прави маратонац Савић и луцидни Радосав.

— Била је то велика игра свих, а посебно Такача. Био је неухватљив и највише је због њега било панике у редовима ОФК Београда — размишљао је Тривић.

Дакић, будуће појачање Војводине за Куп шампиона, први је постигао гол, а изједначио је Такач, иако га је ометао пратилац Грујић, па се онда Ђ. Милић исказао као вешт скакач и добар стрелац. На 3:1 поново је повисио Такач. Нештицки је извео аут и лопту добацио Николићу који је шаље у празан простор, где десно крило гостију успева да претрчи Грујића и Кривокућу, после чега је Ђорђевић поново беспомоћан.

Николић је заслужан и за четврти погодак, мада је тада Миловановић затресао властиту мрежу. Халф Војводине се нашао у доброј позицији и шутирао је, лопта је закачила одбрамбеног фудбалера ОФК Београда и преварила Ђорђевића.

На 2:4 је смањио Сантрач, коме је Скоблар препустио да изведе једанаестерац, како би на листи голгетера могао да достигне Замбату и Надовезу, а три минута касније је исти играч казнио тренутак неозбиљности одбране гостију.

FKVOJVODINA★COM

ОФК БЕОГРАД — ВОЈВОДИНА 3:4

FKVOJVODINA★COM

29. КОЛО, 12. ЈУН 1966.

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 1:2 (1:2)

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000. Судија: Станковић (Београд).

Стрелци: 0:1 Милошевић (7), 1:1 Тривић (20), 1:2 Чоп (45) — из једанаестерца.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Нештицки, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Ђ. Милић (Радосав), Тривић, Пушибрк.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Кривокућа, Дурковић, Јефтић, Мелић, Чоп, Бекић, Алексић, Остојић, Милошевић, Шкрбић, Џајић.

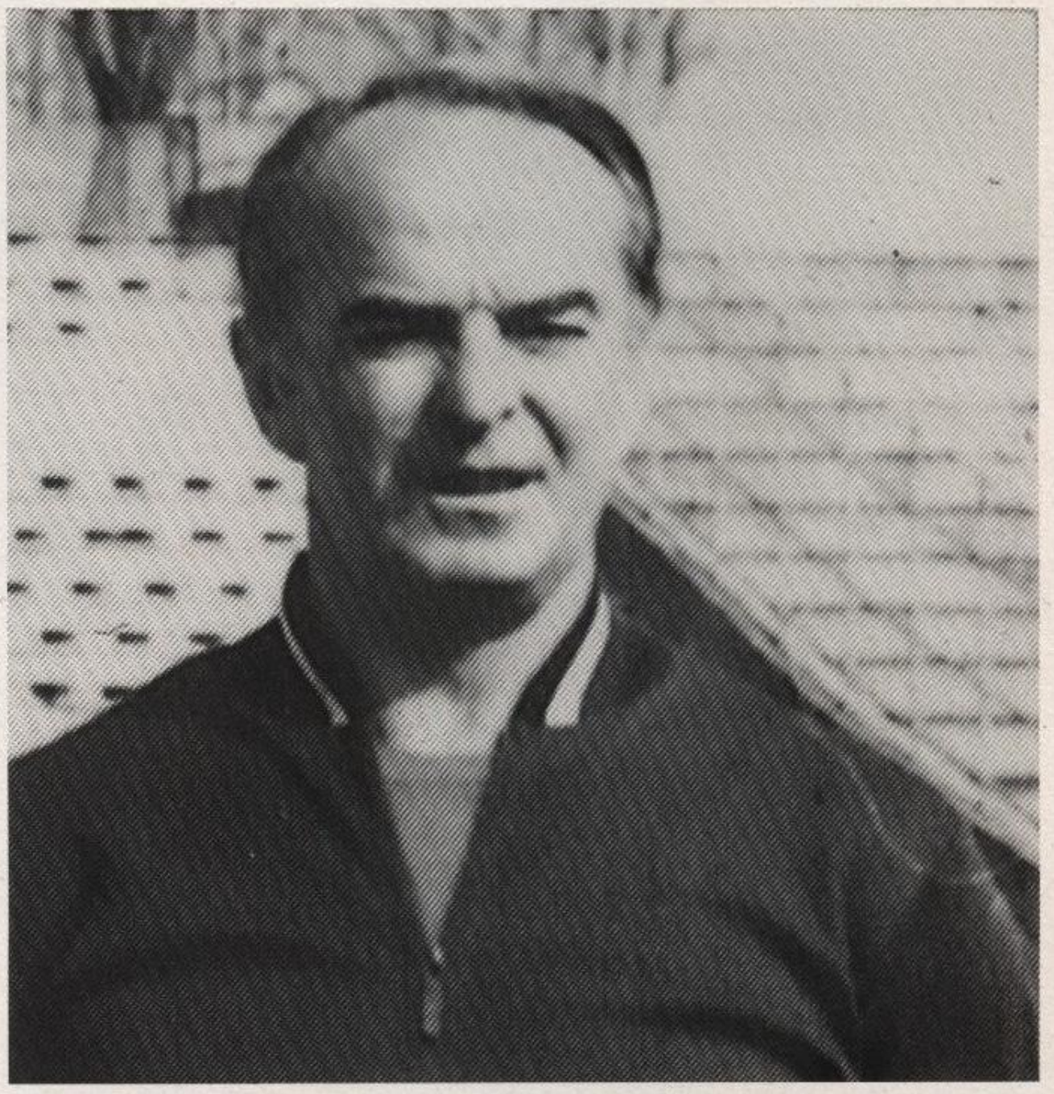

Бранко Станковић

Коначно је опет кренуло. Тако се мислило у Новом Саду уочи новог празника, дербија с Црвеном звездом, којој је претходне недеље успело исто што и јесенас, уочи сусрета с Војводином, да савлада Партизан.

Проблема око састава тима није било, и Бошков и Станковић су пружили прилику истој екипи из, како се говорило, утакмице за сва времена, оне с ОФК Београдом, да отпочне меч. Тим који побеђује...

Но, још од првог звуждука В. Станковића приметило се да је међу Новосађанима превише нестрпљења, да је у свакој комбинацији и подоста нервозе, да се више од свега жели још једна победа, али да нема у игри оне мудрости којом су започињани напади на гол ОФК Београда, ни сталожености у последњој линији.

Гости су били прибрани и већ у 7. минуту су искористили несмотреност одбрамбених фудбалера Војводине. Нештицки је покушао некоме да дода лопту, али то није учинио на прави начин и ње се докопао Милошевић, који је вребао из прикрајка. Милошевић је затим измењао »дупли пас« са Остојићем и, када се нашао пред Пантелићем, није оклевао.

Тај погодак донео је још више брзоплетости међу домаћинима, али се гледалиште због Тривића у 20. минуту дигло са седишта. Гол или не? Ни главни судија није одмах реаговао. На реду су консултације, уз учешће играча оба тима, да би се све окончало протестима, када је пала одлука да Црвена звезда мора поћи с центра.

Спору који није кратко потрајао, претходила је следећа ситуација: Такач је преко одбране Црвене звезде послужио Тривића, који се нашао у »мртвом углу«. Полутка Војводине се одлучио за ударац, после којег се лопта нашла у Кривокућиној мрежи. Фудбалери гостујућег тима су рекламирали да је лопта прошла кроз спољни део мреже, играчи домаћина су, међутим, тврдили да није, да је погодак регуларан.

Страсти су се после неколико минута стишале и утакмица је настављена, а у последњем минуту првог дела Брзић је успео да добије дуел с Остојићем, али се стрелац Црвене звезде нашао на земљи. Таквих стартова је било и пре овог и после њега, али се у 45. минуту арбитар одлучио да изрекне најстрожу казну, после које је Чоп постигао коначни резултат.

— Наша екипа је сагорела у хтењу да забележи победу. Нисмо успели, но само када се ради о овој утакмици. Ова генерација је, то је вредније да се истакне, и те како успела — изјавио је Бошков.

Тренер Станковић се најпре одлучио да ода признање супарнику, па тек потом да проговори о својој екипи:

— Црвена звезда је заслужено победила. Играла је озбиљније. А што се нас тиче, јасно је да је подбацила одбрана.

FKVOJVODINA★COM

30. КОЛО, 16. ЈУН 1966.

ОЛИМПИЈА – ВОЈВОДИНА 0:6 (0:3)

Стадион за Бежиградом. Гледалаца: 10.000. Судија: Хорват (Загреб).

Стрелци: 0:1 Такач (28), 0:2 Савић (39), 0:3 Николић (41), 0:4 Такач (67), 0:5 Пушибрк (76), 0:6 Такач (87).

ОЛИМПИЈА: Зупанчић (Шкуљ), Сомболац, Јовићевић, Куленовић, Шошкић, Николић, Попивода (Србу), Чех, Загорц, Младеновић, Облак.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Николић, Такач, Савић, Радосав (Алексић), Тривић, Пушибрк.

ТАНДЕМ ЗА ТИТУЛУ: Технички директор Бошков и први стрелац Такач

Пораз у претпоследњем колу, ма колико болан, није оставио трагове. На сусрет с Олимпијом се кренуло у добром расположењу, пошто је крај дугог пута кроз првенство био близу, а како се веровало, на реду је била утакмица каква се само пожелети могла. Љубљанчани су већ били пребринули све бриге везане за опстанак, док је Војводина одавно постала првак.

У редовима Олимпије су гајили потајне наде да би и зелени могли, тог пролећа исто тако, као Сарајево и Црвена звезда, да буду бољи од Новосађана, што се темељило на податку да су претходне недеље у Београду изненадили Партизан и савладали га 2:1. Уместо тога, доживели су потпуни дебакл, а да су гости погодили мрежу Љубљанчана сваки пут када су се нашли у шанси, резултат је могао бити и двоцифрен.

БУКЕТ ЗА ШАМПИОНЕ: Капитени Војводине и Партизана Николић и Васовић

Канонада је отпочела акцијом Радосава и Такача, који је пројурио крај немоћних Николића и Јовићевића, па матирао Зупанчића. Десетак минута касније је Савић подсетио домаћине да је опасан шутер из даљине. Остао је без пратње супраника и са преко 20 метара послао прави пројектил, који је пронашао пут до десног горњег угла гола Љубљанчана.

Када се Савић нашао под присмотром, после тог поготка, изненађење је дошло с друге стране, од Николића, који је опробао прецизност свог ударца с истог места као и Савић. Испоста-

FKVOJVODINA★COM

ШАМПИОНИ. Слева, стоје: Николић, Брзић, Пантелић, Алексић, Вучинић, Радовић. Чуче: Такач, Савић, Павлић, Тривић, Пушибрк.

вило се, и све остало је било исто: и шут, и брзина лопте, и угао у којем се нашла.

Ни Зупанчићева замена, Шкуљ није дуго остао несавладан. На гол је стао одмах почетком наставка, а већ у 65. минуту га је Такач натерао да извади лопту из мреже. Овог пута био је досуђен слободан ударац са 18 метара. Лопта је после шута најбољег стрелца Војводине најпре ударила у стативу и тек потом се нашла иза леђа Шкуља.

И када је пао пети гол, играчи су поново честитали Такачу. Тог пута се десно крило Војводине задовољило тиме што ће бити главни конструктор напада, док је реализаторски посао преузео Пушибрк.

Изврсну партију и потврду једне Пантелићеве изреке, да Такач није велики играч, већ веома велики играч, најбољи нападач Новосађана заокружио је соло продором у часу када је највећи број његових саиграча већ мислио на крај. За Такачем је остајала једна препрека за другом, а када је стигао до Шкуља није се одмах одлучио на ударац. И њега је преварио и тек потом постигао шести гол.

Генерални секретар Фудбалског савеза Југославије Слободан Стојановић је у уторак, 21. јуна у Новом Саду фудбалерима и члановима руководства Војводине предао велики пехар за освојени шампионат у сезони 1965/66.

КОНАЧНА ТАБЕЛА						
1. Војводина	30	17	9	4	53:28	43
2. Динамо	30	13	9	8	49:35	35
3. Вележ	30	14	7	9	48:37	35
4. Ријека	30	14	5	11	46:40	33
5. Црвена звезда	30	12	7	11	54:54	31
6. ОФК Београд	30	10	10	10	58:50	30
7. Раднички (Н)	30	10	9	11	44:35	29
8. Олимпија	30	11	7	12	43:47	29
9. Сарајево	30	10	9	11	40:44	29
10. Вардар	30	12	4	14	47:44	28
11. Партизан	30	10	8	12	45:47	28
12. Жељезничар (—6)	30	12	8	10	35:36	26
13. Хајдук (—5)	30	11	8	11	45:37	25
14. Загреб	30	9	7	14	39:58	25
15. Раднички (Бг.)	30	7	11	12	32:53	25
16. Трешњевка (—5)	30	6	6	18	41:74	13

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 7. СЕПТЕМБАР 1966.

АДМИРА — ВОЈВОДИНА 0:1 (0:0)

Стадион у Пратеру. Гледалаца: 15.000.
Судија: Фриц (СР Немачка).
Стрелац: 0:1 Такач (78).
АДМИРА: Вукићевић, Козличек, Вал, Зомер, Бедерник, Папрот, Пиркнер, Херцог, Лацке, Скерлан, Сауер.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Дакић, Такач, Савић, Тривић, Ђорђић, Пушибрк.

Летњу паузу Новосађани су добрим делом провели на турнеји у САД и Мексику, где су шест пута победили, једном играли нерешено и четири пута изгубили.

Два најзначајнија меча, том приликом, Војводина је имала са шампионом Мексика, Америком, за коју је играо и екс-репрезентативац Бразила Вава, један од драгуља тима »кариока« са СП у Шведској. У првој утакмици Војводина је поразила домаћине 1:0, а тим сусретом отворен је Стадион Ацтека. Дебакл је погодио Мексиканце до те мере да су затражили реванш, у чему им је удовољено у Лос Анђелосу, али је првак Југославије и овог пута био бољи, 3:0.

Црвено-бели су већ тада играли без Николића и Павлића, нових чланова Шалкеа 04 и Дуизбурга, као и Ђ. Милића, који је отишао у Црвену звезду, док су Војводини приступили Дакић, бивши играч ОФК Београда, као и тројица стрелаца, Станић из Будућности, Ракић из Новог Сада и Ђорђић из Осијека.

Турнеја је донела бројне комплименте нашем представнику у Купу европских шампиона, а када се дознало да ће им први ривал у овом такмичењу бити првак Аустрије, Адмира, прогнозе су махом ишле у прилог Новосађана.

Јер, Пантелић је осталим чуварима мреже у земљи ставио до знања да је Шошкићев наследник у репрезентацији, Радовић се исказао као модеран бек, драгоцени помагач навали, Вучинић, опет, као играч константне форме, с чије стране нису често долазили центаршутеви. Секереш и Брзић су представљали уиграни тандем халфова. Преузимали су, један од другог, маркирање најистуренијих супарничких играча, обојицу је одликовала сигурност у скоку пред оба гола, с тим што је још Секереш имао и добар шут, док је Брзић у улози последњег играча одбране био господар простора пред Пантелићем. О Такачу се говорило као о једном од најбољих не само југословенских нападача, брзом, вештом дриблеру, чији се учинак не своди једино на бегове уз аут линију.

— Такач је био такав играч да је важило правило да му се лопта преда не само када је ситуација то налагала, него и у часу када решење нисмо имали. Ако ми нисмо знали шта треба учинити, Такач је знао — Николићево је сећање.

Добривој Тривић

За Савићем и Тривићем остала је свега једна прволигашка сезона, али и репутација правог освежења међу играчима маневра на домаћој сцени, с тим што се првом одавало посебно признање за игру дугом лоптом и снажан ударац, а другом за чудесну издржљивост и сналажљи-

FKVOJVODINA★COM

вост у шансама. Радосав је, пак, сматран зналцем не само у приликама пред противничким голом, већ и фудбалером способним да помогне везној линији, за разлику од Пушибрка, чија се игра сводила само на учешће у шпицу напада, по левој страни.

Пред утакмицу у Пратеру са Адмиром, Секереш је тврдио да ће се његова екипа наћи у другом колу, што је подстакло председника Адмире Халата да узврати:

— Самоувереност Новосађана ме изненађује. Њихове изјаве да смо ми ривал за неку врсту ужине допингују моје играче.

Халат је, очито, коментарисао само један део онога што се чуло од Новосађана, јер је њихов некадашњи ас Рајков, који се тог лета, по завршеној играчкој каријери у Швајцарској придружио стручном штабу Војводине, похвално изразио о игри Бечлија:

— Модерна је и, искрено речено, успех Војводине у гостима би за мене представљао изненађење, што ипак не значи да сам без наде.

Један од највећих адута Адмире био је тренер Песер, стратег изузетних резултата. У последње три године су његове екипе освајале шампионат Аустрије, Винершпорт клуб, Рапид, па Адмира, а уочи такмичења у Европи, извршио је рокаду, значајно доприносећи унапређењу игре тима. Нападача Козличека пребацио је на позицију бека, да би акције могле да започињу још пред голом Вукићевића, некадашњег чувара мреже Црвене звезде и ОФК Београда. Други странац у Адмири био је Немац Папрот, а као о истакнутим именима Аустријанаца говорило се најпре о Пиркнеру, па Бедернику, Скерлану, Сауеру... којима је обећано по 3.000 шилинга, око 150.000 динара, за елиминацију Војводине. Уосталом, казивала је бечка штампа, уз Адмиру је и традиција: још ниједна југословенска екипа није победила на Пратеру.

По завршетку утакмице, међутим, бечки новинари су написали:

— Игра гостију није била допадљива, само им морамо признати да су нас импресионирали приступом фудбалском послу. Њихов успех је током свих 90 минута изгледао као једини могући исход.

Домаћин није био без прилика. У 2. минуту имао је Сауер, у 17. Пиркнер, а у 48. Бедерник, али је у сва три наврата Пантелић био неприкосновен, док је у 77. минуту Секереш избио лопту испред небрањене мреже.

Влада Савић

Друга страна створила их је више: у 1. минуту Тривић је лобовао Вукићевића, када је лопта за неки сантиметар отишла преко пречке, па у 25. када је Папрот после Тривићевог шута одбранио гол. Такач је у 49. минуту био за мало неприцизан, у 69. се аплаудирало Вукићевићу после ударца Пушибрка, а у 74. Секерешу, када је статива спасла Бечлије.

Гости су од почетка доминирали успешно заустављајући агресију Адмире подаље од свог казненог простора, где су истог часа почињали да организују дуг напад, или су, опет, пробијали бок одбране аустријског првака, у чему су највише успеха имали када се Савић у 78. минуту нашао на Такачевом месту.

— Био је то оштар центаршут, на који је капитен Такач мајсторски реаговао. Пројурио је између двојице играча Адмире и из пуног трка пуцао, после чега му се искрено пљескало — стоји у штампи.

FKVOJVODINA★COM

РЕВАНШ УТАКМИЦА 1. КОЛА, 31. СЕПТЕМБАР 1966.

ВОЈВОДИНА — АДМИРА 0:0

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000.
Судија: Гепфел (Швајцарска).
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Радовић, Вучинић, Секереш, Брзић, Дакић, Такач, Савић, Ђорђић, Тривић, Пушибрк.
АДМИРА: Вукићевић, Пиниш, Вал, Зомер, Бедерник, Папрот, Скерлан, Херцог, Пиркнер, Лацке, Сауер.

Предност стечена на Пратеру омогућила је мирне припреме за реванш, током којих су неколицина играча црвено-белих имала нови испит на међународном плану. У Београду је одигран пријатељски меч плавих и репрезентације СССР, а у дресу с државним грбом наступили су Пантелић, Секереш, Брзић, Такач и Тривић. Гости су победили 2:1, истим резултатом којим је окончана и утакмица младих селекција и Љвову, где су славили Нештицки, Радосав и остале наде »плавих«.

Ипак, ни уочи другог сусрета, у Адмири нису губили наду, о чему је по доласку новинарима говорио голман Вукићевић:

— Убеђен сам да ће нас новосадска публика упознати у бољем светлу од оног почетком месеца, када сте прву утакмицу видели у ТВ преносу. Уверићете се: имамо одличан тим, квалитетнији од Војводине. Што се предвиђања тиче, сигуран сам: победићемо голом разлике и играће се трећа утакмица.

Вукићевић, испоставило се, много је био успешнији на терену, него као прогнозер. Истина, Аустријанци су имали иницијативу, посебно у наставку, што је било и за очекивати, јер су од 39. минута били бројчано надмоћнији.

Много нервозе и више жучних дијалога обележили су почетак, нарочито после 12. минута, када су фудбалери Војводине салетели судију Гепфела из Швајцарске и тражили да покаже на једанаестерац.

— Одиграли смо добру комбинацију и ушао сам у казнени простор. Дошао сам у близину места с којега се изводи пенал, али ме је неко с леђа срушио. Не разумем зашто то није било за најстрожу казну — испричао је Тривић.

Гепфел је, уместо објашњења, играчима домаћих само одмахнуо руком и од тог момента је игра постала растрзана. Чести су били мањи прекршаји, па Новосађани нису успевали да понове приказано у Бечу, а онда је уследио дуел Секереш — Пиркнер, кобан по домаћине. Халф Војводине се одлучио да поведе напад, док је упорни центарфор гостију покушао да га омете, а када му то после неколико покушаја није успело, зауставио га је фаулом. Секереш му је узвратио и Гепфел му је показао пут у свлачионицу.

Коментатори сусрета се слажу да је после овог тренутка судија почео да греши, што се одразило на игру оба тима, мада су црвено-бели успели брже да се снађу и да донекле повежу редове, посебно захваљујући Савићу, док се Тривић по изласку Секереша прикључио одбрани. Како се крај меча ближио, Бечлије су се све више повлачили пред свој гол, иако су у 55. минуту опасно припретили, када је Херцег шутирао с ивице шеснаестерца. Лопта је полетела према углу, а Пантелић њој у сусрет и фоторепортери су забележили сјајну параду.

Капитен Такач на раменима

По завршетку, тренер Адмире Песер је утакмицу окарактерисао као веома борбену:

FKVOJVODINA★COM

Бранко Станковић

– Наш проблем је био што у игри нисмо имали завршницу. У домаћем тиму је најснажнији утисак оставио Пантелић. Ради се о голману европске класе. Уз њега, честитке заслужују Дакић и Савић, а у мом тиму Вукићевић, Вал и Папрот.

Из ложе је меч посматрао Јулијус Украјинчек, менаџер чија се реч у свету фудбала изузетно ценила, а који није био задовољан приказаним:

– Није ово била ни лепа, ни велика утакмица. Не разумем Војводину. Због чега је играла под таквим притиском, када је имала добар резултат у првој утакмици? Што се пласмана у друго коло тиче, Новосађани су га заслужили. Војводина је, ценећи технику, знатно боља.

У табору Новосађана се подоста реченог односило на 39. минут, који је новинарима прокоментарисао и судија:

– Оштро се играло, а Секереша сам удаљио због неспортског реаговања. Друго полувреме је било боље од првог, посебно када је у питању игра Војводине, која је пропустила прилику да још једном порази Адмиру.

Секереш се, опет, правдао да се сигурно не би реванширао Пиркнеру да од првог звиждука Гепфела гости нису били груби:

– Арбитар им је то толерисао, што нас је револтирало.

Технички директор Бошков се није обазирао на ове речи Секереша, већ је одмах после утакмице најавио шта чека његовог играча:

– Та несмотреност је могла скупо да нас стаје. Биће новчано кажњен.

Станковић је листу оних којима стручни штаб није био задовољан проширио:

– Заслужили смо да наставимо пут кроз Куп шампиона, јер имамо бољи тим, али је данас било и подоста неодговорних појединаца.

Капитен Такач је као најважније истакао да је његова екипа непоражена:

– Није било лако. Бечлије нису нимало наивне, а ми смо имали играча мање. Управо зато не треба бити незадовољан резултатом, мада је морао бити повољнији по нас.

Ни мишљење Пантелића се није разликовало:

– Меч је покварио судија. Прво нас је оштетио за једанаестерац, а у наставку као да је све покушао да компензира, па је игру често непотребно прекидао, што нас је онемогућило да забележимо још једну победу.

Следећи супарник Војводине у Купу европских шампиона дочекан је у новинама уз неупо-

Стеван Секереш

редиво више уважавања од Адмире. Атлетико Мадрид био је цењен како због шпанских репрезентативаца, Гларије, Ривиље и Луиса, тако и због двојице Аргентинаца, Мадинабетије и Грифе, па Португалца али већ натурализованог Шпанца, Мендозе, бразилског репрезентативца Уфартеа...

FKVOJVODINA★COM

2. КОЛО, 16. НОВЕМБАР 1966.

ВОЈВОДИНА — АТЛЕТИКО (М) 3:1 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 12.000. Судија: Михајлеску (Румунија).

Стрелци: 1:0 Такач (3), 1:1 Луис (55) — из једанаестерца, 2:1 Пантелић (72), 3:1 Брзић (85).

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Алексић, Радовић, Нештицки, Брзић, Дакић, Такач, Савић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

АТЛЕТИКО МАДРИД: Мадинабетија, Золо, Ривиља, Гларија, Калеа, Р. Соса, Уфарте, Луис, Уртијага, Гарате, Кардона.

Тренер Атлетико Мадрида Ото Глорија, који је пре ангажмана у Шпанији радио у Спортингу из Лисабона, на сурчинском аеродрому је саопштио на кога све у Новом Саду неће моћи да рачуна:

— Због повреда су код куће остали Грифа, Хајо, Аделардо и Кољар. Ни Мендоза се није потпуно опоравио, тако да је под знаком питања и његово учешће.

Екипа је, објаснио је, слабо стартовала у првенству и заузима тек пето место на табели, али то ништа не значи пред новосадски окршај:

— Био бих лош тренер када не бих веровао у повољан исход. Иако ривала не познајем, напашћемо га. Па, шта друго? Бразилац сам и моја фудбалска идеологија се своди на напад и само напад.

Прва звезда тима, високи, тамнопути Мендоза је био за нијансу опрезнији:

— Враћамо се у форму. Играмо све боље, довољно добро да се овде изборимо барем за нерешен резултат.

Ни Војводина у шампионату није блистала. У последњој утакмици пред меч с Атлетико Мадридом, ремизирала је пред својом публиком с Ријечанима, 1:1, што међутим Станковића није узнемирило до те мере да стрепећи дочека нови испит у Купу шампиона:

— Првак Шпаније је, бесумње, добра, јака екипа. Упркос томе, имамо жељу не само да победимо, већ да спокојни отпутујемо на реванш.

То храбри Брзића, који се дан пред утакмицу изјашњава о очекивањима:

— Не познајемо квалитете Мадрићана, али смо свесни својих, довољних да код куће изборимо победу од два гола разлике.

Бошков се, између осталог, бави и проблемима везаним за ТВ пренос, јер није био задовољан понудом тарифе ТВ Београд, а преговори су ипак завршени успешно, тако да се и он придружује екипи, која се повукла у мир на Андревљу.

Глорија се у среду одлучио да изведе тим без Мендозе, а Војводина је у односу на утакмице с Адмиром променила поставу, па је уместо Вучинића, који је отишао на одслужење војног рока, на место левог бека прешао Радовић, Алексић је на десној страни, у халф линију је ушао Нештицки на позицију Секереша, док је Радосав заиграо као вођа навале.

Новосађани су почели да диктирају темпо тражећи скоро непрекидно пукотине у одбрани гостију, чију мрежу је Такач затресао још у 3. минуту, после комбинације с Радосавом. Такач је најпре прошао уз десну аут линију, па лопту предао Радосаву и онда је одмакао пратиоцу Ривиљи. Радосав је са ивице шеснаестерца упутио лопту у »празан простор«, Такач је прихватио, преварио двојицу играча Атлетико Мадрида и матирао Мадинабетију.

Читаво прво полувреме протекло је у надмоћности црвено-белих, али је тензија међу њима очито расла, нервоза такође, пошто су про-

Васа Пушибрк

FKVOJVODINA★COM

машене многе идеалне прилике за постизање другог поготка.

Од 55. минута резултат је изједначен: Луис је преварио Савића, свог пратиоца, и стигао до места одређеног за извођење једанаестерца, где га је Савић срушио. За судију Михајлескуа нема дилеме, а Пантелић је покушао да превари Луиса и у тренутку шута полетео је у десну страну. Искусни репрезентативац Шпаније лопту је, међутим, послао по средини гола.

Погодак гостију није обесхрабрио фудбалере Новосађана, који су наставили да нападају, у чему су навалном квинтету помогли оба бека и Дакић, а по завршетку једне од таквих акција, Михајлеску се поново одлучује да досуди најстрожу казну. После Радовићевог центаршута Ривиља је био неопрезан и играо је руком, па се Пантелићу пружила прилику да се упише међу стрелце.

— Мадинабетија је био искусан чувар мреже и, што се каже, прочитао ме је. Учинио сам исто што и Луис, послао лопту по средини гола, очекујући да се голман Атлетико Мадрида баци. Но, он се скоро није ни померио. Срећом, снажно сам шутирао и Мадинабетија је одбио лопту, поново мени, а овог пута нисам искушавао срећу. Пуцао сам још јаче него први пут и лопта је отишла на право место — успомена је Пантелића на други погодак Војводине.

Домаћин је после новог вођства појачао темпо, присиљавајући Шпанце да више не играју, већ да само избијају лопту што даље од свог гола, и тај притисак користи и Брзић. Радовић поново креће у напад и оборен је, па са четрдесетак метара изводи слободан ударац. Лопта је прелетела све играче гостију и Брзић ју је дочекао у трку главом, па послао под пречку у мрежу.

Центархалфа Војводине после велике победе сви промовишу у играча утакмице, а похвале се у штампи упућују и Радовићу, Такачу и Пушибрку.

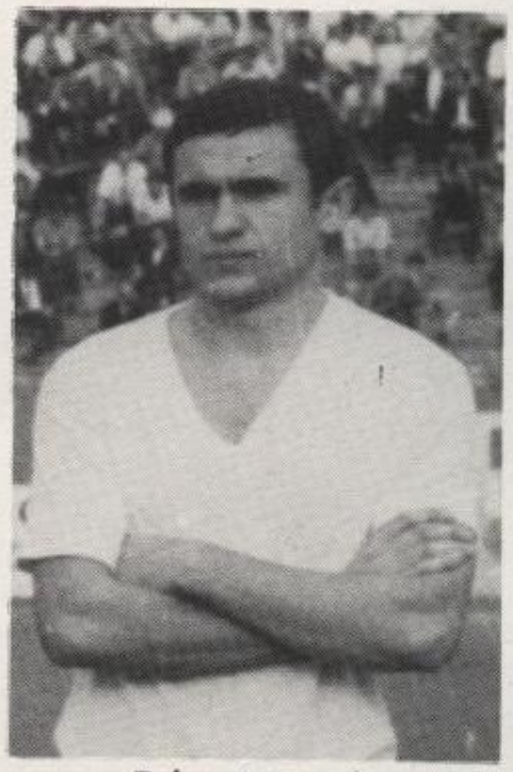

Рајко Алексић

Ивица Брзић

Судија Михајлеску, током сусрета с новинарима, никога из редова домаћих не издваја, а једина његова примедба се односи на њихову ефикасност:

— Пријатно су ме изненадили примерном дисциплином и добром игром, али се чудим толикој неспретности у шансама.

Бошков и Станковић подвлаче да нису задовољни учинком и док технички директор каже да је његов тим играо боље у утакмици с Ријеком, тренер се труди да пронађе узрок помањкању концентрације својих изабраника пред голом Мадинабетије:

— Импресионирала их је важност меча. Да њом нису били оптерећени, резултат је могао бити много повољнији по нас.

С тим се сложио и Тривић, говорећи да се лопта у мрежи Шпанаца морала наћи барем још два пута, а Такач је признао:

— Сви смо очекивали да је Атлетико Мадрид неупоредиво јачи супарник. Превише смо га респектовали. Зато и није било мирноће у нашој игри на почетку, чак и после првог гола, док су касније промашаји унели немир.

FKVOJVODINA★COM

РЕВАНШ УТАКМИЦА 2. КОЛА, 14. ДЕЦЕМБАР 1966.

АТЛЕТИКО (М) – ВОЈВОДИНА 2:0 (2:0)

Стадион Манзанарес. Гледалаца: 40.000. Судија: Калаган (Велс).

Стрелци: 1:0 Луис (34) из једанаестерца, 2:0 Аделардо (44).

АТЛЕТИКО МАДРИД: Родри, Колоб, Ривиља, Уртијага, Хајо, Луис, Уфарте, Гарате, Мендоза, Аделардо, Кољар.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Алексић, Радовић, Секереш, Брзић, Нештицки, Такач, Савић, Дакић, Тривић, Пушибрк.

Илија Пантелић

Учинак Војводине на крају јесење полусезоне није донео навијачима Новосађана много радости. На Кошеву се изгубило од Сарајева, после тријумфа над Атлетико Мадридом, па у дербију с Црвеном звездом није било победника, 2:2, да би потом Пролетер елиминисао црвено-беле из Купа бољим извођењем једанаестераца, 7:5 (2:2, 2:1). Затим је уследило гостовање на Карабурми, где је ОФК Београд био бољи, 2:0, и у последњем колу нерешен резултат у сусрету с Вележом, 1:1.

Ипак, било је и светлих тренутака, пре свих оних у партији с Црвеном звездом, у мечу за који се рекло да представља мајсторију две екипе, а и Такач је сјајну форму потврдио освајањем првог места на листи стрелаца.

У Мадрид се кренуло у понедељак, 12. децембра, где је Војводину дочекао Рајков, који је ту боравио већ неколико дана. Рајков је успео да види на делу другачију поставу Атлетико Мадрида од оне која је играла у Новом Саду и у његовим белешкама је највише пажње било посвећено центарфору Мендози:

— Снажан, брз, спретан дриблер — запазио је Рајков на утакмици Атлетико Мадрид — Севиља 3:0, у којој је Мендоза постигао два поготка.

Уверљива победа и домаћи терен навели су тренера Ота Глорију на оптимизам у свим интервјуима, а југословенским новинарима је, осим прогнозе да ће његова екипа изборити пласман у треће коло Купа шампиона, рекао и ово:

— Одмах после утакмице у Новом Саду сам чуо да је Брзић први и једини пут постигао гол баш у нашем сусрету. Била би несхватљива игра судбине да тај погодак одлучи о томе ко ће ићи у четвртфинале.

На новом стадиону Манзанарес, који је још био у изградњи, Војводина је била први тим с којим се Атлетико Мадрид састао у ноћној утакмици, коју су, како је остало записано, обележили тројица учесника, Мендоза, Пантелић и судија Калаган из Велса.

Домаћини га по завршетку нису ни хвалили ни кудили, али су гости имали много приговора, пошто су сматрали да их је драстично оштетио, не само због једанаестерца досуђеног у 34. минуту, већ и код другог поготка, па и у још низ ситуација. Управо зато је одмах после меча затражено да Калаган не арбитрира поново, у трећој утакмици, у чему им је касније УЕФА изашла у сусрет.

Меч је почео серијом напада домаћих играча, али је прву прилику имао Такач у 12. минуту, када се лопта нашла између њега и голмана Родрија, али је чувар мреже био бржи и отклонио је

FKVOJVODINA★COM

ПРВИ ЧИН МАДРИДСКЕ ДРАМЕ: Капитени на центру

опасност. Ова шанса није збунила Мадрићане. Наставили су још жешће да атакују и у 19. минуту је Пантелић први пут задивио 40.000 гледалаца, смело се бацајући у ноге Аделарду, а у 22. и 32. поново, интервенишући после шутева Гаратеа и Луиса.

Тада је, пишу новине, судија узео све у своје руке и помогао Атлетико Мадриду: Мендоза се пробио у казнени простор, уз њега се нашао Брзић и дошло је до судара раменима. Било је то, слажу се југословенски извештачи, »ремпловање« после којег су се обојица нашли на трави, а Калаган је без предомишљања досудио једанаестерац, који је Луис претворио у гол.

— Не истих ситуација, него фаулова је пре тога било и на једној и на другој страни, у пољу, када Калаган није сматрао да се ради о прекршајима. Због чега је ово био пенал, то је, ваљда, једино њему јасно — наведено је у једном од наших новинских коментара.

На овоме се, међутим, није и завршило. У 44. минуту је Мендоза одгурнуо бека Алексића у шеснаестерцу, успевајући да сачува контролу над лоптом. Уследио је центаршут, па ударац Аделарда, после којег је лопта погодила Радовића, променила правац и нашла се по други пут иза Пантелића у мрежи.

У наставку је публика френетично бодрила своје љубимце, а Новосађани су се углавном оријентисали на одбрану, којој су помагали не само Савић и Тривић, већ и Дакић, што је касније замерено Бошкову и Станковићу.

— Није се требало толико определити за дефанзиву — критиковани су у новинама. — Можда се могло доћи до повољнијег исхода да је уместо Дакића наступио Ракић, који је искључен у последњој јесењој утакмици с Вележом, али коме би Дисциплински суд ФСЈ сигурно одобрио да заигра у Мадриду.

Да ли је то била погрешка или не није се разјаснило, али је Војводина ипак успела да се избори за трећу утакмицу. До краја меча Пантелић није дозволио играчима шпанског првака да се још једном порадују, а као бравурозне су остале упамћене његове одбране у 67, 72, 84. и 90. минуту, када је зауставио шутеве Луиса, Уртијаге, Мендозе и Кољара.

Ни гости се нису до краја налазили само на својој половини игралишта, већ су десетак пута покушали да у контранападу изненаде Мадрићане, а најзрелије прилике пропустили су Тривић у 51. минуту, после центаршута Пушибрка и Савић у 71. када се налазио сам пред голманом Родријем.

— Невероватно, али је ипак тако: играћемо трећу утакмицу. Новосађани су ме изненадили. Мислио сам да ћемо с њима имати мање посла. Преварио сам се, али за седам дана нећу. Елиминисаћемо их, а онда нам до финала нико ништа неће моћи. Војводина је боља од Селтика, с којим ћемо играти у четвртфиналу — изјавио је дан после друге утакмице Ото Глорија, коме је уследио отказ након коначног, трећег сусрета.

FKVOJVODINA★COM

АТЛЕТИКО МАДРИД — ВОЈВОДИНА 2:0

FKVOJVODINA★COM

ТРЕЋА УТАКМИЦА 2. КОЛА, 21. ДЕЦЕМБАР 1966.

АТЛЕТИКО (М) — ВОЈВОДИНА 2:3 (2:2, 2:1)

Стадион Манзанарес. Гледалаца: 40.000. Судија: О'Нил (Северна Ирска).

Стрелци: 1:0 Кољар (4), 2:0 Радовић (6) — аутогол, 2:1 Такач (25), 2:2 Радовић (67), 2:3 Такач (103).

АТЛЕТИКО МАДРИД: Родри, Ривиља, Кале, Уртијага, Грифа, Гларија, Уфарте, Гарате, Мендоза, Аделардо, Кољар.

ВОЈВОДИНА: Пантелић, Алексић, Радовић, Секереш, Брзић, Нештицки, Станић, Савић, Такач, Тривић, Пушибрк.

Шок за шоком. Први, можда, није био највећи. Такачу, саопштено је у Мадриду, биће одлучујућа утакмица другог кола, последња у дресу Војводине. Већ дуго је био на мети менаџера и приче које су се испредале данима, да ће каријеру наставити у Француској, добиле су и потврду: Такач одлази у Рен. Трансфер износи 50.000 долара. Половина припада њему, половина клубу.

Други шок је својим играчима приредио Бошков. Отишао је дан по завршетку другог меча на преговоре с представницима домаћина о томе где ће се играти трећа утакмица и вратио се носећи вест да ће остати у Мадриду.

— Атлетико Мадрид је имао добру екипу, али је наша била много боља. Од тога сам и пошао када сам изнео Мадрићанима предлог да Војводина одигра још један сусрет на њиховом стадиону, али под одређеним условима. Сећам се, рекао сам Лазару Васићу, који је тада био са мном: е, сада ћу их преварити! Бићемо у трећем колу и узећемо им паре! Тада је, наиме, био пропис да се од треће утакмице дели на једнаке трећине, за УЕФА и за два клуба. Рачунао сам да у Холандији или у Француској неће наш меч привући нарочиту пажњу и да много не можемо зарадити, а прижељкивао сам одавно да на нашем стадиону поставимо рефлекторе. Бољу прилику за то од ове нисмо могли имати и од руководства Атлетико Мадрида сам тражио половину од трећине која њиховом клубу припада. Пристали су — говори Вујадин Бошков.

Све фудбалере информација са преговора није обрадовала, и поред уверавања које су им пружили и Станковић и Бошков да нема разлога за страх, под условом да играју одлучније и срчано, као у Новом Саду.

У истом правцу играчима је говорио и Ференц Пушкаш, прослављена звезда мађарског, шпанског, светског фудбала, дугогодишњи ривал на терену, а ван њега пријатељ Бошкова, Станковића и Рајкова.

— Пушкаш каже да морамо играти у трећем колу. Сигуран је да имамо бољи тим — пише за »Спорт« Бошков из Мадрида.

Код куће, међутим, није уз одобравање примљена ова одлука и махом се у новинама коментарисало да се велика шанса »није смела продати за 50.000 долара«.

— Не знам шта су други мислили, али знам да сам веровао Бошкову. Био је потпуно у праву. Рекао нам је и да смо јачи и да смо се у Мадриду, на неки начин, већ одомаћили, да познајемо терен, да знамо каква нас публика очекује и да нам је ово прилика да се прославимо — памти Тривић.

Избор новог судије није био по вољи Новосађана. Надали су се да неће бити с Острва, пошто су имали горких искустава с Калаганом, али стигла је одлука да ће правду делити О'Нил из Северне Ирске, који је већ у 4. минуту утакмице показао да је наклоњен домаћину.

Мендоза је тада стартовао »ђоном« на Секереша и халф Војводине је остао да се превија, а О'Нил је показао Шпанцима да наставе напад и Кољар је постигао први гол.

На други се чекало свега два минута. Кољар је извео слободан ударац, лопта је ударила Радовића и као и пре седам дана преварила Пантелића. У гледалишту је истог часа почело да ври, терен је био прекривен црвеним јастучићима. Славље је отпочело.

— За нас као да је тек тада почела утакмица. Кренули смо своју игру, као да се ништа до тог тренутка није догодило, као да смо у Новом Саду. Ни данас не могу да објасним откуд тај мир и толика сталоженост — објашњава Алексић.

На 2:1 је смањио Такач, који је толико снажно извео слободан ударац са 25 метара да се Родри није ни помакао, а онда су и Тривић, Савић и Пушибрк припретили голману Шпанаца. У 50. минуту је могло бити 2:2, када је Савић имао

FKVOJVODINA★COM

АТЛЕТИКО МАДРИД — ВОЈВОДИНА 2:3

FKVOJVODINA★COM

Дочек после тријумфа у Мадриду

прилику, као и у 57. када је Такач погодио стативу. Станић, који је заиграо у овом сусрету уместо Дакића, био је оборен у шеснаестерцу Атлетико Мадрида у 65. минуту и у гледалишту је настао тајац. О'Нил ипак није показао на пенал, а убрзо потом је зауставио напад Такача, када се опет указала велика шанса, због непостојећег офсајда. А онда, у 67. је правди удовољено. Тим који се од 6. минута бранио је коначно примио и други гол.

— Неко од Шпанаца је избио лопту у поље, а пошто ми је било наложено да што више будем у нападу, прихватио сам је још на отприлике 25 метара од Родрија. Ударио сам је, добила је »фелш« и ... — описао је Радовић погодак.

У паузи су Бошков и Станковић уложили много труда да умире играче пред прави пакао, који је Војводину чекао у наставцима. Навијачи су још здушније почели да бодре екипу свог шампиона, чија је прва шанса забележена у 91. минуту. Тада је бриљирао Пантелић, а у 93. је Аделардо погодио пречку. Ипак, у 103. минуту је 2:3: Тривић и Такач су комбиновали, Такач се после тога нашао пред Родријем и шутирао, али је он лопту одбио. Такач је, међутим, успео поново да је прихвати и смести је у мрежу, што не означава и крај узбуђењима.

Јер, у 110. минуту статива спасава Пантелића, а Војводина у том часу, практично, има деветорицу играча, пошто се после Станића озледио и Нештицки, па обојица статирају. Мендоза, када год је у прилици да се ослободи по оценама многих најбољег на терену Брзића, покушава Пантелића да приликом сваке интервенције угура у мрежу, а гол гостију угрожавају Аделардо и Уфарте.

Новосађани излаз не траже само у одбрани, него и нападају, па шансу има и Тривић, а после шута Савића лопта погађа стативу.

Шест минута пре краја О'Нил престрого одлучује: шаље Тривића у свлачионицу због старта, какве прашта домаћину. Искључује и Пушибрка у последњим секундима, опет без посебног разлога, али ни то Мадрићанима не помаже.

Војводина је, на изненађење фудбалске Европе, у четвртфиналу.

— Као и свугде постоји правда и у овом спорту. Ова утакмица подсетила ме је на Тампере, када смо Бошков и ја били репрезентативци и играли меч са селекцијом СССР, 5:5 на Олимпијади. Те две драме су једнаке, а као што је и онда правда одлучила, па је Југославија у новој утакмици победила, тако је било и сада, када су нам продужеци донели радост. Заслужили смо тријумф, јер смо имали против себе и одличан тим Атлетико Мадрида и препуне трибине, као и судију — пресрећан је био Станковић.

FKVOJVODINA★COM

ЧЕТВРТФИНАЛЕ, 1. МАРТ 1967.

ВОЈВОДИНА – СЕЛТИК 1:0 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 25.000. Судија: Шилер (Аустрија).
Стрелац: 1:0 Станић (70).
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Алексић, Радовић, Нештицки, Брзић, Дакић, Ракић, Радосав, Секереш, Ђорђевић, Станић.
СЕЛТИК: Симпсон, Крејг, Гемел, Мардок, Мек Нил, Кларк, Џонстон, Ленокс, Чалмерс, Олд, Хјуз.

Славље започето у Мадриду, после елиминације шампиона Шпаније, настављено је на сурчинском аеродрому, где ни милиција ни цариници нису успели да зауставе навијаче црвено-белих.

И кроз центар Новог Сада носили су играче, а Такача, Пантелића и Тривића су подигли на споменик Светозару Милетићу.

– Дочекао сам и касније велике победе, али овакав излив радости нигде нисам видео. Имао сам утисак да је читав град с нама.

Ове Тривићеве речи не разликују се од Пантелићевих:

– Шпанци су ми понудили да останем. Ни говора. Свота ме није интересовала. Једино о чему сам размишљао и чему сам се радовао био је повратак кући и сусрет с навијачима. Предосећао сам да ће бити управо такав.

Убрзо затим уследио је растанак са Такачем, а ускоро су отпочели и радови на подизању рефлекторских стубова, па монтирање осветљења.

– Није слабије од оног на Вемблију. Ево, нудим опкладу. Измеримо лондонско и ваше. За сваки лукс мање, платићу 1.000 марака, а ви мени исто толико ако нисам у праву – наводе новинари речи инжењера Рихарда Ота, коме је Војводина поверила посао на стадиону.

Менаџер Селтика Стин посумњао је да ће светло у Новом Саду бити одговарајуће и пре првог тренинга је најавио могућност да затражи одлагање утакмице, па да се Војводина и његова екипа сусретну на неком другом терену. Ипак, у уторак увече примедби није имао, а истог дана у штампи се налази изјава нападача Новосађана Радосава:

– Два гола би значила довољну предност.

И Секереш, један од јунака из Мадрида није се уплашио новог задатка:

– Селтик је тим репрезентативаца, а нама недостају Такач, као и кажњени Тривић и Пушибрк, повређени Савић. То је велики хендикеп, али ћемо се потрудити да борбеношћу обезбедимо довољну предност пред реванш.

Уочи утакмице, играчима Војводине, у карантин на Андревљу, пристигао је и телеграм Црвене звезде, у којем се, између осталог, каже:

– Заборавите на то да нећете бити комплетни. На утакмицама овакве врсте не играју имена већ тим, воља и хтење. Ово је шанса да се прославите, а реците и сами шта то Шкотланђани у фудбалу знају више од вас? Или, зар је њима више стало до победе него вама? Наш комплетан тим и руководство ће вечерас у неком кутку вашег стадиона преживљавати све оно што ви преживљавате на терену. Од првог до последњег тренутка. У нама ћете имати своје искрене симпатизере. Знајте да смо и ми ти који верујемо у вас. Наша је велика жеља да после утакмице дођемо у вашу свлачионицу и да вам честитамо на још једном успеху.

Милан Станић

Састав је претрпео доста измена. Не у одбрани, већ у нападу, у коме се нашао као вођа Секереш, на десној страни је уместо Такача био Ракић, па у дресу број осам Радосав, а на левој страни су играли Ђорђић и Станић, док је Секерешово место и улогу преузео Дакић.

– Селтик је типични представник енглеске школе, чији ђаци знају све, а савладали су чак и

FKVOJVODINA★COM

Победа под рефлекторима

вишу фазу технике. Бране се упорно и жилаво, али у сваком тренутку размишљају како могу да организују контранапад. И још нешто: у односу на британску традицију, отишли су корак напред — користе у игри разне смицалице, претварају се од болова, одуговлаче, безобзирно подмећу »ђон«... Војводина је, опет, пожртвована, каква и мора бити када нема Такача, моторне снаге Новосађана, чије одсуство ствара огромне потешкоће. Једноставно, немају ту блиставу оштрицу ножа и управо зато тешко пролазе кроз хомогену и немилосрдну одбрану Селтика — оцењује се у једном од новинских извештаја утакмица Војводина — Селтик.

Домаћи тим стално напада, а Брзић и Нештицки ретке излете гостију на другу половину терена успешно заустављају, али скоро читаво прво полувреме ипак протиче у јаловој надмоћности Војводине, која прву прилику ствара тек у 46. минуту. Радосав проналази Секереша на десетак метара од голмана Симпсона, али лопта измиче центарфору. Иза ове шансе створене су још две—три прилике, мада не идеалне и све до 70. минута се чека на право узбуђење.

Тада Ракић завршава напад по десној страни центаршутем, после којег лопта пролази »кроз ноге« некоме од гостујућих фудбалера и њој у сусрет истовремено полазе Станић и Симпсон. Нападач Новосађана је за секунду бржи и — мрежа се тресе.

— Никада ми неће бити јасно због чега су наши изабраници били толико нервозни. Па, Селтик је играо онако како је Станковић предочио, дефанзивно. Да су Ракић и Ђорђевић искористили све прилике, у Глазгов бисмо мирније путовали — чулом се после меча од Бошкова.

На другој страни, од менаџера гостију Стина новинари су чули овакав суд:

— Велика, али и врло коректна борба. Задовољан сам резултатом, јер се један гол може надокнадити.

Судија Шилер одао је признање и Војводини и Селтику:

— Резултат је реалан. Војводина је исказала веће техничко умеће, Селтик се боље сналазио пред својим голом.

Утакмица, осим што је остала у успомени по јединоm поразу будућег првака Европе у Купу шампиона, упамћена је и по приходу. Од дупке пуног стадиона, никада касније толико посећеног, инкасирано је 28.662.000 динара.

FKVOJVODINA★COM

РЕВАНШ УТАКМИЦЕ ЧЕТВРТФИНАЛА, 8. МАРТ 1967.

СЕЛТИК – ВОЈВОДИНА 2:0 (0:0)

Стадион Хемпден парк. Гледалаца: 90.000. Судија: Карлсон (Шведска).
Стрелци: 1:0 Чалмерс (58), 2:0 Мек Нил (90)
СЕЛТИК: Симпсон, Крејг, Гемел, Мардок, Мек Нил, Кларк, Џонстон, Ленокс, Чалмерс, Галагер, Хјуз.
ВОЈВОДИНА: Пантелић, Алексић, Радовић, Секереш, Брзић, Нештицки, Ракић, Дакић, Радосав, Тривић, Пушибрк.

Пред нови сусрет домаћини су приредили екипи југословенског првака пријем у Хотелу »Норд Бритиш«, који није протекао без обостраног зачикивања.

– Много среће – наздравио је гостима менаџер Стин.

– Вама, такође – узвратили су Новосађани.

– Ко ће сутра победили – уследило је питање једног од југословенских новинара Стину.

– Зна се. Уосталом, нека вам Бошков одговори.

– Урадио сам то већ – рекао је Бошков.

– Е, онда да знате да се, иако не знам како гласи ваша изјава, с тим мишљењем не слажем – чуло се од Стина.

Атмосфера у редовима Војводина је била донекле помућена чињеницом да Савић и даље није био спреман, али је казна због искључења у Мадриду истекла Тривићу и Пушибрку и њих двојица су, наравно, најављени у саставу, а дилема је било само за једно место у навали: Ђорђић или Дакић?

»Ако терен буде сув, играће Дакић« – удовољио је знатижељи новинара Станковић.

Ракић је добио предност у односу на стрелца из прве утакмице Станића, јер се сматрало да ће као снажнији, моћни успешније да се носи с одбраном Селтика, док се на пристиглог Земка у зимском прелазном року није могло рачунати због прописа УЕФА. Нови фудбалер могао је да заигра само под условом да је уговор потписао три месеца уочи првог наступа у Купу шампиона, што са Земком није био случај, уосталом као ни са новим играчем Селтика, Валасом.

Иако су Новосађани у Глазгов понели филм, снимак првог сусрета, било је јасно да им се Селтик неће супротставити као у Новом Саду, дефанзивном тактиком, као и да ће зелено–бели имати и, како се обично каже, дванаестог играча, и то посебно расположеног.

– Да стадион може да прими 150.000 гледалаца, будите сигурни да би их и било толико – рекао је у сусрету с гостујућим тимом Џефри Грин, један од најпознатијих енглеских спортских новинара, коментаришући чињеницу да је најпре, због кише, пуштено у продају 75.000 улазница, а потом, под притиском јавности, и све остале.

Војводину је на Хемпден парку дочекао хор од 90.000 навијача, док је крај ограде дежурао читав батаљон полицајаца. Гледалиште је било у зелено–белом: капе, шалови, шешири, заставе, а оркестар је читав сат пре почетка меча националним песмама подизао расположење публике.

Капитени Селтика и Војводине – Мек Нил и Ивица Брзић

Новосађани су, забележили су извештачи, играли одлично у првом полувремену. Истина, највећу пажњу посветили су одбрани, али већ у 5. минуту Пушибрк је имао шансу после продора Радосава. У 28. Тривић је лобовао голмана Селтика, који је крајњим напорима избио лопту у корнер, а како се ближио крај првог дела, домаћин је све више преузимао иницијативу, тако да је у 42. минуту најпре Брзић у последњи час, клизећим стартом, отклонио опасност после напада Џонстона, па је то убрзо и поновио, када се Чалмерс нашао у прилици.

FKVOJVODINA★COM

Частан опроштај

Пантелић се на великом искушењу нашао у 51. минуту, када је изванредно интервенисао после ударца Џонстона, а црвенокоси крилни играч Селтика је у 58. извео успешну акцију у средини терена и снажно шутирао. Пантелић је одбио лопту, али само до Чалмерса, који је анулирао предност Војводине из првог сусрета.

Погодак је најавио жестоку офанзиву, али су, по мишљењу изнетом сутрадан у глазговским листовима, Брзић, Нештицки, Радосав и Пантелић чинили чуда и само захваљујући њима је до последњих секунди било и даље 1:0.

Време, тврди се и данас, је већ било истекло, али Карлсон је допуштао Селтику, чију је мрежу велика срећа спасила у 85. минуту, после шансе Пушибрка, да организује још један напад, па још један... На приговоре фудбалера Војводине да одсвира крај, арбитар је одмахивао рукама и после комбинације по левој страни, Радовић је избио лопту у корнер, тринаести за домаћине.

— Кренуо сам према лопти и био сигуран да ћу је ухватити и да ће то бити крај нашим мукама. После шута с угла је полетела онако како ми је одговарало, али су ме два снажна играча Селтика зауставили. Лопта ми је била надомак руке, а та двојица нису допустили да интервенишем... — причао је касније Пантелић.

Високи Мек Нил, центархалф који се у оваквим приликама редовно налазио у шеснаестерцу Војводине, главом је послао лопту према мрежи, коју је покушао да одбрани Нештицки. Скочио је, подигао високо леву руку, али...

Новосађани нису ни пошли с центра.

— Несрећа и судија. Ето, они су вас елиминисали. Несрећа, јер се само због ње може изгубити меч у последњој секунди. А судија? Карлсон није велики арбитар. Ни један прави, велики зналац тог посла неће допустити да се утакмица толико продужи и да поготку претходи очигледан фаул — покушао је екипу југословенског шампиона да донекле утеши тадашњи најугледнији спортски новинар Француске, Робер Верњ.

После овог меча Селтик је још поразио Дуклу, 3:0 и 1:0, а у финалу Интер 2:1.

FKVOJVODINA★COM

ДРУГА ТИТУЛА

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 7. АВГУСТ 1988.

САРАЈЕВО — ВОЈВОДИНА 0:0, једанаестерцима 1:2

Стадион на Кошеву. Гледалаца: 4.000. Судија: Кравић (Тузла).

САРАЈЕВО: Лугушић, Бајић, Раичковић, Лазић, Гузина, Недић, Глухачевић, Купрешанин (Љубичић), Барњак, Мулавдић (Јаковљевић), Б. Божовић.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Карталија, Марковић, Михајловић, Шапурић, Јоксимовић (Пунишић), Шестић, Мијуцић.

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Бајић — Марас одбранио
Михајловић — Лугушић одбранио
Барњак — промашио гол
Шапурић — Лугушић одбранио
Љубичић — промашио гол
Пунишић — 0:1
Раичковић — 1:1
Миловац — пречка
Б. Божовић — Марас одбранио
Шестић — 1:2

Нови тим са новим стручним штабом већ на самом старту имао је тешко искушење. Никада гостовање на Кошеву за Војводину није био лак задатак, а поготово се не би могло рећи да је за многе потпуно непознати састав испраћен у Сарајево са надом да може извући позитиван резултат.

Догодило се, међутим, оно што је мало ко очекивао — Војводина је бољим извођењем једанаестераца освојила бод. По општим оценама, сасвим заслужено јер су црвено-бели борбеном и дисциплинованом игром испунили основни задатак тренера Љупка Петровића да се домаћину парира на сваком делу терена, да се на време осујете сви његови покушаји да дође до Марасове мреже, а тек потом, када за то буде прилике, да се запрети голману Сарајева Лугушићу.

— Одиграли смо паметно и, чини ми се, били ближи другом боду од Сарајева. Много нам је у психолошком смислу значило то што смо се са првог гостовања вратили непоражени — каже Љупко Петровић.

У извештајима са утакмице забележено је да је Војводина имала неколико шанси из контранапада, а најближи да савладају противничког голмана били су Шапурић на самом почетку утакмице, после одличног проигравања Мијића, и Мијуцић пред крај, када га је руком оборио Лазић и тако спречио да се упише у листу стрелаца. Сигурним интервенцијама истакао се голман Чедо Марас, који је одбранио врло опасне ударце Барњака у првом делу и Глухачевића у наставку.

Милош Шестић

Тадашњи технички директор Милорад Косановић сећа се још једног детаља:

— У полувремену утакмице Светозар Вујовић, легенда сарајевског фудбала, пришао ми је и искрено признао: »Бољи сте. Имате страшан тим. Ко ти је онај мали Михајловић?« Будући да сам највећим делом ја урадио селекцију играча, морам да признам да су ми пријали комплименти таквог познаваоца фудбала какав је био Светозар Вујовић.

Војводина је била успешнија са »беле тачке«. Прави куриозитет представља податак да првих пет једанаестераца није реализовано, три за Сарајево и два за Војводину. За освојени бод било је довољно да су прецизни извођачи за Војводину били Пунишић и Шестић. Од домаћих фудбалера само је Раичковић погодио мрежу, Барњак и Љубичић су промашили гол, док је Марас одбранио ударце Бајића и Б. Божовића.

FKVOJVODINA★COM

2. КОЛО, 14. АВГУСТ 1988.

ВОЈВОДИНА — ХАЈДУК 2:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 12.000. Судија: Мандић (Зеница).

Стрелци: 1:0 Михајловић (24), 2:0 Пунишић (85).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Карталија, Марковић, Тањга, Михајловић, Шапурић, Јоксимовић, Шестић, Мијуцић (Пунишић).

ХАЈДУК: Пралија, Тошић, Дражић, Типурић, Јеркан, Пејовић, Штимац, Карачић, Алар (Јелавић), Грачан (Крстовић), Бокшић.

Хајдук је у Нови Сад допутовао као један од главних кандидата за титулу. Тренер Перо Надовеза препотентно је најавио да његов тим иде на победу у мечу са Војводином.

— Дан пре утакмице посетио сам руководство Хајдука у хотелу на Петроварадинској тврђави. Били су велики оптимисти у погледу исхода меча. Истина, бираним речима су говорили само о Милошу Шестићу, понешто знали и о Синиши Михајловићу као омладинском репрезентативцу, али имена осталих наших играча нису им ништа значила. Уверио сам се, Хајдук нас је потценио — сећа се Милорад Косановић.

На терену је, међутим, било другачије: фудбалери Војводине одважни и бескомпромисни, Хајдукове »ведете« као — мишеви. Нигде их није било.

Да ће Хајдук страдати у Новом Саду најавили су већ први минути утакмице. Најпре је у 17. минуту, на центаршут Мијуцића, Јоксимовић захватио лопту главом и погодио пречку, да би три минута касније Мијуцић погодио стативу, а одбијену лопту Миловац није успео да пошаље у празну мрежу.

Тако фуриозан почетак Новосађана ипак је резултирао у 24. минуту. Синиша Михајловић, у то време само велики таленат који је стигао из Борова, представио се навијачима Војводине на врло убедљив начин. У бришућем налету према голу Пралије он је најпре просто »прегазио« четворицу Хајдукових играча и онда неодбрањиво послао лопту у мрежу.

НА ЧЕО МРЕЖУ СПЛИЋАНА: Синиша Михајловић

— Шутирао сам са двадесетак метара. Не знам да ли би лопта завршила у мрежи да није закачила Јеркана, преварила голмана Хајдука Пралију и завршила иза његових леђа — описује свој први првенствени гол у дресу Војводине Синиша Михајловић, најбољи појединац на терену у овом дербију.

У првом полувремену Хајдук је само једанпут опасно запретио Марасу. Догодило се то у 26. минуту: Грачан је дугом лоптом упослио Бокшића, који је покушао да лобује истрчалог Мараса, али није био довољно прецизан, па је Марас крајњим напором скренуо лопту у корнер.

До другог поготка Пунишића у 85. минуту, још два пута је Марас заслужио аплаузе на »отвореној сцени«. Најпре када је зауставио ударац Пејовића (56. минут), а други пут када је опасан шут Штимца скренуо у корнер (68. минут). Између те две Хајдукове шансе Марковић је био у сјајној ситуацији да реши питање победника, али у одсудном тренутку није имао довољно концентрације за прецизан шут, да би пет минута пре краја судбину Сплићана запечатио Пунишић. После мајсторске комбинације са Шестићем и Јоксимовићем, Пунишић се »прошетао« кроз одбрану гостију и на ефектан начин матирао Пралију.

У последњих пет минута Хајдук се панично бранио и само га је срећа спасла убедљивијег пораза. Са ова два бода Војводина је после другог кола избила на прво место.

FKVOJVODINA★COM

3. КОЛО, 21. АВГУСТ 1988.

ДИНАМО — ВОЈВОДИНА 1:1 (1:0), једанаестерцима 1:3

Стадион у Максимиру. Гледалаца: 8.000. Судија: Абдулаху (Нови Пазар).

Стрелци: 1:0 Чапљић (35) — из једанаестерца, 1:1 Мијуцић (85).

ДИНАМО: Ладић, Цупан, Прељевић, Касало, Чапљић, Матић (Панадић), Бесек, Прскало, Р. Михајловић, Шкерјанц, Деверић.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Зовко, Марковић (Мијуцић), С. Михајловић, Шапурић, Јоксимовић, Шестић (Воркапић), Поповић.

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Зовко — Ладић одбранио
Чапљић — Марас одбранио
С. Михајловић — 0:1
Панадић — 1:1
Шапурић — 1:2
Р. Михајловић — Марас одбранио
Вујачић — статива
Деверић — промашај
Мијуцић — 1:3

После тријумфа у дербију са Хајдуком, на реду је био још један тежак меч, гостовање у Загребу. Љупко Петровић се сећа једног разговора са најискуснијим играчем, Милошем Шестићем:

— Охрабрен игром и победом над Сплићанима, »Шеле« ми је рекао да ћемо сигурно бити јесењи шампиони ако у Загребу освојимо бод или два. Нисам знао шта да му одговорим.

Војводина је покушала да се фаворизованом Динаму супротстави храбром игром, али одбрана је поклекла већ после пола сата игре. Судија Абдулаху из Новог Пазара је у 35. минуту досудио једанаестерац за домаћине, који је Чапљић претворио у гол.

— Динамо нам до тада ништа није могао и Абдулаху је онда одлучио да му помогне. Радило се заправо о прекршају за нас, јер је у питању био класичан »ђон«, али Абдулаху је показао на »белу тачку«. Био сам у шоку, нисам могао да верујем да судија до те мере може да буде пристрасан.

Милорад Косановић потом препричава догађај који је, тврди, битно утицао на развој ситуације у другом полувремену:

— Револтиран због тог једанаестерца, у полувремену сам бурно протестовао код Абдулахуа. Био сам спреман да га и физички нападнем, али су ме милиционери спречили у томе. Ипак, овај инцидент није остао без ефекта. У другом полувремену Абудлаху је »окренуо плочу« и до краја судио поштено.

Динамо је на све начине настојао да сачува поклоњено минимално вођство и Љупко Петровић је осетио да његов тим има шансу да изједначи:

Љупко Петровић

— Петнаестак минута пре краја уместо Марковића у игру сам убацио Мијуцића. Рачунао сам на његову брзину, да у тренуцима када Динамове играче хвата умор са Мијуцићем и Воркапићем добијемо »фактор изненађења« у контранападима.

И није се преварио. Пет минута пре краја Мијуцић је изједначио. Јоксимовић је посебно заслужан за тај вредан гол. Одузео је лопту испред Динамове клупе, потом у силовитом налету претрчао 30—40 метара и онда центрирао. Воркапић је »повукао« на »прву« стативу и пропустио лопту Мијуцићу на »другој«. Тако је Динамова одбрана преварена, а Мијуцић је био и довољно будан и прибран да из непосредне близине савлада Ладића.

Зоран Мијуцић је у овој утакмици био фаталан за Динамо. Поред тога што је постигао изједначујући погодак у 85. минуту, он је, приликом извођења једанаестераца, у последњој серији пресудио да бод припадне Војводини.

FKVOJVODINA★COM

4. КОЛО, 28. АВГУСТ 1988.

ВОЈВОДИНА — НАПРЕДАК 3:1 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 9.000. Судија: Зубер (Бачка Топола).

Стрелци: 1:0 Михајловић (57) — из једанаестерца, 2:0 Мијуцић (65), 3:0 Шестић (84), 3:1 Зовко (89) — аутогол.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић (Поповић), Миловац, Зовко, Марковић (Јокановић), Михајловић, Шапурић, Јоксимовић, Шестић, Мијуцић.

НАПРЕДАК: Јовановић, Јокић, Јоксић, Сакић, Милутиновић, Јанковић, Филиповић, Којичић, Гунев (Марјановић), Јездимировић (Чула), Радивојевић.

После победе над Хајдуком и бода освојеног у Максимиру, Војводина је као велики фаворит на свом терену дочекала Напредак. Крушевљани су, по свим прогнозама, били аутсајдери, унапред прежаљени и осуђени на резултатску катастрофу. Ништа се у фудбалу не плаћа тако скупо као претерана самоувереност.

— Нико нас у овом првенству није разбио као Напредак у првом полувремену — признаје »технико« Милорад Косановић. — Истина, тај период игре је завршен без голова, али по свему што су приказали и по шансама које су имали, гости су могли да воде са 3:0.

После серије успешних резултата, поготово у два дербија са Хајдуком и Динамом, овај меч је привукао велику пажњу навијача Војводине. Сви су дошли са истом жељом — да присуствују егзибиционој победи тима Љупка Петровића, али су уместо тога у првих 45 минута доживели велико разочарање. Док је голман Крушевљана Јовановић био беспослен, његов колега на супротној страни Чедо Марас је морао да спасава своје другове. У два наврата, после пројектила Којичића и Јокића, Марас је бравурозним интервенцијама спречио да се мрежа иза његових леђа затресе. За то време фудбалери Војводине, нарочито они у маневру, просто су се надметали ко ће бити конфузнији.

Можда је преломни моменат био у 44. минуту. Првотимац Напретка Сакић, који је већ био јавно опоменут због непрописног старта, поново је на груб начин зауставио Мијуцића, па га је судија Зубер искључио. Са играчем мање, Напредак је у другом полувремену доживео слом. Серија је отворена у 57. минуту када је, после судара Филиповића и Шестића, судија Зубер показао на »белу тачку«.

— Тражио сам да ја шутирам, био сам уверен да не могу промашити. Међутим, убрзо сам се покајао. Напретков гол одједанпут ми се чинио мали као кутија шибица, а голман Јовановић велик као солитер. Знао сам, ако не будем пуцао и јако и прецизно — нема ништа од вођства. Зато сам запео својом снагом, лопта се закопрцала у »малој мрежи«, чини ми се да тај пенал не би одбранила ни два голмана — каже стрелац из једанаестерца Синиша Михајловић.

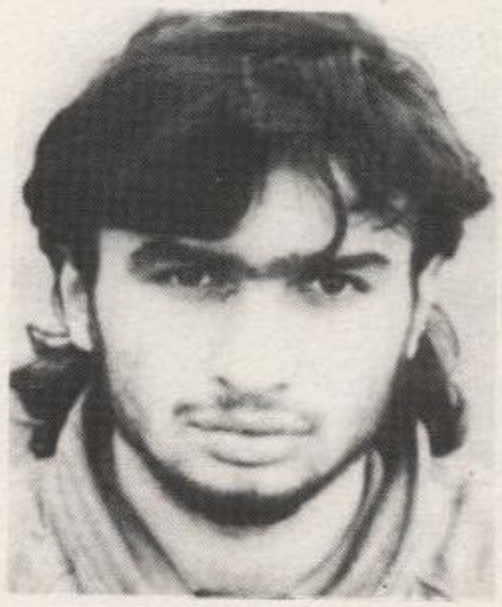

Зоран Мијуцић

Напредак је у 65. минуту постигао погодак, али га Зубер, на интервенцију свог помоћника Урошевића из Приштине, није признао, да би онда Мијуцић соло продором решио све дилеме око победника и повисио на 2:0.

Тренер Крушевљана Милосављевић, који је приликом досуђеног једанаестерца за Војводину спречио своје револтиране играче да напусте терен, приговорио је нешто Зуберу и овај га је због тога удаљио са клупе.

Све наде гостију покопао је трећи гол Милоша Шестића, после лепе комбинације са Јоксимовићем. Напредак је почасни погодак постигао минут пре краја када је Чула шутирао, а Зовко погодио властиту мрежу.

FKVOJVODINA★COM

5. КОЛО, 4. СЕПТЕМБАР 1988.

ОСИЈЕК — ВОЈВОДИНА 3:1 (0:1)

Стадион у Градском врту. Гледалаца: 5.000. Судија: Стојановски (Скопље).

Стрелци: 0:1 Јоксимовић (40), 1:1 Костић (57), 2:1 Шукер (65), 3:1 Цеко (70).

ОСИЈЕК: Житњак, Миличевић, Костић, Маричић, Јанковић, Лукић, Цеко, Пакасин (Вида), Шукер, Дуспара, Штајнбрикнер (Јерковић).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Поповић, Миловац, (Воркапић), Зовко, Марковић, Михајловић, Шапурић, Јоксимовић, Пунишић (Мухић), Мијуцић.

Војводина непоражена и водећа на табели, а Осијек, као бивши клуб Љупка Петровића, посебно мотивисан и по саставу довољно јак да лидеру нанесе први првенствени пораз. Шта ће одлучити? Чији су мотиви јачи?

— Знали смо да нас очекује меч са пуно искушења, па је тренер Петровић, будући да је одлично познавао квалитете Осијека, све учинио како би се тим што боље припремио за оно што га је очекивало на овом тешком гостовању.

Технички директор Милорад Косановић сећа се још једног важног детаља уочи ове утакмице:

НОЋНЕ МОРЕ ЗБОГ ПРВОГ ПОРАЗА: Петровић и Косановић

— Били смо у карантину у Вуковару. На дан утакмице, два сата пре поласка за Осијек, Љупко и ја смо се договорили како да се изведе једна комбинација у прекиду игре. И баш је било како смо желели. Пет минута пре одласка на одмор досуђен је слободан ударац за нас, искоса, са леве стране.

Све је било договорено, и ко ће набацати, и ко ће где стајати. Јоксимовићево место је било на ивици казненог простора, отприлике по средини Осијековог гола. Четворица играча Војводине стали су удесно од њега, на »другој« стативи. Када је Синиша Михајловић кренуо да набаци, сви његови саиграчи су по договору кренули на »прву« стативу, а Јоксимовић је у месту направио пун круг и потпуно сам на супротној страни, само седам-осам метара од мреже Осијека, дочекао лопту. Све је изведено беспрекорно, домаћи играчи су насели, па је Јоксимовићу остало да лако обави најважнији део посла — да лопту пошаље поред немоћног Житњака. Тим поготком Војводина је крунисала своју изванредну игру у првом полувремену.

Друго полувреме је донело велики, потпуно неочекивани преокрет. Војводина је нападала, а Осијек је давао голове.

— Невероватно, то је једна од најчуднијих утакмица коју сам видео. Осијек нас је просто нокаутирао. И то из контранапада! Да ствар буде још гора, код 1:0 за нас, имали смо још две сјајне шансе, али Јоксимовић и Мијуцић нису искористили оно што се чинило да је теже промашити него погодити — присећа се првог првенственог пораза Милорад Косановић.

Пораз у Осијеку посебно је тешко пао Љупку Петровићу, који се после утакмице није са екипом вратио у Нови Сад, већ је у свом осјечком стану до јутра, ко зна колико пута, премотавао касету са снимком шокантног пораза својих изабраника.

— Као што у сваком злу има доброг, тако је и тај пораз донео један значајан капитал за тим Војводине. »Родио« се један велики играч у чије квалитете је тада мало ко веровао — Славиша Јокановић. У ноћи када сам два пута одгледао снимак меча са Осијеком донео сам одлуку да уместо до тада стандардног Драгана Марковића шансу пружим полетарцу Јокановићу. Тај мој потез, показаће се, био је од великог значаја и за Војводину и за Славишу Јокановића.

FKVOJVODINA★COM

6. КОЛО, 10. СЕПТЕМБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — БУДУЋНОСТ 2:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 7.000. Судија: Комадинић (Београд).

Стрелац: 1:0 Јоксимовић (37), 2:0 Јоксимовић (74).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Тањга, Зовко, Јокановић (Пунишић), Михајловић, Шапурић, Јоксимовић, Шестић, Мухић (Воркапић).

БУДУЋНОСТ: Лековић, Б. Дробњак, Станисављевић, М. Божовић, Влаховић, Ћалов, Миротић (А. Дробњак), Татар, Шкара, Мијатовић, Мугоша (Ж. Божовић).

Какве последице ће оставити први пораз у Осијеку? Основни задатак Љупка Петровића и његових сарадника је био да екипа што пре заборави тај по много чему чудни неуспех и да се што боље припреми за сусрет са Будућношћу. Управо у овом случају Милош Шестић и другови су полагали својеврстан испит зрелости, јер је кључно било да се екипа брзо опорави и врати свом победоносном ходу.

Ако је и било извесних сумњи, све су на убедљив начин нестале после нове победе над Титограђанима, који су се фаворизованом домаћину супротставили већ на познат начин — класичним »бункером«. Ову утакмицу обележила су два играча Војводине: Милош Шестић и Дејан Јоксимовић. Први је био основна покретачка снага, инспиратор свих напада, а други непогрешиви егзекутор, двоструки стрелац.

У утакмици у којој је голман Марас практично био без посла, Војводина је апсолутно доминирала, али је победу, после вођства из првог полувремена, осигурала тек петнаестак минута пре краја. Главни посао за стрелца Јоксимовића је обавио Шестић на себи својствен начин: прошетао се кроз одбрану Будућности, губио је и поново освајао лопту, да би на крају коначно додао лопту Јоксимовићу и тако му омогућио да стави тачку на ову у психолошком смислу врло важну победу Војводине.

У овој утакмици у тиму Војводине појавила су се два нова играча: Мирослав Тањга и Славиша Јокановић. Јокановић је добио шансу да одигра 25 минута у последњем мечу у Новом Саду са

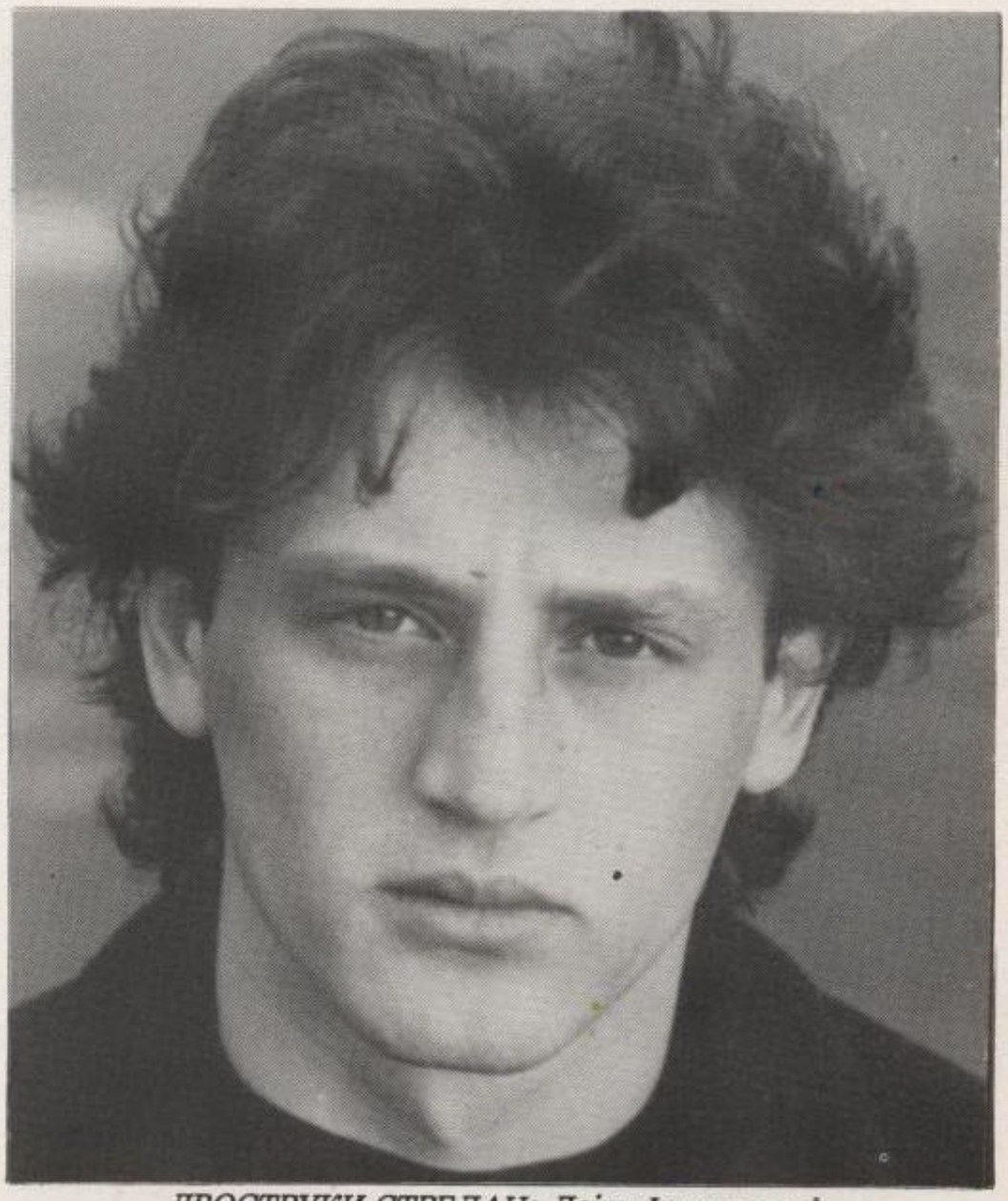

ДВОСТРУКИ СТРЕЛАЦ: Дејан Јоксимовић

Напретком, а после пораза у Осијеку одлуком Љупка Петровића из тима је дефинитивно истиснуо искусног Марковића.

— На првом тренингу после гостовања у Осијеку рекао сам Јокановићу да ће играти у сусрету са Титограђанима. И до тада је на тренинзима био врло агилан и вредан, али желео сам да се посебно спреми, јер је за младог фудбалера врло важно како ће одиграти прву утакмицу у стартној постави. Јокановић је против Будућности апсолутно испунио све што се тражило од њега — каже Љупко Петровић, који је имао врло важну улогу у развојном путу Славише Јокановића.

И Мирослав Тањга је као дебитант пред новосадском публиком потврдио да заслужује дрес првотимца. Гледаоцима су у сећању остали Тањгини »небески скокови« захваљујући којима је добио све дуеле са титоградским фудбалерима. Дакле, са уласком у тим Тањге и Јокановића Војводина је добила двојицу поузданих првотимаца, будуће чланове најстандардније поставе у шампионској сезони.

FKVOJVODINA★COM

8. КОЛО, 25. СЕПТЕМБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — РАД 3:0 (2:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 8.000. Судија: Мамић (Бјеловар).

Стрелци: 1:0 Михајловић (5), 2:0 Шестић (15), 3:0 Мијуцић (57).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Карталија, Марковић (Пуниша), Михајловић, Јокановић, Јоксимовић, Шестић, Мијуцић (Дакић).

РАД: Савић, Кузмановски, Ђуровић, Ђоинчевић, Ајдер, Дризић, Арсенијевић, Јовановић (Ставрић), Гогић, Јефтовић, Аничић (Ивановић).

НОКАУТИРАНИ »ГРАЂЕВИНАРИ«: Милош Шестић

Гостовање Рада у Новом Саду очекивало се са посебним интересовањем. Војводина је своје могућности и амбиције потврдила у досадашњим утакмицама, а Рад је био још убедљивији: водећи на табели, до овог кола непоражен. Управо због те чињенице, »грађевинари« су у Нови Сад стигли уверени да ће и у овом дербију остати непоражени.

Међутим, наде гостију распршиле су се врло брзо, већ после петнаестак минута игре је било 2:0 за Војводину. Мрежу Београђана начео је Синиша Михајловић у 5. минуту. Извео је слободан ударац са десне стране, ни довољно прецизно ни снажно како то он иначе уме, па се чинило да ће лопта завршити у наручју голмана Савића. Али, није било тако. Можда је и чувар мреже Београђана потценио ту лопту и догодило се по њега најгоре: она му је прошла кроз руке, потом између ногу и закопрцала се у мрежи!

Од овог шока на самом почетку дербија Београђани се нису лако опоравили, убрзо су још једанпут капитулирали. За то се побринуо врло расположени ветеран Милош Шестић. Он је у 15. минуту кренуо у карактеристичан соло продор: једна препрека, друга, трећа... Шестић, који иначе воли да се забавља на такав начин, овог пута је прекратио муке одбрамбених фудбалера Рада пославши лопту у Савићеву мрежу. То је већ личило на прави фудбалски нокаут од којег се Београђани нису опоравили до краја утакмице.

Разиграна Војводина, предвођена посебно надахнутим Милошем Шестићем, приредила је у овом дербију праву егзибицију. Било је још доста шанси да се Раду нанесе права катастрофа, али је искоришћена само једна. Голман Савић капитулирао је у 57. минуту, опет добрим делом својом кривицом. Јоксимовић је био у силовитом налету по десној страни, а чувар мреже »грађевинара«, у намери да пресече акцију, истрчао је далеко ван свог гола. Јоксимовићу је, у ситуацији када је Радова мрежа била празна, остало само да послужи Мијуцића на супротној страни, а овај да запечати судбину иначе пре утакмице препотентних Београђана.

Љупко Петровић хвали учинак свих играча у овом дербију, али посебно истиче једног:

— Јокановић је одиграо као да иза себе има неколико прволигашких сезона. Велику борбу водио је са Дризићем и на супериоран начин је решио у своју корист. Дризић је то, разуме се, тешко прихватио, али морао је да призна да је у овом двобоју био без шанси. Дефинитивно ми је било јасно да смо у Славиши Јокановићу добили играча капиталне вредности.

Другом узастопном победом на свом терену, прво против Будућности, потом и у мечу са Радом, Војводина се сасвим учврстила на врху табеле и истакла кандидатуру за шампиона јесени.

FKVOJVODINA★COM

9. КОЛО, 2. ОКТОБАР 1988.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА — ВОЈВОДИНА 3:1 (1:0)

Стадион Црвене звезде. Гледалаца: 15.000. Судија: Николић (Љубљана).

Стрелци: 1:0 Бурсаћ (29), 2:0 Стојковић (77), 2:1 Јокановић (82), 3:1 Лукић (87).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Стојановић, Јурић, Василијевић, Шабанацовић, Радовановић, Димитријевић, Просинечки, Ђуровић, Бурсаћ, Стојковић, Мркела (Лукић).

ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Вујачић, Тањга, Карталија, Шапурић (Дакић), Михајловић (Мијуцић), Јокановић, Јоксимовић, Шестић, Пунишић.

После две победе на свом терену, Војводини је као другопласираном тиму на табели предстојало гостовање на Маракани. Иако је Црвена звезда била озбиљно уздрмана због три узастопна пораза, ипак је то за Новосађане било посебно искушење. Тренутна форма не може да избрише комплексе стваране годинама.

— Није постојао ни један разлог да ову утакмицу одиграмо у грчу, али догодило се управо то. Војводина се и овог пута пред београдском публиком представила као мали, преплашени тим, без довољно вере у себе и могућност да изненади домаћина — каже »технико« Милорад Косановић.

У таквим околностима Црвеној звезди је било довољно само пола сата игре да начне мрежу Чеде Мараса. Пре тога, Војводина је два пута запретила преко Шестића и Јокановића, а домаћин преко Димитријевића, да би онда, у периоду равноправне игре, Црвена звезда ипак повела. Јурић је у 29. минуту пресекао напад Војводине и одмах упослио Просинечког. Уследио је продор и центаршут према Бурсаћу. У првом моменту изгледало је да је голгетер Београђана упропастио ову шансу, али је потом из врло тешке ситуације, практично из »мртвог угла«, успео да постигне врло ефектан гол.

Војводина је до одмора имала шансу да изједначи, у налету је био офанзивни Вујачић, али за више од претње, баш као и у 65. минуту Шестић, данас слаби Новосађани нису били способни. И цех су морали да плате. Бурсаћ је у 77. минуту омогућио Стојковићу да се упише у листу стрелаца, па је после 2:0 за Црвену звезду било јасно да је питање победника у овом дербију практично решено. Истина, Јокановић је у 82. минуту успео да смањи на 2:1, али је три минута пре краја Лукић поставио коначан резултат — 3:1 за Београђане. Пораз убедљив, више изражен резултатом него односом снага на терену, после којег је Војводина са другог пала на треће место, изједначена са другопласираним Вележом (по 10 бодова), али са бодом мање у односу на водећи Рад. Опасна је била и пратња, јер су са бодом заостатка трећу позицију Војводине угрожавали Динамо, Хајдук и Осијек.

ПОЧАСНИ ГОЛ СЛАБА УТЕХА: Славиша Јокановић

— Ми још увек нисмо веровали да се можемо борити за титулу и зато овај пораз на Маракани није оставио трага. Једноставно, доживели смо то као слаб дан. Наставили смо да радимо мирно, не оптерећујући се ситуацијом на табели — каже Љупко Петровић.

Мора се, међутим, признати да је 1:3 у дербију са Црвеном звездом ипак било разочарање за навијаче Војводине, који су прижељкивали да овај тим, који је најавио велике могућности, коначно разбије комплекс београдских гостовања. Војводина је и даље била високо пласирана, али прве сумње су се ипак појавиле.

FKVOJVODINA★COM

10. КОЛО, 9. ОКТОБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — ЖЕЉЕЗНИЧАР 1:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000.
Судија: Фолић (Титоград).
Стрелац: 1:0 Вујачић (4).
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Тањга, Карталија, Јокановић, Михајловић, Пунишић, Јоксимовић (Дакић), Шестић, Мијуџић (Шапурић).
ЖЕЉЕЗНИЧАР: Шкрба, Катана, Комшић, Штилић, Хаџиалагић, Павловић, Бахтић (Стојановић), Слишковић, Симић, Ђурић (Вујичевић), Никић.

СТРЕЛАЦ ЈЕДИНОГ ГОЛА: Будимир Вујачић

Железничар је у Нови Сад стигао као аутсајдер, са само једном победом из протеклих девет кола. Без обзира што је Војводина у претходном колу доживела убедљив пораз на Маракани и још приказала врло бледу игру, ипак је у домаћиновим редовима владала наглашена оптимистичка атмосфера, уз веровање да је београдско издање било само пролазна слабост.

Почетак утакмице ишао је у прилог онима који су били сигурни да су Сарајлије без шанси. Већ у 4. минуту Будимир Вујачић је постигао ефектан гол. Осокољени брзим вођством, домаћини су наставили са жестоком офанзивом још двадесетак минута и онда — стали. Уследила је потом потпуна доминација Железничара, која је потрајала до краја утакмице и која, само захваљујући сплету срећних околности по Новосађане, није донела заслужени резултатски преокрет.

— Нико нас у Новом Саду није растурио као Железничар. Да нисмо имали на голу Чеду Мараса, који је у два-три наврата на чудесан начин сачувао своју мрежу, бодови би сигурно отишли у Сарајево — признаје Милорад Косановић.

Шта се догодило у редовима Војводине? Да ли је нова слаба партија уследила као последица пораза од Црвене звезде? Тренер Љупко Петровић мисли другачије:

— Не, није тим пао због неуспеха у дербију са Звездом, већ је он ту тенденцију најавио и у Београду. Дакле, радило се о наставку кризе, која је, ако је не зауставимо благовремено, претила да поквари све што смо постигли у првом делу јесење полусезоне.

За разлику од оног што је последња два кола приказала на терену, ситуација на табели је за Војводину била више него повољна. Са два бода из меча са Железничаром тим Љупка Петровића је поново избио на прво место. Другопласирани Рад је такође имао 12 бодова, али је прву позицију морао да препусти Новосађанима, који су имали бољу гол-разлику.

Црвена звезда је после десет првенствених кола заостала чак 5 бодова, али је Војводина свеједно имала још како опасне ривале. Поред Рада, ту су још били Динамо и Хајдук са 11 бодова, затим Вележ са 10 и Партизан са 9 бодова. У таквој конкуренцији сваки кикс се скупо плаћао.

— Ми смо били свесни свих опасности, па нам је борба за највиши пласман била у првом плану, често и на уштрб лепоте у игри. Пример за то је управо меч са Железничаром. После првог полувремена у којем смо водили са 1:0, али у којем су нас гости у свему надиграли, тренер Петровић је од нас тражио да све подредимо резултату. Рекао је нека публика звижди колико хоће, најважније је да победимо — каже Душан Мијић.

Такав изразито такмичарски резон, свидело се то некоме или не, био је исправан, јер је јасно да се не може »умирати у лепоти«, а занемарити бодове и борбу за највиши пласман.

FKVOJVODINA★COM

ВЕЛЕЖ — ВОЈВОДИНА 0:1 (0:1)

Стадион под Бијелим брегом. Гледалаца: 5.000. Судија: Шумић (Загреб).
Стрелац: 0:1 Воркапић (40).
ВЕЛЕЖ: Пудар, Хаџиабдић, Шишић, Туфек, Рахимић, Једвај, Репак (Јурић), Гудељ, Кајтаз, Карабег, Туце,
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Тањга, Михајловић, Јокановић, Јоксимовић, Пунишић (Поповић), Воркапић (Миловац).

С обзиром на видљиве слабости и пад форме, за Војводину је гостовање у Мостару било од пресудног значаја. Или ће тим, ако доживи пораз, почети да губи стечену позицију или ће, евентуалним успехом, направити још један велики корак ка јесењој титули. У првенственој паузи, због обавеза према репрезентацији, Љупко Петровић није био са екипом, а неки догађаји битно су нарушили хармонију међу играчима.

Пре гостовања у Мостару Војводина је одиграла пријатељску утакмицу у Сремској Митровици. Тих дана капитен Милош Шестић је добио примамљиву понуду да пређе у енглески Лидс и, незадовољан висином обештећења које је тражила Војводина, у Сремској Митровици је направио инцидент.

— Шестић је био врло битан играч за нас, капитен и вођа, али без обзира на све нисам хтео да преко његовог испада прећем као да се ништа није догодило. У одсуству Љупка Петровића, донео сам одлуку да Шестића одстраним из екипе, да не путује у Мостар — каже директор Косановић.

Ко ће заменити Милоша Шестића? Ту дилему Љупко Петровић, већ по свом обичају, није желео да донесе сам.

— Прво сам се посаветовао с помоћником Јосипом Пирмајером. Он је предложио да Шестића замени Љубомир Воркапић, хвалећи његову ангажованост и вредан рад на тренинзима. Желео сам да чујем и мишљење Светозара Шапурића, искусног играча, једног од најважнијих у композицији тима коју сам форсирао. И он је био за Воркапића. Те две сугестије, Пирмајерова и Шапурићева, биле су врло битне за моју одлуку да у Мостару уместо Шестића у тиму буде Воркапић.

Тај потез Љупка Петровића, показало се, био је од пресудног значаја да Војводина у Мостару освоји два врло вредна бода. Стрелац јединог, победоносног поготка био је управо Љубомир Воркапић.

— Имали смо великих проблема у игри са одличним Вележом. Повели смо пет минута пре краја првог полувремена, па смо се свим снагама бранили до краја утакмице. У другом полувремену нисам имао снаге да седим на клупи. Отишао сам на трибине, али на место са којег се није видео терен. Само по реакцијама навијача Вележа могао сам да закључим шта се догађа — прича Косановић.

Душан Мијић

Победу у Мостару Љупко Петровић оцењује као врло важну. Признаје да је тек после тог успеха и сâм почео да верује у могућност да његов тим први део првенства заврши на првом месту:

— У Мостару је тријумфовала наша борбеност, хомогеност екипе, дисциплина у игри. Јокановић је, уз стрелца Воркапића, одиграо изванредно. Потпуно је из игре искључио Карабега, баш као и Мијић Туцеа.

После убедљивог пораза од Црвене звезде у Београду и »танке« победе над Жељезничаром у Новом Саду, Војводина је са два бода освојена у Мостару поново стабилизовала своје редове.

FKVOJVODINA★COM

ВЕЛЕЖ — ВОЈВОДИНА 0:1

FKVOJVODINA★COM

12. КОЛО, 30. ОКТОБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — РИЈЕКА 0:0, једанаестерцима 4:3

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000. Судија: Јовић (Сплит).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Тањга, Јокановић, Пунишић (Михајловић), Јоксимовић (Дакић), Шестић, Воркапић.

РИЈЕКА: Габрић, Ромић, Рубчић, Першон, Палиска, Драгутиновић, Флоријанчић, Младеновић, Екмешчић (Кљајић), Валенчић, Вујчић (Јахић).

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Младеновић — 0:1
Дакић — 1:1
Јахић — Марас одбранио
Михајловић — 2:1
Валенчић — 2:2
Јокановић — 3:2
Рубчић — 3:3
Шестић — 4:3
Першон — Марас одбранио

Милош Шестић није дуго испаштао због инцидента у Сремској Митровици. Изостао је у мечу са Вележом, али је враћен у тим за сусрет са Ријеком, екипом за коју се не би баш могло рећи да лежи Војводини. Наиме, у последње четири године у осам сусрета Новосађани нису успели да победе Ријечане, па је зато стручни штаб врло озбиљно припремао екипу за утакмицу која, да није те неугодне традиције, не би требало да буде више од рутинског задатка.

Ријека се бранила »бункером«, а у таквим околностима, ако није »на време« повела, Војводина је имала велике проблеме. Као да се нису састали првопласирани на табели и гост иза којег су на зачељу били само Жељезничар и Челик.

У првом полувремену голман Ријечана Габрић је био најзаслужинији што није било голова. Он је у 22. минуту сјајном интервенцијом зауставио пројектил Мијића са 25 метара, да би у 30. минуту Габрић одбранио и ударац са »беле тачке«. Воркапића је искоса са десне стране у свом казненом простору оборио Валенчић, па је тако домаћин добио прилику да коначно сруши »бункер« гостију из Ријеке. Међутим, Светозар Шапурић није искористио једанаестерац, његов шут није био ни довољно јак ни прецизан за врло доброг Габрића.

Да ово није био дан Војводине потврђују и догађаји из другог дела. Изузев силовитог шута Јокановића са ивице казненог простора, који је завршио преко гола, лидер на табели није извео ниједну смислену комбинацију. С друге стране, Ријека се, како се утакмица ближила крају, сасвим ослободила и врло лако се могло догодити да приреди велико изненађење, да у Новом Саду освоји цео плен. Што се то није догодило гости могу да криве Палиску, а домаћини да захвале свом голману Марасу. Два пута је Палиска био очи у очи са Марасом, у 67. и 76. минуту, али је оба пута домаћи чувар мреже из тих двобоја изашао као победник.

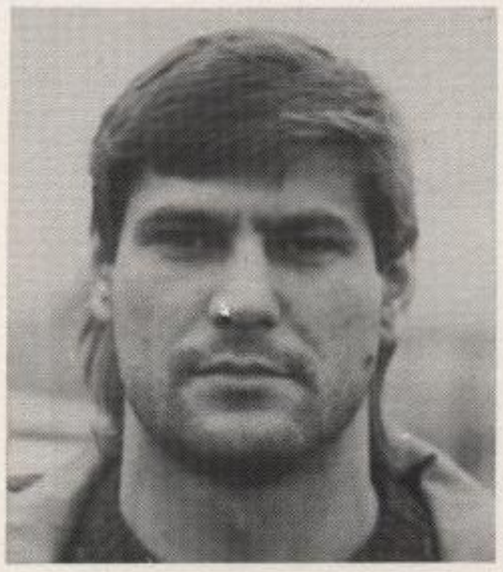

НАЈЗАСЛУЖНИЈИ ЗА БОД: Чедо Марас

Ако се на све ово још дода да је приликом извођења једанаестераца Чедо Марас одбранио ударце Јахића и Першона, онда је разумљиво што сви у редовима Војводине за овај бод као најзаслужнијег истичу свог голмана.

После овог кола Војводина је сачувала прво место са 15 бодова из 11 сусрета. На другом месту са бодом мање био је Хајдук, који је, међутим, одиграо једну утакмицу више, док су по 13 бодова сакупили трећи Динамо и четврти Рад. Занимљиво је да су »вечити« били у озбиљном заостатку. Партизан је заузимао шесто место са 11 бодова, док је Црвена звезда била девета са само 9 бодова.

FKVOJVODINA★COM

13. КОЛО, 6. НОВЕМБАР 1988.

СПАРТАК – ВОЈВОДИНА 0:1 (0:0)

Градски стадион. Гледалаца: 8.000. Судија: Дуковски (Скопље).
Стрелац: 0:1 Шестић (66).
СПАРТАК: Варводић, Сабо (Рафаи), Симоновски, Вуковић, Арсић, Станковић, Ћосић, Маренци, Пухалак, Грцић (Урошевић), Радојевић.
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Карталија, Поповић, Михајловић, Пунишић, Јоксимовић (Воркапић), Шестић (Гаћеша), Јокановић.

Вујачић и стрелац мајсторског гола Шестић

Спартак је увек са посебним мотивима играо против Војводине. Овога пута домаћина је додатно стимулисало то што је на клупи Новосађана седео Љупко Петровић, под чијим руководством је у претходној сезони Спартак изборио пласман у Прву лигу. Све то, као и чињеница да су изостали Шапурић, Тањга и Мијуцић, указивало је да је пред Новосађанима врло тешко гостовање.

Меч на Спартаковом стадиону није био леп за гледање, али је био врло узбудљив, у појединим тренуцима чак и на граници инцидента. Судија Дуковски из Скопља морао је да уложи доста труда како би смирио страсти и актере приморао на коректну игру. Додељено је укупно 8 картона, 5 играчима Спартака и 3 гостима, а домаћин је утакмицу завршио са девет играча јер су Станковић (70. минут) и Симоновски (79. минут) искључени због друге јавне опомене.

Војводина је у овој утакмици деловала као борбенији и организованији тим. Да Спартак на голу није имао сјајног Варводића, Војводина би повела још у првом полувремену. Наиме, у 39. минуту Вујачић је изванредно шутирао главом у горњи леви угао домаћинове мреже. Чинило се да је то неодбрањив погодак, али је Варводић запливао кроз ваздух и на ефектан начин спречио госте да дођу у заслужено вођство.

Ако је Варводић том приликом извео прави спортски подвиг, у 66. минуту је морао да капитулира. На то га је приморао Милош Шестић поготком који се ретко виђа.

— Михајловић је на половини терена која је припадала нама одузео лопту и одмах је проследио мени. Осетио сам да је то прилика за соло продор и кренуо у дриблинг према Спартаковом голу — прича стрелац Милош Шестић.

Изгледало је да се капитен Новосађана упустио у авантуру са минималним шансама да је заврши успешно. Али, није било тако. Шестић је савладао све препреке, а на крају се поиграо и са голманом Варводићем: замахнуо је као да ће шутирати, суботички чувар мреже се бацио у празно, Шестић је сачекао да се Варводић опружи на трави, а затим лоб ударцем лопту послао у празну мрежу. Акција права шестићевска, погодак у његовом стилу Да све буде још вредније — Шестић је тим својим голом пресудио да Војводина победи.

После тријумфа у Суботици, Војводина се још више учврстила на првом месту са два бода више од Динама, Хајдука и Рада, пет од Партизана, а чак шест од Црвене звезде.

— Победа у Суботици је била врло вредна. У претходном колу смо на домаћем терену подбацили у мечу са Ријеком и сви наши конкуренти су се потајно надали новом киксу против Спартака. Али, преварили су се. Војводина је имала тим који се лако опоравља од шокова и већ на првом наредном искушењу надокнађивао оно што је пропустио — каже Љупко Петровић.

FKVOJVODINA★COM

ЗАОСТАЛА УТАКМИЦА 7. КОЛА, 23. НОВЕМБАР 1988.

ВАРДАР — ВОЈВОДИНА 2:1 (2:1)

Градски стадион. Гледалаца: 4.000. Судија: Мартун (Лашко).

Стрелци: 1:0 Трајановски (15) — из једанаестерца, 1:1 Вујачић (34), 2:1 Симовски (41).

ВАРДАР: Илић, Станојковић, Спасовски, Канатларовски, Бабунски, Марковски, Трајановски (Наумовски), Симовски, Петров, Савевски, Ципунов.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, (Гаћеша), Карталија, Тањга, Хајдић, Поповић, Воркапић (Мухић), Шестић, Мијуцић.

На гостовање у Скопље, на заосталу утакмицу 7. кола, Војводина је отпутовала као лидер на табели и, према томе, са реалним шансама да остане непоражена. То се пред тим Љупка Петровића ипак није могло поставити као императивни задатак, јер је Вардару супротстављен »шарен« тим. Због повреда и жутих картона изостали су Михајловић, Пунишић, Јокановић и Јоксимовић, играчи који су до тада били стандардни првотимци.

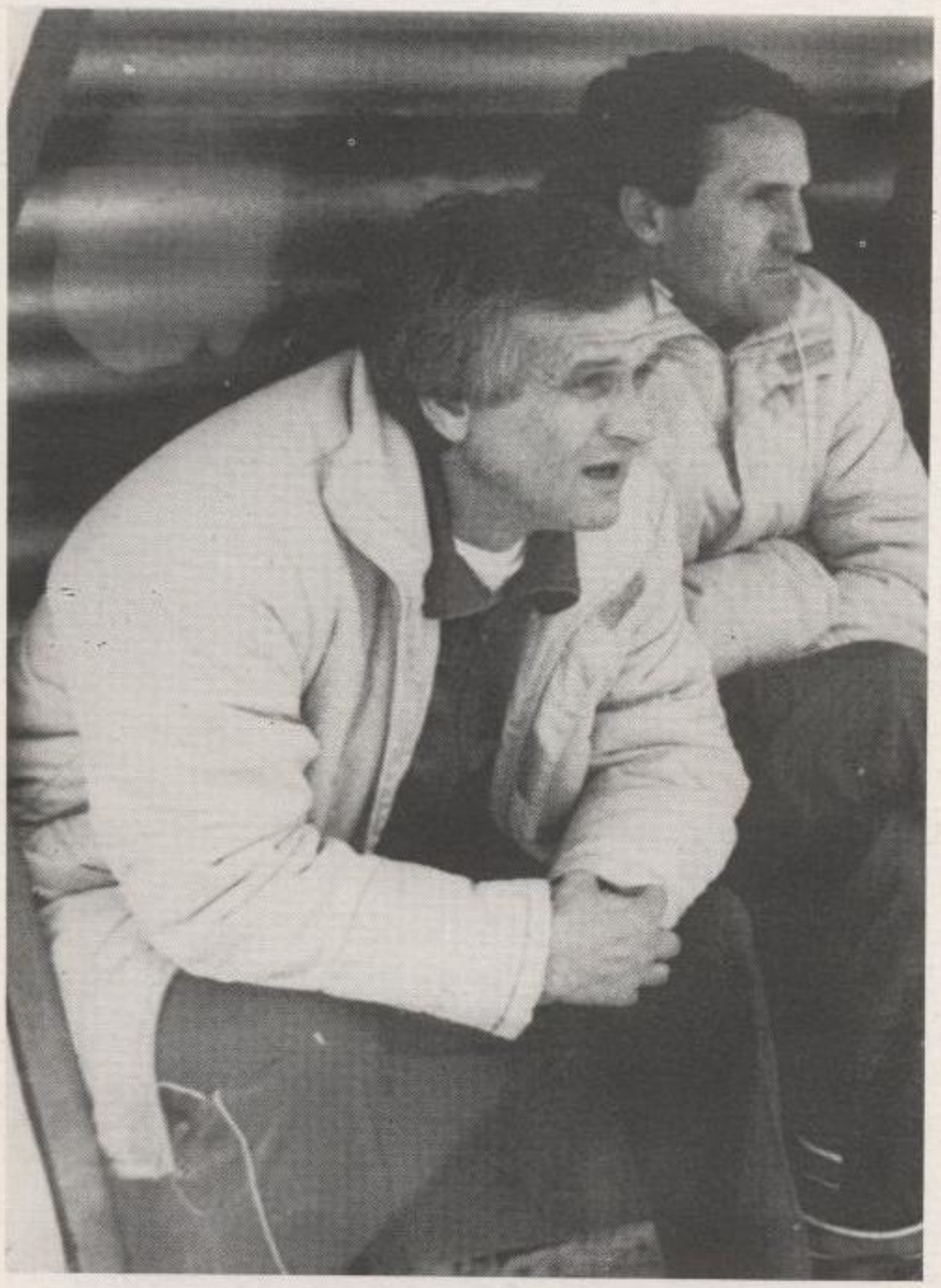

Љупко Петровић и његов помоћник Јосип Пирмајер

Упркос томе, Војводина се упустила у отворену борбу са Вардаром, тимом који је по правилу одлично играо на домаћем терену и који је с великом жељом за победом ушао у меч с првопласираним на табели. У првом полувремену постигнута су три гола, два у мрежи Новосађана и један у Вардаровој, што је био и коначан резултат. Да то буде баш тако, да Вардар победи са 2:1, у редовима пораженог тима сви као најзаслужнијег истичу судију Здравка Мартуна из Лашког, који би због једне одлуке требало да се нађе у антологији фудбалских апсурдности. О чему се ради?

У току је био последњи минут. Ми смо извели напад који је, то се видело, био врло опасан за гол Вардара. Та акција завршена је тако што се Јокановић нашао у повољној ситуацији и не оклевајући упутио лопту у празну мрежу. Међутим, у моменту када је он ударио лопту и када је она кренула у гол Вардара, Мартун је одсвирао крај! Све је било узалуд. Лопта је завршила у мрежи, али судија није признао гол јер је раније, ваљда не дуже од стотог дела секунде, одсвирао крај. Никада тако нешто нисам ни видео ни чуо. То је највећа судијска крађа коју сам доживео и као играч и као тренер.

Љупко Петровић, препричавајући тај детаљ, не крије да је Мартуна испратио до свлачионице уз најружније увреде, али судија са толико »путера на глави« отрпео је све, задовољан што је одлучио победника и то још на начин најболнији за пораженог. Но, без обзира на горко скопско искуство, у Војводини нису дозволили да их то пољуља, да та судијска крађа поколеба играче и стручни штаб у намери да на крају јесењег дела првенства први прођу кроз циљ.

— После тог пораза најважније је било да у наредном сусрету са нишким Радничким у Новом Саду будемо комплетни и да забележимо планирану победу. Чини ми се да нас је оно што смо доживели у Скопљу додатно мотивисало да свима докажемо да имамо најбољи тим — каже Милорад Косановић.

FKVOJVODINA★COM

14. КОЛО, 27. НОВЕМБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — РАДНИЧКИ 1:0 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 4.000.
Судија: Бабарогић (Београд).
Стрелац: 1:0 Шестић (86).
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Тањга, Михајловић, Јокановић (Пуништић), Јоксимовић, Шестић, Мијуцић (Воркапић).
РАДНИЧКИ: Пејић, Милошевић, Момчиловић, Кузмановић, Митровић, Младеновић, Јакшић, Ринчић (Алексић), Антић, Вишковић, Лукић.

Само четири дана после гостовања у Скопљу, на реду је био меч са Радничким из Ниша, противником који је увек био неугодан гост у Новом Саду. Нишлије су се по правилу браниле »бункером« и ништа их није могло натерати да од тог начина игре одустану, да се отворе и тако дозволе више простора на прилазима свом голу.

У утакмицу са Радничким Војводина је ушла у најјачем саставу, али ни то није помогло. Нишки рецепт са »бункером« донео је пуно главобоље лидеру на табели и његовим навијачима, који су по сваку цену тражили победу.

— То је било мучење — каже Мирослав Тањга. — Нисмо играли добро, али смо зато уложили пуно труда не би ли некако сломили отпор упорног и у чувању свог гола добро организованог Радничког.

Ипак, нишки »бункер« није одолео, срушен је четири минута пре краја. Шапурић је извео корнер с леве стране. Лопта је у високом луку прелетела све играче пред голом Нишлија и чинило се да је пропала можда и последња шанса за домаћина да савлада Пејића. Међутим, Шестић се искрао својим чуварима и као да је осетио шта ће се догодити: утрчао је на »другу« стативу, дочекао лопту на правом месту и само поставио ногу. Мрежа Нишлија се коначно затресла.

Преостала четири минута играо је сâм Милош Шестић против целе екипе Радничког. Најискуснији фудбалер на терену имао је соло тачку. Лопта је била стално код њега. Дриблинг, прекршај за Војводину, лопта Шестићу, поново дриблинг, па прекршај, па лопта Шестићу. . . И тако све док судија Бабарогић није одсвирао крај.

— Ми једноставно нисмо знали да играмо против »бункера«. То као да је било познато фудбалерима Радничког, који практично нису прелазили на нашу половину и за 90 минута нису упутили ниједну лопту према Марасовом голу — каже Светозар Шапурић, на тој утакмици, уз стрелца победоносног гола, најистакнутији појединац у редовима Војводине.

»Бункер« пао четири минута пре краја

Ситуација на табели је остала непромењена. Војводина је и даље била прва са 19 бодова, два више од другог Хајдука и трећег Динама. За навијаче је било још важније што се разлика у односу на Партизан и Црвену звезду стално повећава. После тријумфа над Радничким, Војводина је имала 7 бодова више од Партизана и 8 од Црвене звезде. Будући да су до краја остала да се одиграју још три кола, било је јасно да је у првом делу шампионата Војводина на убедљив начин решила трку са наша два најтрофејнија клуба.

FKVOJVODINA★COM

15. КОЛО, 4. ДЕЦЕМБАР 1988.

ЧЕЛИК—ВОЈВОДИНА 3:1 (2:1)

Стадион Билино поље. Гледалаца: 4.000. Судија: Степановић (Алексинац).
Стрелци: 1:0 Голубица (7), 2:0 Болић (17), 2:1 Воркапић (21), 3:1 Голубица (86).
ЧЕЛИК: Радовић, Зукановић (Ерак), Алексић, Кухиња, Ђурђевић, Штрбац, Голубица, Ратковић, Несторовић (Милидраг), Болић, Филеш.
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Тањга, Поповић, Михајловић, Пуништић (Марковић), Јоксимовић, Јокановић (Мухић), Воркапић.

Милан Поповић

Променљива форма у последњих неколико кола кулминирала је у Зеници. Челик је убедљиво надиграо лидера на табели, била је то најслабија партија Војводине у јесењем делу првенства. Да ствар по Новосађане буде још гора, Зеничани су били последњи на табели и мало ко је веровао да могу декласирати најозбиљнијег кандидата за првака првог дела првенства.

Изгледа да су на сличан начин размишљали и фудбалери Војводине, које из сна претеране самоуверености није пробудило ни експресно вођство домаћина. Већ у 7. минуту Голубица је најавио велико изненађење. Акцију Зеничана Зукановић је окончао центаршутом пред гол Мараса, где се најбоље снашао Голубица и лопту скренуо у мрежу.

Доминација Челика наставила се и после вођства. Игру »фењераша« предводили су Ратковић и 17-годишњи Болић, двојица фудбалера који су били нерешив проблем за новосадску одбрану. Други погодак је дело Болића, који је, после дуплог паса са Голубицом, ефектно постигао свој први прволигашки гол.

Тек после Челиковог вођства с 2:0, Војводина се пренула, али били су то појединачни, неорганизовани покушаји, без правих опасности за домаћи гол. Ипак, у 21. минуту Воркапић је у противничком казненом простору био најспретнији да једну лопту крај паралисане одбране Челика убаци у мрежу.

Међутим, чак ни изненадна шанса да дођу до изједначења није посебно мотивисала госте, који су и даље играли крајње конфузно и по мрежу домаћина потпуно безопасно.

— Први гол Челика нас је пресекао и после никако нисмо успевали да успоставимо равнотежу. Чак ни Воркапићев гол није донео преокрет. Био је то прави распад система — самокритично оцењује учинак својих изабраника Љупко Петровић.

Лидерова страдања завршена су четири минута пре краја када је Голубица ретко лепим поготком поставио коначан резултат. Кажњени Челик (било му је одузето 6 бодова) тако је, када се најмање надао, извојевао лаку и убедљиву победу, којом је коначно прешао у плус, »укњижио« прва два бода.

Пораз у Зеници донео је много главобоље стручном штабу и фудбалерима Војводине. Два кола пре краја јесењег дела првенства другопласирани Хајдук се приближио само на бод, а будући да је пред лидером било ново гостовање у Тузли — шансе да јесења титула презими у Новом Саду сведене су готово на минимум.

— Морам да признам да сам се озбиљно забринуо, не толико због пораза, који је свакако болан и неочекиван, колико због крајње бледе игре. Претила је опасност да у финишу упропастимо све што смо до тада постигли, па сам у данима до гостовања у Тузли на тренинзима уложио све снаге како би се екипа освежила и вратила у форму која нас је довела на врх табеле — каже Љупко Петровић, човек пред којим је био можда и најделикатнији задатак од када је сео на клупу Војводине.

FKVOJVODINA★COM

16. КОЛО, 14. ДЕЦЕМБАР 1988.

СЛОБОДА — ВОЈВОДИНА 1:1 (1:1), једанаестерцима 0:3

Стадион у Тушњу. Гледалаца: 1.000. Судија: Вујовић (Цетиње).

Стрелци: 1:0 Смајловић (6), 1:1 Јоксимовић (33).

СЛОБОДА: Пештелић, Ибрић, Адамовић, Чогурић, Верлашевић, Мемишевић (Мркић), Михић, Ц. Милошевић, Бешировић, Костић, Смајловић.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Гаћеша, Шапурић, Карталија, Тањга, Михајловић, Јокановић, Јоксимовић (Пунишић), Шестић, Воркапић (Мијуцић).

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Чогурић—Марас одбранио
Јоксимовић — 0:1
Михић—Марас одбранио
Михајловић — 0:2
Мркић—Марас одбранио
Мијуцић — 0:3

УВЕК МЕЂУ НАЈЗАПАЖЕНИЈИМ: Михајловић и Тањга

Гостовање у Тузли, друго узастопно после најслабијег јесењег издања пред зеничком публиком, носило је у себи низ опасности за Војводину. Да ли је у питању пад форме због умора? Можда тим с недовољно искусним играчима није психолошки спреман да издржи трку до краја? Може ли се нешто урадити да се форма врати у последња два кола првог дела првенства?

Ове дилеме мучиле су стручни штаб Војводине који је све урадио како би се дошло до правих одговора. Јер, одлука пада у преостале две утакмице, прво у Тузли, онда, у последњем колу јесени, са Партизаном у Новом Саду.

Слобода нема тим за који би се могло рећи да спада у врх југословенског фудбала, али се знало да за сваког госта представља прави подвиг освајања једног или два бода у Тушњу. Може ли у томе успети водећа Војводина, која као да је почела посустајати у трци са Хајдуком?

— Упркос свему, веровао сам у тим. Јесте да смо пуно тога ставили на коцку после пораза у Зеници, али свеједно био сам уверен да у Тузли можемо да останемо непоражени — каже Љупко Петровић.

Почетак утакмице у Тушњу подсетио је на Зеницу. Слобода је кренула у жестоку офанзиву и Марас је капитулирао већ у 6. минуту. Стрелац је био Смајловић. Али, за разлику од оног што се догодило у мечу са Челиком, Војводина овог пута није посустала, њени играчи нису изгубили главу и предали се. Напротив, уследио је период добре игре, организоване и офанзивне, која је уродила плодом у 33. минуту. Дејан Јоксимовић је крунисао напоре својих другова да изједначе, па су после тог поготка поново створени услови за равноправну борбу у којој је, уверила се публика на стадиону у Тузли, водећа Војводина била боља од Слободе.

FKVOJVODINA★COM

— У другом полувремену није било голова, иако смо ми по свему заслужили да победимо. Имали смо четири-пет сјајних шанси, па је зато домаћин морао да буде задовољан што се о боду одлучивало са »беле тачке« — каже Милорад Косановић.

Војводина је и четврти пут у јесењем делу првенства освојила бод после извођења једанаестераца. Поново је блистао голман Чедо Марас, који је одбранио чак три ударца домаћих фудбалера и њему припадају највеће заслуге што је освојен веома важан бод на тешком гостовању у Тузли.

Будући да је и Хајдук у овом колу освојио бод и да се тако изједначио са Војводином која је такође на свом »конту« имала 20 бодова, уочи последњег јесењег кола дошло је до смене на врху. Сплићани су прескочили Војводину захваљујући бољој гол-разлици, Хајдук је имао 23:11, а Војводина 20:14. Ипак, Новосађани су сами одлучивали о својој судбини. За освајање титуле јесењег шампиона била је потребна победа над Партизаном пред новосадском публиком.

УЗДАНИЦЕ У ШАМПИОНСКОЈ ГОДИНИ (слева): Карталија, Михајловић, Дакић и Воркапић

FKVOJVODINA★COM

17. КОЛО, 18. ДЕЦЕМБАР 1988.

ВОЈВОДИНА — ПАРТИЗАН 3:2 (2:1)

Стадион Војводине. Гледалаца: 10.000. Судија: Пролић (Сарајево).

Стрелци: 0:1 В. Ђукић (20), 1:1 Вујачић (29), 2:1 Јокановић (42), 3:1 Јоксимовић (46) 3:2 М. Ђукић (55).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Тањга (Миловац), Михајловић, Јокановић, Јоксимовић, Шестић, Воркапић (Гаћеша).

ПАРТИЗАН: Омеровић, Средојевић, Миланич, Вермезовић, Бајовић, Брновић, Ђорђевић, Милојевић (Шћеповић), В. Ђукић, Вокри (М. Ђукић), Жупић.

За Војводину меч одлуке, за Партизан утакмица без значаја. Домаћину, дакле, далеко теже, јер му само победа осигурава јесењу титулу, док је далеко заостали Партизан (12. место на табели) могао да се растерећен упусти у отворену борбу. Терен тежак за игру, покривен снегом, што такође није одговарало Војводини, пред којом је била само једна могућност — напад и само напад.

Почетак је припао Београђанима. Боље су се снашли на тешком терену и преко Владислава Ђукића повели у 20. минуту. Тај гол као да је дао крила фудбалерима Војводине. Више нису имали избора него да крену у офанзиву, жестоку и бескомпромисну. Партизан није дуго одолевао, само девет минута. Офанзивни Вујачић коначно је успео да савлада Омеровића.

У том првом полувремену најбољи у Партизановим редовима био је Фадиљ Вокри, којем је то био први наступ после одслужења војног рока. Црно-бели су били опасни, стално су претили, али је свеједно први део игре припао домаћинима. Други гол постигао је Славиша Јокановић. Био је то необично ефектан погодак: главом, отприлике са ивице Партизановог казненог простора.

Војводина је у првом полувремену оставила бољи утисак, не само због тога што је 0:1 успела да преокрене на 2:1, већ пре свега због зрелије, борбеније игре у којој је Партизан какву-такву равнотежу одржавао само захваљујући изузетно расположеном Вокрију.

Милорад Косановић открива мање познат детаљ из полувремена те утакмице:

— И мени је, као свима на стадиону, било јасно да Партизанова игра у највећој мери зависи од Вокрија. Он је војни рок служио у Новом Саду, често је тренирао са нама на Ветернику, па

РАДОСТ НАВИЈАЧА — честа слика током јесење полусезоне

FKVOJVODINA★COM

ЈЕСЕЊИ ПРВАЦИ, слева стоје: Шапурић, Јокановић, Вујачић, Јоксимовић, Марас, Тањга. Чуче: Мијић, Карталија, Воркапић, Шестић, Михајловић

смо у тих годину дана постали прави пријатељи. Пришао сам му у полувремену пред Партизановом свлачионицом, загрлио сам га и упитао што се тако разиграо. Он је слегао раменима и насмејао се. Да Партизан нема тебе, рекао сам му, титула би сигурно била наша. Погледао ме озбиљно. Схватио је моје речи. Шефе, нема проблема. Нећу играти у другом полувремену, сад ћу у свлачионици рећи да ме боли задња ложа. Тим речима је завршен наш дијалог. Када је истекла пауза између два полувремена, погледом сам тражио Вокрија међу играчима Партизана који су се припремали за наставак утакмице. Није га било. Уместо њега, у игру је ушао Милоња Ђукић.

Већ у првом минуту наставка Војводина је преко Јоксимовића повела са 3:1, чиме је дефинитивно решена судбина меча, али и јесењег првака. Партизан је успео још само да ублажи пораз када је приликом испуцавања голман Марас испустио лопту и тако омогућио М. Ђукићу да смањи на 3:2. До краја је било још доста времена, тај погодак је постигнут у 55. минуту, али одлична Војводина није дозволила изненађење.

— Ту утакмицу смо одиграли као и већину те јесени — шампионски — одао је признање својим изабраницима тренер Љупко Петровић.

ТАБЕЛА НА КРАЈУ ЈЕСЕЊЕ ПОЛУСЕЗОНЕ:

1	Војводина	17	9	4(4)	4	23:16	22
2	Динамо	17	10	4(1)	3	27:14	21
3	Хајдук	17	8	6(5)	3	23:11	21
4	Рад	17	7	7(6)	3	23:13	20
5	Вардар	17	7	5(2)	5	25:24	16
6	Раднички	17	7	5(1)	5	22:16	15
7	Вележ	17	7	3(1)	7	22:19	15
8	Осијек	17	5	5(5)	7	19:26	15
9	Спартак	17	5	4(4)	8	14:20	14
10	Црвена звезда	17	6	5(1)	6	21:16	13
11	Будућност	17	5	5(3)	7	16:25	13
12	Партизан	17	5	6(2)	6	24:21	12
13	Ријека	17	6	5(0)	6	21:18	12
14	Слобода	17	5	7(2)	5	17:21	12
15	Напредак	17	6	3(0)	8	21:28	12
16	Сарајево	17	4	5(3)	8	20:27	11
17	Жељезничар	17	4	2(0)	11	16:30	8
18	Челик (-6)	17	4	5(3)	8	15:24	5

FKVOJVODINA★COM

18. КОЛО, 26. ФЕБРУАР 1989.

ВОЈВОДИНА — САРАЈЕВО 1:2 (1:2)

Стадион Војводине. Гледалаца: 4.000. Судија: Карачоњи (Сомбор).
Стрелци: 0:1 Лазић (2), 1:1 Карталија (26), 1:2 Вазда (43).
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић (Михајловић), Карталија, Миловац, Јокановић, Пунишић, Јоксимовић (Воркапић), Шестић, Дакић.
САРАЈЕВО: Лугушић, Бајић, Раичковић, Лазић, Геца, Недић, Барњак (Шљивић), Вукичевић, Мулавдић, Јагањац, Вазда (Ћирковић).

Војводина се вратила са зимске турнеје по Француској, где је одиграла пет утакмица са најјачим противницима и претрпела само један пораз. То, као и чињеница да у наставак првенства улази као јесењи првак, највише је допринело да тим Љупка Петровића препотентно дочека Сарајево, екипу испод које су на табели били још само Жељезничар и Челик. У домаћиновом табору рачунали су на сигурне бодове, а доживели су — врућ шамар. Сарајево је однело оба бода из Новог Сада.

Гости су повели већ у 2. минуту. Барњак је прошао по левој страни и идеално набацио пред гол Војводине. На правом месту, потпуно неометан, нашао се Лазић и главом послао лопту у Марасову мрежу.

Вођство Сарајева је било изненађење за све, али ту претњу је мало ко озбиљно схватио. Поготово се то односи на фудбалере Војводине, велике фаворите у овој утакмици, који су били убеђени да могу начинити преокрет, па у њиховој игри није било ни претеране нервозе ни нарочите жеље да се то што пре догоди. Још када је Карталија, после центаршута Дакића из слободног ударца с леве стране, изједначио у 26. минуту, сматрало се да је судбина гостију запечаћена. Али, није било тако. Два минута пре одмора опет се затресла новосадска мрежа. Вазда је искористио клизав терен и не толико јаким колико прецизним ударцем изненадио Мараса.

Друго полувреме протекло је у силним, али узалудним, настојањима фудбалера јесењег шампиона да спрече велико изненађење. Ништа није вредело, чак ни једанаестерац, који је, због прекршаја Вукичевића над Шестићем, досуђен у 73. минуту. Јокановић је био слаб извођач, тако да је Лугушић без већих проблема сачувао своју мрежу. Последњу шансу на овој утакмици пропустио је да реализује млади Жељко Дакић. Он је пет минута пре краја утакмице са само два метра погодио пречку.

БРИГЕ ЗБОГ НЕУСПЕХА НА СТАРТУ: Петровић и Шестић

— Добили смо опомену на прави начин и у право време. Овај пораз нас је вратио на земљу и приморао да схватимо основну грешку — ниједан противник не сме да се потцени. Играчи су, понесени успехом постигнутим у јесењем делу првенства, помислили да вреде више него што је то објективно. У фудбалу се то најскупље плаћа. Зато овај пораз ценим као врло важан, као лекцију коју смо научили једном заувек у овом првенству — каже Љупко Петровић.

Сви они који су отворено сумњали у квалитете тима Војводине, а таквих није било мало, после овог неуспеха још чвршћи су били у ставу да Новосађани не могу издржати трку са најближим пратиоцима Динамом и Хајдуком, као и са заосталом Црвеном звездом, која је имала одличан тим и уздала се у традицију својих сјајних игара у пролећном делу првенства.

FKVOJVODINA★COM

19. коло, 5. март 1989.

ХАЈДУК — ВОЈВОДИНА 0:0, једанаестерцима 2:4

Стадион на Пољуду. Гледалаца: 15.000. Судија: Вуковић (Титоград).

ХАЈДУК: Пралија (Пудар), Тошић, Дражић, Типурић, Јеркан, Пејовић, Крстовић, Карачић, Јарни, Грачан, Бокшић (Штимац).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Јокановић, Поповић, Воркапић (Михајловић), Шестић (Гаћеша), Дакић.

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Дакић — 0:1
Јеркан — 1:1
Михајловић — Пудар одбранио
Грачан — Марас одбранио
Миловац — 1:2
Типурић — поред гола
Шапурић — 1:3
Тошић — 2:3
Марас — 2:4

После шокантног пораза у првом пролећном колу, пред фудбалерима Војводине је било тешко гостовање у Сплиту, дерби са трећепласираним Хајдуком, који је имао само бод мање. По оценама стручног штаба, то је била најважнија утакмица другог дела првенства у гостима и зато је припремљен посебан тактички план како одолети врло добром тиму Хајдука.

— За нас је било најважније да не изгубимо, да после неочекиваног пораза од Сарајева у Новом Саду не доживимо нови неуспех, који би нас могао избацити из борбе за прво место. Зато је у Сплиту све било подређено резултату — напомиње Љупко Петровић.

Војводина и Хајдук водили су тешку, праву рововску битку у којој је домаћин више нападао, али је Војводина успешно одолевала бранећи се организовано и срчано. Утакмица је обиловала узбудљивим сценама, с обе стране још зачињеним оштрим, бескомпромисним стартовима.

— Сплићани нас нису штедели, али и ми смо једнаком мером узвраћали. Што је Хајдук био агресивнији и грубљи, то су и наши играчи додавали »гас« снажним стартовима. Поготово се то односи на Шапурића и Миловца, који су предњачили храбром игром, не штедећи ни себе ни противника — оцена је Милорада Косановића.

ПРЕЦИЗАН С »БЕЛЕ ТАЧКЕ«: Светозар Шапурић

Пошто је Војводина издржала сва искушења до истека 90. минута, одлука о томе коме ће припасти бод пала је ударцима са »беле тачке«. У јесењем делу првенства Војводина ни једанпут није изгубила бод на пенале, а Хајдук је од 6 могућих освојио 5 бодова. Дакле, и један и други тим се специјализовао за ову новину у нашем фудбалу.

Занимљиво је да јесењи првак у овој врло важној утакмици није могао да изведе најјачи тим. Због проблема са препонама Синиша Михајловић је седео на клупи и ушао је у игру тек у самом финишу уместо Воркапића само зато што је Љупко Петровић желео да на располагању има још једног поузданог извођача ударца са једанаест метара. То се, међутим, није показало као добар потез. Синиша није савладао Пудара. За бод освојен на Пољуду најзаслужнији је, по обичају, био голман Чедо Марас. Он је одбранио шут Грачана и још у последњој серији био прецизан са »беле тачке«.

Тако је Војводина освојила велики бод у Сплиту, чиме је делимично надокнађено оно што је непланski изгубљено у мечу са Сарајевом у првом колу, али више од тога вредно је што је екипа осокољена. Да је било другачије, да је Војводина у Сплиту којим случајем претрпела и други узастопни пораз у наставку првенства, ко зна какав би расплет добила борба за титулу.

FKVOJVODINA★COM

ХАЈДУК — ВОЈВОДИНА 0:0, ПЕНАЛИМА 2:4

FKVOJVODINA★COM

20. КОЛО, 12. МАРТ 1989.

ВОЈВОДИНА — ДИНАМО 4:1 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000.
Судија: Чолић (Београд).
Стрелци: 1:0 Пуништић (57) — из једанаестерца, 1:1 Бишкуп (72), 2:1 Јокановић (75), 3:1 Шестић (7), 4:1 Шапурић (90).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, С. Михајловић (Мијуцић), Пуништић, Јокановић, Шестић, Воркапић (Поповић).
ДИНАМО: Ладић, Ђурђевић (Димитријевић), Панадић, Лулић, Бишкуп, Павличић, Деверић, Бесек, Р. Михајловић, Шкерјанц, Топић (Лесјак).

Са сплитским бодом Војводина је сачувала прво место, али времена за радовање није било. На реду је нови дерби, у Нови Сад долази загребачки Динамо, трећепласирани на табели. За Загрепчане то је била шанса да евентуалном победом надокнаде два бода заостатка за водећим Новосађанима и тако се директно укључе у борбу за врх. Дакле, по свему, био је то баш прави дерби кола.

У првом полувремену, које је завршено без голова, Војводина је била знатно офанзивнија, стално на Динамовој половини терена, али осим две шансе Воркапића домаћини нису успели да озбиљније угрозе голмана гостију Ладића. Такав ток утакмице, разуме се, више је одговарао гостима, чији првенствени задатак се сводио на очување властитог гола и тек повремене претње Марасу из контранапада. Навијачи Војводине су тражили офанзиву и голове, али знало се да у утакмицама од посебне важности, као што је

2:1 — Јокановић

FKVOJVODINA★COM

Незадрживи капитен Шестић

ова, не сме бити претераних ризика. Љупко Петровић је од својих играча захтевао стрпљење, дисциплину и борбеност. Знао је да има бољи тим од Динамовог, али је страховао да једна несмотреност или тактичка недоследност не омогући гостима да се радују у Новом Саду.

Ако су у првом делу утакмице Новосађани остали дужни својим навијачима, у наставку је то била права рапсодија. Динамо је доживео прави фудбалски нокаут, његова мрежа се затресла чак четири пута. Судбину гостију запечатио је бриљантни Милош Шестић, који је свој незаборавни шоу започео у уводним минутима другог полувремена када се поиграо са комплетном Динамовом одбраном и на крају, желећи да још забавља и навијаче и себе, поклонио лопту Ладићу. Али, Загрепчани нису имали снаге да још дуго одолевају. У 57. минуту Панадић је непрописно зауставио силовити налет Воркапића, а најстрожу казну реализовао је Пунишић.

Чинило се да је, после водећег гола Војводине, прича о овом дербију завршена, поготово што је Динамо деловао крајње збуњено и неорганизовано. Међутим, 72. минут и један готово очајнички покушај Бишкупа завршио се кобно по Војводину. Фудбалер Динама постигао је ретко ефектан гол са више од 20 метара, изједначио тако на 1:1 и утакмица је, сасвим неочекивано, добила »драмски заплет« са крајње неизвесним завршетком. Али, срећом по Новосађане, дилеме нису дуго трајале, само три минута. Шестић је изиграо све чуваре на десној страни терена и затим као руком упослио Јокановића. Пошто је капитен Војводине већ обавио више од пола посла, Јокановићу је остало још само да се »поклони« и пошаље лопту у Ладићеву мрежу. Ошамућени Динамо није се опоравио од овог шока а уследио је нови. Поново је, само два минута касније, у главној улози био Милош Шестић, и опет је то био прави дар-мар. Овог пута Шестић је одиграо дупли пас са Воркапићем и потом предрибловао све играче Динама који су му се нашли на путу. На крају, што је био врхунац капитенове мајсторије, у празно се бацио и Ладић, па се Шестић, уз праву експлозију радости на трибинама, буквално ушетао у Динамову мрежу.

Завршни ударац извео је у последњем минуту Светозар Шапурић, који је добио лопту од Шестића и поред збуњене одбране Динама по четврти пут приморао Ладића на капитулацију. Ефектна победа, бриљантно друго полувреме. Војводина и даље прва, сада три бода више од другопласираног Рада.

FKVOJVODINA★COM

21. КОЛО, 19. МАРТ 1989.

НАПРЕДАК — ВОЈВОДИНА 1:2 (0:0)

Стадион Младости. Гледалаца: 10.000. Судија: Рабреновић (Крушчић).

Стрелци: 0:1 Пунишић (52), 0:2 Мијуцић (82), 1:2 Којић (89).

НАПРЕДАК: Јовановић, Јокић, Пештерац, Сакић, Милутиновић, Јанковић, Момчиловић (Тодоровић), Којичић, Радивојевић (Марјановић), Јездимировић, Којић.

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Гаћеша, Карталија, Јокановић, Поповић, Пунишић, Дакић (Мијуцић), Шестић, Воркапић (Милосављевић).

Кикс у првом колу првенства, пораз од Сарајева у Новом Саду, надокнађен је на најбољи начин. Војводина не само да није запала у кризу, као што су многи очекивали, већ је прикупила нову снагу и у два меча са главним конкурентима Хајдуком и Динамом поправила лош утисак са старта, још једанпут потврдивши шампионске аспирације.

Гостовање у Крушевцу није у себи носило императив »бити или не бити«, али тим који се бори за титулу мора у сваки меч да уђе са највећим амбицијама. Знао је Љупко Петровић да се борба за највиши пласман неће одлучивати у дербијима, већ на такозваним »малим« утакмицама, па је тим за гостовање у Крушевцу припремио као да се ради о пресудном сусрету. Задатак Војводине је био утолико тежи што се Напредак налазио на дну табеле, а то га је, уз чињеницу да игра са првопласираним на табели, додатно стимулисало.

— Играчи су били изванредно физички спремни, понеки међу њима способни да одиграју и 180 минута у високом ритму. Пре утакмице рекао сам им да је најважније да одиграмо мирно, да не губимо стрпљење. Знао сам, наше шансе за победу расту ако у првом полувремену не примимо гол — каже Љупко Петровић.

И било је управо тако. Војводина је у првих 45 минута успела да успостави равнотежу, да неутралише све Напреткове нападе, што је био тежак тактички задатак, па је у свлачионици уочи наставка утакмице скован план како да се изненади Напредак.

— Основна ствар је била да не одустанемо од своје игре, да и даље будемо дисциплиновани и чврсти у сваком дуелу, а да своју шансу за изненађење тражимо како се утакмица буде ближила крају — открива део стратегије Милорад Косановић.

СТРЕЛАЦ ВОДЕЋЕГ ГОЛА: Драган Пунишић

Друго полувреме апсолутно је припало гостима. Војводина је пред крушевачком публиком показала и снагу и тактичку зрелост. Два напада су уродила плодом. Пунишић је био стрелац у 52. а Мијуцић у 82. минуту, па је Којићев погодак минут пре краја само ублажио заслужен пораз Напретка.

Војводина је за оно што је приказала у Крушевцу добила прегршт комплимената. Екипа је играла мудро, тачно је знала шта хоће и како може да стигне до тога што жели.

— Ово је била једна од наших најбољих утакмица. С победом у Крушевцу анулирали смо губитак бодова од Сарајева на домаћем терену, што нас је учврстило на првој позицији. Рад је као други имао три бода мање, али мене је највише бринула Црвена звезда. Иако је заостала чак 8 бодова, знао сам да у мом бившем клубу још нису одустали од борбе за титулу — речи су Милоша Шестића, по свим оценама најбољег појединца Војводине у сусрету с Напретком.

FKVOJVODINA★COM

22. КОЛО, 26. МАРТ 1989.

ВОЈВОДИНА — ОСИЈЕК 2:1 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 10.000. Судија: Симић (Крушевац).

Стрелци: 1:0 Пуништић (68) — из једанаестерца, 1:1 Шукер (70) — из једанаестерца, 2:1 Јокановић (84).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Карталија (Шапурић), Јокановић, Михајловић, Поповић (Мијуцић), Пуништић, Шестић, Воркапић.

ОСИЈЕК: Житњак, Синановић, Шерић, Штајбрикнер, Јанковић, Мишковић, Јерковић, Пакасин, Шукер, Вукчевић, Кончаловић.

ПРЕСУДИО ПОБЕДНИКА: Славиша Јокановић

Љупко Петровић је знао да ће за његов тим, без обзира што је Осијек у бодовима далеко заостао, ово бити врло тешка утакмица. Осјечани се по традицији успешно бране у Новом Саду. Овога пута мотив више да изгарају видели су у томе што Новосађане предводи Љупко Петровић, осјечка фудбалска легенда и некадашњи учитељ Давора Шукера и другова.

Све се знало: и да ће се Осијек супротставити дефанзивном варијантом и да ће Шукер бити усамљен у нападу, али Војводина у првом полувремену свеједно није успела да пронађе пукотину у правом бедему пред голом Житњака. Можда би развој ситуације био другачији, повољнији за Војводину, да у 15. минуту није прокоцкана велика шанса за вођство. Милош Шестић се мушевито пробио у Осијеков казнени простор, где је на њега панично стартовао Шерић и непрописно га зауставио. Одређено је да најстрожу казну, мимо дотадашње праксе, изведе голман Чедо Марас. Шутирао је у десни угао, Житњак се бацио у праву страну и спречио домаћина да поведе.

До одмора Војводина је имала још три шансе (Шестић, Карталија и Јокановић), али је ипак ближи поготку био Шукер у 40. минуту. Најопаснији Осијеков нападач био је потпуно сам на »петерцу« испред новосадске мреже, шутирао је главом, али се Марас искупио за промашени једанаестерац реагујући мачијим рефлексом.

Знатно узбудљивије је било у наставку. Судија Симић је два пута показао на »белу тачку«, први пут за домаћине, други пут за госте. У 68. минуту Јерковић је оборио Мијуцића, а прецизан извођач једанаестерца је био Пуништић. Вођство Војводине трајало је само два минута. Миловац је непрописно зауставио Шукера, који је потом са »беле тачке« надмудрио Мараса.

До краја водила се велика борба. Војводина је свим силама настојала да победи, Осијек да сачува реми. Међутим, шест минута пре краја на сцену је ступио Милош Шестић, који као да се за ту акцију одмарао цело друго полувреме. У карактеристичном продору, непредвидивим дриблингом, направио је дар—мар у Осијековом казненом простору и онда идеално набацио. Гости су за тренутак заборавили на Јокановића и то су скупо платили. Шутирао је главом, Житњак није могао да спречи погодак — 2:1.

Тако је Војводина остварила серију захваљујући којој се учврстила на лидерској позицији, са четири бода више у односу на другопласирани Рад. После пораза од Сарајева на домаћем терену, уследио је бод у Сплиту, затим победа над Динамом у Новом Саду, потом успех у Крушевцу и коначно тријумф у мечу са Осијеком.

FKVOJVODINA★COM

23. КОЛО, 2. АПРИЛ 1989.

БУДУЋНОСТ — ВОЈВОДИНА 1:0 (0:0)

Стадион под Горицом. Гледалаца: 5.000. Судија: Шинаси (Приштина).
Стрелац: 1:0 Чогурић (87).
БУДУЋНОСТ: Лековић, Петровић, Далић, Божовић, Влаховић, Ћалов, Роловић (Дмитровић), Брновић, Дробњак, Мијатовић (Чогурић), Татар.
ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Миловац, Милосављевић, Поповић, Михајловић, Пунишић, Јоксимовић, Јокановић (Гаћеша), Мијуцић (Дакић).

Четири утакмице без пораза, а онда губитак два бода у гостима на начин који је свима у Војводини тешко пао. Истини за вољу, у Титограду је мало који гост могао да рачуна на успех, али некомплетна Војводина се сјајно борила, и да није било грешке у последњим минутима утакмице, одлучивали би једанаестерци коме ће припасти бод.

Пораз од Будућности најтеже је поднео тренер Љупко Петровић. Ево његовог објашњења зашто:

— Десни бек Будућности Жељко Петровић, склон иначе офанзивним задацима, у другом полувремену задавао нам је доста проблема сталним убацивањима по десној страни. Пред крај утакмице уместо Мијуцића у игру сам увео Дакића са намером да имамо одморног играча који ће контролисати излете Петровића. Међутим, догодило се да смо управо због те измене добили гол који нас је коштао губитка бодова — објашњава Љупко Петровић.

После утакмице у свлачионици Војводине било је прилично бурно. Директор Косановић морао је да уложи доста труда да умири темпераментног тренера Петровића:

— Љупко је улетео у свлачионицу бесан као рис. У првом моменту мислио је да је пре гола Будућности погрешио Михајловић, па је мало недостајало да искали бес на погрешној адреси. Када је Синиша готово очајнички крикнуо: »Нисам ја«, Љупко се сетио да је кобну грешку заправо направио његов адут са клупе, Жељко Дакић.

Сам Љупко Петровић признаје да је пренаглио:

Драган Гаћеша

— Нисам могао да се контролишем, зграбио сам Дакића за врат. Жао ми је што је тако испало. Жељко је талентован фудбалер и лепо васпитан дечко, погрешио је због страха и неискуства. У том тренутку мислио сам да смо у Титограду због те грешке изгубили титулу.

Рад се примакао на два бода, Динамо је заостајао четири, а Црвена звезда и Хајдук шест бодова. Ближило се гостовање Црвене звезде у Новом Саду и већ су прављене рачунице о великом заокрету у борби за титулу у корист Београђана. Наравно, то је већ спадало у домен »специјалног рата«, али ипак не може се рећи да су претње те врсте остале без последица. У Војводини су знали да »грађевинари« неће имати снаге да се боре до краја и да објективно највећа опасност прети са Маракане, знатно већа него од Динама и Хајдука.

FKVOJVODINA★COM

24. КОЛО, 9. АПРИЛА 1989.

ВОЈВОДИНА — ВАРДАР 2:0 (1:0)

Стадион Војводине: Гледалаца: 10.000. Судија: Јокић (Београд).

Стрелци: 1:0 Пунишић (21), 2:0 Воркапић (50).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Пунишић (Поповић), Воркапић, Шестић (Мијуцић), Јокановић.

ВАРДАР: Филевски, Станојковић, Тодоровски, Канатларовски, Трајчевски (Стојановић), Наумовски, Трајановски, Симовски, Јовановски, Ђорђијевски, Ципунов (Анастасовски).

Не би се баш могло рећи, нарочито после болног пораза у Титограду, да је пред Војводином лак посао у сусрету са Вардаром. С једне стране, Скопљанци су имали врло добар састав, били су на шестом месту, уз то њихова навала је до тада била најефикаснија у Лиги... То су објективне отежавајуће околности за Новосађане. Друге су биле субјективне природе. Баш у време када је Војводина требало да уђе у циклус одлучујућих утакмица у борби за титулу, у новосадској јавности покренуте су гласине о великој финансијској афери у коју су, наводно, умешани многи чланови управе.

У таквој атмосфери Војводина је дочекала Вардар, меч у којем није било алтернативе — само је победа одговарала домаћину. А у фудбалу, зна се, најтеже је добити утакмицу која се »мора« добити...

Стеван Миловац

Испало је на крају: лако, глатко, ефектно. Вардар је са својом »атомском навалом« 90 новосадских минута провео у »мишјој рупи«. Кључну улогу одиграо је везни ред Војводине, који је још у зачетку сасекао све покушаје гостију да организују иоле озбиљнији напад. Што је прво полувреме завршено без голова, Скопљанци највише треба да захвале врло сигурном голману Филевском, који је пре водећег гола Пунишића два пута одлично интервенисао зауставивши ударце Јокановића и Воркапића.

Први гол Војводине у 21. минуту постигнут је захваљујући луцидности Светозара Шапурића. После једног неуспешног напада, Вардарови фудбалери су кренули ка центру у намери да се одбране офсајдом. Шапурић, који је прихватио одбијену лопту, прозрео је замку Скопљанаца и учинио оно што је у том тренутку било најпаметније: пребацио је лопту преко Вардарових играча у празан простор, што је Пунишић схватио на време, пробио се кроз противничке редове и избио пред Филевског. Тај двобој Вардаровог голмана и новосадског »везисте« завршио се тако што је Пунишић заобишао Филевског и потом пласирао лопту у мрежу.

Ништа се у односу снага није променило ни у другом полувремену, Војводина је нападала а Вардар се бранио, с тим што је бедем испред Филевског по други пут попустио већ у 50. минуту. Синиша Михајловић и Љубомир Воркапић су извели акцију за фудбалске уџбенике. Воркапић, који је на тој утакмици био најбољи у редовима Војводине, освојио је лопту и одмах је проследио Михајловићу. Уследио је Михајловићев стреловит продор и идеалан центаршут на ивицу Вардаровог »петерца«. Воркапић је пратио Михајловићев налет, на правом месту дочекао лопту и у паду је послао у мрежу.

Тако је Војводина, држећи се кошаркашког правила да је добра одбрана предуслов за успешан напад, лако савладала Вардар. Фудбалери Љупка Петровића, поред већ доказаног квалитета, испољили су и мудрост и зрелост, уложивши таман колико је требало да се елиминише изненађење.

FKVOJVODINA★COM

РАД — ВОЈВОДИНА 1:1 (0:0) једанаестерцима 3:2

Стадион на Бањици. Гледалаца: 5.000. Судија: Фазлагић (Чапљина).

Стрелци: 0:1 Миловац (48), 1:1 Дубајић (53).

РАД: Савић, Влаисављевић, Ђуровић, Кузмановски, Ђоинчевић, Дризић, Арсенијевић, Јовановић, Гогић, Ивановић, Дубајић (Манојловић).

ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Поповић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Пунишић (Милосављевић), Воркапић (Дакић), Шестић, Јокановић.

ЈЕДАНАЕСТЕРЦИ:

Дакић — 0:1
Манојловић — промашај
Михајловић — промашај
Јовановић — 1:1
Шапурић — промашај
Арсенијевић — промашај
Миловац — промашај
Кузмановски — 2:1
Шестић — 2:2
Дризић — 3:2

Прави дерби, сусрет првог и другог на табели. И игра је била баш таква: није била лепа за око, али пштало је на обе стране, с пуно бескомпромисних стартова.

На приговоре да је игра била далеко испод реномеа два противника, тимова који се боре за титулу, Љупко Петровић је понудио логично објашњење:

— Превелик је био улог да би се мислило на лепоту. Што се нас тиче, ако већ нисмо успели да победимо, добро је што нисмо изгубили, што је Рад освојио само бод.

Ипак, Војводина је прва повела. Био је то поклон Радовог голмана Савића. Пунишић је у 48. минуту набацио из корнера и чинило се да ће то бити лак плен за Савића. Међутим, чувар мреже »грађевинара« је погрешио. Уместо да лопту ухвати, он ју је просто спустио пред Миловца, који је био довољно спретан да поклон прихвати и лопту пошаље у мрежу.

И Радов погодак је био плод грубе грешке новосадске одбране. Неспоразум Карталије и Шапурића у 53. минуту вешто је искористио Дубајић и послао лопту у Марасову мрежу. Лако вођство и још лакше изједначење. По киши и клизавом терену настављена је жестока борба, коју је судија Фазлагић из Чапљине покушао да умири бројним жутим картонима, четири фудбалерима Војводине (Поповић, Михајловић, Шапурић, Миловац) и два домаћим (Ивановић и Арсенијевић).

На крају су о томе коме ће припасти бод одлучивали ударци са »беле тачке«. Рад и Војводина су се до тада били специјализовали за једанаестерце: Новосађани су свих пет пута освојили бод, док је Београђанима од могућих 9 припало 7 бодова.

Жељко Дакић

Почело је добро за госте — Дакић је савладао Савића, али су онда уследила чак три промашаја: Михајловић, Шапурић и Миловац. То је на крају пресудило да бод припадне Раду, што је уједно био први и једини неуспех Војводине у овом шампионату приликом извођења једанаестераца после 90 минута игре.

— Не могу се отети утиску да смо на јевтин начин примили гол и тако директно омогућили Раду да освоји бод. Међутим, није било времена да се мисли на оно што је прошло, сву пажњу посветили смо оном што долази, дербију са Црвеном звездом. Меч се играо у среду, само три дана после гостовања на Бањици, па је било најважније да екипа психички и физички потпуно спремна дочека најважнију утакмицу сезоне — речи су Милорада Косановића, човека који је у то време све клупске конце држао у својим рукама.

FKVOJVODINA★COM

26. КОЛО, 19. АПРИЛ 1989.

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 3:1 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 25.000. Судија: Милутиновић (Лучани).

Стрелци: 1:0 Вујачић (75), 2:0 Мијић (77), 3:0 Мијић (80), 3:1 Бурсаћ (85).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Пуништић (Гаћеша), Воркапић (Мијуцић), Шестић, Поповић.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Давидовић, Најдоски, Маровић, Ђуровић, Радовановић, Ђуровски, Просинечки, Бешић (Василијевић), Бурсаћ, Стојковић, Мркела (Лукић).

Коначно је дошао и тај толико очекивани окршај, меч два најозбиљнија кандидата за титулу. Ако Војводина победи, практично је осигурала прво место. С друге стране, све рачунице су говориле да ће се ситуација, што се Новосађана тиче, опасно закомпликовати ако Београђани у Новом Саду тријумфују. У том случају Војводина би имала само два бода вишка и обавезу да не сме да киксне у преосталих 8 мечева.

— По неким варијантама, наше шансе не би биле минималне ни у случају Звездине победе, али би у сваком случају било знатно теже и неизвесније јер бисмо морали да победимо две утакмице у гостима, Ријеку и Партизан. Зато смо се сасвим концентрисали на Црвену звезду, са жељом да већ у том дербију решимо све дилеме — каже Љупко Петровић.

У претходном мечу са Радом, у Београду, бекови Мијић и Вујачић су паузирали због жутих картона како би били у тиму за дерби, али изостали су Јокановић и Тањга. На њихова места ускочили су Миловац и свестрани Поповић.

Постојали су сви услови за велику представу: идеално време у вечерњем термину, препуне трибине као ретко када, још од оног сусрета Купа шампиона са Селтиком 1966. године, два изузетно мотивисана противника...

— Ја сам безрезервно веровао у свој тим. Играчи су просто горели од жеље да победе главног конкурента, па ми се чини да нас тог дана не би победила ни селекција састављена од најбо-

Капитени Шестић и Стојковић са судијама пред почетак дербија

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 3:1

FKVOJVODINA★COM

Будимир Вујачић испред голмана Црвене звезде Давидовића

лих европских играча — уверен је Љупко Петровић.

Прво полувреме без голова, али догађаји на терену пуни »динамита«, на граници инцидента. Војводина је играла оштро, мушки, без пардона. Звезда, ненавикла да неко тако игра против ње, прихватила је такав окршај, али није била спремна за равноправну борбу. То је потврдило друго полувреме у којем су гости доживели потпуни слом.

Горопадна Војводина је за само 5 минута, од 75. до 80. минута, постигла чак три гола, а стрелци су били бекови Мијић и Вујачић. Најпре је, после силовитог продора и шута Михајловића голман Црвене звезде Давидовић само одбио лопту, а Вујачић је убацио у мрежу. Потом на сцену ступа Душан Мијић. Он је у 77. минуту своју соло акцију кроз гостујућу одбрану завршио прецизним ударцем, да би три минута касније пројектилом са 30 метара Мијић бацио Звезду на колена — 3:0. Почасни Бурсаћев погодак пет минута пре краја био је слаба утеха, Београђани су се у Новом Саду дефинитивно опростили од трке са Војводином.

— Податак да смо Звезду сломили у последњих 15 минута најбоље илуструје спремност екипе, њену дисциплину, упорност и доследност. У том дербију мој тим је доказао да има карактер, а чињеница да се Звезда предала тек у финишу потврђује да је и она имала одличан састав — наглашава Љупко Петровић.

Војводина је у најважнијој утакмици првенства направила велики, свакако одлучујући, корак ка титули. Славље је почело да се спрема, титула је, после 23 године чекања, била на путу према Новом Саду...

FKVOJVODINA★COM

27. КОЛО, 3. МАЈ 1989.

ЖЕЉЕЗНИЧАР — ВОЈВОДИНА 3:0 (1:0)

Стадион на Грбавици. Гледалаца: 4.000. Судија: Бундалески (Скопље).

Стрелци: 1:0 Ђурић (40) — из једанаестерца, 2:0 Илић (63), 3:0 Ђурић (72).

ЖЕЉЕЗНИЧАР: Шкрба, Илић, Јуришић, Гајић, Хаџиалагић, Комшић, Бахтић, Крунић, Симић, Ђурић (Велић), Никић.

ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Вујачић, Миловац, Карталија, Милосављевић, Јоксимовић, Пунишић (Босанчић), Воркапић (Мијуцић), Шестић, Дакић.

После тријумфа у великом дербију, на реду је било гостовање на Грбавици. Лидер није могао да изведе најјачи састав, домаћин комплетан и знатно мотивисанији јер се борио за опстанак. Уза све то, у редовима Војводине нико није мислио на ту утакмицу, главна тема је била победа над Црвеном звездом из чијих редова су стизале тешке оптужбе да је претучена у Новом Саду.

СТРУЧНИ ТАНДЕМ: Косановић — Петровић

— Уочи нашег гостовања у Сарајеву у новинама се само писало о дербију и нашој наводно грубој игри — каже Синиша Михајловић. — При свему томе ја сам био посебно апострофиран због старта над Пиксијем Стојковићем почетком утакмице. Тачно је, нисам га том приликом штедео, али нисам имао намеру да га повредим. Пиксију је од тог мог старта заувек остао ожиљак на нози и дуго због тога нисмо говорили. Сећам се, помирили смо се у авиону, на повратку кући после једне победе репрезентације Југославије. Пикси је наручио два виски ја и предложио да заборавимо оно што је било.

У атмосфери у којој је стручном штабу Војводине било најважније да сачува играче за мечеве које до краја игра на домаћем терену, у Сарајеву је изведен ослабљен тим, који готово да и није имао неку посебну резултатску обавезу. Разиграни Жељезничар је то искористио да прваку нанесе убедљив пораз. Серију је отворио Ђурић у 40. минуту из једанаестерца, наставио Илић поготком у 63. минуту, а завршио поново Ђурић у 72. минуту.

Пораз је био тежак, за јавност и неочекиван, али у табору Новосађана томе није придаван скоро никакав значај.

— Ми смо имали свој циљ и своју рачуницу како да до њега дођемо, тако да дебакл на Грбавици није ништа значио за нас. Знали смо да је најважније било да код куће не кикснемо — подсећа Милорад Косановић.

Црвена звезда се, међутим, и даље није предавала. Избила је на друго место са четири бода заостатка за Војводином, уз отворене претње да трка није одлучена. Теоретски гледано, то је још било могуће, али с минималним изгледима да постане реално.

FKVOJVODINA★COM

28. КОЛО, 6. МАЈ 1989.

ВОЈВОДИНА – ВЕЛЕЖ 1:0 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000.
Судија: Матеј (Славонски Брод).
Стрелац: 1:0 Михајловић (64).
ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић (Дакић), Пуништић, Воркапић (Поповић), Шестић, Јокановић.
Вележ: Петрановић, Хаџиабдић, Шишић, Барбарић, Ђурасовић, Једвај, Репак, Туфек, (Квесић), Черкић, Карабег, Госто.

У такмица са Вележом играла се у суботу јер је Мостарцима у среду предстојало финале Купа с Партизаном. За Вележ бодови у мечу са Војводином нису имали значај, док је домаћинима победа била скоро императив.

– Руководство Вележа је покушало и умало да није успело да нас насамари. Њима, као, утакмица са нама није важна, неће извести ни комплетан тим, јер желе да се чувају за среду, за финале са Партизаном. Три-четири дана су били наши гости на Ветернику. Ми смо се потпуно опустили мислећи да нас у утакмици са некомплетним и немотивисаним Мостарцима очекује лак посао – признаје и властиту наивност »тахнико« Косановић.

Утакмица је одиграна у тешким условима, по киши и клизавом терену. То је гостима знатно више одговарало него домаћинима. Вележ се бранио класичним »бункером«, уз фанатичну борбеност свих играча, који готово да и нису прелазили на половину терена која је припадала Војводини.

Превара на мостарски начин ипак није до краја успела. Војводина је победила с муком, захваљујући сјајном поготку Синише Михајловића.

– Требало је да изведем слободан ударац са више од 30 метара. Рачунао сам на клизав терен и одлучио сам да шутирам директно на гол. Лопта је кренула преко гола, мало је затим »пропала«, али ми се у првом моменту ипак учинило да то није било довољно, да је завршила ван гола, на горњем делу мреже. Тек када сам се нашао у загрљају саиграча схватио сам шта се догодило, да је лопта ипак у мрежи – каже стрелац победоносног поготка.

Војводина је, дакле, победила, али Милорад Косановић осећа потребу да објасни позадину Вележове подвале:

РАДОСТ ПОБЕДНИКА: Михајловић, Карталија, Шестић

– По Звездином наговору, Вележ је све учинио да нас опусти. Мени не смета што су се његови фудбалери срчано борили, то је уосталом спортски, али било је крајње некоректно с њихове стране што су једно говорили а друго спремали. За такве нечасне работе цех се плати кад-тад. Вележу се то догодило само три дана касније. У финалу Купа са Партизаном доживео је фијаско, поражен је 6:1.

После овог кола ситуација на табели се поправила у корист Војводине. Будући да је Црвена звезда освојила само бод, предност је повећана на пет бодова и заиста је требало да се догоди чудо па да до краја првенства дође до промене на врху. Али, поучено овим искуством из сусрета с Мостарцима, руководство Војводине предузело је све како би се задржао висок такмичарски тонус и у преосталих 6 кола у којима је Војводина код куће играла са Спартаком, Челиком и Слободом, а у гостима са Ријеком, нишким Радничким и Партизаном.

FKVOJVODINA★COM

29. КОЛО, 14. МАЈ 1989.

РИЈЕКА – ВОЈВОДИНА 2:1 (1:1)

Стадион на Кантриди. Гледалаца: 4.000. Судија: Стојановски (Скопље).

Стрелци: 0:1 Воркапић (27), 1:1 Рубчић (44), 2:1 Рубчић (63).

РИЈЕКА: Габрић, Ромић, Кљајић, Рубчић, Першон, Драгутиновић, Флоријанчић, Младеновић, Вујчић, Валенчић, Екмешчић (Стипић).

ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Пунишић (Поповић), Воркапић (Јоксимвић), Шестић, Јокановић.

Војводина није могла очекивати да ће утакмица на Кантриди бити лака, пре свега зато што домаћин још није пребринуо све бриге око опстанка. Ипак, олакшавајућу околност је представљало то што се могао претрпети и пораз а да то не утиче на шансе да се Војводина домогне титуле. Дакле, изабраници Љупка Петровића ушли су у меч са Ријеком без посебног императива, али ипак са амбицијом да се, ако за то буде могућности, изненади домаћин.

Почетни жестоки стартови наговестили су утакмицу са доста узбуђења, с тим што су Ријечани, кидишући на Синишу Михајловића, од почетка дали до знања да неће бирати средства у намери да поразе лидера на табели. У атмосфери у којој се више морало водити рачуна како да се сачувају ноге од бришућих стартова домаћих фудбалера него да се мисли на игру, прву шансу је ипак имала Војводина. Драган Пунишић је изиграо готово комплетну домаћу одбрану на челу са голманом Габрићем, али није имао среће да погоди и мрежу. После тога уследиле су две претње Ријеке, да би онда повела Војводина.

Љубомир Воркапић

Милош Шестић је у 27. минуту из слободног ударца набацио у домаћинов казнени простор. Одбрана Ријеке је избила лопту, али право пред Пунишића. Он је не оклевајући шутирао са 20-так метара, довољно и снажно и прецизно да Габрић само одбије лопту. Акцију је будно пратио Љубомир Воркапић, притрчао и овај Габрићев поклон лако претворио у гол.

Ријека је изједначила минут пре одласка на одмор. Корнер са леве стране извео је Флоријанчић, који је лопту послао у »петерац« Новосађана. Одбрана није на време интервенисала, што је искористио Рубчић и с метар-два лопту просто угурао у мрежу.

На сличан начин домаћини су постигли и други гол у 63. минуту. Опет је то била гужва пред голом Мараса, поново новосадска одбрана није била довољно ни организована ни енергична, и опет је Рубчић био најспретнији да савлада Мараса. Тако је Војводина лако прокоцкала вођство, али до краја није одустајала од борбе да изједначи. Што у томе није успела велике заслуге припадају судијама, помоћнику Милошевићу из Ниша и главном Стојановском из Скопља. Зашто?

Атаковање Војводине на гол Ријечана у 80. минуту коначно је уродило плодом. Шестић је центрирао, Јоксимовић главом послао лопту у мрежу, а Стојановски је, на интервенцију помоћника Милошевића, тај гол поништио због наводног офсајда. О недозвољеној позицији није могло бити ни речи, јер је неколико домаћих играча стајало на линији гола бранећи мрежу! Овакву судијску неправду није било лако поднети, али сви протести Новосађана су остали узалудни. Ријека је освојила оба бода, која по игри и укупном односу снага на терену није заслужила. Да то буде тако, да се Војводина кући врати поражена, најзаслужније су судије, поништивши потпуно регуларан погодак Јоксимовића.

FKVOJVODINA★COM

30. КОЛО, 21. МАЈ 1989.

ВОЈВОДИНА – СПАРТАК 2:1 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 7.000. Судија: Кликић (Бања Лука).

СТРЕЛЦИ: 1:0 Вујачић (38), 2:0 Воркапић (49), 2:1 Ћосић (72).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Пунишић (Мијуцић), Воркапић, Шестић, С. Јокановић (Гаћеша).

СПАРТАК: Ћирић, Рафаи, Шкорић, Вуковић, Стегњајић, Станковић, Ћосић, Јефтић (Масловар), Пухалак, П. Јокановић, Урошевић (Ковачевић).

КОРАК ДО ТИТУЛЕ: Шестић, Михајловић, Воркапић и Марас

Била је то још једна у низу психолошки тешких утакмица, без права на грешку. Војводина је једнставно »морала« да победи Спартак и управо у томе су се криле многе опасности. Ривали су у Нови Сад долазили растерећени, али снажно мотивисани да изненаде лидера, великог фаворита на папиру. Традиционално ривалство, на коме, разумљиво, више инсистирају Суботичани од Новосађана, било је још један оптерећујући фактор више за домаћина.

Да ће то бити жестоко надметање и да је Спартак у Нови Сад допутовао са намером да што скупље прода кожу, потврдило је прво полувреме. На агресију гостију Војводина је покушала да одговори истом мером, али ипак суботички фудбалери су били знатно ратоборнији. Да је то тако сведочи и податак да је у првих 45 минута судија Кликић морао да покаже четири жута картона гостујућим фудбалерима: Рафаију, Пухалаку, П. Јокановићу и Ћосићу.

Суботичани су се бранили »бункером«, у шпицу само са Пухалаком, али Војводина није успела да искористи велику теренску иницијативу. После покушаја Михајловића из слободног ударца и ударца главом Вујачића, који је зауставио голман Ћирић, одбрана Спартака је ипак капитулирала. Догодило се то у 38. минуту када је Шестић центрирао из корнера, а Вујачић у скоку био највиши и главом послао лопту у мрежу.

Војводина је осигурала победу већ у петом минуту наставка. Стегњајић је поклонио лопту Михајловићу, а овај је то искористио да центрира. Воркапић је био усамљен пред Спартаковим голом, па му није било тешко да лопту главом пошаље у мрежу.

После вођства Војводине с 2:0, утакмица је добила миран ток. Домаћин је чувао оно што је имао, а гост није веровао да је преокрет могућан. На игру Војводине свакако је битно утицало то што су терен због повреде напустили Пунишић и Јокановић, битни играчи на средини терена, као и да је изостао пун допринос Михајловића, који се такође жалио на повреду.

Пред крај утакмице, у 72. минуту, Спартак је успео да смањи резултат. Масловар је набацио, а Ћосић је био на правом месту и главом лопту скренуо у мрежу.

На примедбу да је Војводина у овој утакмици играла испод свог реномеа, капитен Милош Шестић је стао у одбрану својих другова:

– За нас је најважније да смо победили, јер се боримо за титулу. Остало је још да елиминишемо и теоретске могућности да нас Црвена звезда претекне, па треба имати разумевања што сви више мислимо на бодове него на игру.

Потпуно исправан став искусног фудбалера, који је у каријери научио како се освајају трофеји. Најближи пратилац Црвена звзеда је у овом колу претрпела пораз, па је Војводина стекла 5 бодова предности, што је као чињеница више радовало навијаче Војводине него да су њихови љубимци против Спартака оставили бољи утисак а пропустили шансу да победом умакну Београђанима.

FKVOJVODINA★COM

31. КОЛО, 24. МАЈ 1989.

РАДНИЧКИ – ВОЈВОДИНА 2:1 (0:1)

Стадион на Чаиру. Гледалаца: 8.000. Судија: Аврамовић (Београд).

Стрелци: 0:1 Дакић (45) – из једанаестерца,1:1 Банковић (81), 2:1 Алексић (87).

РАДНИЧКИ: Пејић, Кузмановић, Момчиловић, Манојловић (Атонијевић), Банковић, Младеновић, Јакшић, Ринчић, Алексић, Вишњић, Лукић (Цвејић).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Тањга, Јоксимовић (Мијуцић), Милосављевић, Дакић (Гаћеша).

Убрзани првенствени ритам, гостовање у Нишу само три дана после меча са Спартаком, није баш одговарао уморној и психички већ исцрпљеној екипи Војводине, али олакшавајућа околност је била у томе што је лидер у ову утакмицу ушао апсолутно без оптерећења. Знало се да је најважније да се не киксне на домаћем терену, поготово се то није смело догодити у сусретима након гостовања у Нишу, прво са Челиком, онда и са Слободом пред новосадском публиком.

Због тога Војводина није тражила »кавгу« у мечу са Нишлијама. Почела је мирно и чекала своју шансу. Недостајало је само мало па да такав ток игре Новосађани искористе и да поведу. У 20. минуту Михајловић је одлично центрирао, а Тањга је пред голом Радничког био највиши у скоку. Његов ударац главом није био довољно прецизан, лопта је завршила преко гола, али та опасност испред Пејићеве мреже као да је опоменула домаћине да против себе имају ривала који је само привидно неамбициозан.

После Тањгине шансе, следи период доминације Нишлија, која само захваљујући одличном Марасу није резултирала поготком. Голман Војводине најпре је одбранио ударац главом Манојловића са само четири-пет метара, да би осам минута касније имао среће што је Младеновић тукао силовито и за мало непрецизно. Ако је у тој прилици срећа спасла Војводину, у 34. минуту све заслуге што Нишлије нису повеле припадају сјајном Марасу. Банковић је пуцао главом, чинило се да је то неодбрањиво, али Марас је задивио све пантерском интервенцијом и избацивањем лопте у корнер.

Офанзива Радничког није уродила плодом највише захваљујући Марасу и одмах је уследила казна на супротној страни – голман домаћина Пејић је капитулирао. У последњем минуту првог полувремена Жељко Дакић је умакао свим чуварима и када се нашао очи у очи са нишким чуваром мреже, овај га је непрописно зауставио. Правилно досуђени једанаестерац Дакић је претворио у вођство Војводине, што је био велики капитал у других 45 минута.

Горан Карталија

Раднички је све до самог финиша имао неколико врло повољних прилика. Све су остале неискоришћене јер је Марас чинио чуда, а у 78. минуту када је после шута Јакшића и Марас био немоћан, Вујачић је избацио лопту из празне мреже. Чинило се тада да је утакмица решена, јер је изгледало да ни фудбалери Радничког више не верују у преокрет, али онда се у последњих десетак минута догодило право чудо – Раднички је победио с 2:1. Банковић је изједначио у 81. минуту када је после шута Цвејића Марас одбио лопту до искусног првотимца Нишлија који је потом без проблема погодио мрежу, а гол одлуке постигао је Алексић у 87. минуту након центаршута Вишњића.

– Сами смо криви што у Нишу нисмо победили. Када је требало да утакмицу само мирно приведемо крају, наша одбрана је два пута грубо погрешила и то је пресудило да изгубимо оно што смо игром заслужили – коментар је Љупка Петровића.

FKVOJVODINA★COM

32. КОЛО, 28. мај 1989.

ВОЈВОДИНА — ЧЕЛИК 2:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 7.000. Судија: Јовић (Кавадарци).

Стрелци: 1:0 Поповић (20), 2:0 Тањга (46).

ВОЈВОДИНА: Марас, Мијић, Тањга, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Поповић (Босанчић), Јоксимовић, Шестић (Вујачић), Дакић.

ЧЕЛИК: Радовић, Ерак, Војновић (Тарана), Мујаковић, Копић, Штрбац, Адамовић, Сушић (Бегановић), Бакула, Филеш, Болић.

Звездин »топот« никоме није дао мира у редовима Војводине уочи сусрета са Челиком, последњим на табели, против којег није било алтернативе — само победа је долазила у обзир. Тренер Љупко Петровић није био без брига. Репрезентативца Вујачића је одмарао на клупи да би га сачувао за »утакмицу живота« са Слободом у среду, док су стандардни првотимци Јокановић, Воркапић и Пуништић морали да изостану због повреде. Много проблема за лидера, а другопласирана Црвена звезда са само три бода мање...

У ситуацији каква јесте, од Војводине нико није могао да тражи да блиста, да прегази Зеничане, али све осим победе сматрало би се правим фијаском. Још када у првих 20-так минута голман Радовић није савладан после жестоке иницијативе домаћина (два пута Михајловић, по једНом Поповић и Шапурић), појавиле су се прве зебње. Али, у таквим приликама стари мајстор Милош Шестић зна шта треба да се чини. Докопао се у 20. минуту лопте на десној страни, погледао распоред саиграча и идеално набацио. У гостујућем казненом простору Јоксимовић није успео најбоље да захвати лопту. У првом моменту се учинило да је та шанса пропала. Међутим, Поповић, злата вредан играч ове генерације, утрчао је на право место и главом послао лопту иза леђа голмана Челика Радовића.

Судбину Зеничана запечатила је »славонска веза« Михајловић — Тањга. Синиша, који је овај меч одиграо одлично, набацио је у 46. минуту идеално с леве стране.

ДРУГИ ГОЛ ЗЛАТА ВРЕДАН: Мирослав Тањга

— Осетио сам где ће пасти лопта. Скочио сам високо у право време и на право место. Нико није могао да ми парира из Челикове одбране. Гол је био неодбрањив — прича стрелац Мирослав Тањга, којем је ово била друга утакмица после операције колена.

Био је то врло важан погодак, али у том тренутку радовање је било забрањено. Кроз три дана, поново на домаћем терену, на реду је био сусрет одлуке са Слободом. Љупко Петровић је одвео своје изабранике у хотел »Варадин« на Петроварадинској тврђави, уз један строги захтев:

— Забранио сам у карантину да се спомиње игра и победа над Челиком. Чим је судија означио крај, тај меч је за мене био далека прошлост. Све мисли требало је усредсредити на утакмицу одлуке са Тузлацима.

Нови Сад је тих дана тресла права фудбалска грозница. Сви су се надали новој победи, припремало се славље. Шанса чекана скоро четврт века сада је била на дохват руке. Може ли се догодити чудо, да Војводина у тој утакмици са Слободом изгуби све што је с муком и заслужено стекла у протекла 32 кола? То се није смело догодити. Среда, говорили су сви, мора да буде дан за историју.

FKVOJVODINA★COM

33. КОЛО, 31. МАЈ 1989.

ВОЈВОДИНА – СЛОБОДА 4:2 (3:2)

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000. Судија: Стојановски (Скопље)

Стрелци: 1:0 Воркапић (2), 1:1 Шарић (4), 2:1 Шестић (7), 2:2 Михић (27), 3:2 Вујачић (37), 4:2 Шестић (60).

ВОЈВОДИНА: Марас, Тањга, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић (Јоксимовић), Поповић (Милосављевић), Воркапић, Шестић, Дакић.

СЛОБОДА: Пештелић, Мркић, В. Милошевић, Бешировић, Чогурић, Мемишевић, Михић. Ц. Милошевић, Шарић, З. Милошевић, Смајловић.

Коначно, дошао је и тај дан, дан одлуке о шампиону. У хотелу »Варадин«, где су играчи и стручни штаб били у карантину од утакмице са Челиком, грозничаво се ишчекивао лекарски извештај о повредама Јокановића, Пунишића и Воркапића, који нису наступили против Зеничана, као и капитена Милоша Шестића, који се такође жалио да није сасвим фит. Хоће ли Војводина моћи да изведе најјачи састав или ће Љупко Петровић у најважнијој утакмици сезоне морати радикално да мења стандардну поставу?

Мијић није имао право наступа због жутих картона, а ни коначан извештај о повређенима није био охрабрујући. Лекари су саопштили: Шестић и Воркапић су спремни, али наступ Јокановића и Пунишића не долази у обзир.

Утакмица је имала невероватан почетак. После само седам минута игре, мреже су се затресле три пута, једном домаћинова, и два пута Слободина. Најпре је Воркапић у 2. минуту савладао Пештелића. Стадион је »прокључао«, орила се шампионска песма. Али, по спарном времену, убрзо је дошао »хладан туш«, Слобода је изједначила већ у 4. минуту преко Шарића. Ништа, међутим, тог дана Војводину није могло да заустави у њеном шампионском походу. Милош Шестић је на десној страни, отприлике у висини казненог простора Слободе, кренуо у карактеристичан продор. Оставио је иза себе двојицу гостујућих фудбалера и када се помислило да ће се капитен Новосађана још забављати дриблинзима – уследио је неодбрањив шут – 2:1, минут 7.

После тако неочекиваног почетка, следи период нешто мирније игре, а онда нови шок, Слобода је изједначила у 27. минуту. Корнер са леве стране, високо набачена лопта, скок Михића и Марас је савладан. Два пута је Војводина водила и оба пута је на јевтин начин прокоцкала оно што је имала. Хоће ли Шестић и другови имати снаге да поново, и трећи пут, резултат преокрену у своју корист? Ако је и било таквих сумњи оне су потрајале само десет минута после Слободиног другог гола. Новосађани су се послужили тузланским рецептом: корнер, Вујачић се прикрао из позадине и у »небеском« скоку главом послао лопту у мрежу – 3:2.

ГОЛ ЗА ТИТУЛУ: Милош Шестић

У другом полувремену постигнут је још један погодак, одбрана Слободе је по четврти пут капитулирала. То је дефинитивно решило питање победника. Млади Дакић је на десној страни послужио Шестића пославши лопту у празан простор. Новосадски капитен је у јуришном налету прво предрибловао Чогурића, потом је финтом у празно послао и голмана Пештелића, да би се на крају, уз ерупцију одушевљења на трибинама, ушетао с лоптом у гол. То је био крај. Дефинитиван. Титула је после 23 године поново у Новом Саду!

– Ово је најсрећнији дан у мом животу. Пуно смо уложили у ову титулу. Највећи део првенства смо провели на првом месту, имали смо најстандарднију форму, били смо најјачи када је било најважније.

Ове речи капитена Милоша Шестића, изговорене док се окупан шампањцем гушио у загрљају навијача, потврђују да се титула нашла у правим рукама, да је Војводина у овом првенству била убедљиво боља од свих и да је све утолико лепше што је овај тријумф истински колективни чин.

FKVOJVODINA★COM

34. КОЛО, 4. ЈУН 1989.

ПАРТИЗАН — ВОЈВОДИНА 4:1 (2:1)

Стадион ЈНА. Гледалаца: 15.000. Судија: Шегота (Пула).
Стрелци: 0:1 Миловац (8), 1:1 В. Ђукић (43), 2:1 Милојевић (44), 3:1 Милојевић (80), 4:1 В. Ђукић (85).
ПАРТИЗАН: Омеровић, Средојевић, Спасић, Вермезовић, Петрић, Брновић (Жупић), Ђорђевић, Милојевић, В. Ђукић, Вокри, Вучићевић (Батровић).
ВОЈВОДИНА: Марас (Васић), Мијић, Вујачић, Шапурић, Карталија, Миловац, Михајловић, Поповић, Јоксимовић (Воркапић), Шестић, Дакић.

Будући да је коло пре краја првенства осигурана титула, гостовање у Београду и меч с Партизаном за Војводину је био без значаја. Стручни штаб и играчи су се управо тако и односили према последњој утакмици сезоне. Нити се тренирало, нити је ко размишљао о том мечу са црно-белима.

— Само смо славили. Пустили смо играче да себи дају одушка. Заслужили су — каже директор Косановић.

Партизан је ушао са далеко већим мотивима у ту последњу утакмицу пред својим навијачима. С једне стране, желео је да на крају победи шампиона, а с друге, на трибинама његовог стадиона било је менаџера и ово је био меч само за оне актере који су тог лета намеравали у иностранство.

Док су њени фудбалери имали снаге, Војводина је играла боље. Шампион је повео поготком Миловца у 8. минуту и све до финиша првог полувремена однос снага на терену је био у његову корист. У последњим минутима, пред одлазак на одмор, Партизан је доста срећно напра-

Милош Шестић прима шампионски пехар из руку Томислава Филиповског, председника ФСЈ

FKVOJVODINA★COM

Пехар у правим рукама

вио преокрет погоцима В. Ђукића у 43. минуту и Милојевића минут касније.

– Желео сам да одиграмо пред београдском публиком што достојније шампиону, али тешко је било тражити од играча да у себи нађу додатну снагу за тај последњи корак, за још једно полувреме. Нисам се љутио на њих кад сам на полувремену у свлачионици схватио да не могу прихватити оно што од њих тражим. Једва су чекали крај.

Први пут Љупко Петровић од својих фудбалера није захтевао максимум. Имао је разумевања за њихов умор и презасићеност, па је зато овог пута, упркос негативном резултату, био без посебних замерки.

Како је одмицало друго полувреме, било је јасно да Војводина нема ни снаге ни мотива да заигра ангажованије, да се што јаче одупре Партизану. У самом финишу домаћин постиже још два гола, Милојевић у 80. минуту и В. Ђукић пет минута пре краја, али ни овај убедљив пораз у последњем колу није могао да поквари оно што је Војводина постигла у овом првенству.

КОНАЧНА ТАБЕЛА:						
1. Војводина	34	18	6(5)	10	50:38	41
2. Црвена звезда	34	18	7(2)	9	55:30	38
3. Хајдук	34	15	10(6)	9	50:29	36
4. Рад	34	13	11(9)	10	46:38	35
5. Динамо	34	16	9(2)	9	42:29	34
6. Партизан	34	15	7(3)	12	52:37	33
7. Раднички	34	14	7(3)	13	42:35	31
8. Осијек	34	13	7(5)	14	49:50	31
9. Вардар	34	13	7(3)	14	46:51	29
10. Ријека	34	14	7(0)	13	35:34	28
11. Вележ	34	13	4(2)	17	42:43	28
12. Слобода	34	11	12(6)	11	35:42	28
13. Сарајево	34	11	10(6)	13	35:42	28
14. Будућност	34	12	7(4)	15	32:43	28
15. Спартак	34	11	7(4)	16	30:39	26
16. Жељезничар	34	12	4(1)	18	34:49	25
17. Напредак	34	11	5(1)	18	42:59	23
18. Челик (–6)	34	9	7(5)	18	30:59	17

НАПОМЕНА: У загради је број бодова освојен извођењем једанаестераца.

FKVOJVODINA★COM

Плакете за шампионе

Слева, први ред: Јокановић, Миловац, Милосављевић, Гаћеша, Марас, Карталија. Други ред: Мијуцић, Поповић, Јоксимовић, Вујачић, Воркапић, Пунишић. Трећи ред: Дакић, Васић, Тањга, лекар др Галетић, Шапурић, Михајловић. Четврти ред: Шестић, помоћни тренер Коврлија, шеф стручног штаба Петровић, помоћни тренер Пирмајер, Мијић, масер Миливојевић

FKVOJVODINA★COM

Слева, први ред: Миловац, Гаћеша, Јоксимовић, Јокановић, Тањга, Воркапић, Поповић, Васић, Вујачић, Михајловић. Средњи ред: Марас, Марковић, Милосављевић, Мијуцић, Пунишић, Шапурић, Вуков, масер Миливојевић. Чуче: Дакић, Мухић, Шестић, Пунишић, Мијић, Шкорић, Карталија

ГРУПНИ ПОРТРЕТ С ПЕХАРОМ: Слева на десно (стоје): шеф стручног штаба Петровић, помоћни тренер Ковр.лија, масер Миливојевић, Поповић, Јокановић, Гаћеша, Шапурић, помоћни тренер Пирмајер, Вујачић, Карталија, Марас, Миловац, Милосављевић, Васић. Чуче: Мијуцић, Тањга, Дакић, Пунишић, Шестић, Михајловић, Воркапић, Мијић, Јоксимовић

FKVOJVODINA★COM

Слева, горњи ред: Гаћеша, Милосављевић, Миловац, Јокановић, Вујачић, Јоксимовић, Поповић, Шапурић, помоћни тренер Пирмајер. Средњи ред: помоћни тренер Коврлија, Марас, Дакић, Тањга, Михајловић, Васић, Мијуцић, масер Миливојевић. Седе: Карталија, Пунишић, Шестић, лекар др Галетић, председник Смедеревац, шеф стручног штаба Петровић, директор Косановић, Мијић, Воркапић

Пријем за шампионе у Скупштини града

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 13. СЕПТЕМБАР 1989.

ХОНВЕД — ВОЈВОДИНА 1:0 (0:0)

Стадион »Јожеф Божик«. Гледалаца: 6.000. Судија: Вернер (Пољска).
Стрелац: 1:0 Фодор (55).
ХОНВЕД: Дистл, Салаји, Чех, Ач, Чаби, Чехи, Шикешди, Чухај, Шаш, Фодор, Грегор (Пишонт).
ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Мијић, Миловац, Карталија, Тањга, Михајловић (Дакић), Пунишић, Воркапић, Јокановић, Алексић.

Иако Војводина, захваљујући унутрашњим превирањима, није успела да се појача после освајања титуле, већ је шампионски тим ослабљен одласцима Вујачића у Партизан и Шапурића на Кипар, ипак се веровало да, уз Алексића који је дошао из нишког Радничког, има довољно јак састав да у 1. колу Купа шампиона елиминише Хонвед, првака Мађарске.

У првој утакмици у Будимпешти извојеван је повољан резултат, мада остаје утисак да је Војводина прокоцкала велику шансу да питање укупног победника реши већ тада.

Хонвед је у 15. минуту остао са десет играча. Воркапић је клизећим стартом зауставио Чехија, а овај је, револтиран, узвратио руком. Судија Вернер из Пољске због тога је искључио ратоборног Хонведовог првотимца, па је тако Војводина стекла огромну предност. Међутим, оба ривала су се задовољавала млаким, за голмане безопасним и за гледаоце незанимљивим надметањем. Војводина је била амбициознија, али недовољно да би бројчано слабијег противника ставила на озбиљнија искушења.

И док је голман Новосађана Чедо Марас у првом делу практично био без посла, на другој страни његов колега Дистл, мађарски репрезентативац, само је два пута страховао за своју мрежу. Први пут је то било у 35. минуту када је Јокановић шутирао главом а Хонведов голман ефектно одбранио, а други пут када је Пунишић силовито шутирао са тридесетак метара.

Војводина је била лишена помоћи капитена Милоша Шестића, који је због повреде меч преседео на клупи, али ипак се веровало да је у другом делу могуће изборити повољан резултат. То је, међутим, изостало јер је наш првак деловао некако преплашено, као да је превише респектовао једва просечног домаћина. Упркос томе, Војводина је у другом полувремену била боља, деловала је као организованија целина, а мало је недостајало да искористи једну од неколико повољних прилика (Пунишић, Алексић, Јокановић).

ПОРАЗ КАО НАДА: Михајловић у продору

Хонвед је једини погодак постигао када је то мало ко на стадиону очекивао. Слободан ударац са 25 метара извео је Фодор, главни играч у нападу домаћина. »Живи зид« Војводине је био погрешно постављен, а да несрећа буде још већа, ни Марас није био најспремнији. Тако је постигнут тај једини гол на овој утакмици који је и једном и другом противнику давао наду. Ипак, преовладало је убеђење да је Војводина на свом терену велики фаворит и да је минимална предност Хонведа лако достижна.

Изузев Синише Михајловића, једине светле тачке у тиму Војводине у овој утакмици, сви остали су подбацили. Тако лош дан целе екипе, веровало се, не може да се понови.

— Мислим да смо преценили Хонвед. Да се то није догодило, да смо имали реалну слику вредности нашег противника, сигуран сам да бисмо у Будимпешти постигли резултат који би нам гарантовао пролаз у друго коло — категоричан је Синиша Михајловић.

FKVOJVODINA★COM

РЕВАНШ УТАКМИЦА 1. КОЛА, 27. СЕПТЕМБАР 1989.

ВОЈВОДИНА — ХОНВЕД 2:1 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 12.000. Судија: Спирин (СССР).
Стрелци: 1:0 Михајловић (26), 2:0 Тањга (50), 2:1 Гаћеша (73) — аутогол.
ВОЈВОДИНА: Марас, Гаћеша, Дакић, Миловац, Карталија, Тањга, Михајловић, Пунишић, Јокановић, Шестић, Алексић (Воркапић).
ХОНВЕД: Дистл, Салаји, Чех, Нађ, Чаби, Сијарто (Филе), Шикеши, Чухај, Шаш, Фодор (Пишонт), Грегор.

Војводина је победила, али то је права Пирова победа. Гол у гостима, који је за Хонвед постигао несрећни Гаћеша, пресудио је да мађарски представник, по свим оценама слабији, оде у друго коло. У првој утакмици у Будимпешти Хонвед је из једног јединог ударца дошао до победе, а у Новом Саду је и без тога постигао гол. Утолико је елиминација теже пала свима у редовима Војводине.

Мађарски првак је у реваншу одабрао дефанзивну тактику, што је Војводина искористила да напада свим расположивим снагама. Основна замисао тренера Љупка Петровића је била да се предност Хонведа анулира већ у првих 15—ак минута. То се није остварило захваљујући промашајима Дакића, Пунишића и Јокановића, који нису успели да пронађу пут до мреже гостију ни онда када је она била небрањена. Ипак, Новосађани нису посустајали, Хонведова одбрана из минута у минут се повијала, па је погодак практично »висио у ваздуху«. И, коначно, голман Дистл је у 26. минуту савладан. Дакић, који је носио дрес са бројем три а заправо је играо у шпицу, извео је корнер с десне стране. Лопта је у високом луку долетела пред гол Хонведа. Ту се искоса са десне стране нашао Михајловић, скочио је, направио је истовремено покрет и главом и руком, а лопта је после тога завршила у мрежи. Мађари су рекламирали да је Михајловић играо руком, али совјетски судија Алексеј Спирин је био неумољив — показао је на центар.

Тако је Војводина, ипак, испунила план, у првих 45 минута успела је да анулира Хонведову предност из првог меча.

Када је у петом минуту наставка предност повећана на 2:0, учинило се да је прича завршена, да Војводина иде даље. Михајловић је извео слободан ударац тако што је лопту послао Јокановићу, најбољем појединцу на утакмици. Он је у »мртвом углу« најпре преварио голмана Дистла, а затим заврнуо лопту у гостујући »петерац«. Ту се из позадине пробио корпулентни Мирослав Тањга и силовитим ударцем послао лопту у мрежу — 2:0.

Иако им је резултат одговарао, фудбалери Војводине су наставили са атацима. Хонвед је био потпуно потиснут на своју половину терена и чекао се само тренутак да Дистл и трећи пут буде савладан. Али, десило се оно што нико није очекивао — Марас је капитулирао. Догодило се то после Хонведовог напада у 73. минуту који ништа није обећавао. Прво се Салаји дуго мучио на десној страни и онда послао једну потпуно безопасну лопту пред домаћи гол. Међутим, натрчао је Филе, захватио лопту прилично траљаво, али га је »исправио« Гаћеша, тако што је неспретно интервенисао и погодио властиту мрежу — 2:1. Све је до краја било узалуд, силна теренска иницијатива и још неколико стопостотних шанси за Војводину, али мрежа Дистла као да је била зачарана. Војводини није помогло ни то што је Хонвед последњих десет минута играо са играчем мање, пошто је због другог жутог картона искључен Салаји.

— Бог нас је казнио. Постигао сам гол руком. Мислио сам у првом моменту да признам, али сам идући ка центру ипак одустао — признаје стрелац Синиша Михајловић и износи још један интересантан детаљ:

— Касније, када сам прешао у Црвену звезду, још једанпут сам се срео са Спирином. Судио је прву утакмицу четвртфинала Купа шампиона Црвена звезда — Динамо из Дрездена у Београду. Уочи истрчавања на терен, пришао је ословивши ме — Марадона. При томе направио је покрет руком и подсетио ме да зна да сам онај гол против Хонведа постигао руком, као што је то учинио и славни Марадона.

Ма колико неуспех Војводине у два сусрета са Хонведом био неправедан и несрећан, ипак се може рећи да Војводина није заслужила да про-

FKVOJVODINA★COM

Радост после другог гола Тањге

ће у друго коло. Не само због Михајловићевог гола руком, већ и због читавог низа догађаја унутар клуба који су се свели на класичну борбу за власт. У свему томе ни до данас није разјашњено зашто је Душан Мијић, један од кључних играча у шампионској генерацији, морао да оде на одслужење војног рока само два—три дана уочи реванш утакмице са Хонведом у Новом Саду. Као да је нечији интерес био да Војводина не успе у Купу шампиона.

— Чини ми се да сам тих дана ја био највећи војводинаш у граду — присећа се Љупко Петровић чудних догађаја у клубу после освајања титуле, а уочи наступа у Купу шампиона. — Све смо радили у корист своје штете и зато је било праведно да нас Хонвед елиминише.

FKVOJVODINA★COM

ТРИЈУМФ

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 3. НОВЕМБАР 1976.

ФИОРЕНТИНА — ВОЈВОДИНА 0:0

Стадион Комунале. Гледалаца: 5.000. Судија: Хамори (Мађарска).

ФИОРЕНТИНА: Матолини, Тенди, Розенели, Пелегрини, Дела Мартира, Рехтели, Казарса, Казо, Дезолати, Бањато (Крепалди), Бертарели.

ВОЈВОДИНА: Свилар, Вујков, Мокуш, Вукашиновић, Рутоњски, Јурчић, Вучковић, Мишић, Никезић, Павковић (Радосављевић), Бошњак (Косановић).

Старт у Средњоевропском купу и гостовање у Фиренци тренер Војводине Тоза Веселиновић је дочекао са проблемима. Они се пре свега односе на повреде Леринца и Новоселца, као и неизвесност како ће се дуго одсуствовање с терена одразити на Рутоњског, који се коначно опоравио и био је предвиђен да наступи у мечу са Фиорентином. На крају, одлучено је да Леринц и не путује у Италију, док ће се коначна реч о спремности Новоселца донети на лицу места, у Фиренци.

Међутим, ни ту није био крај недаћама. Експедиција Војводине је преживела праву одисеју, јер је, због одлагања лета на сурчинском аеродрому, пут од Новог Сада преко Београда и Рима до Фиренце превалила за 14 сати. Али, ни то није било све. Нова невоља задесила је Војводину почетком другог полувремена када је искључен Мокуш. Он је реаговао на провокацију домаћег фудбалера Казарсе и судија Хамори из Мађарске га је послао у свлачионицу. Све у свему, много тога је било против Војводине, али је ипак забележен успешан старт у СЕ купу.

Фиорентина је Новосађанима супротставила некомплетан састав у којем није било главне звезде Антоњонија, али Италијани су и упркос томе били уверени да ће лако изаћи на крај с гостом из Југославије. Војводина је, међутим, оставила врло добар утисак и не би било незаслужено да је освојила оба бода, иако је од 55. минута играла с десет играча.

У првом полувремену добру шансу није успео да реализује Мишић. Он се у одсудном тренутку оклизнуо и за делић секунде закаснио да боље захвати лопту која се одбила од голмана Фиорентине Матолинија.

УСПЕШАН СТАРТ У ФИРЕНЦИ: Ратко Свилар

Страховања како ће играти због повреде дуго одсутни Васа Рутоњски показала су се као неоснована. Он је, заједно са борбеним Јурчићем, суверено владао пред голом Свилара и највише захваљујући пару центархалфова, Војводина је успешно одолела свим покушајима домаћих фудбалера да забележе победу.

У другом полувремену Новосађани су два пута били у прилици да учине нешто више, оба пута захваљујући расположеном Никезићу. Први пут је сјајни шутер Војводине из слободног ударца за мало промашио циљ, а у 70. минуту Никезић је омогућио Радосављевићу да опасно шутира, али је лопта завршила преко пречке.

Фиорентина је најближа поготку била 12 минута пре краја. Прво је Свилар истрчавањем и падом у ноге Крепалдију спасао сигуран гол, а одмах после тога Бертарели није био прецизан у ситуацији када се чинило да новосадска одбрана не може избећи капитулацију.

Војводина је, дакле, на првом гостовању изборила повољан резултат, а Тоза Веселиновић, задовољан оним што су приказали његови изабраници, по повратку у Нови Сад је изјавио:

— Да нисмо били бројчано слабији скоро читаво друго полувреме због искључења Мокуша, сигурно бисмо освојили и други бод. Но, и овако је добро. Реми у Фиренци представља значајан подстрек за наставак такмичења.

FKVOJVODINA★COM

2. КОЛО, 24. НОВЕМБАР 1976.

ВОЈВОДИНА — СПАРТА 2:1 (2:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 3.000. Судија: Цаки (Италија).
Стрелци: 1:0 Јурчић (34), 2:0 Мишић (39), 2:1 Вдовјак (66).
ВОЈВОДИНА: Свилар (Пурић), Вујков, Косановић, Бошњак, Новоселац, Јурчић, Никезић (Новаковић), Мишић, Вучековић, Павковић, Вјештица.
СПАРТА: Кислингер, Мелихар, Каудр, Росицки, Котек (Странски), Котал (Урбан), Бусек, Весели, Хоудек, Чермак, Вдовјак.

Умало од готовог вересија. Тако би се у једној реченици могао описати други наступ Војводине, у мечу са прашком Спартом, која је у првом колу на свом терену савладала Вашаш са 2:0.

Мора се, међутим, рећи да је стручни штаб стрепео за исход ове утакмице јер су пре дуела са Спартом црвено-бели у првенству претрпели тежак пораз од ОФК Београда на Карабурми, приказавши врло слабу игру. Због тога је тренер Веселиновић извршио неколико промена у тиму и то се у сусрету са чехословачким представником показало као добар потез.

Драган Бошњак

Војводина је одлично одиграла прво полувреме и да је имала само мало спретније нападаче могла је већ до одласка на одмор да стекне убедљиву предност. Посебно је био малерозан Петар Никезић. Он је три пута био у врло повољним ситуацијама и, што се њему ретко догађа, ни једанпут није био прецизан.

Први пут је био сам пред голом Спарте, али је шутирао право у голмана. Онда је, после додавања Вјештице, Никезић све урадио добро да би у последњем тренутку Каудр спасао сигуран гол. Коначно, у 29. минуту голгетер Војводине је упутио прави пројектил, али је лопа фијукнула поред циља.

Упркос малерима офанзива није престајала, обруч око гола Спарте се све више стезао. И труд је наплаћен у 34. минуту. Павковић је извео корнер с десне стране. Лопта је преварила и голмана и комплетну одбрану Спарте, што је будно пратио Јурчић. Он као да је осетио шта ће се догодити, утрчао је из позадине и несмотреност гостију искористио да Војводину коначно доведе у вођство.

Пет минута касније било је — 2:0. Никезић је продро по десној страни и у право време послао лопту пред гол гостију. Ту се најбоље снашао Мишић и главом погодио мрежу.

У наставку, ваљда мислећи да су цео посао завршили, фудбалери Војводине су деловали лежерно и комотно, па је мало недостајало да то скупо плате. Опомена је стигла већ у 47. минуту када само захваљујући одличној интервенцији Пураћа гости нису смањили. Након тога судија Цаки из Италије поништио је гол Вучековића због офсајд позиције (56. минут), а десет минута доцније било је 2:1. Брзу акцију извели су Весели и Вдовјак, а овај други је на крају заобишао немоћног Пураћа и послао лопту у мрежу.

Ништа није могло да пробуди играче Војводине из летаргије, чак ни стална офанзива Спарте чији су првотимци осетили да имају велику шансу да у већ изгубљеној утакмици освоје макар бод. Што се то до краја није догодило гости су сами криви, јер је два минута пре краја Весели био непрецизан из врло повољне ситуације.

FKVOJVODINA★COM

3. КОЛО, 8. ДЕЦЕМБАР 1976.

ВАШАШ – ВОЈВОДИНА 3:2 (2:1)

Стадион Вашаша. Гледалаца: 8.000. Судија: Корчек (Чехословачка).

Стрелци: 1:0 Гаш (6), 1:1 Никезић (10), 2:1 Комјати (43), 3:1 Ижо (61), 3:2 Никезић (83).

ВАШАШ: Месарош, Терек, Канас, Секе, Гаш, Комјати, Ковач, Милер (Хегедиш), Ижо, Зомбори, Варади.

ВОЈВОДИНА: Свилар (Пурић), Вујков, Косановић (Ненадић), Вукашиновић, Јурчић, Рутоњски, Вучковић, Мишић, Вучековић, Никезић, Стакић.

После два одиграна кола Војводина је била прва на табели, али је у трећем сусрету заустављена у Будимпешти. Вашаш, у то време трећепласирани у мађарском првенству, надиграо је Новосађане у утакмици која је, по клизавом терену, обиловала узбуђењима и коју је бриљантном партијом обележио Петар Никезић.

Можда би овај меч имао сасвим другачији ток да је Војводина искористила шансу у 2. минуту. Вучековић је, после дуплог паса са Стакићем, избио сам пред противничког голмана. Могао је да бира шта ће да уради, али испало је најгоре – шутирао је право у голмана Вашаша Месароша.

Само четири минута касније домаћин је дошао у вођство. Терек је извео слободан ударац, Свилар је успео само да одбије лопту, а Гаш је, искористивши неодлучност новосадске одбране, лопту убацио у мрежу.

Серију узбудљивих сцена на самом почетку утакмице закључио је Никезић поготком који се ретко вића. Досуђен је био слободан ударац за Војводину са тридесетак метара удаљености од гола Вашаша. Позиција као створена за мајстора какав је Никезић. Он је узео неуобичајено велики залет и у пуном трку све извео беспрекорно: лопта је прелетела »живи зид« и ношена ефеом завршила у мрежи Месароша.

Никезићев пројектил представљао је снажан импулс за његове саиграче, који су противника потиснули на његову половину, дајући му до знања да ће морати да уложи доста труда ако жели да искористи предност домаћег терена. Да је Стакић, уместо што се упустио у дриблинг, постигао гол у 23. минуту, утакмица би добила обрт са потпуно неизвесним завршетком. Овако, догодило се оно што се у фудбалу скоро по правилу догађа. Ко не искористи своју шансу, бива кажњен.

Све је у том 43. минуту било против Војводине. Пурић, који је непосредно пре тога заменио на голу Свилара, није се још добро ни загрејао а већ је морао да вади лопту из мреже. Био је то центаршут за који се чинило да неће донети никакву опасност. Међутим, Пурић је успео само да руком закачи лопту, што је искористио Комјати и повисио на 2:1.

Већим делом другог полувремена Војводина је била на мукама, јер је Вашаш апсолутно доминирао, тако да су се узбуђења пред Пурићевом мрежом смењивала из минута у минут. Када је из »мртвог угла« са леве стране Вашаш у 61. минуту повео са 3:1, чинило се да су црвено-бели пред правом катастрофом.

Али, не само да је то изостало, већ је мало недостајало да Војводина до краја освоји бод. Никезић је у 83. минуту поново извео мајсторију у свом стилу, али мора се рећи да га је том приликом додатно мотивисао судија Корчек из Чехословачке. Припремајући се да изведе слободан ударац, Никезић је тражио од делиоца правде да »зид« помери на прописно одстојање. Уместо тога, арбитар му је показао жути картон, што је Никезића до те мере разљутило да његов пројектил чини се не би зауставила ни два голмана. Два минута пре краја Вучковић је пропустио да реализује велику шансу, па се још може рећи да је Вашаш из овог меча изашао као победник уз велику наклоност среће.

Петар Никезић

FKVOJVODINA★COM

4. КОЛО, 16. МАРТ 1977.

ВОЈВОДИНА — ВАШАШ 2:2 (0:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 5.000, Судија: Буцек (Аустрија).

Стрелци: 1:0 Илић (47), 2:0 Вукашиновић (48), 2:1 Ковач (60), 2:2 Варади (73) — из једанаестерца.

ВОЈВОДИНА: Свилар, Алексић, Вујков (Вукашиновић), Мокуш, Новоселац, Јурчић, Леринц, Стакић (Илић), Драгојевић, Никезић, Личинар.

ВАШАШ: Месарош, Терек, Хегедиш, Кантор, Гаш, Комјати, Ковач, Милер, Ижо, Зомбори, Варади.

Тодор Веселиновић

Први део такмичења Војводина је завршила на трећем месту у групи, са бодом мање од првопласираног Вашаша, а велику шансу да избије на водећу позицију пропустила је у првом пролећном колу, у мечу на свом терену са Вашашом.

Новосађани су имали пуно мотива да савладају госта из Будимпеште. Не само због пораза у првом сусрету у главном граду Мађарске, већ је ово била прилика да се подмире и неки стари рачуни. Наиме, уочи ове утакмице у новинама се појавио податак да је 1957. године Вашаш тријумфовао у СЕ купу савладавши у одлучујућој утакмици Војводину са 4:0 (у Новом Саду је било 2:1 за Војводину).

Прво полувреме је завршено без голова, али само захваљујући непрецизним нападачима црвено-белих. Од неколико прилика издвајамо две најзрелије. У 33. минуту Никезић, који је заједно са Леринцом сејао панику у одбрани Вашаша, упутио је прави пројектил према голу гостију. За голмана Месароша ово је била неухватљива »бомба«, али је на његову срећу лопта прохујала поред гола.

Минут пре одласка на одмор Леринц је искористио једну несмотреност одбране Вашаша. Успео је да пресече лопту која је била враћена Месарошу и идеално центрирао. Драгојевић је све урадио добро, али није имао среће: уместо мреже погодио је стативу.

Оно што нису успели да ураде за 45 минута, фудбалери Војводине су у наставку обавили за само два минута. Вашаш је био на ивици нокаута.

Новосађанима је прву радост донео 47. минут. Била је то школска акција Личинара и Никезића, која се завршила тако што је Илић ефектно запливао кроз ваздух и у паду главом лопту послао у Месарошеву мрежу. Мађари се још нису прибрали од овог шока а на семафору је већ писало — 2:0 за Војводину. Вашашов голман Месарош добро је запамтио Петра Никезића још у првом мечу у Будимпешти. Да то није била случајност, већ да пред собом има великог мајстора, Месарош се уверио у 48. минуту. Никезић је на свој начин извео слободан ударац са 20 метара: силовито, као да жели да поцепа мрежу. Вашашов чувар мреже је успео само да одбије лопту, притрчао је Вукашиновић и лако обавио преостали део посла.

У тим тренуцима изгледало је да Мађарима нема спаса, а до краја је испало да се Војводина још борила да сачува бод! Невероватно!

Прву опомену из 60. минута, када је Ковач смањио на 2:1, домаћи фудбалери нису озбиљно схватили. Али, када је Свилар у 73. минуту био принуђен да истог фудбалера обори у казненом простору после чега је Варади био прецизан са »беле тачке«, све је било јасно. Превремена радост је била кобна.

Остало је да се жали због два промашаја Илића у финишу утакмице, чиме је могло да се реши питање победника не само у овом мечу, већ и да се Војводина сасвим приближи освајању победничког пехара.

FKVOJVODINA★COM

5. КОЛО, 6. АПРИЛ 1977.

ВОЈВОДИНА – ФИОРЕНТИНА 4:2 (3:1)

Стадион Војводине. Гледалаца: 4.000. Судија: Максимовић (Југославија).

Стрелци: 0:1 Касарца (6), 1:1 Вучековић (17), 2:1 Вучековић (19), 3:1 Вучековић (45), 4:1 Мокуш (48), 4:2 Браља (67).

ВОЈВОДИНА: Пураћ, Вујков, Мокуш, Јурчић, Новоселац, Рутоњски, Леринц, Никезић (Драгојевић), Вучековић, Павковић, Радосављевић (Личинар).

ФИОРЕНТИНА: Ђинулфи, Марки, Цукери, Тенди, Фонтани, Рестели, Касарца (Браља), Гола, Дезолати (Бањато), Антоњони, Крепалди.

Када је било најважније, у мечу са најквалитетнијим противником, Војводина је заиграла изванредно. Трећепласирани тим у италијанском првенству, предвођен својом звездом Антоњонијем, просто је прегажен у Новом Саду. У сјајном издању домаћин није имао слабо место, а посебно треба истаћи троструког стрелца Слободана Вучековића.

Почетак утакмице, међутим, није најављивао да ће ово бити дан за велико славље црвено-белих. Антоњони је у 6. минуту извео корнер с леве стране. Изгледа да је то била добро увежбана комбинација: Касарца је утрчао на право место, само овлаш челом додирнуо лопту и скренуо је у Пураћеву мрежу.

Водећи гол Италијана као да је дао знак за велику офанзиву Војводине, која је у таласима опседала гол Фиорентине и за тили час не само да је анулирана предност гостију, већ је дошло до потпуног резултатског преокрета.

Слободан Вучековић

Вучековић је своју серију голова отворио у 17. минуту. Пре тога је главни посао обавио Никезић: са 35 метара је уздрмао пречку, а Вучековић је био на правом месту и без проблема изједначио. Уследили су нови јуриши Новосађана и већ после два минута је било 2:1. Никезић је извео корнер са леве стране, Радосављевић је набачену лопту вратио у средину, Леринцов шут је потом голман одбранио, али није могао и Вучековићев.

После тако мучевитог преокрета Италијани су били просто ошамућени, играло се само на један гол, Фиорентинин. Права драма догађала се у гостујућем казненом простору после сјајних прилика Павковића (22. минут) и Вучековића (30. минут), да би се у последњем минуту првог полувремена италијанска мрежа и по трећи пут затресла. Павковић се на центру изборио за лопту и центрирао према Леринцу. Овај је главом одиграо за Вучековића, а расположени центарфор је и по трећи пут био прецизан – 3:1.

Када је у 48. минуту Мокуш у фантастичном продору заобишао петорицу италијанских играча и постигао четврти гол за Војводину, Фиорентина је деловала потпуно обезглављено. Међутим, црвено-бели нису имали снаге да наставе са жестоким јуришима, стали су, и то је било довољно да се искусни гостујући фудбалери прибере и убрзо покажу своју праву вредност. Антоњони је у 58. минуту, у намери да лоб ударцем пошаље лопту у мрежу, погодио пречку, али до краја су гости ипак успели да ублаже пораз. Вујков је погрешио у 67. минуту и Браља је то искористио да савлада немоћног Пураћа.

Тако је Војводина, у мечу који је судио Новосађанин Душан Максимовић (уз договор клубова, заменио је аустријског колегу), забележила најефектнију победу. Захваљујући томе, направљен је велики корак ка освајању првог места. Да би се то остварило, у последњој утакмици против Спарте у Прагу Војводини је био довољан само бод за први тријумф у Средњоевропском купу.

FKVOJVODINA★COM

6. КОЛО, 3. АВГУСТ 1977.

СПАРТА – ВОЈВОДИНА 0:0

Стадион Спарте. Гледалаца: 7.000. Судија: Падар (Мађарска).

СПАРТА: Цепо, Котал, Хованец, Котекс, Саудер, Бушек, Принц, Странски, Веивар (Хребејк), Чермак, Рашка.

ВОЈВОДИНА: Јањуш, Јаблан (Пашић), Вујков, Трифуновић, Јаковљевић, Бошњак, Мишић, Никезић, Радосављевић, Павковић, Леринц (Драгојевић).

Слободан Павковић

Будући да је у последњем колу Фиорентина на свом терену победила Вашаш са 2:1, Војводини је, да би на табели престигла водећег мађарског представника, у последњем сусрету са Спартом у Прагу био довољан и бод.

Због обавеза у првенству, Новосађани су тражили да се одложи предвиђени термин за гостовање у Прагу, па је после неколико безуспешних покушаја да се клубови договоре на крају одлучено да Војводина и Спарта меч у Прагу одиграју четири месеца касније, 3. августа.

Ласло Леринц

Током летње паузе у Војводини је дошло до промена и у играчком и у стручном кадру. Уместо Тозе Веселиновића, тим је преузео Бранко Станковић, којем је први сарадник био Ивица Брзић.

Пет дана пре меча у Прагу, црвено-бели су освојили прво место у Рапан купу, иако су на последњем гостовању у шведском граду Халмштату играли слабо и претрпели убедљив пораз (1:3). У тој утакмици озбиљније је повређен Рутоњски, па на њега и такође повређеног Јурчића тренер Станковић није могао да рачуна за сусрет са Спартом.

С обзиром на све околности, стручни штаб се определио за дефанзивну игру у Прагу. Конкретно, то значи да је тренер Станковић од својих изабраника пре свега тражио да воде рачуна о свом голу, а да фаза напада почива искључиво на контранападима. Дакле, основно је било да се игра на резултат, дисциплиновано и одговорно.

Можда је судбина утакмице могла да буде одлучена већ у 5. минуту. Брзоноги Леринц се соло продором изборио за врло повољну ситуа-

FKVOJVODINA★COM

Слева, стоје: помоћни тренер Брзић, Пураћ, масер Јагетић, Мокуш, Јаковљевић, Павковић, Личинар, Вујков, шеф стручног штаба Станковић. Чуче: Леринц, Драгојевић, Илић, Бошњак, Свилар, Никезић, Радосављевић, Трифуновић

цију, али је у одсудном моменту направио велику грешку, слабо је шутирао, па је тако пропала шанса да се домаћин изненади још на самом почетку.

Голман Новосађана Јањуш је имао пуне руке посла, а најтеже искушење је било у 38. минуту. Десни бек Спарте Котал је врло добро центрирао пред гол Војводине. Рашка је још боље реаговао, али је лопта, срећом по госте, погодила пречку.

У другом полувремену црвено-бели су одустали од контранапада, бранили су се класичним »бункером«, са свих једанаест играча. Спарта је то искористила за велику офанзиву, па су се узбуђења у казненом простору Војводине смењивала из минута у минут. Међутим, сва настојања домаћина су била узалудна. Војводина се бранила срчано, организовано и изнад свега дисциплиновано. На крају је и изборен жељени резултат за који су посебно заслужни: голман Јањуш,

FKVOJVODINA★COM

који је одбранио неколико тешких ударaца, затим дебитант Јаблан, па Никезић, Леринц, Бошњак...

Знајући да ће можда бити приговора што се Војводина само бранила, тренер Бранко Станковић је по повратку из Прага објаснио свој приступ утакмици са Спартом:

— Нас је интересовао резултат а не спољни ефекти. Фудбал је колективна игра у којој сваки појединац максимално треба да испуни задатак за који је задужен. То је најважније. Ми смо у Прагу остварили циљ зато што смо били врло ангажовани и озбиљни.

Тако је Војводина тријумфално завршила учешће у СЕ купу, постигавши највећи успех у историји на међународној сцени.

КОНАЧНА ТАБЕЛА:						
1. Војводина	6	2	3	1	10: 8	7
2. Вашаш	6	3	1	2	9: 8	7
3. Спарта	6	2	1	3	7: 8	5
4. Фиорентина	6	2	1	3	8:10	5

FKVOJVODINA★COM

СУПЕРШАМПИОНИ

FKVOJVODINA★COM

1. КОЛО, 2. АВГУСТ 1970.

ВОЈВОДИНА – ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 0:0

Стадион Војводине. Гледалаца: 15.000. Судија: Селимовић (Сарајево).

ВОЈВОДИНА: Поповић, Савић, Земко, Карамехмедовић, Брзић, Коврлија, Ивезић, Никезић, Тривић (Пејовић), Пирмајер, Леринц.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Дујковић, Кери, Карапанџић (Кривокућа), Ђорић, Дојчиновски, Кленковски, Филиповић (Панајотовић), Антонијевић (Радовић), Караси, Аћимовић, Новковић.

Војводина и Црвена звезда су, као и остали учесници, такмичење у Лиги шампиона, пре свега, желели да искористе да се што боље припреме за предстојећи шампионат. Ипак, ривалитет између дотадашњих првака државе је био велики, па је та околност утицала да сви тимови у међусобне окршаје уђу са посебним амбицијама, наравно победничким.

Гостовање Црвене звезде у Новом Саду изазвало је велико интересовање. С једне стране, љубитељи фудбала су дошли на стадион да виде с каквим тимом располаже Војводина, а с друге, Београђани су били званични прваци државе и то је свакако био посебан магнет за гледаоце.

Меч је завршен без голова, али општи утисак је био више него повољан. Приказан је одличан фудбал, проткан лепим акцијама и изванредним потезима појединаца.

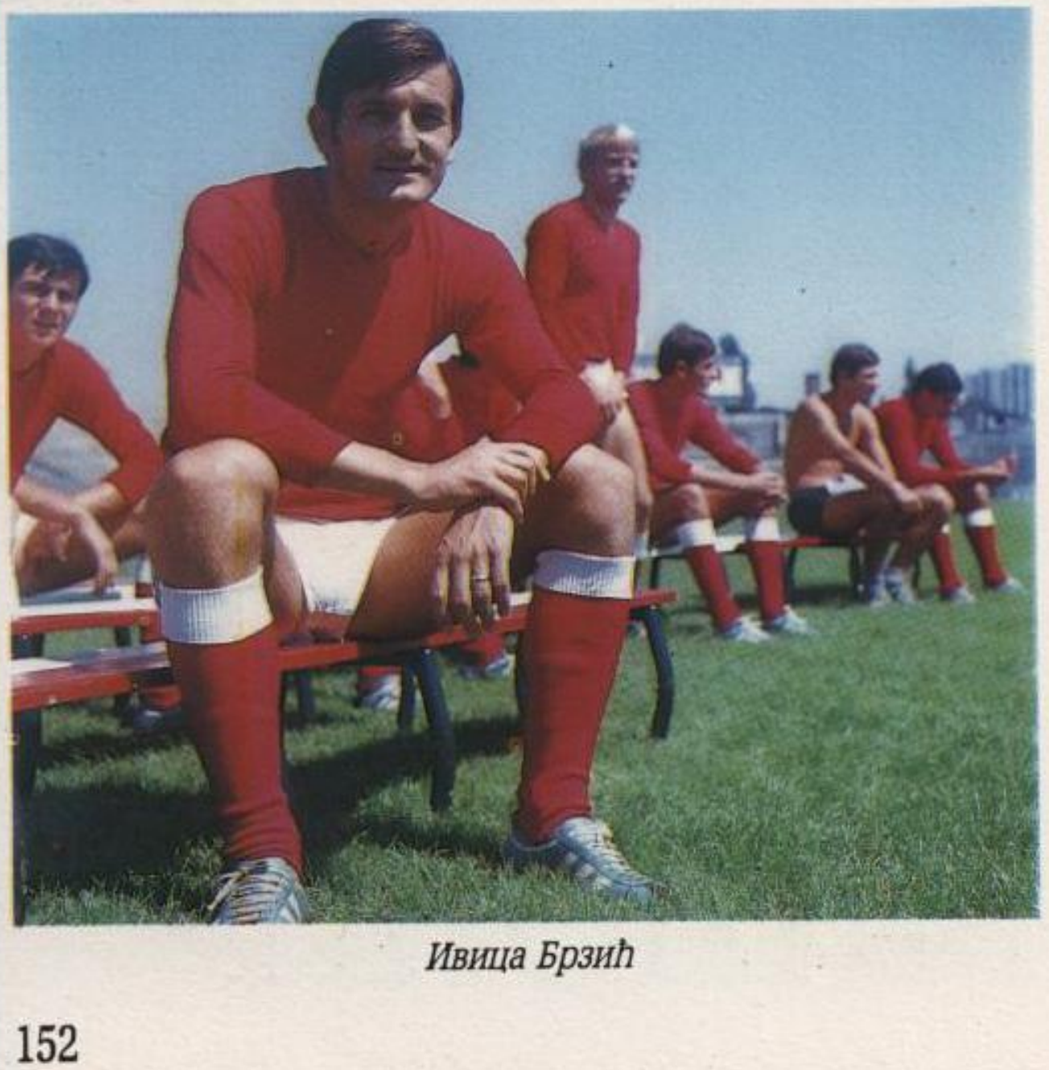

Ивица Брзић

Новосађани су први имали шансу. Леринц је у 17. минуту био у карактеристичном продору према Звездином голу. На том путу заобишао је две препреке и нашао се очи у очи са голманом Дујковићем. Изгледало је, погодак је неминован. Али, Леринц је уместо мреже погодио стативу.

Гости су истом мером узвратили два минута касније. Аћимовић је, после акције у којој је учествовало више Звездиних фудбалера, избио сам пред Поповића, али је изгубио тај двобој. Голман Војводине је лопту избио у корнер.

У финишу првог полувремена Војводина је извршила снажан притисак и у једном минуту Дујковић је два пута крајњим напором спасао своју мрежу. Прво је Савић тукао силовито а голман Црвене звезде лопту скренуо у корнер, да би после ударца из угла Брзић пред голом Београђана био највиши у скоку и главом послао лопту под пречку, али је голман Београђана поново био на месту.

И у другом полувремену је игра била равноправна, обострано отворена, са пуно узбуђења час у једном час у другом казненом простору. За госте најповољнију прилику је имао Аћимовић у 68. минуту. Он је шутирао са десетак метара, али је Поповић успео да одбије лопту. Аћимовић је притрчао и још једанпут гађао мрежу Новосађана и опет је Поповић био успешан у одбрани свог гола.

Домаћин је најзрелију шансу, која је могла да одлучи победника, пропустио да реализује у 76. минуту. Леринц је надмудрио два чувара и идеално упослио Земка. Уследио је снажан ударац, Дујковић је био немоћан, али је лопта, на његову срећу, погодила пречку.

Навијачи Војводине нису били незадовољни оним што су приказали њихови љубимци у сусрету са шампионом државе, иако су остали ускраћени за голове. У домаћиновом тиму било је више добрих појединаца, међу којима су се посебно допали Поповић, Брзић, Земко и Карамехмедовић у одбрани, а у навали брзоноги Леринц. Новајлија Милан Коврлија оставио је солидан утисак, борбеном и одговорном игром потврдио се као поуздан играч у дефанзивним задацима.

FKVOJVODINA★COM

2. КОЛО, 5. АВГУСТ 1970.

ПАРТИЗАН — ВОЈВОДИНА 1:2 (0:2)

Стадион ЈНА. Гледалаца: 10.000. Судија: Гугуловић (Ниш).

Стрелци: 0:1 Никезић (7), 0:2 Тривић (42), 1:2 Катић (51).

ПАРТИЗАН: Ћурковић, Радаковић, Дамјановић (Надовеза), Петровић, Пауновић, Михајловић (Пејовић), Ђорђић (Живаљевић), Ђорђевић, Катић, Вукотић, Бјековић.

ВОЈВОДИНА: Поповић, Земко, Стамевски, Савић, Брзић, Коврлија, Ивезић, Никезић, Тривић, Пирмајер, Леринц (Јовановић).

У другом колу догодила су се два велика изненађења: Хајдук је декласирао првака државе Црвену звезду победивши је на свом терену са 6:1, а Војводина је као гост победила Партизан. Новосађани су пред београдском публиком приказали изванредну партију и да су у својим редовима имали умешније реализаторе могли су постићи бар пола туцета голова.

Тријумф гостију најавио је расположени Петар Никезић. Он је већ у 7. минуту савладао Ћурковића пројектилом који се ретко виђа. Био је то слободан ударац са око 25 метара. Никезић је, по обичају, тукао силовито, голман Партизана као да није очекивао снажно упућену лопту по земљи и она се закопрцала у његовој мрежи.

Партизан је у првом делу игре имао само једну изгледнију прилику, коју није искористио Ђорђевић (10. минут), а Војводина је стално нападала тако да је домаћин могао да буде задовољан што је до одласка на одмор резултат био само 2:0 у корист Новосађана. Црно-бели су били поново на коленима у 42. минуту, када је у контранападу Тривић предрибловао два играча Партизана и са десетак метара погодио мрежу.

Три минута пре тог другог поготка Војводине Никезић је поново доказао да је сјајан извођач слободних удараца. Он је, готово са истог места као код првог гола, шутирао снажно, али је Ћурковић овог пута успео да спречи сигуран погодак. Ако је голман Партизана најзаслужнији што се његова мрежа тада није затресла, онда се за оно што се догодило минут пре истека првих 45 минута може рећи да га је само срећа спасла. Тривић је шутирао са ивице Партизановог казненог простора и топовски уздрмао пречку.

Петар Никезић

Београђани су успели да смање вођство гостију на самом почетку другог полувремена, у 51. минуту. Надовеза је центрирао са леве стране, Поповић није најспретније интервенисао јер је превише истрчао ван свог гола, што је искористио присебни Катић и послао лопту у мрежу. Било је још доста времена да се резултат промени, али то је био коначан исход — 2:1 за Војводину.

— Те утакмице ћу се увек сећати — каже Слободан Јовановић. — Ја сам три дана раније дошао у Војводину из Будућности из Пећи. Био сам резерва у Београду, али сам у игру ушао већ после пет минута уместо повређеног Леринца. Први пут у каријери сам играо под рефлекторима, са играчима које сам до пре неколико дана могао да гледам само на телевизији.

Тријумфом над Партизаном у Београду нагло су скочили апетити свима у редовима Војводине. Директор Вујадин Бошков је дао најсмелију изјаву:

— Меч са Хајдуком може да пресуди. Ако забележимо победу, тврдим да ћемо бити прваци Лиге шампиона.

Можда је баш та изјава првог човека клуба имала кључну улогу на даље резултате Војводине у сусретима са првацима Југославије.

FKVOJVODINA★COM

3. КОЛО, 9. АВГУСТ 1970.

ВОЈВОДИНА — ХАЈДУК 1:0 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 10.000. Судија: Попов (Титов Велес).
Стрелац: 1:0 Никезић (76).
ВОЈВОДИНА: Поповић, Јовановић, Земко, Карамехмедовић, Брзић, Коврлија (Пејовић), Ивезић, Никезић, Тривић, Савић, Пирмајер (Личинар).
ХАЈДУК: Сирковић, Џони, Лемешић, Буљан, Холцер, Перузовић, Бошковић, Хлевњак, Јованић, Јерковић, Павлица.

Може ли Војводина да заустави Сплићане, који су изванредну форму најавили у прошлом колу наневши катастрофалан пораз Црвеној звезди? Искусни Добривој Тривић био је највећи оптимиста у редовима Новосађана:

— Сигурно побеђујемо. Овај састав Војводине неће пропустити шансу да тријумфује међу шампионима.

Тривићу се са својим пословичним оптимизмом придружио и директор Вујадин Бошков:

— Нема разлога да страхујемо од Хајдука. Потврдили смо да смо у одличној форми, а уз то, колико се сећам, Сплићани нас нису победили у Новом Саду већ десетак година. Дакле, и традиција је на нашој страни.

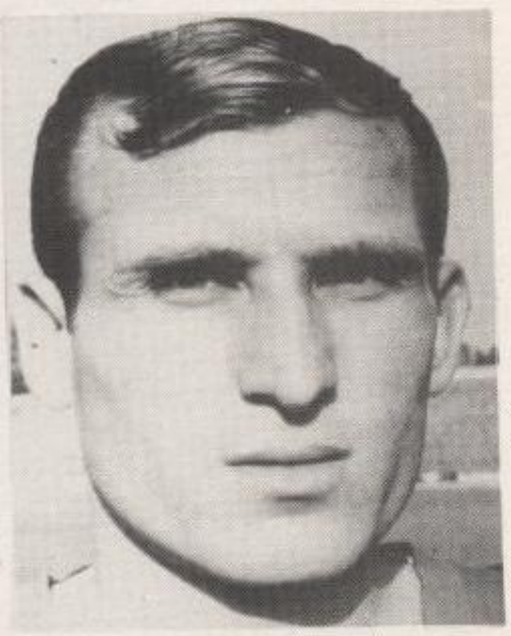

Добривој Тривић

Војводина није била у ситуацији да изведе најјачи састав. Изостао је повређени Леринц, којег је заменио новајлија Јовановић, 21-годишњак, врло запажен у првом наступу у прошлом колу у Београду.

Утакмица са Хајдуком је била узбудљива, на моменте и груба, у чему су предњачили гости из Сплита. Војводина је за партију коју је пружила заслужила највише оцене. Сплићани су били равноправан противник само у првом полувремену, док су се у наставку ограничили на одбрану свог гола, са ретким излетима на половину терена која је припадала домаћинима.

Што је минимално поражен у Новом Саду, Хајдук највише треба да захвали свом голману Сирковићу, који је одбранио неколико тешких удараца Никезића, Тривића, Савића и Ивезића. С друге стране, гости су имали само две прилике, обе лево крило Павлица. У првом случају мрежу Новосађана је сачувао пожртвовани старт Карамехмедовића, а у другом полувремену је нападач Хајдука тукао са само 3—4 метра у голмана Поповића.

Гол одлуке је постигнут у 76. минуту. Сјајни Тривић је био конструктор муњевите акције: он је попут тенка прошао кроз Хајдукову одбрану, а када је иза себе оставио и Џонија, идеално је центрирао пред гостујући гол. Иако окружен тројицом противничких фудбалера, Никезић је реаговао у стилу великог мајстора: захватио је лопту волејом, снажно и прецизно, Сирковић је био немоћан.

Ова утакмица биће упамћена по изванредној партији Добривоја Тривића, који је надиграо свог чувара Холцера и поред тога што су Хајдуковом репрезентативцу у покушајима да заустави нападача Војводине често помагали Перузовић и Лемешић. Сплићани нису могли спортски да поднесу пораз, па је у самом финишу утакмице било и инцидената. У томе су предњачили Јерковић и Перузовић, који су због ударања Савића оправдано изазвали револте гледалаца.

Све у свему, Војводина је после још једне победе била на прагу тријумфа у Лиги шампиона. Пре почетка највеће шансе су даване Црвеној звезди, Партизану и Динаму, али на помолу је било велико изненађење. Да се оно заиста и догоди, Војводини су помоћ на наредном важном гостовању у Загребу најавили и навијачи.

FKVOJVODINA★COM

4. КОЛО, 12. АВГУСТ 1970.

ДИНАМО – ВОЈВОДИНА 0:1 (0:0)

Стадион у Максимиру. Гледалаца: 25.000. Судија: Чанак (Београд).
Стрелац: 0:1 Леринц (67).
ДИНАМО: Даутбеговић, Месић, Цукон, Пирић, Рамљак, Блашковић, Черчек, Лалић, Новак, Гуцмиртл, Рора.
ВОЈВОДИНА: Поповић, Јовановић, Земко, Карамехмедовић, Брзић, Коврлија (Пејовић, Пирмајер), Ивезић, Никезић, Тривић, Савић, Леринц.

После победе над Хајдуком, а уочи гостовања у Загребу, у Војводини је владала напета атмосфера. И док су новинари наметали дилему хоће ли Вујадин Бошков надмудрити Златка Чајковског, у редовима Војводине је најважнија брига била у вези са опоравком Ласла Леринца. Коначно, лекари су саопштили охрабрујућу вест: брзоноги нападач је спреман. Значи, тренер Драгољуб Милошевић у мечу са Динамом моћи ће да изведе најјачи састав.

За то време навијачи су припремали караван аутобуса јер је било јасно да њихова помоћ у овој за Војводину можда и пресудној утакмици може да буде од великог значаја.

Меч у Загребу имао је очекивани ток: Динамо је нападао а Војводина се бранила. Изузев Никезића и Леринца, који су једини били у шпицу напада, сви остали су чинили прави бедем пред голом Поповића. По оценама очевидаца, била је то једна од најбољих игара коју је Војводина икада пружила у Максимиру.

У одбрани Новосађана, која је изнела највећи терет, највише комплимената су заслужили центархалф Брзић и голман Поповић. Оно што се догодило у 30. минуту, забележили су извештачи, представља истински подвиг Поповића. Загрепчанин Лалић је из пуног трка шутирао са 20-ак метара. Лопта је на путу према голу ударила Брзића у ногу, променила смер и кренула у горњи угао, у саме рашље. Сви су већ видели лопту у мрежи, али Поповић је у последњем тренутку направио трзај и крајњим напором избацио лопту у корнер.

Колико је опоравак Ласла Леринца био значајан за Војводину потврђује и податак да је он био стрелац победоносног гола у 67. минуту. Чини се да је у том тренутку кључну грешку направила домаћа одбрана, која је, у намери да Леринца заустави офсајдом, створила брисани простор до свог гола. Леринц је у тренутку мало застао, а када се уверио да акција није прекинута, да није у недозвољеној позицији, стуштио се према голу Динама и лако матирао Даутбеговића. Узалудни су били сви протести домаћих фудбалера, судија Чанак из Београда је показао на центар.

Ласло Леринц

До краја резултат се није променио, пре свега зато што су борбени Новосађани успели да одбране свој гол и тако освоје кључне бодове у борби за освајање првог места у Лиги шампиона.

— Сви заслужују честитке. Не памтим када се наш тим толико и тако сложно борио као у Загребу — рекао је по повратку у Нови Сад тренер Драгољуб Милошевић.

У граду је владала еуфорична атмосфера. Клуб је био затрпан честиткама са свих страна, међу којима је стигао и телеграм од једног навијача из Милана. Сви су истицали да су у овом подвигу Војводине огроман допринос дали навијачи, који су путовали у Загреб и који су, када су се вратили у Нови Сад, са усхићењем препричавали оно што су њихови љубимци приказали у сусрету са Динамом.

FKVOJVODINA★COM

ДИНАМО — ВОЈВОДИНА 0:1

FKVOJVODINA★COM

5. КОЛО, 16. АВГУСТ 1970.

ВОЈВОДИНА — САРАЈЕВО 2:1 (1:0)

Стадион Војводине. 12.000, Судија: Радуновић (Титиград).

Стрелци: 1:0 Леринц (5), 1:1 Антић (48), 2:1 Никезић (89).

ВОЈВОДИНА: Поповић, Јовановић, Земко, Карамехмедовић, Брзић, Коврлија (Д. Станић), Ивезић, Никезић, Леринц, Савић, Пирмајер.

САРАЈЕВО: Муфтић, Тешан, Музуровић, Јасенковић, Бајић, Вујовић, Харамбашић (Прљача), Ђокић, Мусемић, Мушовић, Антић.

РАДОСТ ГОЛГЕТЕРА: Петар Никезић

У последњој утакмици са Сарајевом требало је да падне одлука ко ће бити шампион шампиона. Војводини је за тријумф био довољан бод, али и гости су имали снажан мотив јер је победа у Новом Саду њима доносила прво место. Дакле, баш прави дерби, окршај директних конкурената.

Војводина је скупо платила победу у Загребу. Најбољи играч Добривој Тривић је на тој утакмици повредио чланак и то тако да је одмах било јасно да неће моћи да се опорави за сурет са Сарајлијама. Али, без обзира на тај велики хендикеп, у табору Новосађана су сви били одлучни: против Сарајева нема калкулисања, иде се на победу!

Већ уводни минути дербија су донели велику радост домаћим навијачима. Војводина је повела голом Леринца у 5. минуту. Никезић је непрописно заустављен на 25 метара од гола Сарајева. Све се знало, и ко ће и како ће шутирати. Никезић је извео слободан ударац тако што је послао праву »бомбу«. Лопта је фијукнула према левом горњем углу и голман гостију Муфтић је крајњим напором успео да је одбије. Међутим, све је то будно пратио Леринц, на време утрчао и са десетак метара погодио мрежу.

Следи потом период силовитих јуриша фудбалера Војводине, који су потрајали до краја првог полувремена, али више није било голова. Тешко је набројати све шансе које су имали Никезић и другови, па зато издвајамо две најзрелије: у 12. минуту у одлучном моменту саплео се Леринц после ефектне комбинације у којој су још учествовали Савић и Ивезић, а неколико минута касније Ивезић је из врло повољне ситуације за мало тукао крај циља.

Гости су у првом полувремену само једанпут запретили. Догодило се то у 30. минуту када је на центаршут Тешана центарфор Мусемић главом шутирао са само 3—4 метра, а Поповић сјајном интервенцијом сачувао мрежу.

Међутим, оно што су гости прокоцкали тада, надокнадили су у 48. минуту. Било је то изненађење за све на стадиону. Антић се искоса са леве стране нашао отприлике на ивици шеснаестерца. Нико није очекивао да ће шутирати, а левокрилни нападач гостију је управо то учинио и постигао ретко леп погодак погодивши саме рашље.

FKVOJVODINA★COM

Никезић на раменима навијача после тријумфа у Лиги шампиона

То неочекивано изједначење прилично је збунило домаће фудбалере, који су наредних десетак минута играли конфузно, да би онда уследио притисак Војводине који није престајао до последњег судијског звиждука. Пре победоносног гола Петра Никезића, у овој утакмици најбољег појединца у редовима Војводине, лепу прилику је пропустио Д. Станић када није погодио Муфтићеву мрежу са 4—5 метара. Минут пре краја тачку је ставио Никезић. Добио је лопту од Леринца, ослободио се чувара, и онда са нешто више од 10 метара погодио леви доњи угао гола Сарајева — 2:1.

Никезићев гол је изазвао праву експлозију радости на трибинама. Када је убрзо затим судија Радуновић из Титограда означио крај, на терену се нашло више од хиљаду навијача који су у загрљају са својим љубимцима прославили тријумф у Лиги шампиона.

Директор Вујадин Бошков није крио одушевљење због освајања првог места у најјачој конкуренцији:

— Нови Сад је у двадесетак дана трајања Лиге шампиона тресла права фудбалска грозница. Посебно ми се допала атмосфера на стадиону после победе над Сарајевом. Последњи пут такво весеље је било пре четири године, на утакмицама Купа шампиона са Атлетиком и Селтиком.

По свим оценама најбољи играч Војводине у Лиги шампиона био је Добривој Тривић.

— Одиграли смо одлично свих пет утакмица. Заслужили смо прво место јер смо само са Црвеном звездом играли нерешено у првом колу, а затим нанизали четири победе. По мени, кључна утакмица је била са Партизаном у Београду — рекао је Тривић, који је баш на тој утакмици у Београду бриљирао и то тако да су, како су забележили извештачи, фудбалери Партизана просто бежали да се са њим не нађу у дуелу.

Војводина је у Лиги шампиона, поред пехара Удружења клубова Прве лиге, којег је капитену Ивици Брзићу уручио Томаш Томашевић, зарадила и 22 милиона динара. Управа је одредила да награда сваком играчу буде 14.000 динара (5.000 за прво место и 9.000 за 9 освојених бодова).

Тријумф је прослављен на Петроварадинској тврђави, на пријему који је за фудбалере и руководство приредио председник Ивица Врачарић.

КОНАЧНА ТАБЕЛА:

1. Војводина	5	4	1	0	6:2	9
2. Ц. звезда	5	2	2	1	5:6	6
3. Сарајево	5	2	1	2	6:5	5
4. Хајдук	5	2	0	3	7:6	4
5. Динамо	5	2	0	3	6:6	4
6. Партизан	5	1	0	4	2:7	2

FKVOJVODINA★COM

Слева, стоје: Тренер Милошевић, Брзић, Поповић, Станић, Пирмајер, Савић, Никезић, Земко, Тривић, Ковачевић, директор Бошков. Чуче: Леринц, Личинар, Пејовић, Коврлија, Карамехмедовић, Јовановић, Ивезић, Стамевски, масер Јагетић

Слева, стоје: Брзић, Поповић, Алексић, Рутоњски, Земко, Пејовић. Чуче: Ивезић, Радосав, Никезић, Коврлија, Личинар

FKVOJVODINA★COM

ГЕНЕРАЦИЈЕ

FKVOJVODINA★COM

Прошлог пролећа Војводина је изазвала пуну пажњу љубитеља фудбала. У њој се наслућивао тим који би могао да се издвоји из доње групе тимова са табеле Прве лиге и придружи се »четворици« са врха. Да им добро помрси рачуне. То је тим будућности — говорило се, скуп младих фудбалера од којих се много очекивало.

Војводина је почела одлично овогодишње првенство, али је турнеја по Данској и Шведској скоро све покварила. Играчи су се вратили заморени и психолошки неприпремљени за веће подвиге. Наишли су порази. У јесењој сезони Војводина је морала да се бори за опстанак у Првој лиги. Било је људи који су већ почели да сумњају у вредност овог младог тима. То је била вредност метеора — причало се — тек што је севнула, утрнула је!

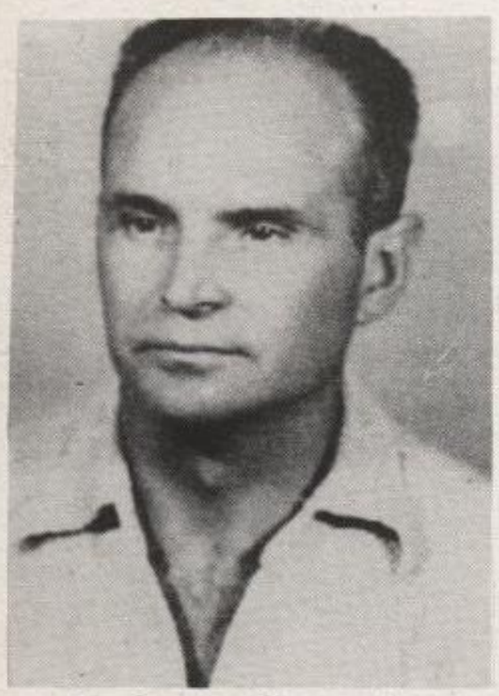

Бранислав Секулић

Вујадин Бошков

Познаваоци фудбала мислили су другачије. Они су веровали у способност младих Војвођана. И били су стрпљиви. Они успехе Новосађана нису примали као изненађења, Војводина — то је тим који може да победи сваку нашу екипу кад заиграа у најбољој форми.

Из исте школе

Видели смо Новосађане у пуном сјају прошле недеље у утакмици против Партизана. Оно што се највише свидело, што је одушевљавало гледаоце био је савремен начин играња: лопта је летела с ноге на ногу без задржавања, што је омогућило брзе и смишљене продоре. Новосађани су примали лопту у покрету. Били су дакле припремљени да је прихвате, а давали су је одмах, или би, стално у покрету, варали противника.

Они сви играју на исти начин: потичу из исте школе, један укус прожима цео колектив — стил им је исти и то је једна хармонична целина да просто делује као један човек!

Њихова игра у пољу је брза, одржава снажан темпо, развија се ритмички — терен се осваја хитро, замисли су корисне и, мада, нису китњасте као у игри Црвене звезде, зраче специфичном лепотом: брзе су, тачне, продорне и силовите. То је корисна, а ипак допадљива игра.

Недостатак је што им понестане даха у завршним акцијама. Они се сувише крећу, троше снагу у пољу, јер су стално у покрету и још не умеју да трче економично и да проналазе најкраће путеве. Зато су уморни кад стигну пред гол, недостаје им свежине и снаге да добро припремљену ситуацију искористе успешним завршним ударцима. Отуда оклевање, мекоћа покрета, зато задоцњавају за делић секунда, додају један другоме лопту и кад то није потребно или, кад се одлуче на шут — ударац је лако одбрањив или нетачан.

Недовршено дело

Војводина и БСК су два млада тима, два добра тима, две екипе које спроводе савремени начин играња. Још су, истина, неизграђене сасвим — то су два несазрела тима — али су већ сада у стању да одушеве и победе својом младошћу, солидном техником и већ искристалисаним начином играња, који није без недостатака, али је разрађен и уведен.

Они су као браћа — близанци. То су тимови будућности, још нису пунолетни, нису сазрели, нису се прекалили у оштрој првенственој борби да би могли без предаха да се успну до врха.

Војводина је извела свој највећи подвиг прошле недеље: елиминисала је Партизана и то онда када је достигао најбољу форму у овој сезони. Доспела је до полуфинала и то је подвиг вредан највећег признања. Али она може бити тучена на свом терену од Хајдука истом лакоћом као што је губила бодове у првенству. Није реч о техничком знању и кондицији. Млади добри тимови најчешће губе утакмице због своје незрелости: приме гол, збуне се, полет спласне, просто забораве све што су знали!

Кад Бане Секулић каже за Војводину да је то »његово недовршено дело«, он тачно зна шта тиме жели да каже: тек кроз годину, две, можда и три то ће бити тим спреман за велике подвиге, кандидат за првака државе или за освајаче Купа,

FKVOJVODINA★COM

уколико се, наравно, тим не распадне одласком играча.

За сада Војводина је само тим будућности, екипа која данас може да одушеви и туче најбоље, а сутра да изгуби чак и од знатно слабијег од себе. Њене резултате зато не треба примати као изненађење: они су права њена слика, они су оно што је Војводина уствари — једно недовршено дело.

Смена генерација

Сваки тренер који дуже време проведе у једном друштву дужан је да изведе билансе свога рада. Бане Секулић може са поносом да прати даљи развој Војводине. Данашњи тим — то су његови играчи, он их је подигао од малена, сви они потичу из његове школе.

Секулић је дошао у Нови Сад у лето 1947. године. Одмах је све своје способности посветио подмлатку. Две године доцније већ је извршена смена генерација: тим је подмлађен и у њему више није играо ниједан играч из екипе коју је нови тренер затекао при доласку у Нови Сад.

Ето, осврнимо се на тим који је тукао Партизана:

Васић (24 године), бивши навални играч, не потиче из подмлатка али је упорним радом изграђен у доброг вратара. Селена (20 година), одгајен из подмлатка. За њега Секулић каже да ће се развити у изванредног центархалфа. Ристић I (21 година), из подмлатка, Бошков (20 година), одрастао у Војводини, Милованов (26 година), дошао крајем 1947, био је сиров и неизграђен, Живковић (21 година) из подмлатка, Шереш (32 године), довео га Секулић прошле године и марљивим радом изградио од њега доброг играча. Прошао је кроз Партизан, али није запажен. Крстић II (18 година) из подмлатка, као и Веселиновић (20 година) и Крстић I (21 година).

То су једанаесторица од прошле недеље, а има их још: Влаовић, леви бек, Слепчев, голман, Кантарџић, центархалф, Ковачевић, вођа навале, и други, тако да Војводина данас има прави арсенал младих фудбалера. Све то потиче из подмлатка који је 1948. године био финалиста државног првенства и тек у продужетку је тучен од Радничког са 1:0, мада га је у првенству Србије савладао са 3:1. На финалној утакмици у Љубљани играли су од данашњих првотимаца Селена, Бошков, Живковић, Веселиновић и Крстић II.

Нема шта, Секулић није узалудно провео четири године у Новом Саду. Он је створио један

Добросав Крстић

Здравко Рајков

добар млад тим, одгајио је дисциплиноване играче који не пуше и не пију и ни једанпут ни један није био искључен, опоменут, ни кажњен!

Зар је онда чудо што је Бане Секулић прошле недеље сав блистао од среће, када су његови пулени заслужено победили Партизана са 2:0!

Написао је то великан нашег спортског новинарства Љубомир Вукадиновић у једном од децембарских бројева »Политике« 1951. године, најављујући долазак прве генерације Новосађана у елитно фудбалско друштво. Највеће заслуге за то, несумњиво, припадају Бранославу Секулићу, стручњаку препознатљивог рукописа, заљубљеника у WM систем, у његову нешто савременију варијанту. Уосталом, Вукадиновић је текст овако насловио: »Војводина — недовршено дело Бана Секулића«. И доиста, било је тако. Секулић се повукао неочекивано, после јетке примедбе коју му је у свлачионици, пред фудбалерима, ставио тадашњи истакнути градски руководилац.

— Ви ћете морати на трибине. Тамо о фудбалу можете говорити, а овде говорим ја — реаговао је Секулић и, не дуго потом, отишао из Војводине.

За собом је оставио темељ будуће велике екипе, низ играча који ће десетак година чинити окосницу успешног тима, финалисту Купа те године и »четвороугао«.

— Играли смо естетски дотерано, како се говорило, ситни вез, у чијем су првом плану били техника и фантазија. И Црвена звезда је неговала овакав начин игре, као и репрезентација. У »четвороуглу« Војводине били смо Д. Крстић и ја, као халфови и Веселиновић и Ивош, као полутке. Ми смо градили игру, с тим што су два халфа имали обавезу у дефанзивним задацима, донекле и Ивош, док је Веселиновић био најистуренији. То је био најпокретљивији део тима који је мо-

FKVOJVODINA★COM

УЧИТЕЉ И УЧЕНИЦИ. Слева, стоје: Секулић, Хирман, Рајков, Савовић, Милованов, Д. Крстић, Бошков, Живковић, Веселиновић, Селена, Шереш, Маленчић, Васић, Слепчев

рао и да напада и да брани, тако да, практично, није било времена за предах — прича Вујадин Бошков.

На утакмице Војводине, сећа се Александар Ивош, се долазило да би се уживало у фудбалском умећу:

— Аплаудирали су нам где год смо играли. Могли смо и да изгубимо, није нам се звиждало. Једини циљ су нам били што ефектнији потез и гол, а стасали смо у тим који се успешно носио с екипама »велике четворке«, као и бројним иностраним клубовима.

Потврду ових речи налазимо у статистици: Војводина је прва прекинула у првенству доминацију Црвене звезде, Партизана, Хајдука и Динама у сезони 1952/53. када је заузела четврто место, као и 1959/60, а 1956/57. била је друга, док је 1958/59. била трећа. Од успеха на међународној сцени могу се, на пример, издвојити победе 1954. над Арисом 9:1 и Олимпијакосом 2:0, 1955. над софијским Динамом 5:1 и Гвардијом 4:2, 1956. над Ференцварошом 2:0 и 1:0, 1957. над Наполијем 3:0...

Пут до свих тих успеха није био лак, пошто је Војводина са Банетом Секулићем и ушла, као Слога, у друштво најбољих, па га већ наредне сезоне морала напустити, да би се потом вратила, представљајући нови тим, који је за југословенску фудбалску школу значио непроцењиво богатство.

Броћић, Огњанов, Лехнер, Лика

— Бане Секулић је био комплетна личност, комплетан тренер. Интелектуалац, изврсни педагог, прави фудбалски визионар. Још док нас је водио, говорио нам је да долази време универзалаца, играча који ће морати једнако добро да се сналазе и у својим улогама, али и на сваком делу терена. Био је упоран не само у стварању тима, већ је, захваљујући понајвише њему, изграђена физиономија једне нове Војводине, коју су касније други само дограђивали — сећање је Радомира Крстића.

Бројне максиме Секулића, наводи Бошков, издржале су испит времена, а по речима Лазара Васића, повољна околност црвено-белих је била и та што је њихов тренер водио рачуна не само о првом тиму, већ што се налазио и на челу подмлатка:

— Те млађе играче је почео да промовише у првотимце када смо се нашли у опасној зони у Првој лиги. Тако је, рецимо, почео Бошков, за којим су почели да долазе Веселиновић, Влаовић... Тренирало се у то време три пута недељно, али Секулић се није тога придржавао, већ је

FKVOJVODINA★COM

СТАНДАРДНА ПОСТАВА ГЕНЕРАЦИЈЕ ПЕДЕСЕТИХ ГОДИНА

FKVOJVODINA★COM

захтевао да додатно вежбају играчи исте линије тима и истовремено је радио и са јуниорима. Био је потпуно предан свом послу и као логична последица таквог рада, толике упорности и нашег талента су и дошли успешни резултати.

После Секулића је у Војводину дошао Љубиша Брођић, који је наставио истим путем, о чему говори и Добросав Крстић:

— Обојица су инсистирали на потпуном савладавању свих техничких елемената. Пре сваког тренинга било је обавезно загревање у игри у којој се лопта свега једном могла ударити, чиме смо савладавали и технику и увежбавали одређене варијанте »откривања«. Знали смо тачно шта ко мисли, какву навику има, у ком правцу ће кренути... Велику корист имали смо и од тога што су нас обојица, и Секулић и Брођић, водили на све значајне утакмице у Београду, које смо после на тренинзима анализирали.

Брођић је остао у успомени једнако као и Секулић, као изузетно образован стручњак, с тим

Густав Лехнер и Добросав Крстић

Новак Рогановић

што је за разлику од свог претходника више нагињао теорији и инсистирао је на још бољој физичкој припремљености, а по његовом одласку у Војводину је поново дошао Миле Огњанов.

— Његова величина била је у томе што није ничим желео да нарушава све што је до тада створено и што је своје огромно играчко знање покушао у што већој мери да пренесе на нас — наводи Добросав Крстић.

Још двојица тренера, кажу играчи који су обележили педесете, дали су изузетан допринос, Густав Лехнер и Антал Лика, док су Ратомир Чабрић и Радослав Момирски пристигли у Војводину већ у тренуцима када је ова генерација почела лагано да силази са сцене.

— Лехнер и Лика су били слични. Инсистирали су једино на усавршавању игре. Сећам се да је Лехнер имао обичај да каже: Само ви играјте, гол ће већ доћи. Лика, опет, који је као тренер три пута тријумфовао у шампионату Мађарске, био је исто толико ненаметљив и не једном нам је знао рећи: Само желим да играте још брже, а ничему другом вас не могу научити — сећање је Новака Рогановића.

FKVOJVODINA★COM

БАРОКНИ ФУДБАЛ: Слева, стоје: Веселиновић, Николић, Вукелић, Малешев, Д. Крстић, Васић. Чуче: Р. Крстић, Рајков, Ивош, Бошков, Рогановић

Стасавање клуба

Педесете нису упамћене једино по томе што је стасала читава плејада играча Новосађана, од којих су дрес репрезентације понела чак седморица, Рајков, Бошков, Милованов, Веселиновић, Д. Крстић, Бена и Ивош, већ и по чињеници да је Војводина израсла у добро организовани клуб.

— Крајем четрдесетих сви смо били, сем Банета Секулића, само почетници, и то у свим сегментима. Били смо не само у сенци »велике четворке«, него и у војвођанским оквирима, Спартака. Били смо једно време прави клуб из провинције, али је сваким даном, захваљујући Секулићевом знању и упорности, то обележје све више нестајало. Није то био лак пут и знали смо да нам је неупоредиво теже него Црвеној звезди или Партизану, на пример — тврди Вујадин Бошков.

Новосађани су, ипак, успели да брзо савладају многе етапе, мада не и сваку подједнако успешно. Тако се догодило да је Владимир Беара, у то време још голман Хајдука, месец и по дана тренирао с играчима Војводине, али када се очекивало да ће коначно приступити црвено-белима, вратио се у Сплит.

Међутим, одлично постављене основе све чешће су давале резултат, у чему велике заслуге припадају дугогодишњем техничком директору Ваји Богдановићу.

Раскошни барокни фудбал

Многи стручњаци често су, годинама касније, покушавали да дају одговор на питање у чему је била тајна, због чега Војводина у овом десетогодишњем периоду није успела да се домогне барем једне титуле. Одговори су тражени на многим странама и како се најчешће закључивало, можда за све треба окривити злехуду срећу и лошу навику. Срећу, јер је често недостајао само гол или бод, па да се коначни успех нађе на дохват руке, а навика се, опет, састојала у томе да се, више од свега, удовољи уживању публике.

— Основно обележје наше генерације био је романтични прилаз фудбалу. Чинило нам се да знамо све, а ипак није било тако. Био је то заиста барокни фудбал, раскошан, али нисмо увек били и довољно упорни и прорачунати. Погрешно смо распродали оно што смо имали. Недопустиво за добру екипу, с тим што се мора нагласити да су Црвена звезда и Партизан често били, укуп-

FKVOJVODINA★COM

но гледајући, јачи, што не значи да их, другачије оријентисани, рационалнији и мотивисанији, нисмо могли претећи. Та два клуба, као и Хајдук и Динамо, имали су, и то треба имати у виду, годинама и другачију, бољу позицију. Били су већ велики клубови, док смо ми то тек постајали, што такође није без значаја — оцена је Вујадина Бошкова.

Александар Ивош, пак, сматра да је основни проблем Војводине био у томе што је тим прерастао снагу управа, које нису успевале да га прате на адекватан начин:

— У почетку нам је недостајао прави голгетер и коначно смо дочекали да нам се прикључи Вукелић, центарфор по мери нашег тима. Био је »играч простора«, што нам је и те како одговарало. Али, када смо највише од њега очекивали, напустио нас је и отишао у Партизан. Касније је пристигао Блажић, права копија тадашњег чувеног мађарског играча Кочиша. Његов начин игре је, исто тако, био какав смо само пожелети могли, само ни Блажића управа није успела да задржи. И он је врло брзо постао фудбалер Партизана.

Здравко Рајков

Позлаћена генерација је, тако, остала без трофеја, али је за собом оставила низ резултата, вредних посебног поштовања.

Ипак и први

Први значајни резултат забележен је 1951. године, када се Војводина пласирала у финале Купа, што представља до сада и највећи успех клуба у овом такмичењу. Најпре је поражена екипа београдског Милиционара 4:1, па у гостима Србобран 6:0 и у трећем колу Работнички у Новом Саду, 4:1. У четвртом колу је елиминисан Партизан 2:0 у Београду, па у полуфиналу Хајдук у Новом Саду, такође 2:0, головима Р. Крстића после додавања Рајкова и Шереша, након асистенције Д. Крстића.

Према пропозицијама, игране су две утакмице финала, прва у месту које ће бити одлучено жребом, у чему је Динамо био срећнији, и друга у Београду. На стадиону у Максимиру Војводина је доминирала у првом, домаћин у другом полувремену, када је мрежа гостију остала нетакнута до 78. минута захваљујући највише расположеном голману Васићу. Али, Дворнић је успео да до краја постигне два поготка, док је у Београду Динамо, углавном, био надмоћнији, а реализатори су били Велфл и Чајковски. У та два меча Војводина је играла у истом саставу: Васић, Селена, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Шереш, Рајков, Д. Крстић, Веселиновић, Р. Крстић.

Мада је стекла у пријатељским сусретима са бројним иностраним екипама висок углед, Војводина је пажњу шире фудбалске јавности привукла првим наступом у СЕ Купу, у лето 1955. године.

Рома, трећепласирани тим у шампионату Италије, важила је за фаворита. У њеном тиму играла су тројица репрезентативаца »азура«, Моро, Пандолфини и Гали, репрезентативац Уругваја Чигија, тадашње најбоље крило Европе, Мађар Њерш и звезда тог прелазног рока у Италији, Ђулијано. Из Торина је дошао у Рому за рекордних 75 милиона лира.

»29. јун остаће златним словима записан у историји новосадске Војводине као један од најзначајнијих датума. Данашњи дан није ни обичан, ни безначајан, јер он представља круну дугогодишњег рада, напора и настојања, уложених у интересу напретка клуба. Мали је број оних клубова, којима је поверена част да у такмичењу међу најбољим клубовима Европе, СЕ Купу бране углед фудбала своје земље...« — стоји у брошури објављеној пред први сусрет у Новом Саду.

Црвено-бели, иако без Веселиновића, су тог дана бриљирали и победили 4:1.

— Играли смо одлично и без већих напора нанели гостима уверљив пораз, што је донело и доста опуштености у другом мечу, 3. јула у Риму, на Олимпијском стадиону. Преко Галија је Рома већ до 28. минута повела 3:0, затим је Р. Крстић смањио на 3:1, али почетком наставка је

FKVOJVODINA★COM

РОМА — ВОЈВОДИНА 4:5

FKVOJVODINA★COM

Гали дао и четврти гол — сећао се касније капитен Сима Милованов.

А тада је Здравко Рајков приредио магичних пола часа и Римљани су доживели први потпуни дебакл на међународном плану.

— Дуго сам играо фудбал, али никада нисам видео таква два мајстора ове игре као тог поподнева. Први је био Чигија, захваљујући коме је Гали и постигао голове. Једноставно, био је неухватљив. Други је, међутим, био права звезда дана, Рајков. Његова четири пројектила су завршила у мрежи Римљана — успомена је Жарка Николића, најмлађег у тој утакмици, у којој је Војводина играла у истом саставу као и у Новом Саду: Ристић, Селена, Николић, Бланарик, Милованов, Д. Крстић, Рогановић, Рајков, Бошков, Ивош, Р. Крстић.

Наредне године Новосађани су први од југословенских клубова који на терену тадашње фудбалске велесиле Мађарске постижу победу. Супарник им је био Кињижи, некадашњи и доцније поново Ференцварош. Црвено-бели су пружили тако допадљиву партију, да их аплаузом није испратило само 30.000 гледалаца, колико их је било на стадиону, већ их је још око пет хиљада дочекало по завршетку меча и још једном су им на исти начин исказали почаст.

У овој утакмици су играли: Васић, Свињаревић, Николић, Бошков, Д. Крстић, Живковић, Ивош, Рајков, Вукелић, Веселиновић, Р. Крстић, а стрелци су били Рајков и Веселиновић.

Војводина је и први југословенски клуб који је играо у финалу СЕ Купа, све до оснивања садашњих европских купова, најзначајнијег такмичења у Европи. Најпре су те 1957. године Новосађани савладали Слован, 0:1 и 6:0, па Рапид 0:3, 4:1 и 3:0 (без борбе). Бечлије су, наиме, трећу утакмицу предале, пошто нису желели да је одиграју како је жреб налагао, поново у Новом Саду, а потом је на ред дошло финале с Ваша-шом.

— Све је изгубљено још у првој утакмици, када се до последњег часа није знало да ли ће Бошков моћи да игра. Био је болестан и два дана је провео у кревету. Ипак, изашао је на терен, али је температура учинила своје. Нити је он био покретачка снага наше екипе, нити смо ми остали заиграли како се очекивало. Пред 100.000 гледалаца смо поражени, а тих 0:4 се, објективно, није могло надокнадити у реваншу, пошто је мађарски тим имао низ играча изузетних способности. Међутим, нисмо им дозволили да непоражени завршe такмичење. Савладали смо их 2:1 — говори Новак Рогановић, а за Војводину су у овим финалним мечевима играли: Васић, Рогановић, Николић, Бошков, Д. Крстић, Малешев, Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Р. Крстић.

Новосађани су, захваљујући овој генерацији, дочекали да по први пут њихови фудбалери заиграју и на светском првенству и олимпијским играма, као и да је један у репрезентацији Европе и да имају првог стрелца Југославије.

Бошков и Веселиновић

Почетак приче о обојици везан је за Бранислава Секулића. Бошков је, наиме, кришом од родитеља, као новосадски гимназијалац, почео да игра фудбал, а када је с јуниорским тимом требало да пође на пут, у кућу Бошкових, у Бегечу, морао је Секулић.

Вујадин Бошков

— Отац није хтео ни да чује за фудбал, пошто је мој старији брат Александар, кажу веома даровит играч, умро после једне утакмице. Због те трагедије наше породице, нисам ни смео да кажем код куће да се бавим фудбалом, али пред полазак на ово гостовање више нисам имао куд.

FKVOJVODINA★COM

Испричао сам то свом тренеру, који је посетио мог оца и замолио га да наставим да тренирам. Не, био је категоричан мој отац. Једна ме је гуја ујела за срце, рекао је, неће и друга. Секулић га је још дуго слушао, а онда почео да се бори за играча. Уљудно и одмереним речима, поштујући све што је чуо. На крају, добили смо очево допуштење — наводи Вујадин Бошков.

Тодор Веселиновић, опет, по доласку из Славије у Војводину није био миљеник навијача. Напротив. Звиждало се с трибина и њему и Секулићу, пошто има поверења у сувоњавог, слабашног момка, који још није успевао да искаже у потпуности даровитост.

— Једном приликом је Веселиновић, после првог полувремена у свлачионици скинуо дрес. Шта то радите, запитао га је Секулић. Нећу више да играм. Чим примим лопту, вичу ми »уа«. Вичу и вама због мене. Ето, зато нећу да играм више у Војводини, јадао се Веселиновић. Обуците дрес и изађите на терен. Мени гледаоци неће састављати тим, а упамтите, једног дана ће вам та иста публика пљескати, наредио је Секулић тоном којем се није могло приговорити — сећа се Веселиновићевих почетака Лазар Васић.

Секулић је, када се ради о Бошкову, дочекао да овај већ 1949. постане првотимац, а 1951. репрезентативац. Наследник Ђајића у плавом дресу опчинио је фудбалске стручњаке властитом визијом и креацијом улоге халфа. То, по њему, више није био авантуриста, већ неуморни играч одбране, а нападач једино у часу када је у потпуности опасност по гол његове екипе минула. Додавање лопте првом играчу до себе није ценио, али је то, као једну од карактеристика тадашњег стила игре, безгрешно чинио, с тим што се све више наметао и као савршено прецизни конструктор игре и дугом лоптом, по чему је, као и по изванредном скоку, постао и најпознатији.

Бошков већ 1952. године наступа на Олимпијским играма, одакле се враћа као добитник сребрне медаље, па 1954. на Светском првенству у Швајцарској, а 1955. постаје »континенталац«. У Белфасту се, поводом седамдесетпетогодишњице оснивања Фудбалског савеза Северне Ирске, састају репрезентација Велике Британије и »Остатка Европе«, Бошков игра заједно са тростручким стрелцем Вукасом у тиму који је победио 4:1 заједно са Буфоном (Италија), Г. Густавсоном (Шведска), Ван Брантом (Белгија), Оцвирком (Аустрија), Жонкеом (Француска), Соренсеном (Данска), Копом (Француска), Травасосом (Португалија) и Венсаном (Француска), који је постигао један гол. Две године касније, 1957, Бошков слави златни јубилеј у репрезентацији, чији је члан и 1958. године на Светском првен-

Тодор Веселиновић

ству у Шведској, а после две тешке повреде, прелома ноге, ипак успева да се врати фудбалу и да каријеру оконча у иностранству.

Тодор Веселиновић је, такође, златни Секулићев ђак, чија је каријера метеорска. Пут му је јединствен, пошто је за њега фудбал само игра која нема дражи када нема препрека. Што другим успева захваљујући мукотрпном раду, Веселиновић то постиже снагом талента. Када превари све супарнике не постиже одмах гол, већ чека да још неко пристигне, да се још једном поиграа...

— Био је ненадмашан. Свеједно му је било да ли ће шутирати левом или десном ногом, главом. Није му било важно да ли се налази изван шеснаестерца, на двадесетак или више метара, или је крај корнер линије. Тоза није играо фудбал, него се, захваљујући толикој даровитости, у фудбалу забављао — сведочење је Александра Ивоша.

У Београду, остало је забележено, аплаудирао му је Беара, после поготка са око двадесетпет метара. На Светском првенству у Шведској постигао је у утакмици с Французима два поготка, један лепши од другог. Оба пута жртве његових дриблинга били су великани, Жонке и Реметр, којима је лопта и »кроз ноге« пролазила.

Веселиновић је највише упамћен као стрелац. Био је први голгетер Југославије 1956. године, када је наслов најбољег морао да подели са Мујићем и Огњановом, али следеће и 1958. је био неприкосновен. И 1961. године је поделио ту титулу, овог пута са Прљинчевићем, а Војводина је све до 1993. године морала да чека да би изнедри-

FKVOJVODINA★COM

ла новог великог голгетера. Био је то Веско Михајловић, који је заједно са Дробњаком доспео до првог места на ранг листи стрелаца.

Крстић и Рајков

Добросав Крстић је у Војводину дошао, као и Веселиновић, из новосадске Славије. Великом таленту, међутим, на самом почетку није пронађено право место у тиму. Почео је као десно крило, па је потом постао центарфор.

— Током новогодишње турнеје на Малти 1955. речено ми је да покушам да заиграм на месту халфа. Оценило се то као успешна игра, што се касније потврдило и у првенству, тако да сам истог пролећа, обукао и дрес репрезентације. Играли смо у Торину са Италијанима и победили 4:0. Свакако, чим је резултат такав, једнодушни је суд да није било слабог појединца и тај успех ми је омогућио да се усталим, па и да се нађем у најбољој селекцији, која је кренула на турнеју по азијским земљама. Због неких повреда, на једном од тих мечева прекомандован сам на центархалфа, али се баш на тој утакмици догодило да постигнем аутогол, што ми новинари доцније нису заборавили. Тако се пред дуел с

Добросав Крстић

Здравко Рајков

Мађарима, наредне године у Будимпешти, поставило у штампи питање да ли треба да наступим или не. На срећу, савезни капитен Александар Тирнанић ме је позвао на разговор тих дана и затражио од мене само једно, да све до утакмице не читам новине. Нека свако пише шта жели, рекао ми је, а ти ћеш играти. Чуваћеш Пушкаша. Послушао сам га и, како је касније речено, одлично сам обавио задатак. Та утакмица ми је, у ствари, утрла пут стандардног репрезентативца — казује Добросав Крстић, који је већ 1957. године био проглашен за најбољег ирача у Југославији.

Крстић је 1956. године наступио на Олимпијским играма у Мелбурну, где је Југославија заузела друго место, а 1958. на Светском првенству у Шведској, када је уз Бошкова, Веселиновића и Крстића у тиму »плавих« био, од играча Војводине, и Здравко Рајков.

Почетак његове играчке каријере је, исто, јединствен. Фудбал га је заинтересовао тек када је био војник, само ипак не у толикој мери да би му се озбиљније посветио. Краће време провео је у Партизану, па у бечејском Пролетеру, а онда је уследио позив Банета Секулића и 1950. као већ 23-годишњак је дошао у Војводину.

После свега годину и по дана, Рајков је постао репрезентативац и то не на позицији на којој је играо међу црвено-белима, полутке, него на месту крила.

— Полутка има више простора и то место ми више одговара — чуло се небројено пута од Рајкова.

Али, правило се усталило и Рајков је играо увек оно што се од њега тражило, а само једном је био тај који је од тренера захтевао да промени улогу. Било је то у Риму, 1955. године, када је Војводина губила од Роме и када је Лехнер, код резултата 3:1 за домаћине, допустио да игра на ком месту жели.

— Уочи првог сусрета у Новом Саду, с терена сам одсуствовао због тешке повреде и операције скоро пуних годину и по дана. Вратио сам се у тим баш пред први меч с Ромом, када смо Осијек победили 2:0, мојим погоцима. Иако сам најавио да ћу поново моћи да будем успешан, било је у руководству клуба и другачијих мишљења. Као домаћини смо били бољи, а од четири гола један сам ја постигао. Међутим, ни то није било довољно да све разуверим, тако да се пре реванша у Риму опет повео разговор о томе да ли сам спреман или треба још чекати на опоравак. Замолио сам да ми се пружи шанса, па ако је не искористим, рекао сам, оставићу фудбал. У првом полувремену смо били слаби, а када је у наставку Рома повела 4:1, договорио сам се с Лехнером да одем у средину терена, где има довољно простора. За мање од пола сата дао сам четири гола, три са даљине преко двадесет пет метара и то у сам рогаљ — говорио је касније Рајков.

Сутрадан у једним римским новинама освануо је наслов: Rajkov — veni, vidi, vici!

FKVOJVODINA★COM

Сима Милованов

Александар Ивош

Милованов и Ивош

Када се постави питање играчима Војводине из генерације педесетих о томе ко је све био међу носећим стубовима екипе, нема фудбалера који неће, и то у први план, истаћи Симу Милованова. Дуго година био је командант одбране и, ван сваке сумње, један од најпоузданијих играча последње линије у земљи. Није, пак, имао срећу да се у правом тренутку, када је формиран репрезентативни састав, наметне селекторима тако да је међу »плавима« дуго био само »вечити други«. Према неким статистикама, чак педесет пута је био резерва у најбољем тиму и свега четири пута репрезентативац.

— Милованов је за многе играче, међу којима сам био и ја, био појам великог, истакнутог фудбалера. Када су једне вечери по мене у Шабац дошли Бошков и Веселиновић и наговорили ме да пређем у Војводину, радовао сам се што ћу играти крај таквих величина као што су били њих двојица, Рајков, Крстић... Искрено, пак, признајем, да ме је највише привлачило то што ће

ДРУГОПЛАСИРАНИ: Слева, стоје: Вереш, Малешев, Д. Крстић, Рогановић, Рајков, Веселиновић. Чуче: Р. Крстић, Бена, Ивош, Бошков, Николић

FKVOJVODINA★COM

ми капитен бити Милованов, чијој се игри главом и топовском шуту, пре свега, није могла ставити ниједна замерка — прича Александар Ивош.

Не само као капитен, већ и као угледан играч, Милованов је у многим ситуацијама био и, што се каже, десна рука тренера, њихов изасланик на терену.

Ивоша, пак, његови саиграчи издвајају као једног од кључних играча генерације, до чијег доласка у Војводину »четвороугао« није најбоље функционисао.

— Недостајао нам је зналац управо таквог типа, фудбалер који има осећај и за дриблинг и правовремену предају лопте, а по потреби и стрелац — каже Добросав Крстић.

Новом играчу није било потребно много времена да се уклопи у средину, иако је морао променити улогу, пошто је у Војводину дошао као најистакнутији голгетер Друге лиге.

— Новосађанима сам се допао посебно на једној пријатељској утакмици у Шапцу, када смо их поразили 1:0, а мени се посрећило да будем стрелац тог поготка за Мачву. У Војводини су ми, међутим, одредили место градитеља игре, који учествује и у самој завршници напада. Био је то велики тим и најискренији сам када кажем да је била част тада играти у Војводини. Извесно је да смо сви били врло даровити и да се с нама добро радило, само је несумњиво и да смо сви, без обзира на то колико је ко био реномиран фудбалер, увек били жељни нових сазнања, а многа од њих смо стекли често се састајући с мађарским клубовима. У то време они су много значили у Европи и имали смо срећу што смо сваке године могли с њима да делимо мегдан — прича је Александра Ивоша.

По његовој оцени, утакмица Војводине у Риму 1955. ипак не треба да заузме место међу најбољим играма генерације:

— Била је то само наша најдраматичнија утакмица и, сасвим сигурно, ремек-дело врхунског мајстора, Рајкова. Но, у том дугом периоду, одиграли смо низ допадљивијих мечева, у којима није, као у овом, блистао само један играч. Много пута, истовремено, публику су одушевљавали прецизни Бошков, упорни Д. Крстић, чаробњак Веселиновић, незадрживи Рајков, Милованов, Р. Крстић... Наша предност била је баш у томе што се није све сводило само на једну величину, већ што смо били колектив сјајних појединаца — каже Ивош.

Генерација педесетих упамћена је и по томе што је Војводини обезбедила, све до доласка прве трофејне генерације, мирни прелазни период, током којег пристижу међу најбољих једанаест они чији се успеси бележе шездесетих година. Пре свих, односи се то на Свињаревића, Рогановића, Николића, али и Такача, Вучинића, Секереша...

Сигурно је и да ће као вечита сенка на учинку ове генерације остати чињеница да није и заокружила свој боравак на сцени неким трофејом. Међутим, и поред тога јасно је да је оставила изузетан траг и тиме што је Војводину дефинитивно сврстала међу најугледније југословенске клубове и што је изнедрила читаву плејаду истакнутих стручњака, а међу њима и Вујадина Бошкова, који ће као директор положити темељ будуће модерне Војводине.

FKVOJVODINA★COM

Први успон генерације шездесетих уследио је у сезони 1961/62. у којој је Војводина успела да освоји другу позицију у шампионату, иза Партизана. Била је то најбоља потврда изузетних могућности тима чију су окосницу чинили фудбалери из предходне генерације, Вереш, Свињаревић, Бена, Рогановић, Д. Крстић, Николић... Али, крај њих су стасавали и млађи, Вучинић, Пантелић, Секереш, Милић, Павлић, Такач и Радовић, који су најавили да ће Новосађани поново крочити на велику сцену, тим пре што су још млађи, Нештицки, Ламби, Радосав и Пушибрк већ за собом имали наступе у омладинској репрезентацији.

Једина и до краја озбиљна криза потресла је Новосађане у сезони 1962/63. када су заузели дванаесто место међу четрнаест прволигаша. Оно што је ту ситуацију учинило још тежом међу навијачима била је чињеница да је такмац из суседства, Нови Сад био знатно боље пласиран, на осмо место. Ривалство је било велико, самим тим ударац још тежи, без обзира на традицију, тако да се међу присталицама црвено-белих и у наредној сезони, када је Војводина дошла до седмог места, и даље говорило о некој врсти дугог трајања одсудне борбе.

Истина, у овом периоду је било и утехе, посебно 1962. године, када се играло у Купу сајамских градова, такмичењу које је прерасло у Куп УЕФА. У првом колу елиминисан је Милан, 0:0 и 2:0, па Ираклис, 1:2 и 9:1, али се у четвртфиналу испречио тим МТК и Новосађани су морали да се опросте од Купа. Победили су екипу из Будимпеште 2:1 и изгубили у реванш мечу 1:4.

На међународном плану било је још успеха. Војводина је 1962. године успела да савлада Фиорентину 1:0 и Карлсруе 3:0, док се наредне године догађа права сензација на турниру у Фиренци, где црвено-бели ремизирају, без голова, у сусрету с екипом Ботафога и потом је побеђују једанаестерцима 4:1. И 1964. у Берлину чувена Херта признаје примат гостима из Новог Сада, 2:4, а у Новом Саду Војводина је боља од Хонведа, 2:1.

Новак Рогановић

Ипак, све ово не доноси ни близу толико радости и поноса колико признања двојици истакнутих играча обе генерације, и педесетих и шездесетих, Новаку Рогановићу и Славку Свињаревићу, тадашњим стандардним члановима репрезентације.

Рогановић и Свињаревић

У Риму, на Олимпијади, играју двојица фудбалера Војводине, Новак Рогановић и Силвестер Такач, мада они у то време нису и једини играчи црвено-белих који су чланови најбоље селекције Југославије. У квалификацијама за Куп нација 1960. године Бена два пута наступа, као и Николић и Такач, а Веселиновић, Свињаревић и Николић играју и у квалификацијама за Светско првенство 1962. године.

И Павлић облачи плави дрес 1963, Милић 1964, после њих, од чланова генерације шездесетих, још и Р. Алексић, Брзић, Нештицки, Пантелић, Секереш и Тривић.

Ипак испред свих је Рогановић, који је својевремено у Војводину дошао као нападач, десно крило, да би касније заиграо на позицији бека.

— Дебитовао сам у репрезентацији 1960. године, у Казабланци, али не на свом месту. На турнеју су том приликом кренула четири бека, Дурковић, Јусуфи, Сомболац и ја, и мени је пружена прилика да против Мароканаца играм центархалфа. Имао сам велику трему, јер никада пре тога нисам био последњи играч одбране, но судећи по томе што сам се у овој улози задржао у репрезентацији и доцније, на Олимпијади, вероватно сам задатак успешно обавио. Када се, пак, ради о финалној утакмици с Данцима, која ми је, наравно, због сјајне наше победе, 3:1 изборене с десеторицом играча остала у најлепшем сећању, извесно је да сам те вечери био и неизрециво тужан. Такач, који је био одређен да наступи у финалу, повредио се. Није могао, а пошто тада медаље нису добијали сви чланови екипе, него само учесници завршних борби, један од најбољих фудбалера с којим сам играо је остао без златног одличја — говори Рогановић.

Име Славка Свињаревића је, једнако као и Рогановићево, остало уписано у аналима југословенског фудбала, такође, после златне победе. У репрезентацију је ушао маја 1962. године, када је Југославија у Београду савладала ДР Немачку 3:1 и после сјајне партије се нашао на списку путника на Светско првенство у Чилеу, где није био те среће да заигра у прва четири меча.

FKVOJVODINA★COM

— Нашао сам се у тиму тек пошто смо изгубили у полуфиналу од селекције Чехословачке, 3:1. Тешко је објаснити тај неуспех, пошто су »плави« у свим елементима игре били бољи од супарника, осим када се ради о најважнијем, о ефикасности. У наредну утакмицу смо ушли веома утучени, али смо ипак смогли толико снаге да водимо равноправну борбу с домаћином, у којој смо поражени у последњем минуту — сећа се Свињаревић пласмана на четврто место у Чилеу.

Међутим, Свињаревић, као репрезентативац, није упамћен једино по томе што је био учесник овог такмичења, него и по наступу у првој селекцији »плавих« која је, као гост, забележила победу над репрезентацијом Мађарске. Најбољи мађарски састав је све до 14. октобра 1962. године лако излазио на крај с Југословенима, који су у дотадашњих шеснаест утакмица победили само једном, још 1931. године.

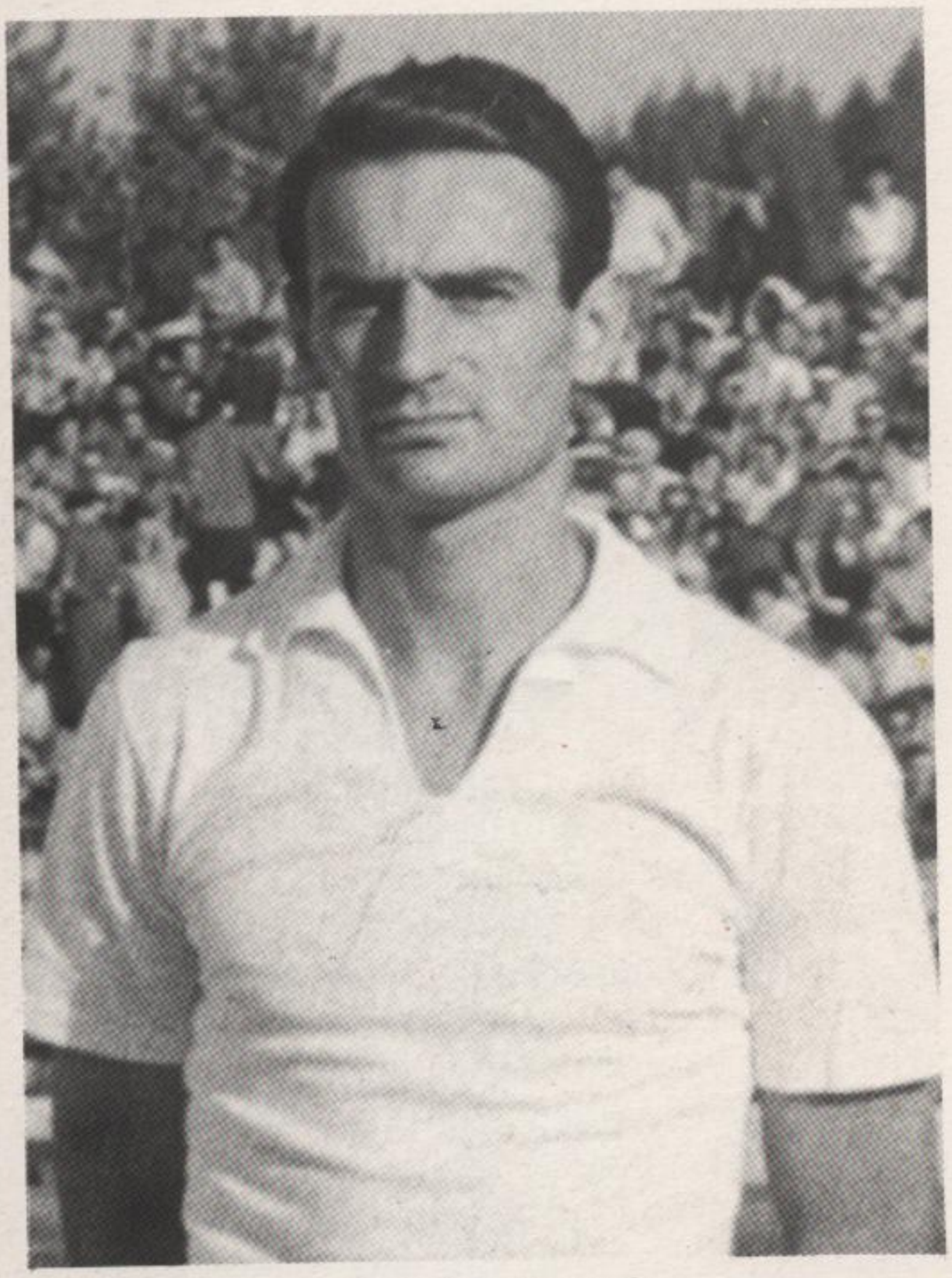

Славко Свињаревић

— Била је то велика игра, али и још већа победа, голом Галића. Играли смо у Будимпешти и према писању мађарске штампе, очекивала се још једна победа њихове екипе. Држали смо се одлично, надиграли домаћине и на крају успели да срушимо традицију дужу од три деценије. Ова победа, ван сваке сумње, најдража ми је од свих у каријери — успомена је Свињаревића.

Бошков и Станковић

Мада сви ови резултати заслужују посебну пажњу, извесно је да време пуног процвата генерације шездесетих отпочиње повратком Вујадина Бошкова у Војводину.

Вујадин Бошков

— И мене је Бошков позвао да помогнем, након што сам окончао каријеру у иностранству. Нисам то хтео, јер су многи играчи били у пуној снази, пре свих Николић и Такач, а и млађи су почели да долазе, тако да склад који је створен није требало нарушавати. Једноставно, никоме нисам хтео да сметам — говори Новак Роганович, који је уместо на терену, тих година заузео једно од места у клупској канцеларији, као технички секретар.

— Бошков је имао огромну жељу да од Војводине направи прави, велики, савремени клуб, да га укупно прилагоди захтевима новог времена. Био је технички директор, а уствари, био је

FKVOJVODINA★COM

Бранко Станковић

све, и онај који надзире да ли је трава »подшишана«, да ли су сви играчи на тренингу, какво је стање на рачуну... Једноставно, био је директор без радног времена, чији је дан почињао у рано јутро, а завршавао се у позним ноћним сатима. Био је, у ствари, прави лидер, и читавог клуба и играчког погона...

По речима Добривоја Тривића, величина Бошкова била је и у томе што није водио рачуна једино о свом тиму и свом клубу:

— Знао је, верујем чак до сваке ситнице, ситуацију у многим клубовима, у ближој и даљој околини. Долазак Савића и мој долазак у лето 1965. године нису представљали поготке, као што се касније често говорило. Не, нас је Бошков још раније селектирао и само је чекао погодан тренутак да нас ангажује. Са мном је контактирао први пут 1964. али ми је рекао да морам још годину дана да проведем у Срему, да бих што више играо, а да ће за то време бити праћен мој развој. Због тога за Бошкова и нисам, практично, био нов играч, када сам потписао уговор с Војводином. Знао је све о мени и, потпуно сам сигуран, све о Савићу или касније о другим играчима који су пристизали у клуб.

Како, опет, тврди Илија Пантелић, једна од највећих заслуга Бошкова је што је увео, без обзира на прилике које су у то време владале, потпуни професионализам, када се радило о обавезама првотимаца:

— Извесно је да би му то теже успело да није имао таквог сарадника, као што је био Бранко

НАУЧЕНИ ДА ТРЧЕ: Првотимци Војводине на тренингу са Станковићем

FKVOJVODINA★COM

Станковић, већ афирмисани тренер. Станковић је био тренер новог кова, другачијих схватања од великог броја осталих стручњака, који је од играча захтевао, пре свега, много залагања и најрационалнији пут до најбољег резултата.

Према капитену прве шампионске генерације, Жарку Николићу, Станковићева вредност је

ШАМПИОНСКИ ТАНДЕМ: Станковић — Бошков

била и у томе што је по доласку у Војводину поставио тачну дијагнозу:

— Нашој екипи се није могло приговорити да није савладала техничке елементе, него су проблеми превасходно проистицали из недовољне физичке припремљености, или прецизније, нисмо били тако физички припремљени да бисмо могли до краја да се такмичимо. Због тога нам је не ретко говорио: немам разлога да вас било чему учим када је лопта у питању, али ћу вас научити да трчите, више од свих! И било је, заиста, тако.

Бошков је још приликом првих разговора о повратку у матични клуб, као један од услова поставио Станковићев ангажман.

— Сви чланови управе нису били за то. Не знам због чега. Био сам, међутим, упоран и, када је требало да се донесе коначна одлука, добио сам подршку великог симпатизера Војводине, тадашњег високог руководиоца Стевана Дороњског. Је ли »Вујке« рекао да би требало довести »Станета«, упитао је присутне. Потврдно се одговорило. Па, шта се онда чека, поставио је ново питање, а његовој се није приговарало. Тако сам извојевао прву, веома драгу победу. Станковића сам дуго познавао, изузетно добро још као играча и поштовао га, једнако као што сам га касније уважавао и као тренера — сећање је Бошкова на 1964. годину.

Станковића је одликовала, најчешће тврде површни познаваоци његовог рада, одлучност и строгост, док Илија Пантелић тврди да таква схватања проистичу највише из чињенице да је Станковић, једноставно, био професионалац, таквог кова, каквог ни тада југословенски тренери, махом, нису били:

— Био је исти као стручњаци какве смо касније упознали, играјући у иностранству. Радан, чврст у ставу, правичан, што свакако не говори и да је био једино такав. Не. За време тренинга се ред знао и морао се поштовати, током утакмице, такође. Али, колико год смо били на терену велика породица, толико смо били и ван њега, чему је, несумњиво, и Станковић изузетно много допринео.

Растанак од »четвороугла«

Сам почетак није био лак и Војводина је у сезони 1964/65. била тек девета, што је донело доста разочарања, пошто је приликом прославе педесетогодишњег јубилеја истицано у свим приликама да је пред овом генерацијом обавеза да поврати углед и сачува славу клуба, уз »крајње самоодрицање« и »максимално ангажовање свих«.

Али, тешко је отргнути се утиску да се баш апсолутно веровало у могућности тима. Неупоредиво већу гаранцију да ће Војводина успети поново да заузме часно место на табели представљао је тандем Бошков — Станковић.

— Захваљујући овој двојици стручњака смо највише постигли, али све заслуге не припадају једино њима, или онима који су се пре Бошкова и Станковића налазили у клубу. Велики број играча шампионског тима однеговао је Миливој Дракулић, технички директор подмлатка, чији смо, такође, остали вечити дужници — није заборавио да каже касније, по освајању титуле првака Југославије, Младен Вучинић.

Мање-више слична оцена налази се и у речима Бошкова, који додаје да је са Станковићем затекао »прилично добар тим«, чија је већина

FKVOJVODINA★COM

Честитке некадашњег председника Јована Дачића првој генерацији успешних

фудбалера потекла из, како подвлачи, »познате школе Војводине«:

— Али, нисмо се одмах могли и уверити да то може бити шампионска екипа. Било је у њеној игри много осцилација, но што је време више протицало, све смо били ближе процени да се ради о потенцијалу који ће моћи да игра прави професионални фудбал, ништа другачији од оног у фудбалски најразвијенијим земљама. Ти младићи су играли сасвим конкретан фудбал, без много естетике, за разлику од генерације којој сам припадао. Они нису забављали публику, иако је било играча који су то могли да чине. Њима Станковић и ја нисмо допуштали да то чине, док остали нису ни тежили атрактивним решењима, већ су били окупирани једино крајњим исходом — наводи Бошков.

Генерацији успешних, и у ствари првој златној генерацији Новосађана, признање је по освајању шампионата одао и Бранко Станковић, наводећи у једном од интервјуа још једну од њених битних карактеристика:

»Реч је о веома дисциплинованој екипи, и када је реч о раду и што се игре тиче. У овом тиму није важно како се ко зове, нити то колике су чије биле раније заслуге. Једноставно, захтевамо искључиво да се испуни задатак који се пред играча поставља и ко захтевима може да одговори — игра. Ко не може или неће, мора да чека нову прилику«.

Доласком Брзића, бившег првотимца Новог Сада, али не из табора жуто-плавих, већ тек, после краћег времена проведеног у сарајевском Жељезничару, донекле је измењена физиономија тима још у сезони 1964/65. Потом, наредне године, пристигли су Тривић и Савић, а мада током припрема није све од почетка ишло како се планирало, због озледа Радовића, Радосава и Милића, формирана је врло брзо стандардна постава, која ни касније није често мењана. У првенству су Пантелић, Такач и Пушибрк одиграли све сусрете, по 30, Секереш, Брзић, Николић и Савић по 29, Тривић 28 и Вучинић 27.

— Ова генерација, важно је напоменути, учинила је и битан помак у односу на ранију игру Војводине. Одвојила се у потпуности од »четвороугла«, по којем смо некада били препознат-

FKVOJVODINA★COM

Силвестер Такач

љиви. Сада се играло у варијанти 4 — 3 — 3 — наводи Рогановић.

Владимир Савић то данас назива потпуно класичном формацијом која се, без обзира на снагу и реноме супарника, или није мењала или је била тек донекле модификована:

— Наша снага је била у томе што се нисмо прилагођавали супарнику, тако да је код нас, у ствари, постојала свега једна »рокада«, која се односила на »задњег везног играча«. Уколико бисмо били надмоћнији, Николић је више помагао нападу, а ако бисмо се бранили, Николић је био ближе Брзићу и Секерешу. Станковић није допуштао ни да лопта дуго буде у поседу једног играча. Важило је правило: прими — предај. Ко га се није придржавао, знало се шта му следује. Нашу игру, без обзира што је нисмо мењали, није ипак било лако прозрети, нити одупрети јој се. Имали смо бројне варијанте, посебно после прекида игре. Осим тога, способности Такача су биле изузетне, и он је био једини играч коме је било допуштено да се упушта у индивидуалне акције. Заиста, радило се о фудбалеру екстра класе, који ту слободу на терену није злоупотребљавао.

Куп европских шампиона

Сем што се Војводини одало једнодушно признање стручњака широм земље да је потпуно заслужено освојила шампионат, доносећи југословенском фудбалу много новог, истог или сличног тадашњим европским критеријумима, црвено-бели су побрали аплаузе и за наступе у Купу првака.

На почетку су сматрани аутсајдерима, мада су с друге стране Атлантика стигле у лето, уочи почетка такмичења у Купу шампиона, бројне похвале на рачун Новосађана. Сматрало се, и поред тога, да нису дорасли ни Адмири, прваку Аустрије, кога је Војводина ипак елиминисала у првом колу, захваљујући победи у Бечу.

— По завршеној сезони, Југославија је изненадила фудбалску Европу великим извозом играча, па се, претпостављам, мислило да у земљи није остао довољан број квалитетних фудбалера. Сећам се, авионом којим смо Павлић и ја пошли у Немачку, он у Дуизбург, ја у Шалке, кренули су у печалбу многи истакнути фудбалери оног времена. Могла се од нас саставити не једна репрезентација. Разлога за тако велики одлив било је много: Партизан је доспео тог пролећа пред сам праг врха Европе, после чега је међу црно-белима настао растанак од замашног дела тима, »плави« нису успели у квалификацијама за Светско првенство у Енглеској и формирала се нова репрезентација, наишло је доста младих играча којима је требало уступити место, а ми смо, опет, имали повољне понуде иностраних

У ВРХУ ЕВРОПЕ: Шампионска екипа црвено-белих у сезони 1965/66.

FKVOJVODINA★COM

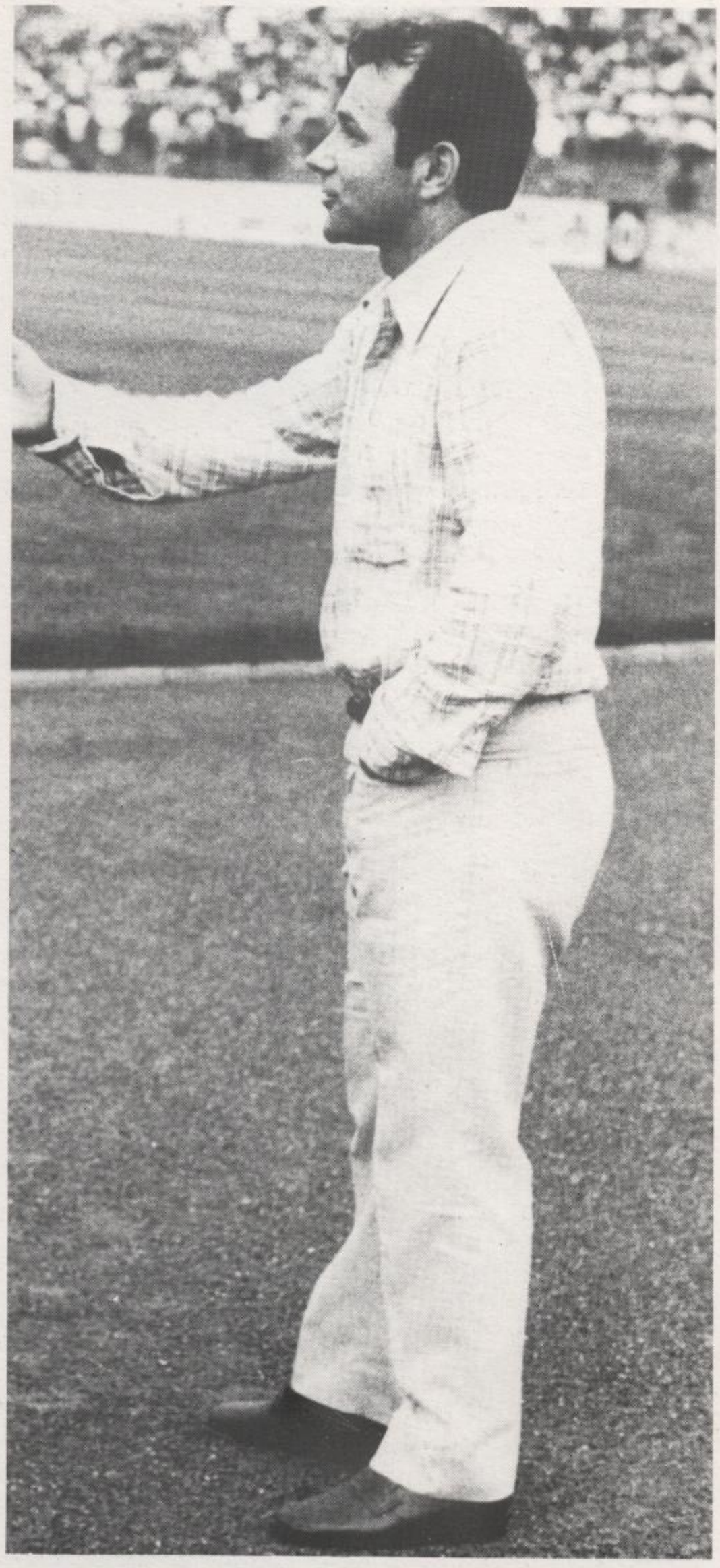

ПРЕМА ВОЈВОДИНИ НИСУ БИЛИ КОРЕКТНИ: Вујадин Бошков

клубова... Вероватно је из тако великог броја одлазака проистекло уверење да југословенски фудбал више неће значити колико раније — прича Жарко Николић.

Према речима Вујадина Бошкова, Војводина у Европи није сматрана озбиљним тимом понајвише стога што долази из града на чије се фудбалске вредности већ било заборавило:

— Тешко је, пошто су толике године протекле, дати реалну процену вредности екипе, али сам сигуран да се не варам када кажем да смо имали један од бољих европских тимова. Други су, без сумње, били чувенији и због тога су били више цењени, али је квалитет био на страни Војводине. Да није тако, да нисам био сигуран у то да су Станковићеви и моји изабраници јачи тим од Атлетико Мадрида, зар бих се полакомио да, за истина озбиљне паре, прокоцкам прилику и да не играмо у четвртфиналу? Не бих, наравно. Знао сам да ће Шпанци имати уз себе навијаче, па и наклоност судије. Само, имали су све то и у другој утакмици, а, опет, нису успели да анулирају предност коју смо стекли у Новом Саду. Дакле, изван сваке је сумње да смо водили сјајну екипу, раскошних могућности, да је ту био одличан тренер, али се овоме мора додати и да је хендикеп постојао. У то смо се најбоље уверили када смо дошли до трећег кола и сусрета са Селтиком: наша слабост је била што име клуба није имало дубоке корене у фудбалској Европи.

Сецирајући тадашње релације, Бошков наводи да би, по свему судећи, према Војводини био другачији укупни однос да је барем била тим великог града:

— Нико ме не може убедити у супротно. Тадашњи фудбалски свет, наиме, био је навикнут да све озбиљне екипе долазе из великих градова. Није обавезно било тако, али је углавном важило ово правило. Њима се, таквим клубовима, угађало, осталима није. Војводини понајмање. Нама није ни требало да се нешто чини, пошто квалитетима Пантелића, Секереша, Брзића, Такача, Нештицког, Радовића и других није било потребно ништа друго сем коректног односа. На жалост, није га било, посебно не када смо играли у Мадриду и у Глазгову. Због суђења у та три меча сам стекао утисак да смо некоме ко је важан, некоме ко одлучује, досадили, да нема више воље да нас гледа и да је одлучио да нас прода. Но, и поред тога, а што ми је посебно жао, Војводина је могла да се пласира у полуфинале, да смо само мало били пажљивији у завршници. Шансе смо у реванш-утакмици са Селтиком имали, али смо их олако пропустили.

Добривоје Тривић се у потпуности слаже с овим оценама свог некадашњег техничког директора:

— Одиграо сам у каријери две сличне утакмице. Оба пута је моја екипа изгубила. Прва је била та у Глазгову, када смо примили гол пошто је деведесети минут већ истекао. Судија Карлсон

FKVOJVODINA★COM

није имао разлога да продужи утакмицу, а када год смо му при крају прилазили, објашњавао нам је да има још десет секунди, па још десет... Друга је била у квалификацијама за Светско првенство, које је 1970. године одржано у Мексику. Били смо фаворити у групи, у којој су играле и репрезентације Финске, Шпаније и Белгије. У првом мечу смо победили Финце 9:1 и веровало се да ни у Бриселу нећемо имати много посла, јер Белгијанци се у то време нису могли похвалити неком изузетном селекцијом. Међутим, изгубили смо чак 0:3, у игри у којој домаћин није имао милости ни у једном старту, а ми смо више од половине сусрета провели с десеторицом на терену, па на крају и с деветорицом. Чехословак Крнавек искључио је Џајића и мене. Зашто, то ваљда он зна или зна и још неко коме се није допао наш успех у Купу нација 1968. године, када смо били други. Зашто, због тога допадања и недопадања, смо и Пушибрк и ја искључени у Мадриду, у трећој утакмици, тако да нисмо играли у првој следећој, са Селтиком у Новом Саду? И на то је неко, сигуран сам, имао одговор, као и на питање због чега фудбалери Атлетико Мадрида нису били ни опомињани због преоштрих стартова.

Стадион, Ветерник

Међу резултатима који су постигнути у овом периоду истичу се још два, невезана за тим. Први, што се новосадски стадион 1967. године, придружио осталим, не бројним у то време у Југославији, на којима је постављено рефлекторско осветлење.

Други, ван сваке сумње, велики потез је повучен када је Војводина, захваљујући поново Вујадину Бошкову, подигла свој спортски центар у Ветернику, који умешни »технико« није успео и да доврши. Због несугласица најпре у свету фудбала, а доцније и ширих, морао је да потражи ангажман у иностранству почетком седамдесетих.

Било је то доба политичких превирања, касније и оних у осталим сегментима, па је један од обрачуна уследио и са такозваним техноменаџерима, међу које је сврстан и Бошков.

— Из ЦК СКЈ је било наложено да се изради програм оздрављења југословенског фудбала и тог задатка сам се прихватио, а када сам изнео своје гледиште и пројекат, одговорено ми је да су они западноевропске оријентације. Наравно, после таквог суда било је јасно да ће пући лавина, што се убрзо и догодило. Неких од тих људи више нема и због тога не помињем њихова имена, али је било веома тешко издржати притисак који су створили, бранити се од исфабрикованих оптужби. Били су толико офанзивни да ми није преостало ништа друго него да кренем у иностранство. Најпре у Холандију, па у Шпанију, у Италију... и у неким каснијим годинама хладно сам дочекиван у клубу. И таква су, ето, била времена. Ипак, више од свега ми је сметало што се обично вешто избегавало да се каже ко је био иницијатор оснивања спортског центра у Ветернику. Прелазило се преко те чињенице и — поносило Ветерником. Доцније, у измењеним околностима, поново су успостављени добри односи мог клуба и мене и испричана је поново прича о Ветернику. Тај спортски центар сам направио ја, а прва екипа која се припремала на нашим теренима је био Јувентус, уочи финалне утакмице Купа европских шампиона у Београду, коју је добио Ајакс 1973. године голом Репа — износи Бошков.

СТРЕЛАЦ ОД ПОЧЕТКА ПА ДО КРАЈА: Силвестер Такач

Такач, Пантелић, Тривић

Исто као што је Бранислав Секулић имао, крајем четрдесетих племените ђаке, Бошкова, Веселиновића, Рајкова, Д. Крстића и друге, те

FKVOJVODINA★COM

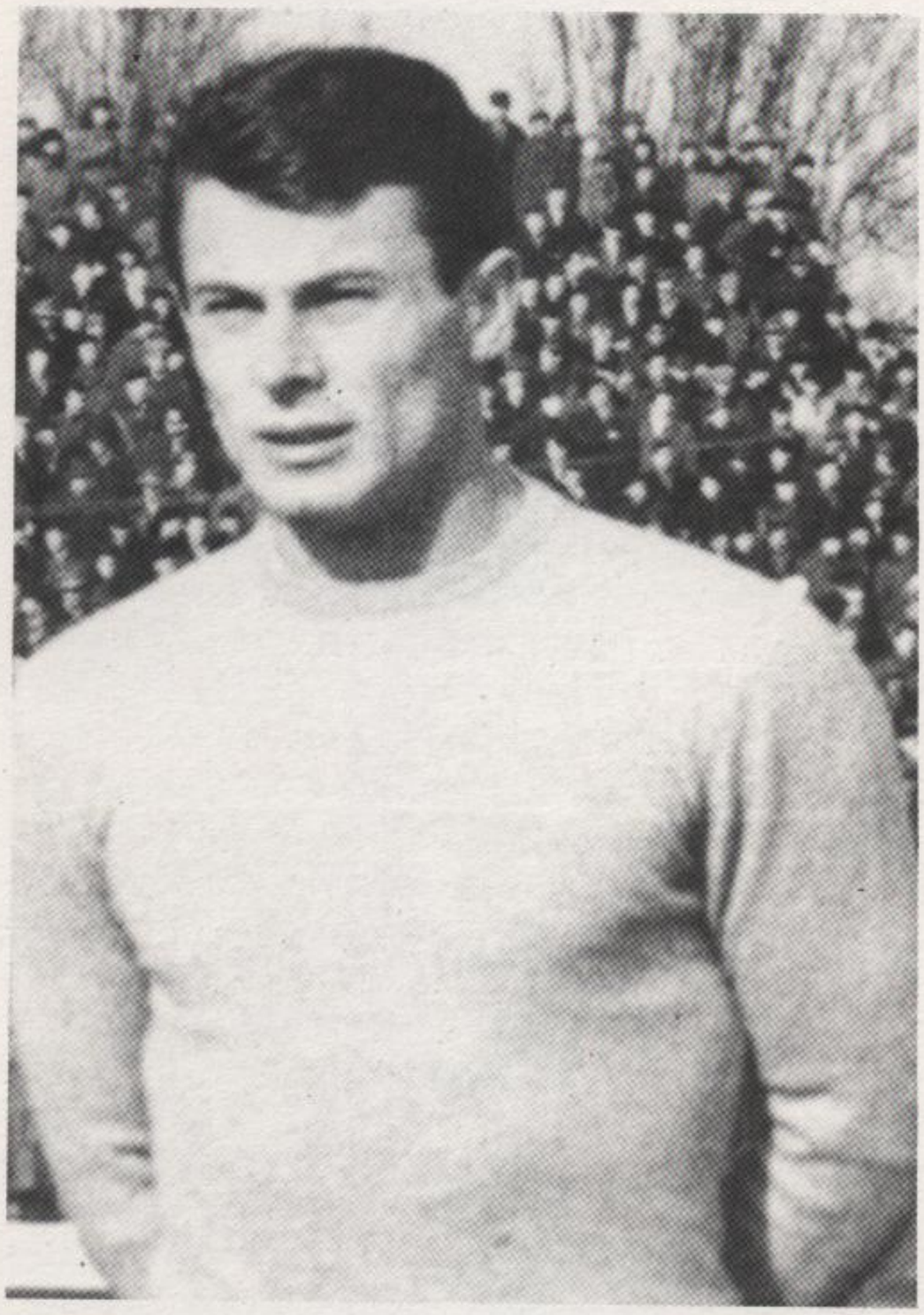

МАЂИОНИЧАР: Илија Пантелић

среће су били и Вујадин Бошков и Бранко Станковић, средином шездесетих. Уствари, Силвестер Такач и Илија Пантелић нису ученици који су каријеру започели код Бошкова и Станковића. Били су и пре њиховог доласка у Војводину истакнути, мада не у потпуности, тако да су време почетка пуне афирмације дочекали када су црвено-бели освојили шампионску титулу.

Силвестер Такач почео је у Војводини још 1955. године, када се с бројним малишанима појавио на тренингу пионирске селекције. Тренер Фрања Хирман, некадашњи прослављени голгетер Новосађана наложио је Такачу да дође и сутрадан.

— Касније ми, наравно, то није требало говорити. Примљен сам добро, а већ после три године проведене у јуниорском погону, указала ми се прилика да заиграм за први тим, у реванш утакмици Дунавског купа са Левским из Софије. Бугари су у првом сусрету победили 1:0, док је пред нови меч Војводина била знатно ослабљена, пошто су петорица фудбалера били позвани на припреме репрезентације. Поразили смо софијски тим 5:0, а ја сам, као десна полутка, постигао два гола — присећа се својих почетака Такач.

У репрезентацији је дебитовао као двадесетогодишњак, у квалификационој утакмици за Олимпијске игре у Риму. Овог пута га срећа није пратила, пошто је Југославија у Београду изгубила од селекције Израела 1:2, али је Такач оставио добар утисак, па је заиграо и у следећем квалификационом мечу, у Атини, где су »плави« били бољи од домаћина, 5:0. Стрелац једног гола био је он.

— Олимпијада ми је остала у драгој успомени, пре свега због резултата који је Југославија постигла. Исто тако, с радошћу се сећам одличне игре »плавих« у полуфиналном сусрету с Турском, када смо победили 4:0. У том мечу сам дао и гол, а потом је наишла она несрећна повреда и остао сам без златне медаље — каже Такач.

Сви Такачеви саиграчи тврде да је био, и то без премца, прва ведета шампионског тима црвено-белих.

— Имао је све одлике играча великог стила. Био је префињени техничар, брз, вешт, спортски дрзак у шанси, сналажљив и, уз све то, прави лидер. Није му било лако да наследи Жарка Николића на месту капитена, у лето, пред наше учешће у Купу шампиона. Николић је уживао велико поверење свих играча и био је врло ауторитативан, као старији, искуснији, као репрезентативац и добар играч. Но, Такач се и у тој, новој улози снашао. Није било играча који га неће послушати, од најмлађег до најстаријег. Увек коректан, никада прек, вечито спреман да помогне — сећа се Илија Пантелић.

Такач је, остало је записано, пружио велику серију сјајних игара у црвено-белом дресу, а као једна од најбољих се истиче она у Мадриду, у трећој утакмици Купа европских шампиона, у којој је Војводина савладала Атлетико Мадрид, после вођства домаћина од 2:0, захваљујући двоструком стрелцу Такачу и голу Радовића.

— Ово је мој најсрећнији и најтужнији дан. Нисмо победили. Тријумфовали смо! Чини ми се да су сви моји другови одиграли најбољу утакмицу у животу и да се овако нешто више никада неће поновити. Прави супарник, прави амбијент и — права Војводина! На жалост, то је био и мој опроштај од матичног клуба — говорио је Такач новинарима те вечери, 21. децембра 1966. године.

Његов одлазак, поново се ради о једнодушном ставу фудбалера прве шампионске генерације, представљао је ненадокнадив губитак пред наставак такмичења у Европи.

FKVOJVODINA★COM

НАЈУСПЕШНИЈИ ЕВРОПСКИ ИГРАЧ СРЕДЊЕГ РЕДА У 1968. ГОДИНИ: Добривој Тривић

— Да је Такач остао, сигуран сам, са Шкотланђанима бисмо се успешније носили и, највероватније, доспели и до финала. Играч таквих квалитета представља гаранцију добром тиму да може постићи и највећи домет — уверен је и данас Добривоје Тривић.

У великој мадридској ноћи шампиона Југославије, још једна звезда црвено-белих скренула је пажњу свих присутних на себе. И седам дана пре овог сусрета, у другој утакмици, звезда вечери био је Илија Пантелић, иако су домаћини славили победу.

— Да нису имали на голу Пантелића, голмана каквог одавно нисмо гледали, таквих рефлекса и толике сигурности, Југословени би већ били на аеродрому и чекали на повратак кући — оценили су шпански новинари новосадског чувара мреже.

То је, међутим, био тек увод у пажњу коју ће несумњиво изузетно добри познаваоци фудбала посветити Пантелићу. У суботу, 17. марта, Вујадин Бошков, у улози извештача »Спорта« јавља да је јучерашњи број листа »Марка« читаву страну посветио голману првака Југославије.

Пантелић је сигурно најбољи страни голман који је после рата бранио у Шпанији. Имали смо прилике многе да упознамо, да им аплаудирамо, али нас нико није толико опчинио као Пантелић. Њега дуго нећемо заборавити — писала је »Марка«.

После треће утакмице о Пантелићу је говорио и тадашњи најпознатији играч Атлетико Мадрида, центарфор Мендоза:

— Не бити савладан у таквим ситуацијама у каквим се Пантелић налазио, и то у две утакмице, то је несхватљиво! Тај човек није голман, он је мађионичар! Била би ми част да будемо у истом тиму.

Мендоза то није случајно рекао. Знао је да су представници његовог клуба, одмах по завршетку утакмице, иако још у неверици због пораза, пожурили да се састану с Пантелићем и понудили му за потпис уговора чек на сто хиљада долара. Био је то огроман новац, али и поред тога позитиван одговор нису добили. Штавише, разговор је врло брзо завршен.

— Није било тих пара за које бих остао у Мадриду. Услов наших домаћина је био да се не враћам у Југославију, да одмах наставим каријеру у Атлетико Мадриду. Но, једина моја жеља је била да стигнем кући и да доживим сусрет с навијачима. Нисам ни на трен размишљао на састанку са Шпанцима. Захвалио сам им се, а сигуран сам да су ме, као спортски људи, потпуно разумели — памти овај сусрет Илија Пантелић.

КОМАНДАНТ: Жарко Николић

Пуну славу међу европским голманима Пантелић је дочекао годину и по дана касније. Репрезентација Југославије је играла у завршници Купа нација у Италији, где је чувар мреже »плавих«, како се оценило, на најбољи начин наставио традицију сјајних голмана које је наш фудбал подарио свету.

— Имао сам срећу да учим од многих, изузетних тренера, а велику захвалност дугујем и двојици својих претходника, Андрији Верешу у Војводини и Милутину Шошкићу у репрезентацији. Обојица су ми, као млађем, током заједничких тренинга, исправљали грешке и тражили да још преданије радим.

FKVOJVODINA★COM

Сећам се да сам у једној од првих утакмица у дресу Војводине слабо бранио и био кривац за пораз. Када се уочи наредне утакмице причало о томе ко треба да стане на гол, тешко ми је било да сакријем жељу, што је искусни Вереш и приметио. Тако је, мали, охрабрио ме је, па додао: Једино се тако може постати голман, када се себи верује. Шошкић ме је, такође, у свакој прилици подржавао, говорећи ми да нема ничег лошег у томе што желим да станем на гол уместо њега. Тако и мене мотивишеш, рекао ми је. Никада им то нисам заборавио. Ни у Мадриду, ни у Фиренци, ни касније у Риму, ни било где — каже Пантелић.

Трећи племенити ђак Бошкова и Станковића је Добривој Тривић, који је био мање атрактиван од својих претходника у црвено-белом дресу број десет, пошто није припадао категорији атрактивних играча, већ је био борац који се није либио ни једног задатка. Када је требало помоћи одбрани, био је уз њу, ако се требало борити пред супарничким голом, и ту се налазио. Био је трећи по броју голова у шампионској генерацији, иако истовремено и најодговорнији за збивања у средини терена.

— Била је то еластична формација, а никада се нећу сложити с онима који кажу да наша генерација није играла допадљиво. Ми смо само у потпуности одговорили захтевима фудбала нашег времена. Спојили смо снагу, лепоту и технику, првенствено водећи рачуна о резултату — представља екипу Васа Пушибрк, речима које као да профилишу Тривића.

Писало се да је неуморан али се на то везивала и оцена да његова вредност није искључиво у ритму којег може да издржи него, како новине кажу, и »у луцидном потезу, правовременом, надасве корисном, који не може извести фудбалер без великог техничког знања«.

— Једна од најдражих утакмица ми је она што сам је, заједно с Пантелићем, одиграо у Фиренци, када смо се састали у Купу нација с првацима света, Енглезима. Пре меча је било у новинама мишљења да би селектор Рајко Митић требало да промени одлуку и да за чувара једног од најбољих играча не само Европе, Бобија Чарлтона, одреди неког другог. Иако се на томе доста инсистирало, био сам безбрижан, пошто ми је Митић још недељу дана пре утакмице у Фиренци рекао да ћу играти и да се припремим за дуел с конструктором игре енглеске репрезентације. У првом полувремену је наша борба била равноправна. Све што је Чарлтон могао, то сам могао и ја. Када је почео наставак, појачао сам темпо, па онда кренуо још жешће и на крају сам, како се то каже, сломио Чарлтона. Уместо да ја водим рачуна о њему, он је покушавао да ме прати, да би уочи гола, који је Џајић постигао после моје асистенције, уз мене били и Чарлтон и Малери и Стајлс — сведочење је Добривоја Тривића, кога после освајања другог места париски »Football magazine« сврстава у најбољи тим Европе и проглашава га за најуспешнијег европског играча средњег реда.

Николић, Брзић, Секереш

Када се прича о кључу игре у одбрани шампионске екипе, обавезно се у први план ставља улога халф линије, која је, тврди се, била савршено укомпонована. Секереш, Брзић и Николић чинили су трио упорних бораца, који је функционисао толико беспрекорно да се на мах чинило, како је један од спортских коментатора написао, »као да су одувек, од малена играли заједно«.

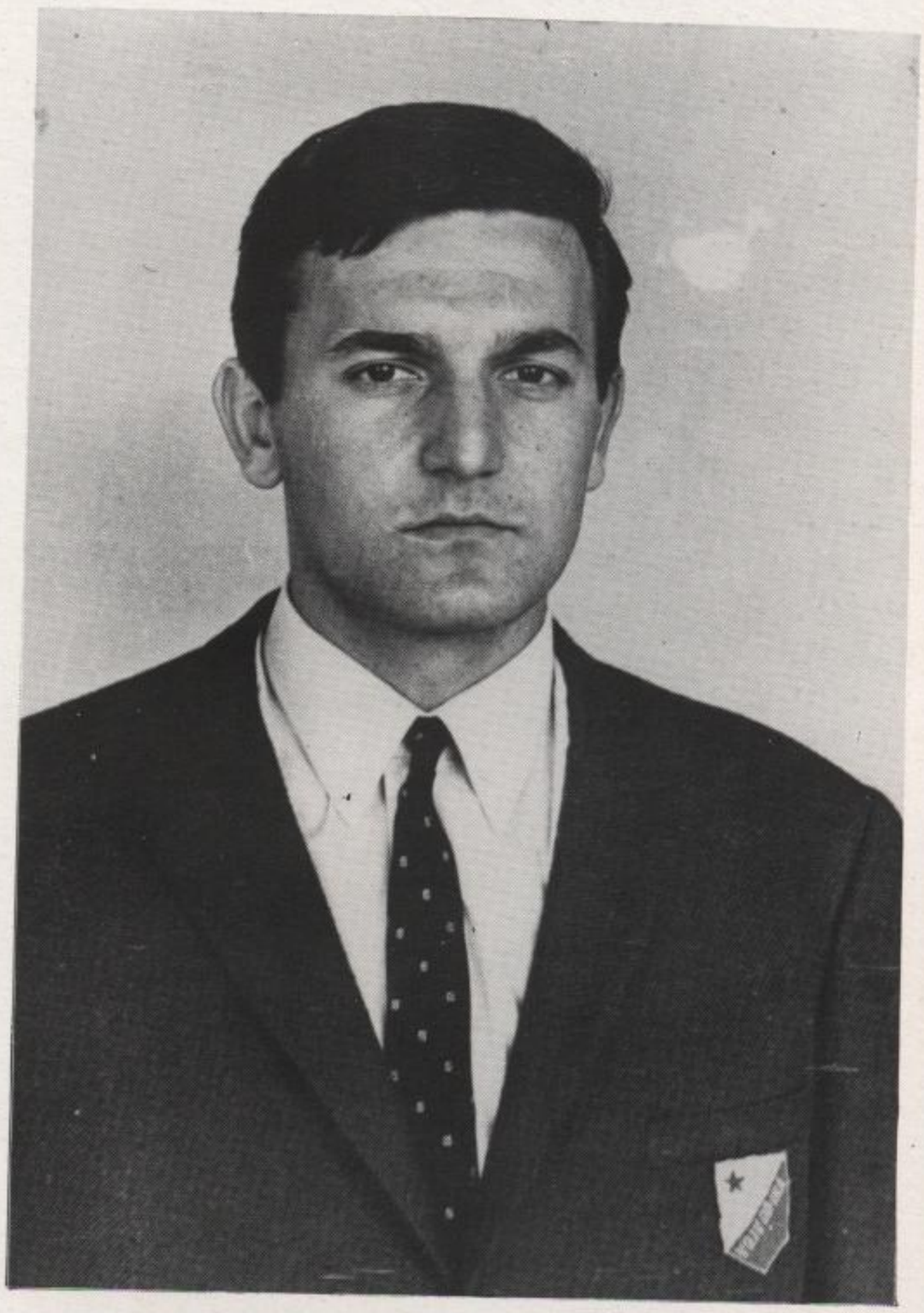

АПСОЛУТНИ ПРОФЕСИОНАЛАЦ: Ивица Брзић

FKVOJVODINA★COM

ПРОСЛАВЉЕНИ ХАЛФ: Стеван Секереш

– У Војводини сам почео као центарфор, па касније био полутка. Ипак, дебитовао сам у првом тиму као десно крило, али када је дошло до неког неспоразума између тренера Лехнера и наших бекова, мени је додељена нова улога. На тој позицији сам заиграо и за младу репрезентацију, а као леви бек, опет, био сам на зимским припремама »плавих«, уочи одласка најбоље селекције на Светско првенство 1958. године. Исте године, када је Миљованов престао да игра, предложено ми је да постанем центархалф, па сам и као играч на том месту био репрезентативац, да бих по доласку Брзића постао, такозвани, задњи везни играч – објашњава Николић.

Николић, који је поникао међу црвено-белима, је као најискуснији био и командант ове линије тима, и не само њен:

– Најправичније је не издвајати никога. Били смо сјајна целина. Свако је свакоме био изврстан сарадник и можда је и у томе предност ове генерације над оном из педесетих. Снага овог тима била је у колективу, не у изузетним појединцима, иако је и њих било, а што се пре свих односи на Такача – каже Николић.

Ивицу Брзића, наводи Илија Пантелић, одликовао је апсолутни професионални однос:

– Голману је увек лакше када пред собом има, као последњу препреку играча као што је има, као последњу препреку, играча као што је мо пред својим голом. Уосталом, захваљујући његовом поготку у Новом Саду, у првој утакмици с Атлетико Мадридом, пораз у реваншу није за нас значио трагедију. У Купу шампиона, у којем смо били без Николића, преузео је на себе организовање одбране и био је и у томе, као и уопште у својој игри, изузетно одговоран.

Ни Стеван Секереш, као и Жарко Николић, није каријеру започео на месту на којем је доцније имао највише успеха. Из Шпарте из Белог Манастира дошао је међу црвено-беле не само као голгетер екипе, већ и најбољи стрелац лигашког такмичења. Мада вешт техничар и успешан шутер, није успео да се до краја наметне као вођа навале, али је играјући у одбрани испред центархалфа, постао репрезентативац исте године када је Војводина освојила прво место.

Данас, Стеван Секереш је доктор фудбалских наука, што је постао и Радивој Радосав, а од фудбалера који су носили дрес Војводине, исту титулу је стекао и Вељко Алексић.

FKVOJVODINA★COM

Резултатски гледано, Војводина је звездане тренутке доживела у сезони 1965/66. године освајањем прве шампионске титуле и потом више него успешним учешћем у Купу европских шампиона. Међутим, као што је уобичајено у нашем фудбалу, генерација која је достигла зенит на домаћој сцени убрзо је почела да се осипа због одлазака у иностранство, па се тако и Војводина нашла пред »вечним« проблемом југословенског фудбала — сменом генерације.

Што се првог шампионског тима тиче, он је почео да се осипа још за време учешћа у Купу шампиона, да би се тај процес наставио и у наредним годинама, а дефинитивно завршио почетком седамдесетих, одласком последњих играча из тог тима. Тако је са сцене сишла једна генерација, а на њено место ступила друга, која се, истини за вољу, не може похвалити резултатима као претходна, али која је, ипак, играма и резултатима обележила једно раздобље у историји клуба.

Тај за сваки клуб врло деликатан посао око смене генерација започео је као директор Вујадин Бошков и довршио као тренер Тодор Веселиновић, два велика клупска имена, који су и као играчи и као стручњаци, сваки на свој начин, оставили снажан печат у Војводини.

Да је Војводина на добром путу да безболно и поступно изврши смену генерација, најављено је 1970. године када је део шампионске генерације (Тривић, Брзић, Савић), уз помоћ младих фудбалера који су поникли у клупској школи (Никезић, Ивезић) и новајлија (Поповић, Леринц, Јовановић, Пирмајер, Земко и други), тријумфовао у Лиги шампиона. То је била потврда да је Војводина на добром путу да поново формира јак тим али, показаће се, тај процес је био тек на почетку и нереално је било очекивати да ће се кретати само узлазном путањом. Било је још успона и падова, правих потеза и промашаја, док се није формирао квалитетан тим, способан да поново буде у врху у југословенског фудбала. Вујадин Бошков је свој део посла заокружио довођењем у клуб Трифуновића, Свилара, Новоселца, Вучековића, Јурчића, у то време олимпијских репрезентативаца, који су у дресу Војводине доживели пуну афирмацију и које је само сплет несрећних околности онемогућио да, заједно са »ста-

ВИЦЕШАМПИОНИ. Слова, стоје: тренер Тодор Веселиновић, Новоселац, Свилар, Рутоњски, Вујков, Мокуш, Павковић, помоћни тренери Лука Малешев и Добривој Тривић. Чуче: Срдановић, Ивезић, Трифуновић, Личинар

FKVOJVODINA★COM

роседеоцима«, достигне резултатску славу генерације коју су наследили.

Како је изгубљена титула?

Када је клуб напустио Вујадин Бошков и за тренера ангажован Тоза Веселиновић, тим Војводине, у највећој мери већ формиран, допуњен је Слободаном Павковићем и Ђорђем Вујковом, који су као најталентованији играчи из омладинског погона добили шансу да се докажу на прволигашкој сцени. Војводина је са Тозом Веселиновићем на клупи изградила свој стил игре, препознатљив и офанзиван, тако да су се с правом могли очекивати и највећи резултати. По општим оценама, у то време црвено-бели су били способни да играју и лепо за око и да се успешно такмиче.

У првенству 1974/75. године Војводина је са сплитским Хајдуком водила велику битку за титулу. Сплићани су, да подсетимо, тада имали

Васа Рутоњски

Слева, стоје: Свилар, Новоселац, Вујков, Алексић, Вукашиновић, Јурчић, Пурић. Чуче: Леринц, Илић, Никезић, Бошњак, Павковић

FKVOJVODINA★COM

сјајну генерацију: Шурјак, Мужинић, Јерковић, Буљан, Перузовић...

— Те године смо били бољи од Хајдука — категоричан је у оцени Владимир Трифуновић. — У првом делу првенства у Новом Саду победили смо с 2:0, а у првом пролећном колу усред Сплита смо славили с 4:1. Не памти се да је неко Хајдук тако бацио на колена као тада Војводина. Штета је што ту утакмицу није преносила телевизија да се и гледаоци широм Југославије уверe какав је фудбал играла и какву је снагу имала Војводина у том првенству.

Владимир Трифуновић

Трифуновић подсећа на један детаљ из тог меча, који врло илустративно показује какав је то дерби био:

— У првих 28 минута утакмице Мужинић и ја направили смо један на другом 24 прекршаја. Ту није било пардона, пиштало је на све стране. Онда је Мужинић устукнуо, побегао је са мегдана. Са места полутке вратио се у халф-линију и до краја утакмице више ми се није нашао на путу.

Фудбалери Војводине, актери тог дербија, признају да су Сплићани такође играли крајње амбициозно, показујући у сваком старту велику жељу да искористе домаћи терен за тријумф над директним конкурентом.

Васа Рутоњски, леви бек црвено-белих, о тој утакмици, каже:

— Ратко Свилар је бранио у великој форми. Чини ми се да је одбранио пет-шест голова. Да нисмо имали тако доброг голмана, питање је како би се завршио дерби. Овако, Свиларове интервенције као да су нама дале крила, а сасвим обесхрабриле домаћине.

Голове за Војводину постигли су: Линичар два, Вучековић и Леринц по један. Занимљиво је, и то је само податак више о супериорности Новосађана, да је Хајдук почасни погодак постигао после вођства гостију 4:0 и то тако што је Новоселац, у жељи да врати лопту голману Свилару, погодио властиту мрежу.

Трка Војводине и Хајдука одлучена је у финишу првенства. Хајдук је у Београду био бољи од Црвене зведе, победио је с 2:1. Уз напомену да је Звезда прво полувреме тог меча решила у своју корист с 1:0, остаје утисак код свих фудбалера Војводине из те генерације да победа Хајдука у Београду није била баш спортски чиста. На крају, Хајдук је то првенство завршио на првом месту, а Војводина се са бодом мање морала задовољити другом позицијом.

Славко Личинар

FKVOJVODINA★COM

ХАЈДУК – ВОЈВОДИНА 1:4 (1:4)

FKVOJVODINA★COM

Војводина као Ајакс

Које су биле главне карактеристике тима Војводине који је предводио тренер Тоза Веселиновић и по чему се он разликовао од осталих конкурената? Сви фудбалери те генерације једнодушни су у оцени: кључну улогу одиграо је Тоза. Он је, кажу, инсистирао на офанзивној игри, на вицу, давао је слободу у креацији, али при томе нису се запостављале ни дефанзивне обавезе. Таква Војводина играла је атрактивно и ефикасно, била је радо гледана на свим стадионима широм Југославије.

У формацији 4—3—3, коју је неговала Војводина из тог времена, јасно је наглашена офанзивна оријентација. Испред голмана Свилара су били: пар центархалфова Новоселац — Рутоњски, као бекови Јурчић и Мокуш, касније и Вујков. У маневру су играли: Трифуновић, Ивезић и Павковић, а у шпицу тројка: Леринц, Никезић и Личинар, уз често појављивање Вучековића на месту вође напада.

— У том тиму се знало, да се тако изразим, »ко коси, а ко воду носи«. Тачно се знало шта су чије обавезе, ко гради а ко разграђује, ко је задужен да тресе противничку мрежу а ко треба да штити властиту — каже Владимир Трифуновић, фудбалер средине терена, који је борбеном и одговорном игром често давао тон целом тиму.

Ратко Свилар

Драган Бошњак

Као илустрацију Трифуновић наводи Веселиновићев захтев »да Павковић, као суптилан техничар, настоји да противника надмудри на што духовитији начин, а ако је при томе изгубио лопту, онда је ту Трифуновић који мора да уклиза да би је поново освојио«. И тако редом, знало се каква овлашћења има Леринц, каква Ивезић, који је задатак Никезића, шта мора да уради Вујков...

— Тоза је инсистирао на пресингу, али пресингу на лопту, не на играча. Дакле, основно је било да што пре освојимо лопту, да бисмо одмах потом прешли у напад. Ти напади су се градили проигравањима у троугловима, простор се освајао кратким и брзим пасовима — објашњава Васа Рутоњски суштину игре Војводине из тог времена.

Ако би се тражило поређење, на који велики тим је Војводина по игри подсећала, онда се до одговора може доћи из новинских написа у стилу: »Новосађани као Ајакс«. Са таквим оценама

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — ДИНАМО 3:0 (3:0)

FKVOJVODINA★COM

слажу се сви играчи, а Никезић, Вујков, Рутоњски и Трифуновић спомињу победу над Вардаром у Скопљу извојевану у великом стилу, игром којом је, кажу, европску славу стекао велики Ајакс.

И још нешто, по оценама свих, врло битно. Мартин Новоселац је доведен у Нови Сад из винковачког Динама као везни играч, суптилан зналац, али се у прво време није уклопио. Кључно је било када је Новоселац прекомандован у одбрану, где му је поверена улога либера. То се показало као пун погодак. Војводина је у њему добила правог команданта одбране, али и капиталног играча у везном реду. Новоселац је честим излетима стварао вишак играча на средини терена, што је било додатно оружје, често пресудно да се добије превласт у маневру.

СЕ куп као круна

Будући да је имала квалитетан тим, зрео и појединачно и као целина, очекивало се да ће Војводина у наредним сезонама задржати високу позицију у југословенском фудбалу. Међутим, друго место иза Хајдука 1975. године остало је као највеће достигнуће те генерације на домаћој сцени. Сплет несрећних околности је пресудио да тако буде, али остаје утисак да је пропуштена велика шанса, да је генерација седамдесетих година оставила мали траг с обзиром на снагу и квалитет којим је располагала. Истина, 1977. године освојен је Средњоевропски куп, што је највећи међународни клупски успех у историји, али био је то последњи блесак једне сјајне генерације, њена »лабудова песма«.

Од тада па све до пред крај осамдесетих година, Војводина је прешла тежак пут, уз велике резултатске осцилације и унутрашње потресе, који су као на траци производили честе смене тренера.

Војводину је у СЕ купу предводио Тоза Веселиновић, стручњак којем се приписују велике заслуге што су Никезић и другови играли модерно и нападачки, што су таквим играма пленили срца љубитеља фудбала широм Југославије. У последњој, шестој утакмици са Спартом у Прагу, у којој се одлучивало о победнику СЕ купа, на клупи Војводине је био нови тренер, Бранко Станковић, чији повратак у Нови Сад је будио велике наде јер се ради о стручњаку који је, заједно са Вујадином Бошковом као техничким директором, десетак година раније Војводину до-

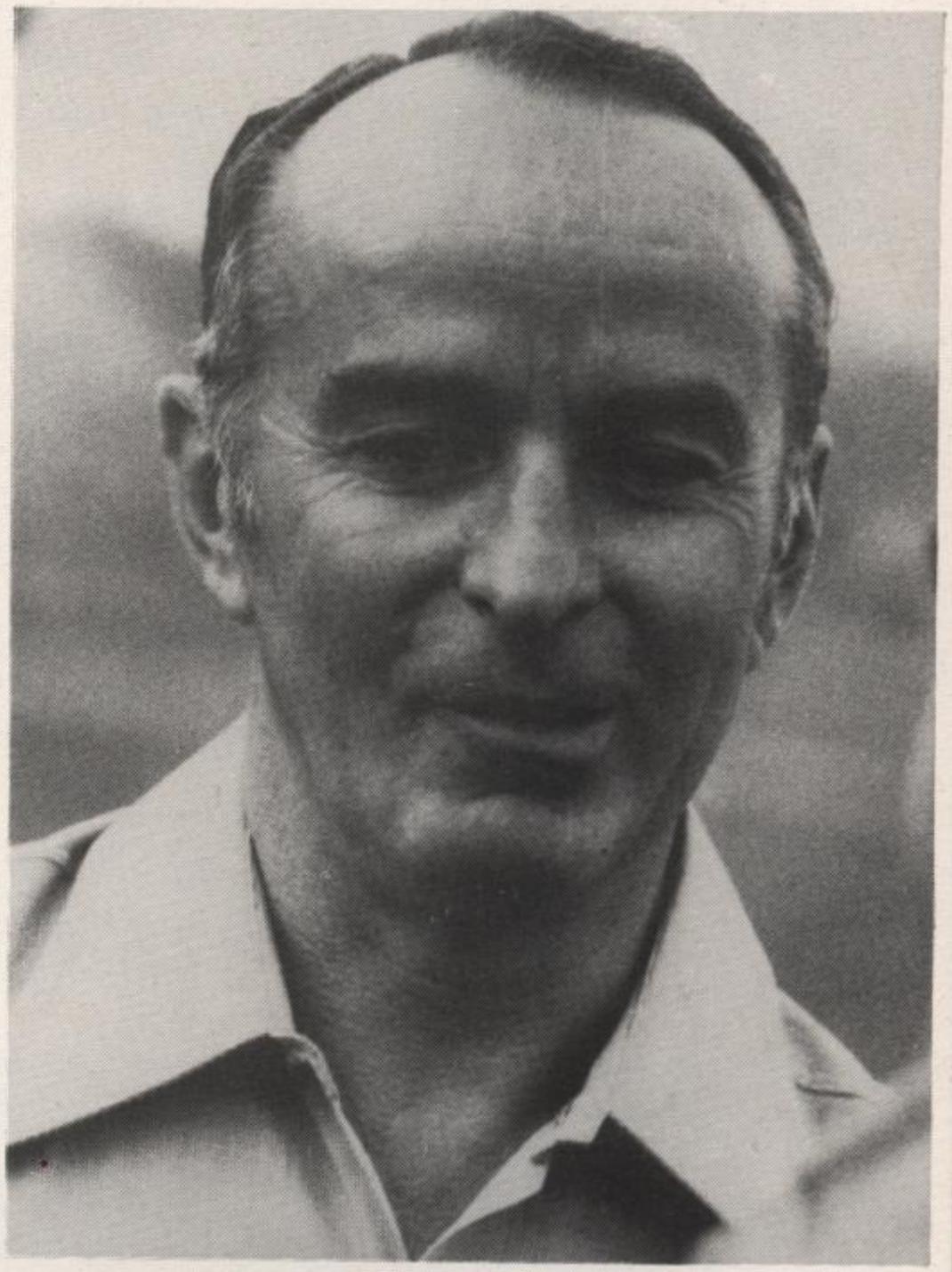

Бранко Станковић

вео до прве шампионске титуле. Станковић је и овог пута успео, у Прагу је освојен бод, довољан за тријумф у СЕ купу, али се није дуго задржао на кормилу Војводине. Његовим одласком у лето 1978. године почела се осипати и генерација одличних фудбалера, што се неизбежно морало одразити на резултате у наредним сезонама. Без обзира на све, ваља рећи да је седамдесетих година Војводина имала одличан тим, а да се за име Бранка Станковића везују два велика клупска успеха: шампионска титула 1966. и тријумф у СЕ купу 1977. године.

Свилар и Вујков

Генерација фудбалера која је носила дрес Војводине седамдесетих година, једнодушне су оцене, имала је све: знање, агресију, креацију, искуство... Могла је да се надмеће у лепим комбинацијама и офанзивној игри, али умела је, када треба, и да се плански брани, да устукне и да потом нападне... Ипак, ако би требало дати генералну оцену, нешто што представља основно обележје тима из тог периода, онда је то пре свега — нападачка игра.

FKVOJVODINA★COM

Имала је Војводина тих година у својој одбрани Рутоњског, Новоселца, Јурчића, Мокуша и Трифуновића, прекаљене прволигашке играче, који су низ година играли заједно и представљали тешко савладив бедем пред својом мрежом.

Сумирајући укупан учинак вишегодишњег играња у првој постави у том периоду, два имена се посебно издвајају — голман Ратко Свилар и десни бек Ђорђе Вујков, који се опробао у још неким улогама. Обојица су, осим што су били врло поуздани клупски играчи, стигли и до дреса репрезентације, по чему се такође издвајају у својој генерацији.

Ратко Свилар је као 23-годишњак дошао у Војводину из матичне Црвенке, у чијем дресу се афирмисао као веома талентован чувар мреже. Међутим, чини му се да је Војводина за њега требало да буде само пролазна станица:

— Вујадин Бошков је пресудно утицао да дођем у Војводину. Али, он је са мном имао другачије планове, хтео је да ме мења за Пролетеровог голмана Шаровића. Од тога није било ништа јер сам почео добро у дресу Војводине и за кратко време уверио Бошкова да не треба да ме трампи.

Свилар је седам година био члан Војводине и за то време одиграо више од 300 утакмица. Навијачи су га волели као атрактивног голмана, изузетно брзог, са одличним рефлексима, нарочито успешног у ситуацијама када је муњевитим »улажењем у шут« требало спасавати мрежу. У репрезентацији Југославије наступио је 9 пута, али је зато на више од 30 утакмица био на клупи за резерве.

У дресу Војводине Ратко Свилар је највеће успехе постигао 1977. године освајањем СЕ купа и две године раније када су црвено-бели били вицешампиони Југославије.

— Био је то период када је Војводину тренирао Тоза Веселиновић. Имали смо одличан тим и изванредну атмосферу. Мислим да смо као ге-

ОСВАЈАЧИ СРЕДЊОЕВРОПСКОГ КУПА. Слева, горњи ред: Свилар, Мокуш, Тришић, Јаблан, Рубин, Лучић, Врга, Личинар, Пураћ. Средњи ред: помоћни тренер Брзић, масер Јагетић, Илић, Павковић, Мандић, Аникић, Јаковљевић, Тодоровић, Вујков, шеф стручног штаба Станковић. Седе: Леринц, Новаковић, Титов, Мићовић, Драгојевић, Никезић, Бошњак, Радосављевић, Трифуновић

FKVOJVODINA★COM

Ратко Свилар

нерација по свему заслужили да оставимо резултатски дубљи траг.

После Војводине, Ратко Свилар је каријеру наставио у белгијском Антверпену, чији је члан већ пуних 14 година. Уједно, он је као 44-годишњак данас најстарији фудбалски професионалац у Европи. И то не као епизодиста, већ као један од кључних играча Антверпена, клуба из самог врха белгијског фудбала.

— Пре две године освојили смо Куп Белгије. У финалној утакмици, после нерешеног резултата и у продужецима, победник је одлучен ударцима са »беле тачке«. Одбранио сам три једанаестерца. У белгијској штампи то је оцењено као подвиг, истицан сам као најзаслужнији за Антверпенов тријумф у националном Купу.

Стенли Метјус је играо до 47. године. Свилар је у ситуацији да га можда и надмаши.

— Нисам тиме оптерећен. Бранићу док ми фудбал буде задовољство. Уговор са Антверпеном ме веже још две године и за сада ми се чини да ћу га одрадити до краја. Шта ће бити после, видећемо. Можда ћу потписати нови — каже Ратко Свилар, голман који је, после лепе каријере у Војводини, данас као европски феномен један од најпопуларнијих фудбалера у Белгији.

Ђорђе Вујков је у Војводини провео 13 година, од чега 9 као професионалац. Афирмисао се као десни бек, али је, захваљујући изванредним физичким предиспозицијама, са успехом играо на више места: левог и десног халфа, центархалфа, чак и десно крило, па полутку...

— Дебитовао сам у првом тиму Војводине у пролеће 1973. године, у време када је тренер био Милошевић а директор Бошков. Играли смо у Будимпешти са репрезентацијом Мађарске — каже Вујков, који је црвено-бели дрес носио више од 500 пута.

Био је капитен генерације која је освојила СЕ Куп, што му је уједно највећи успех са Војводином:

— Из тог времена посебно памтим две утакмице са Фиорентином. У Фиренци је то била жестока борба током свих 90 минута, а у Новом Саду смо просто прегазили Италијане, које је предводио репрезентативац Антоњони.

Најлепше му је, каже, било код Тозе Веселиновића, у сезони када је Војводина била прави хит:

— Играли смо најдопадљивије, волела нас је публика широм Југославије. Тоза је тражио

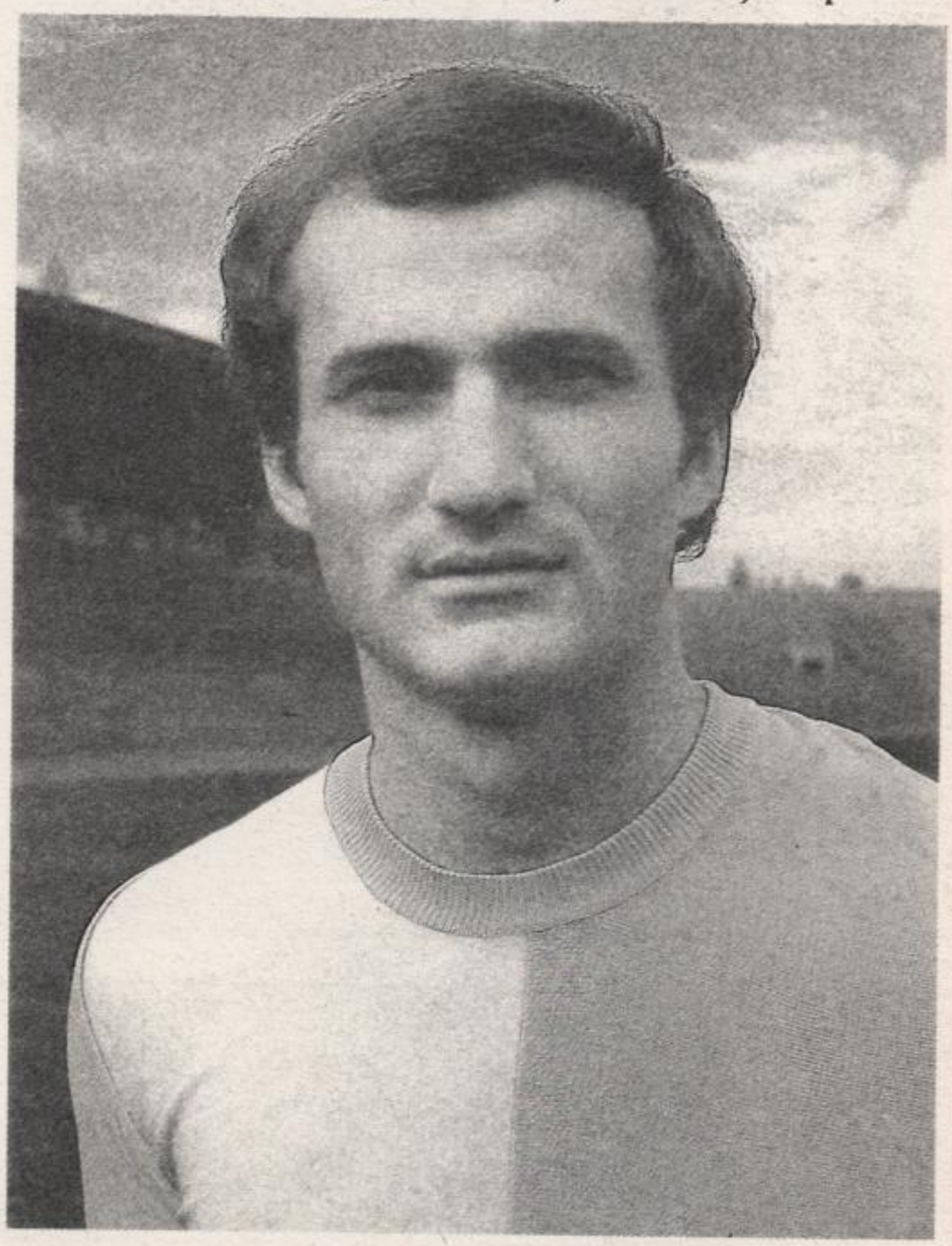

Ђорђе Вујков

FKVOJVODINA★COM

офанзиву, игру без претераних тактичких обавеза. Мислим да је то било одлучујуће.

Вујков је носио дрес омладинске и младе репрезентације, четири пута играо је у А селекцији:

— Био сам члан младе репрезентације, која је 1978. године освојила првенство Европе. Била је то одлична генерација: Шестић, Павковић, Пижон Петровић, Халилхоџић, Зајец...

За Ђорђа Вујкова је везан и један куриозитет. Он је на омладинском првенству Европе у Шведској 1973. године одиграо утакмицу са сломљеном ногом.

— У полуфиналном мечу сам осетио бол, али нисам хтео да изостанем из финала. Изгубили смо 1:0 од Бугарске и када сам се вратио у Нови Сад на снимку је констатовано да сам тај финални меч одиграо са напукнутом кости. Због тога сам морао да паузирам пола године — прича Вујков о тој необичној епизоди своје каријере.

Разуме се, посебно памти четири наступа у изабраном државном тиму. Дебитовао је против Совјетског Савеза, потом играо и у мечу са Мађарском у Будимпешти, а као о посебном доживљају прича о две утакмице са турнеје у Јужној Америци.

РАДИЛИЦА: Звонко Ивезић

ТАНДЕМ: Никезић и Ивезић

— У Бело Хоризонтеу смо играли са Бразилом пред 130.000 гледалаца. Фантастична, незаборавна атмосфера. Потом смо одмерили снаге и са селекцијом Аргентине. Како се фудбал воли у Јужној Америци и какав је амбијент на њиховим стадионима — то се не може испричати.

Ђорђе Вујков је фудбалску каријеру завршио у иностранству. Седам и по година је играо у Белгији, Шпанији и Аустрији.

Никезић и Ивезић

Уз име Петра Никезића, једног од кључних играча у генерацији седамдесетих година, везују се многи рекорди. Дуго година је био најмлађи професионалац у историји Војводине, затим најмлађи капитен, други по броју одиграних утакмица — 587...

У првом тиму Војводине почео је да игра 1967. године, иако је у то време још једну сезону имао право да наступа за јуниоре. Пуних 12 година је носио црвено-бели дрес, једну сезону је провео у Аустрији, две у Осијеку и две у Шибенику. Све у свему, Петар Никезић је 17 година био фудбалски професионалац и за то време увек у главној улози, стандардни члан прве поставе.

— Једна жеља ми је остала неостварена: нисам одиграо ниједну званичну утакмицу у А репрезентацији. Прошао сам све »плаве« селекције, од омладинске преко младе до олимпијске, али

FKVOJVODINA★COM

сам само два пута био резерва на званичним утакмицама изабраног државног тима, у мечевима са Источном Немачком и Шпанијом. Остаје ми као утеха да сам одиграо три незваничне утакмице за »А« репрезентацију, против Италије, Либије и Туниса. Да нисам кубурио са повредама, вероватно бих чешће играо у изабраном државном тиму.

Није имао срећу да са Војводином освоји титулу, али је зато био стандардни првотимац 1977. године када су црвено-бели победили у СЕ купу и седам година раније када је Војводина у Летњој лиги била испред свих шампиона ондашње Југославије.

— Никад нећу прежалити што смо 1975. године дозволили да Хајдук буде испред нас. У том првенству смо играли најлепши фудбал у земљи.

Петар Никезић се у каријери опробао у свим нападачким улогама, али је његово право место било — полушпиц. Имао је убојиту десну ногу, био је страх и трепет за голмане.

— Урођено сам имао јак ударац, али мислим да сам га усавршио код Бебуле Милошевића. После сваког тренинга морао сам да останем бар још сат и по и да за то време изведем најмање 200 »слободњака« из разних позиција. Бебула је био исцртао квадрате са бројевима на мрежи, а мој пуцачки тренинг се састојао у томе да поведем лопту и да гађам квадрат који ми је Бебула одређивао у тренутку када сам био у пуном спринту.

Највише је, каже, волео да изводи слободне ударце са леве стране, са удаљености између 20 и 30 метара од гола. Имао је своју пуцачку »филозофију«:

— Главни оријентир ми је био противнички »живи зид«. Увек сам помоћу њега одређивао у коју ћу страну шутирати, поред или преко њега. Зато су у праву они тренери, као Мића Дуванчић на пример, који мени никада нису постављали »живи зид«. Колико се сећам, мало кад сам постигао гол ако нисам имао »зид« испред себе.

Иако је у својој богатој каријери постигао безброј антологијских голова, неке ипак посебно памти.

ТОБЦИЈА: Петар Никезић

FKVOJVODINA★COM

— На пример, онај у мечу с Партизаном 1975. у Новом Саду. Наљутио сам се на судију који је искључио Јурчића, па сам из беса шутирао слободан ударац са око 40 метара. Лопта је просто фијукнула поред немоћног голмана Бороте, тако смо победили с 2:1. Или у јесен 1977. када смо у Загребу играли 2:2 с Динамом а ја постигао оба гола. Десетак дана касније опет смо одиграли куп утакмицу у Загребу. Изгубили смо с 3:2, али сам опет дао оба гола. Сећам се, руководство Динама је људима из управе Војводине после тог меча нудило бланко чек да сами испишу цену за мене.

Петар Никезић остаће упамћен као изузетан голгетер и сјајан извођач слободних удараца, један од најбољих у историји Војводине.

Звонко Ивезић

Звонко Ивезић је са Никезићем прошао све селекције у Војводини, од пионира до првог тима. У црвено-белом дресу провео је 9 година као професионалац и одиграо више од 400 утакмица, што га сврстава међу најистакнутије фудбалере Војводине у протеклих 80 година.

— У Војводини сам професионалну каријеру почео на чудан начин. Потписао сам први уговор у лето 1967. године пред тадашњим директором Вујадином Бошковом, а већ идућег дана он је отишао за тренера швајцарског Јанг Бојса. Наравно, сећам се прве утакмице. Тим су водили »технико« Радомир Крстић и тренер Здравко

Ивезић у дресу Сошоа

Рајков када сам у јулу 1967. године дебитовао за први тим у мечу са Ујпешт Дожом.

Ивезић је, као и Никезић, добио шансу да игра са првом шампионском генерацијом, али и он као најлепшу сезону у дресу Војводине истиче 1974/75.

Занимљиво је како Ивезић објашњава чињеницу што је Војводина под руководством Тозе Веселиновића од борбе за опстанак стигла у врх југословенског фудбала:

— Све »коцкице« су се идеално сложиле у тој сезони. С једне стране, велике заслуге за то припадају Този као тренеру, а с друге, ми смо сасвим играчки сазрели, практично без слабе тачке у тиму. Уз све то, красило нас је велико другарство, што је један од битних предуслова за успехе у колективном спорту.

На питање зашто тај несумњиви играчки потенцијал није искоришћен на најбољи начин, Ивезић, који је 1975. био капитен, категорички одговара:

— Управа није била на нивоу тима. Да смо то имали, уверен сам да би бар једанпут тријумфовали у првенству.

По завршетку играчке каријере у Војводини, Ивезић је отишао у Француску. Првотимац Сошоа је био пет и по година, а у Расингу је провео 14 месеци.

— Најбољу сезону одиграо је у Сошоу 80/81. године. Као везни играч 9 кола пре краја првенства са 15 голова био сам најбољи стрелац Француске и други у Европи. Међутим, повредио сам се и до краја више нисам одиграо ниједну утакмицу.

Какав је углед Ивезић уживао у Француској сведочи и то да му је 1978. године нуђено држав-

FKVOJVODINA★COM

СТАНДАРДНА ПОСТАВА У СЕЗОНИ 1974/75.

FKVOJVODINA★COM

На опроштају Флоријана Алберта у Будимпешти

љанство како би за репрезентацију те земље наступио на Светском првенству у Аргентини.

— То сам одбио. За мене је »плави« дрес био и остао светиња. Одиграо сам 9 званичних и незваничних утакмица за нашу репрезентацију и није долазило у обзир да носим дрес било које друге земље.

Играчку каријеру завршио је напрасно, у пуној снази. Прихватио је позив Војводине и 1983. године се вратио у матични клуб да би обављао функцију генералног секретара, касније и техничког директора.

FKVOJVODINA★COM

У лето 1988. године Војводина се нашла на прекретници. Једна генерација искусних фудбалера, која је неколико сезона наступала заједно, спремала се за одлазак у иностранство. Људи задужени за стручну политику, пре свих технички директор Милорад Косановић, били су у дилеми како да се изврши смена: да то буде поступно и безболно или да се направи радикални рез и одједанпут дозволи одлазак свима који то желе? Прва варијанта је у пракси била најчешћа. Она је у себи носила мање ризика. Али, Милорад Косановић, у то време млад и амбициозан човек, то је сматрао губитком још једне сезоне. Није се плашио опасности па је предложио руководству клуба другу солуцију, да се одједанпут направи велики заокрет. То је и прихваћено.

Један за другим, поред тренера Ивице Брзића, који је отишао у Шпанију чим је првенство завршено, из клуба су отишли: Бегановић, Скакић, Поповић, Токовић... Дозволу клуба да каријеру може да настави у иностранству још је имао Зовко, на одслужење војног рока спремао се Ћурчић...

— Кључно је било питање новог тренера. Определио сам се за Љупка Петровића, стручњака који је увео Спартак у Другу лигу и чији сам рад пратио неколико претходних сезона. Предочио сам му укупно стање у клубу, а посебно ситуацију са играчким кадром. Сложио се. Као млад тренер, позив Војводине прихватио је као велики изазов. Није се плашио ни тога што ће добити потпуно нови тим, са доста младих играча, дебитаната на прволигашкој сцени — каже Милорад Косановић.

Тог лета, поред Љупка Петровића, у Нови Сад су стигли: Синиша Михајловић из Борова, Пунишић и Јоксимовић из Црвене звезде, Јокановић и Мухић из Новог Сада, Карталија из Врбаса, Тањга из винковачког Динама, Мијић и Дакић су враћени из Спартака, односно Кабела, Најдоски је стигао из прилепске Победе... Зовко је у септембру каријеру наставио у Белгији, док је Милосављевић, после одслужења војног рока, у децембру дошао из Новог Сада.

— У иностранство је такође требало да оде и Светозар Шапурић. Међутим, није успео у томе и дефинитивно се вратио када је екипа са Љупком Петровићем већ била на летњим припремама на Рогли. Све смо радили плански. Имали смо голмана Мараса и левог бека Вујачића. Дакле, требао нам је десни бек. Определио сам се да то, уз Гаћешу, буде Мијић. На томе је инсистирао Љупко Петровић, који је врло похвално говорио о овом нашем играчу, којег смо били позајмили Спартаку. Будући да се Зовко спремао преко границе, имали смо отворено питање либера. Хтели смо Карталију из Врбаса, онда смо били одустали, да би на крају у последњи час ипак пала одлука да га доведемо. Имали смо на месту стопера Миловца, а уз њега и новајлију Тањгу. Касније, у децембру те године, ангажовали смо и Милосављевића, који је могао да игра на више места у одбрани. Пунишића смо довели за централ-

ШАМПИОНИ СЕЗОНЕ 1988/89. Слева: Шестић, Марас, Карталија, Шапурић, Вујачић, Воркапић, Пунишић, Михајловић, Мијић, Миловац, Јокановић

FKVOJVODINA★COM

ног везног играча. Лево од њега Михајловић, а десно Јокановић, иако смо из прошле сезоне за ту улогу имали и Марковића. Јоксимовић је предвиђен да игра у шпицу, као и Воркапић, који је играо и у претходној сезони за Војводину. Коначно, конкуренцију смо повећали и враћањем Дакића, који је био уступљен Кабелу, а уз њега за место у шпицу конкурисао је и Мухић. Оценили смо да је у таквој композицији тима драгоцено искуство Милоша Шестића. Он је био прави вођа тог тима, наравно уз Светозара Шапурића, који се у међувремену такође наметнуо кроз рад и утакмице. Тако је створена јака конкуренција, за свако место по два-три играча — говори о стварању другог шампионског тима Милорад Косановић, један од најзаслужнијих што је у одбиру новајлија погођено готово сто одсто.

Љупко Петровић се сложио с избором играча. Основни план се састојао у томе да нови тим у првој години буде у средини табеле, отприлике на шестом или седмом месту, а да следеће године крене напред, да се приближи »великој четворки«.

— Да у рукама имам потенцијал за велика дела уверио сам се већ на летњим припремама на Рогли. Поред неоспорног фудбалског знања, играчи су показали примерну дисциплину и амбицију да напредују. Имали смо квалитет, али и срећан спој младости и искуства. После повратка са Рогле, у једном интимном разговору, поверио сам се Милутину Попиводи, тадашњем председнику Омладинске комисије. Рекао сам му да имамо екипу која може да се бори и за прво место! У то време то је била веома храбра изјава у коју, осетио сам то и по Попиводиној реакцији, нико није веровао — присећа се почетка рада са шампионском генерацијом Војводине тренер Љупко Петровић.

Кључне улоге Шестића и Шапурића

Тим који је формиран тог лета практично није имао слабу тачку. Међутим, по мишљењу већине, двојица играча су имала посебну улогу, Милош Шестић и Светозар Шапурић.

Милош Шестић се неочекивано обрео у Војводини. Дошао је у полусезони када је Војводина била друголигаш и када су се многи чудили зашто се тадашњи директор Љубо Шпањол одлучио за фудбалера на заласку каријере, који се у земљу вратио из грчког Олимпијакоса и који, веровало се, нема посебних мотива.

С друге стране, Светозар Шапурић је силом прилика остао у клубу. Желео је у иностранство, био у преговорима са неколико клубова, али се на крају све изјаловило. Новом тиму Војводине, мислило се, играч Шапурићевог профила није неопходан, али он се ипак прикључио екипи, да појача конкуренцију до прве следеће понуде из иностранства.

— Шестић и Шапурић су две изузетно позитивне личности. Сјајно су се уклопили. Мени су као тренеру били од велике помоћи, јер су изградили прави однос са младим играчима и у свему им били узор. И на терену и ван њега. У тој сезони Шестић и Шапурић су имали кључне улоге. Шестић је био капитен, једини на терену без посебних задатака. Што се Шапурића тиче, он је командовао на средини терена. Обављао је оне »најпрљавије« послове на мајсторски начин — само у суперлативима говори тренер Петровић о двојици најстаријих првотимаца.

Шестићева друга младост

Милош Шестић, фудбалер за којег се мислило да је прошао свој зенит, у тој сезони је у дре-

КАПИТЕН: Милош Шестић

FKVOJVODINA★COM

СТАНДАРДНА ПОСТАВА ШАМПИОНСКЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ 1988/89.

FKVOJVODINA★COM

Милорад Косановић

су Војводине доживео другу младост. Чак је било говора да би селектор Ивица Осим требало да га позове у репрезентацију. Његово присуство у тиму је посебно било стимулативно за младе играче, Михајловића, Јокановића, Дакића, Мијуцића...

— Морам да признам да сам у почетку имао доста проблема док нисам нашао право место за Шестића — каже Љупко Петровић. — Знао сам да би била велика штета да од њега тражим »обавезну игру«, да га оптерећујем тактичким задацима, да тражим да се враћа у одбрану... Али, било је питање може ли наш млади тим да »трпи« таквог играча? На крају сам одлучио: Шестић једини на терену неће имати никакве задатке. Дозволио сам му да »лута« тереном, да се одмара кад треба, да помаже колико може. Могао је све а није морао ништа. Био је, заправо, полушпиц и обично се укључивао у игру када смо освојили лопту.

Млади фудбалери, пре свих Михајловић и Јокановић, због великих овлашћења које је имао Шестић на средини терена, морали су у дефанзивним задацима много више да трче, да удвоструче свој ангажман како се не би осетио недостатак једног играча у фази игре када се екипа брани.

— Мени је у то време била велика част да играм поред Милоша Шестића. Као клинац сам скупљао његове сличице, гледао га на телевизији у тиму Црвене звезде и репрезентације, а у првој прволигашкој сезони посрећило ми се да играм с њим у истој екипи, да ми буде капитен. Био сам пресрећан што је тако. Увек сам говорио: Нека »Шеле« стоји, ми млађи ћемо трчати за њега — искрен је Синиша Михајловић.

У то време новинари су о тиму Војводине писали као о »Шестићу и његовом помоћном особљу«, али ни то није могло да поквари хармоничне односе између младих фудбалера Војводине и њиховог искусног капитена и вође. Шестић је био звезда, ауторитет и идол, али он то није злоупотребљавао. Зато је и био омиљен од свих, међу навијачима и саиграчима посебно.

— Мислим да је за освајање титуле пресудно било то што смо, поред квалитета, имали и сјајну атмосферу — причао је у време славља Милош Шестић. — Ја сам увек био играч инспирације. На свакој утакмици кад први пут додирнем лопту знам како ћу играти. Много ми значи и искуство. Чувам се, не расипам снагу, помало се и одмарам током утакмице. За то време млади играчи раде за мене. И што је најлепше, не буне се. Поштују, ваљда, моје године, а и знају да ћу им се одужити чим дођем до даха.

Шестић је у шампионској сезони пружио незаборавне партије. Многи као најупечатљивије истичу два гола која је постигао у мечу са Слободом у Новом Саду, када је Војводина победила 4:2 и дефинитивно обезбедила освајање титуле. Акција после које се уписао други пут у листу стрелаца на тој утакмици од почетка до краја представља мало ремек-дело, за антологију. Међу играчима се тај Шестићев дриблинг препричавао као виц: »Шеле« је, кажу, у 60. минуту предрибловао све играче Слободе који су му се нашли на путу, затим голмана Пештелића, на крају чак и леву стативу Слободиног гола, да би се ушетао у празну мрежу.

— Није »штос« бити првак државе са Црвеном звездом. Од ње се то сваке године очекује. Али, са Војводином, са овако младим играчима и то још у годинама у којима сам — то је заиста подвиг — са одушевљењем је причао 32-годишњи капитен по освајању друге титуле у историји Војводине.

FKVOJVODINA★COM

Синиша и Славиша

Шампионски тим Војводине у својим редовима је имао и два млада играча, дебитанта на прволигашкој сцени, који су свој велики таленат најавили у тој сезони, а дефинитивно га потврдили касније, најпре у Црвеној звезди и Партизану, касније и као врхунски професионалци у Италији и Шпанији.

О томе ко је открио Синишу Михајловића у Борову и ко је најзаслужнији што је доведен у Војводину, постоји »стотину« верзији, а истина је само једна — кључну улогу у овом трансферу је имао Милорад Косановић.

— За Синишу Михајловића сам чуо као суперталентованог омладинца. Неколико пута сам лично ишао у Борово да гледам како игра, али сам у неколико наврата слао и наше тренере, да чујем и њихово мишљење. Био сам у сталној телефонској вези с њим и његовим родитељима, тако да смо створили однос поверења и међусобног уважавања. То је пресудило да у лето када је Синиша требало да постане наш члан и када су други клубови желели да га ангажују, он одлучи да дође у Нови Сад — прича Милорад Косановић.

Синиша потврђује директорове речи:

— Да, пресудно је било то што је Косановић стално, знатно пре него што сам дошао у Војводину, звао телефоном, храбрио ме, тражио да играм још боље, да добре оцене у новинама добијам и када Борово игра у гостима. На крају, када смо се договарали о условима да пређем у Војводину, ја сам толико желео да се то оствари да се нисам усудио да споменем стан. Плашио сам се да ће Косановић одустати од мене ако будем имао претерано високе захтеве.

Љупко Петровић је Синишу Михајловића форсирао у везном реду, али тако да је био задужен за целу леву страну терена. Морао је да се враћа дубоко на своју половину, да одузме лопту противнику и да је онда у јуришу пренесе у напад. Морао је да има снаге да ко зна колико пута претрчи цео терен, да центрира, да изводи слободне ударце са 20 и више метара удаљености...

— Синиша у себи има натпросечне физичке способности. Неуморан тркач, агресивац, не боји се дуела, шутер какав се ретко рађа... Уза све то, он зна да игра фудбал. Одмах је било јасно да је пред њим велика каријера — каже Љупко Петровић, не кријући да је гајио посебне симпатије према овом играчу, што је истовремено значило да је према њему био дупло строжи него према осталима. Знало се, ако на средини терена игра није добра, за Љупка Петровића је дежурни кривац — Синиша Михајловић. Зашто?

— Синишу је требало добро физички спремити и увек од њега тражити да буде максимално дисциплинован. То су два услова без којих не може до краја да искаже свој таленат. Такође, било је важно да се на почетку професионалне каријере научи на обавезе, на доследно извршавање задатака. Зато сам од њега увек тражио највише — објашњава тренер који је свакако посебно заслужан за метеорски успон Синише Михајловића.

Што се Славише Јокановића тиче, он је поникао на Детелинари, у редовима Новог Сада. У Војводину је дошао у лето 1988. године, опет заслугом Милорада Косановића.

— Јокановића сам запазио као младог играча. Морам да кажем да у њега нису веровали многи тренери, чак ни у клубу у којем је поникао. Ипак, послушао сам себе и свој инстинкт — каже Косановић.

За разлику од Михајловића, који се одмах наметнуо у Војводини, Јокановић је имао нешто тежи пут доказивања. У првих пет првенствених кола није био стандардни првотимац. Тек после пораза у Осијеку Љупко Петровић је донео одлуку да уместо старијег и знатно искуснијег Марковића шансу пружи полетарцу Јокановићу.

— Јокановић је био изузетно вредан на тренинзима, дисциплинован. Запазио сам код њега неке особине које баш нема свако: и деструктивац и креативац, одличан у игри главом, неуморан, у дуелима бескомпромисан...

Јокановић није играч потеза и баш због тога на почетку каријере је био прилично незапажен

Синиша Михајловић

Славиша Јокановић

FKVOJVODINA★COM

за обичног гледаоца. Љупко Петровић је био упоран у његовом форсирању, а да би млади фудбалер добио и одговарајући медијски третман, Љупко је тражио од новинара да мало више пажње обрате на овог корпулентног фудбалера, на његов само на први поглед неупадљив учинак на терену. И заиста, када је Љупко Петровић и новинаре научио како треба гледати и мерити игру Јокановића, овај млади фудбалер је коначно добио заслужену јавну валоризацију за оно што пружа.

Са таквим играчима на средини терена, Михајловића задуженог за леву а Јокановића за десну страну, Војводина је имала убојито оружје као ретко који тим. Љупко Петровић је форсирао формацију 4-4-2 или 4-5-1, с тим што је Шестић био у шпицу али се враћао и у маневар. Сви играчи су имали прецизне задатке у фази одбране, чак и Шестић да покрије одређени простор.

Истичући инсистирање на »обавезној игри«, Љупко Петровић упозорава да је то било врло важно за развој младих играча, пре свих Михајловића и Јокановића:

— Ја сам чак склон да тврдим да су њих двојица постали фудбалери посебних вредности јер су на време научени да прихвате и испуне све обавезе у игри. Да су каријеру почели у некој другој екипи у којој се играло са више слободе, занемарили би нешто што је, по мом мишљењу, врло важно у фудбалу. То је фаза одбране. Данас фудбала нема без играња у оба правца, у нападу и у одбрани. Доста фудбалера није имало каријеру у складу са својим талентом управо због тога што нису имали навику да испуњавају задатке у фази одбране. Михајловић и Јокановић су то научили на почетку професионалне каријере. Зато су били носиоци игре у шампионском тиму Војводине, зато су са успехом после играли у Црвеној звезди и Партизану и, коначно, зато су на високој цени у иностранству.

Мијић и Вујачић

У тој шампионској сезони Војводина је имала бековски пар Мијић — Вујачић, који је био врло важна полуга у тактици на којој је инсистирао Љупко Петровић. Обојица су имали задатке и у одбрани и у нападу, што је од њих изискивало максималну физичку спремност.

Душан Мијић је у Војводину дошао из кулског Хајдука као талентовани омладинац. Успешно је прошао млађе селекције, али није имао среће да се лако докаже у првом тиму. Тре-

Душан Мијић

нери су лутали у тражењу праве улоге за Мијића, неки су чак отворено сумњали у његове квалитете... Тек у Спартаку Љупко Петровић је нашао право место за Мијића, који је у друголигашкој сезони у којој је Спартак обезбедио повратак у Прву лигу био један од кључних играча. Одличне партије у Спартаку, али и препорука Љупка Петровића, пресудиле су да се у лето 1988. године врати у Војводину и дефинитивно потврди на прволигашкој сцени, тако да је био позван и у репрезентацију.

Будимир Вујачић је у Војводину стигао из немачког Фрајбурга. Стигао је као велика непознаница, као играч не баш успешне каријере у мањим београдским клубовима пре него што је отишао у иностранство, али је за годину и по дана играња у Војводини показао да је фудбалер репрезентативног формата.

Мијић и Вујачић су били играчи натпросечних тркачких особина. Први је био изразити агресивац, у дефанзивним задацима бескомпромисан борац, у офанзивним продоран и упоран. Други је, захваљујући атлетској грађи и лепој фигури, посебно успешан био у скок-игри, и пред својим и пред противничким голом, а уз то красио га је и силовит ударац са веће удаљености.

— Такав бековски пар у тој сезони није имао нико од наших конкурената. Не само што су били у стању да беспрекорно обаве задатке у фази одбране, већ су се често убацивали и тако омогућавали да имамо два играча више, у фази напада. На пример, управо су њих двојица одиграли кључне улоге у дербију са Црвеном звездом постигавши сва три гола — истиче Љупко Петровић, уз напомену да је Вујачић са Шестићем био најбољи стрелац Војводине у шампионској сезони.

FKVOJVODINA★COM

Учинак бекова у тој сезони илуструје податак да је Вујачић постигао 6, а Мијић два гола. Њихова игра је била новост у нашем фудбалу, нешто на шта ће се касније угледати сви наши водећи клубови.

И зналци и такмичари

Шампионски тим Војводине није играо лепршав фудбал. С једне стране, он за то по својој структури није био способан, иако је имао играче који су умели да одушеве потезом или дриблингом, а с друге, што је заправо суштина ствари, не може се размишљати о »уметничком утиску« у условима борбе за титулу и првенственог задатка да се освајају бодови.

Будимир Вујачић

— Не знам шта ко у фудбалу подразумева под појмом лепоте. Што се мог укуса тиче, мислим да је Војводина у тој сезони играла прави фудбал, врхунски, такмичарски, ако хоћете, и леп за око. Та екипа је у то време могла равноправно да се носи и са најјачим европским тимовима. Све смо имали што треба да има врхунски састав — не штеди Љупко Петровић комплименте на рачун генерације коју је предводио.

По Петровићевом укусу, Војводина је у сезони када је освојила титулу одиграла три утакмице практично без замерки, по његовом укусу. То су мечеви са Вележом и Хајдуком у гостима и дерби са Црвеном звездом у Новом Саду.

— Игру и победу у Мостару над Вележом издвајам јер је то био преломни тренутак за нас, или ћемо због пада форме изгубити место у врху табеле, или ћемо направити велики, врло важан корак ка јесењој титули. Опет, бод освојен у Сплиту био је психолошки од огромног значаја. Да подсетим, пре гостовања у Сплиту, ми смо у првом пролећном колу на домаћем терену непланирано поражени од Сарајева. Да нас је потом победио и Хајдук, ко зна какве би то последице оставило и да ли бисмо успели да се опоравимо од два узастопна пораза.

Дерби са Црвеном звездом, у том првенству јединим правим конкурентом, директно је пресудио расплет трке за титулу. Да су Београђани славили у Новом Саду, Војводина би имала само

Титула искована у Ветернику

FKVOJVODINA★COM

УБОЈИТА ЛЕВИЦА: Синиша Михајловић

два бода предности и обавезу да до краја првенства, у преосталих осам кола, не сме да киксне.

— Ту утакмицу је Војводина у сваком погледу одиграла по највишим стандардима. Тактички беспрекорно, борбено и дисциплиновано, мудро и стрпљиво. Ми смо Црвену звезду сломили у финишу, у последњих 15 минута. Дакле, нисмо журили, али смо и као тим и појединачно имали снаге за офанзиву пред крај утакмице.

Кључну улогу су одиграли бекови Мијић и Вујачић, стрелци сва три гола. Петровић о томе говори као о посебном квалитету:

— Наша игра није зависила од појединаца. Ето, ту најважнију утакмицу решили су бекови, што је свакако било изненађење. Вероватно су у редовима нашег ривала мислили да је најважније зауставити Шестића и Михајловића. То, разуме се, јесте било битно, али не и одлучујуће. Ми смо били изузетно јаки као колектив, физички спремни да прихватимо сваки дуел, на било ком делу терена. Не, нисмо били груба екипа, као што су после пораза говорили Београђани. То је била права мушка, бескомпромисна игра, у којој нисмо штедели ни себе ни противника. А како другачије да се игра утакмица толике важности? За мене као тренера Војводина је у том дербију положила испит зрелости.

Тим без мане

Када је Војводина тријумфовала, стручњаци, до тада прилично резервисани, коначно су одали признање тиму у којем је у том часу једини звучно име имао ветеран Милош Шестић. Љупко Петровић је морао да уложи доста труда како би убедио колеге, нарочито оне који су водили репрезентативну селецију, у снагу и квалитет својих играча.

— Појединачно, имали смо изванредан квалитет, али наша највећа вредност је био колектив. На голу смо имали Чеду Мараса. Рационалан, са малим осцилацијама форме. Истина, у другом делу првенства је мало попустио, али укупно гледано, један од најбољих голмана у земљи. Стандардном бековском пару Мијић — Вујачић алтернација је био Драган Гаћеша, такође поуздан и дисциплинован. Два централна бека су били Карталија и Тањга, односно Миловац. Ту је био и Милан Поповић, захвалан, прави клупски играч. Имали смо конкуренцију за свако место, готово да је било свеједно ко ће игра-

FKVOJVODINA★COM

ти. Такође, на располагању је био и Зоран Милосављевић.

— У маневру, као задњи везни играч, Светозар Шапурић. Душа тима. Знао је у сваком тренутку шта треба да чини, кога да опомене, где да затвори простор. На десној страни Јокановић, на левој Михајловић. Њих двојица су све могли, и да граде и да разграђују. Између њих је најчешће био Драган Пунишић, суптилан играч, градитељ, зналац. Када није играо у шпицу, у везном реду је био и капитен Милош Шестић.

— У шпицу напада је у јесењем делу првенства стандардно играо Дејан Јоксимовић. Док је играо за колектив, док није одустао од трке и обавеза у фази одбране, Јоксимовић је био неприкосновен, у првом делу првенства и наш најбољи стрелац. У пролеће га је из тима истиснуо Љубомир Воркапић, брз, продоран, неустрашив. Дакле, у шпицу су били Шестић и Јоксимовић, или Воркапић и Јоксимовић, или Шестић и Воркапић. Коначно, шансу су добијали још Зоран Мијуцић и Жељко Дакић, млади играчи, талентовани нападачи, обојица изразито брзи. На крају, да поменем и резервног голмана Драгана Васића, који је, поред Мараса, добио шансу да одигра само једно полувреме.

Заокружујући оцену у шампионској генерацији коју је предводио, Љупко Петровић на крају закључује:

— То је био велики тим. Да је остао на окупу, сигуран сам, оставио би дубок траг и на домаћој и на међународној сцени.

Тренеровим оценама придружује се и технички директор Милорад Косановић, човек који је посебно заслужан што се тако талентована генерација окупила у Војводини:

— Све су то одлични фудбалери који су, на жалост, кратко остали на окупу у Војводини. Зашто је то било тако, није прилика да се расправља. Али, да су ти играчи дуже задржани, тврдим, била би то најбоља клупска генерација свих времена. О каквим се фудбалским вредностима ради најбоље се види из тога колико су успеха имали и до данас имају ван Војводине. Михајловић се, после сјајних игара у Црвеној звезди, потврђује и у Италији, у најјачој лиги на свету. Јокановић је осваја трофеје с Партизаном, што га је препоручило да каријеру настави у Шпанији. Шапурић ниже успехе на Кипру, Миловац, Гаћеша и Пунишић су у Португалији, Тањга је у Немачкој, Карталија у Аустрији, Поповић у Француској, Вујачић је, после Партизана, каријеру наставио такође, у Португалији, Мијић је играо у Шпанији... Ето, и по томе се види да је та генерација била изузетна, јер се доказала и доказује у најјачим фудбалским земљама широм Европе.

У Војводини су играли само једно лето, али и то је било довољно да обезбеде место у клупској историји.

Стручни штаб шампиона 1988/89. Слева: Јован Коврлија, Љупко Петровић и Јосип Пирмајер

FKVOJVODINA★COM

МЛАДИ

FKVOJVODINA★COM

Једна од традиција о чијем очувању Новосађани посебно воде рачуна је брига о наследницима стеченог богатства. Тако је одвајкад, а ако се траже почеци рада с категоријама млађих играча, онда ваља кренути још од раних двадесетих година, када су патуљке, најмлађе фудбалере, водили стручњаци који су тренирали и првотимце, др Коста Хаци, па Ото Нећас...

У периоду по завршетку Другог светског рата, Бранислав Секулић установио је нове основе фудбалске школе Војводине, припремајући генерацију Бошкова, Веселиновића и других и, како говори Радомир Крстић, изградио прави култ од рада с пионирима, јуниорима и омладинцима.

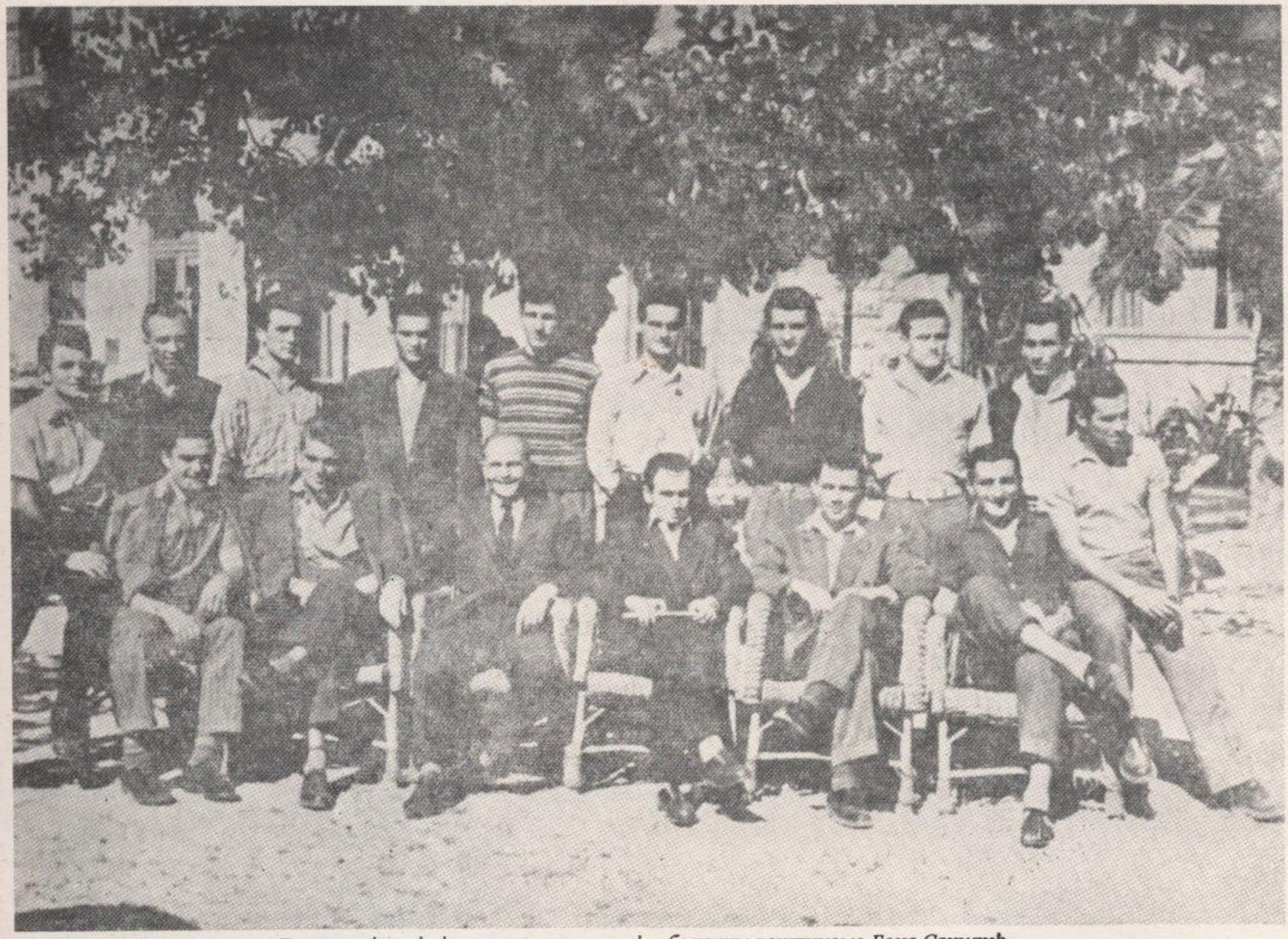

Генерација коју је тренирао и учио фудбалским вештинама Бане Секулић

Перо Шкорић и Зоран Мијуцић

— Секулић је био изузетно студиозан и отуд, наравно, и успеси тих младића, које су остварили доцније, у сениорској конкуренцији. За Секулићем је остао оптимум испод чијих граница се више није могло ићи — каже Крстић.

Истим стазама пошли су и Миливоје Дракулић, Фрања Хирман, Радомир Крстић, Петар Вучуревић и остали, тако да су Новосађани дуже од четири деценије запажени учесници и победници бројних турнира у земљи и иностранству.

Такође, црвено-бели су се исказали и као веома успешни организатори такмичења подмладака, од којих су нека, као Меморијални турнир »Стеван Нештицки«, прерасли у традиционална

FKVOJVODINA★COM

надметања. У Новом Саду су често приређивани и омладински турнири интернационалног карактера, а први од њих био је још 1958. године, када су се на стадиону Војводине такмичили, уз домаћине, Арсенал из Парме, Аустрија из Беча и Црвена звезда.

Подизањем Спортског центра у Ветернику, створени су још бољи услови за тренинг младих, што је потврђено и резултатима, па је у више наврата надмашен успех генерације Бошкова, Веселиновића, Вучуревића, Д. Живковића, Влаовића и других, који су 1948. године освојили друго место у Југославији. Подмладак Војводине је тада изгубио у финалу од београдског Радничког 0:1, а реванширао се Београђанима убрзо, у финалу Првенства НП Србије, када је победио 3:1.

Радом с најмлађима у Спортском центру у Ветернику, руководи дугим низом година Илија Пантелић, чија су двојица играча, Перо Шкорић и Зоран Мијуцић 1987. године били чланови омладинске репрезентације Југославије, освајача у Чилеу титуле светског првака.

ФАБРИКА ТАЛЕНАТА: Спортски центар у Ветернику

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ ОМЛАДИНСКОГ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ, 24. МАЈ 1985.

ВОЈВОДИНА — ХАЈДУК 3:1 (2:0)

Стадион Црвене звезде. Гледалаца: 20.000. Судија: Кравић (Тузла).

Стрелци: 1:0 Хаднађ (28), 2:0 Влаховић (39), 3:0 Хаднађ (69) — из једанаестерца, 3:1 Томић (78) — аутогол.

ВОЈВОДИНА: Антонић, Гајић, Николић (Чупић), Оклопција, Томић, Јелачић (Арсин), Хаднађ, Влаховић, Попов (Касаш), Мирјанић (Дедић), Дрмановић.

ХАЈДУК: Тафра, Делић, Јарни, Штимац, Владисављевић (Миланко), Андријашевић, Томић, Мише, Галић, Франковић (Лалић), Чучак, Шерић.

После два неуспела покушаја, у мају 1982. и у истом месецу 1984. године, Војводина се у финале омладинског Купа Југославије пласирала и 1985. године, када је прославила и први тријумф.

Основна стратегија црвено-белих базирала се на чврстој одбрани, која је остављала велики простор Сплићанима за игру, а када је по први пут попустила концентрација младића у белим дресовима и када су се сви запутили према нападу, Војводина је извела контранапад, из којег је постигла гол.

Попов је по десној страни умакао свом чувару и идеално убацио лопту у шеснаестерац, до места с којег се изводи пенал, где је био постављен Хаднађ. Десно крило црвено-белих је воленом прихватило лопту и голман Сплићана Тафра је био савладан.

Након тога је уследио још жешћи притисак Хајдука, али и други гол Новосађана, после само десетак минута. Поново је то била акција, као преписана из уџбеника: Хаднађ је на левој страни игралишта проиграо Мирјанића, који се упустио у бег кроз одбрану супарника и затим је упослио свог капитена Влаховића, коме није било тешко да повећа вођство своје екипе.

У другом делу притисак Сплићана је био још жешћи, тако да се на својој половини терена нашао скоро читав тим Војводине и онда се поново, после брзог контранапада, изведеног у само три потеза, мрежа белих затресла. Овог пута Касаш се нашао сам пред Тафром, који га је оборио и арбитар Кравић је показао на једанаестерац, а Хаднађ га је претворио у погодак.

Већ у следећем минуту Кравић се поново одлучио да досуди најстрожу казну, овог пута пред голом Војводине, чији је голман Антонић одбранио шут бека Хајдука Галића, а три минута пре краја Томић је постигао аутогол.

— Моји момци су се борили лавовски, али узроке ове победе не треба једино у томе тражити. Били смо и неупоредиво мудрији тим, који је знао да искористи и своје предности и грешке великог ривала — оценио је утакмицу тренер победника Александар Козлина.

Слева, стоје: Арсин, Влаховић, Антонић, Гајић, Касаш, Попов, Јелачић, Тодић, тренер Козлина. Чуче: Оклопција, Дрмановић, Хаднађ, Дедић, Мирјанић, Николић, Чупић, Домонкош

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ ОМЛАДИНСКОГ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ, 24. МАЈ 1986.

ВОЈВОДИНА — ОСИЈЕК 1:0 (1:0)

Стадион на Карабурми. Гледалаца: 1.000. Судија: Мандић (Зеница).
Стрелац: 1:0 Церовић (8).
ВОЈВОДИНА: Антонић, Радишић, Шкорић, Јокић, Јелачић, Арсин, Дакић, Церовић (Живковић), Касаш, Крејић, Мијуцић.
ОСИЈЕК: Житњак, Постић, Лазић, Петровић, Ребоњ, Колар, Врањеш, Баствина (Матагић), Кулашевић, Шукер, Станић.

Минимална победа, али у потпуности заслужена. Тако је оценио нови успех омладинаца Војводине извештач »Политике« Милојевић, додајући томе и суд да Осјечани морају бити задовољни што се меч завршио резултатом 1:0.

»И отуда толика радост у табору победника, а она је проистекла и из чињенице да фудбалске наде Војводине освајају Куп у години која ће бити црним словима уписана у анале овог клуба. Јер, сениорска екипа треба да напусти прволигашко друштво« — пише Милојевић.

О победи је одлучено на самом почетку утакмице. Лево крило Војводине Мијуцић је направио продор уз аут линију и упутио је центар-шут пред гол Осјечана, чија је ужа одбрана начинила кикс. Оклевала је да ли да реагује или не и тако је преварила свог голмана Житњака, па је Церовић само променио правац лопти и она је одсела у небрањеном делу мреже.

После гола Новосађани као да су добили крила и господарили су тереном, иако је до одласка на одмор тим Осијека имао најповољнију прилику, када је Шукер припремио шансу Кулашевићу.

Игра на све или ништа Осјечана није донела веће опасности пред голом Антунића, али је зато пред мрежом Житњака било више драматичних ситуација, које изабраници Жарка Николића нису знали на прави начин да искористе.

— Једино чега сам се плашио била је трема. Ривала не, пошто смо га недавно савладали после још уверљивије игре од ове. Међутим, мојим играчима и за данашњу представу све честитке. Реч је о веома младом саставу, тако да неки од младића могу још годину-две да наступају у такмичењу омладинаца — чуло се после утакмице од тренера Николића, чији су изабраници уочи финала Купа освојили и један од најјачих европских турнира, у немачком граду Форцхајму.

Слева, стоје: члан Омладинске комисије др Обрадовић, директор Омладинског погона Пантелић, Крејић, Антонић, Церовић, Дакић, Мијуцић, Касаш, Јелачић, тренер Николић, председник Омладинске комисије Сувачар, председник Војводине Николић, члан Омладинске комисије Крејић. Чуче: Молнар, Домонкош, Јокић, Љубичић, Обрадовић, Арсин, Живковић, Вуков, Шкорић, Радишић

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ ПРВЕНСТВА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА ОМЛАДИНЦЕ 17. И 24. ЈУН 1987.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА – ВОЈВОДИНА 1:1 (1:1)
ВОЈВОДИНА – ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 4:2 (3:0)

Стадион Црвене звезде. Гледалаца: 4.000. Судија: Комадинић (Београд).

Стрелци: 1:0 Јанковић (20), 1:1 Дакић (41).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Стојковић, Негић, Радосављевић, Јанковић, Мусовић, Антонић, Суручић, Маринковић (Костић), Чукић, Чула, Катић.

ВОЈВОДИНА: Кораћ, Грујић, Шкорић, Љубичић, Шаула, Бакић, Дакић, Јокић, Касаш, Крејић, Мијуцић.

Стадион Војводине. Гледалаца: 6.000. Судија: Рогановић (Зрењанин)

Стрелиц: 1:0 Дакић (8), 2:0 Јокић (29), 3:0 Касаш (33), 3:1 Лукић (68), 3:2 Јефтић (72), 4:2 Крејић (75).

ВОЈВОДИНА: Кораћ, Љубичић, Шкорић, Јокић, Шаула, Бакић, Дакић (Молнар), Хајдић (Церовић), Касаш, Крејић, Мијуцић (Вуков).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Стојковић, Ногић, Радосављевић, Јанковић, Мусовић, Антонић, Костић (Суручић), Маринковић (Кристић), Лукић, Чула, Катић (Јефтић).

Тежак терен и кишовито, чак прохладно време нису допустили омладинцима две најуспешније екипе да у првом сусрету покажу све што знају. У прилично растрзаној игри, први су до вођства стигли домаћи играчи, захваљујући спретном Јанковићу, али је Дакић на најбољи начин искористио несмотреност одбране домаћих и пред одлазак на одмор је успео да анулира предност Црвена звезде и да се избори за повољну шансу свом тиму у реванш сусрету.

Жуте картоне у овој утакмици су добили Мусовић (Црвена звезда) и Бакић, Шаула и Јокић (Војводина).

Тако гласи највећи број извештаја с прве утакмице. После друге, у Новом Саду, након које су омладинци које је водио Звонко Ивезић постали по први пут шампиони, није се штедело на комплиментима.

– Била је ово најбоља утакмица сезоне. Оба тима су приказала врхунску игру – оценио је сусрет Миљан Миљанић.

Већ у 2. минуту Касаш је погодио стативу, а у 8. је било 1:0, када је Дакић искористио центаршут с десне стране. На 2:0 је повисио Јокић после соло напада, па потом ударца са преко 20 метара. За вођство Војводине од 3:0 се потрудио Касаш, који је извео исту акцију као и Јокић и, отприлике, шутирао из исте позиције, само с десне стране.

Нешто касније је искључен играч гостију Мусовић, али је Лукић у 68. минуту смањио вођство Новосађана, док је други гол за Црвену звезду у 72. минуту постигао Јефтић.

Ипак, крај свих надања гостију означио је Крејић голом у 75. минуту. Свему овоме треба још додати и да су омладинци Војводине три пута погодили оквир гола, Мијуцић, Касаш и Вуков.

– Тек пет месеци радим с овим момцима, а већ су ми приредили огромно задовољство. Успех, свакако, дугују овој нашој већ чувеној фудбалској школи и не кријем да од свих који су вечерас наступили много очекујемо – рекао је после меча тренер Звонко Ивезић.

FKVOJVODINA★COM

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 4:2

FKVOJVODINA★COM

ОМЛАДИНСКИ ПРВАЦИ ЈУГОСЛАВИЈЕ У СЕЗОНИ 1986/87. Слева, стоје: Коврлија, Молнар, Обрадовић, Церовић, Касаш, Шаула, Мијуцић, Кораћ, Крејић, Дакић, тренер Ивезић. Чуче: Грујић, Бакић, Јокић, Хајдић, Вуков, Шкорић, Љубичић, Домонкош

ОМЛАДИНСКИ ПРВАЦИ ЈУГОСЛАВИЈЕ 1989/90. Слева, стоје: лекар др Живић, тренер Пантелић, Бајчетић, Чуљак, Смајић, Дунђерски, Ђурђев, секретар Омладинске комисије Вислављски, председник Омладинске комисије Симић. Чуче: Јанковић, Растовац, Лесковац, Антић, Пантелић, Ћирић, Томоски, Томић. Трећи ред: Мијатов, Шараба, Тепшић

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ ПРВЕНСТВА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА ОМЛАДИНЦЕ, 11. и 18. ЈУН 1990.

ВОЈВОДИНА — БУДУЋНОСТ 4:0 (2:0)
БУДУЋНОСТ — ВОЈВОДИНА 1:1 (1:0)

Стадион Војводине. Гледалаца: 1.000. Судија: Симић (Пожаревац).
Стрелци: 1:0 Ђурђев (40), 2:0 Ђурђев (42), 3:0 Смајић (85), 4:0 Смајић (89).
ВОЈВОДИНА: Јовановић, Тепшић, Мијатов, Растовац (Смајић), Дунђерски, Антић, Чуљак, Томоски, Ђурђев, Пантелић, Томић (Ћирић).
БУДУЋНОСТ: Милошевић, Мрваљевић, Кривокапић, Јовановић, Вукотић, Перовић, Драгашевић, Драгићевић, Батровић, Костић, Тренески.

Стадион под Горицом. Гледалаца: 1.000. Судија: Шулета (Приштина).
Стрелци: 1:0 Костић (13), 1:1 Пантелић (90).
БУДУЋНОСТ: Милошевић, Головић, Кривокапић (Ковачевић), Јовановић, Вукотић, Перовић, Драгашевић, Драгићевић, Костић, Батровић, Тренески.
ВОЈВОДИНА: Јанковић, Тепшић, Мијатов, Бајчетић, Дунђерски, Шараба, Чуљак, Томоски, Ђурђев, Пантелић, Томић.

Одавно није било толико аплауза, као те јулске вечери на стадиону Војводине. Поново је то био фудбал у коме се уживало, а голови — лепши од лепшег.

Први погодак постигао је везни играч Ђурђев, после праве атракције, којом као да је хтео да задиви гледалиште. Бацио се, био је леђима окренут према голу гостију, и док је одбрана Подгоричана стајала, Ђурђев је »маказицама« послао лопту на право место. И стрелац другог поготка је био исти играч, који је мајсторски реаговао након центаршута с леве стране и главом упутио лопту у мрежу.

У финишу утакмице се разиграо Смајић и после дуге комбинације, у којој су учествовали сви играчи напада црвено-белих, изборио се за простор за шут, који је био савршено прецизан. Као и Ђурђев, и Смајић се два пута уписао у листу стрелаца, а други пут је то учинио после несмотреног изласка с гола чувара мреже Милошевића. Смајић га је видео где се налази и са двадесетак метара га је лобовао.

Новосађани су у тој утакмици оставили сјајан утисак, а свему још треба додати и да су играли ослабљени, пошто су били без повређених Бајчетића и Шарабе.

Теренска надмоћност припадала је у потпуности домаћину реванш сусрета, и Костић је то искористио већ у 13. минуту и затресао мрежу Јанковића. Међутим, после тога су црвено-бели појачаном одбраном успевали да одрже тај резултат, а свих брига ослободио их је Пантелић, нешто пре краја.

— Освајање првог места не треба да чуди, пошто у својим редовима имамо два јуниорска и четири кадетска репрезентативца Југославије, док су остали играчи бивши пионирски или кадетски репрезентативци Покрајине. Ова генерација играча освајала је турнире у Немачкој, Мађарској, Чехословачкој... То је састав нове снаге Војводине — нагласио је по завршетку другог сусрета Илија Пантелић.

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА ПИОНИРЕ, 18. МАЈ 1994.

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 2:1 (1:1)

Стадион Градски у Суботици. Гледалаца: 1.000. Судија: Арсић (Суботица).

Стрелци: 0:1 Ћирић (25), 1:1 Рајевић (30) — из једанаестерца, 2:1 Ракић (52).

ВОЈВОДИНА: Војновић, Војкић, Ранисављевић, Шмит, Путеш, Глоговац, Дејан Аранђеловић (Дарко Аранђеловић), Банковачки, Ракић, Рајевић, Рашиован.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Исаиловић, Тодоровић, Зечевић, Ћирић, Варагић, Лукић, Остојић, Ј. Веселиновић, Калаба, М. Веселиновић, Продановић.

Ученици Петра Никезића придружили су се трофејним генерацијама омладинског погона Војводине из Спортског центра у Ветернику. Освојили су први Куп Југославије за пионире.

Црвена звезда је допадљивом игром започела меч и већ у 25. минуту повела 1:0, поготком Ћирића, али овај гол није нимало збунио Новосађане, који су мирно наставили сусрет тражећи прилику у брзим контранападима.

— Били смо хендикепирани, јер нисам до овог финала имао прилике да видим на делу фудбалере Црвене звезде. Знао сам о њима једино на основу запажања мојих играча, који су се са Београђанима раније састајали, па је и био договор да на почетку не журимо, већ да само играмо пажљиво, како бисмо касније могли да пронађемо што успешнији рецепт за игру наших конкурената. Гол нас није пореметио, пошто смо релативно брзо дошли до изједначења, после једанаестерца, који је Рајовић реализовао — објаснио је Никезић.

У наставку су Новосађани отворили све карте и кренули у сталне нападе, од којих је Ракић реализовао онај у 52. минуту.

— Изванредна утакмица, чак далеко изнад узрасног нивоа актера. Па то су још деца, а заслужила су моје најискреније честитке,и када се ради о техничкој обучености екипа, а и када је реч о залагању и физичкој припремљености. Чини ми се да нећу погрешити уколико кажем да је игра углавном била равноправна, али да је Војводина исказала више умешности, посебно у ситуацијама пред голом Црвене звезде, мада се похвале морају упутити и на рачун њене игре у фази одбране. Новосађани су, ето, били спретнији, док Црвена звезда може да жали над помањкањем спортске среће — оценио је утакмицу селектор најмлађих селекција Слободан Сантрач.

ПОБЕДНИЦИ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА ПИОНИРЕ У СЕЗОНИ 1993/94. Слева, стоје: Војиновић, Етински, Војкић, Ракић, Путеш, Банковачки, Бобош, Глоговац, тренер Никезић. Чуче: Недељков, Девушић, Ракоњац, Рајовић, Рашиован, Шмит, Дејан Аранђеловић, Дарко Аранђеловић

FKVOJVODINA★COM

ФИНАЛЕ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА КАДЕТЕ, 25. МАЈ 1994.

ВОЈВОДИНА — ЦРВЕНА ЗВЕЗДА 2:0 (1:0)

Стадион Партизана. Гледалаца: 1.000. Судија: Савић (Бачка Топола).

Стрелци: 1:0 Алексић (19), 2:0 Вуловић (68).

ВОЈВОДИНА: Бројчин, Максимовић, Воркапић, Крајцер, Батак, Михајловић, Сладојевић (Вуловић), Алексић, Репац, Белић, Кувања.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Јеремић, М. Станковић (Дробњак), Урумов, Митровић, Д. Станковић, Муратовић, Рајлић, Веселиновић (Буњац), Делибашић, Гвозденовић, Лазетић.

Први Куп Југославије за кадете освојили су младићи које предводи Жарко Николић у мечу са великим фаворитом, Црвеном звездом. Наиме, међу изабраницима Владимира Петровића налазила су се чак десеторица играча са списка репрезентације Југославије и како се веровало, Новосађани су пред оваквом селекцијом били без и мало шанси.

Црвеној звезди је припао почетак: прилику је најпре имао Рајлић, а у 16. минуту је Веселиновић погодио пречку. Ипак, само три минута касније је уследила прва радост за Новосађане. Најбољи играч утакмице, Мирко Алексић, који је као шеснаестогодишњак већ дебитовао у прволигашкој постави Војводине, био је сналажљив после додавања Сладојевића и то је било 1:0.

Капитен Војводине Алексић је у 28. минуту био поново пред голманом Јеремићем, само је био тек за мало непрецизан, једнако као и центархалф Батак у 58. минуту. Батак је тада извео слободан ударац са даљине веће од 35 метара и то је био прави пројектил који је прохујао крај статива Јеремићевог гола.

Коначни резултат поставио је резервни играч Вуловић, чији је соло продор кроз одбрану Београђана окончан изванредним шутем са двадесет пет метара. Лопта је погодила спој статива и пречке, па се потом одбила од Јеремићевих леђа и нашла у мрежи.

— Тешко је поверовати да смо успели у овом финалу. У шали смо, уочи утакмице, говорили да играмо са два ривала, Црвеном звездом и репрезентацијом, али моји младићи су били расположени да пруже све што могу и знају, и да покушају да се што достојније одупру Београђанима — био је презадовољан Жарко Николић.

ПОБЕДНИЦИ КУПА ЈУГОСЛАВИЈЕ ЗА КАДЕТЕ У СЕЗОНИ 1993/94. Слева, стоје: члан Омладинске комисије Ивош, Марковић, физиотерапеут Сремачки, Фаћко, Бројчин, Кривокапић, тренер Николић, Плавшић, Сладојевић, Батак, Михајловић, Хацопулос, лекар др Човић. Чуче: Алексић, Вуловић, Репац, Крајцар, Воркапић, Белић, Кувања, Максимовић

FKVOJVODINA★COM

ДАНАС

FKVOJVODINA★COM

Као што је некада прва разбила доминацију »велике четворке« и на »вечитој« табели одмах била иза њихових леђа, Војводина је, као наш најстарији прволигаш, и после распада старе Југославије остала једини прави конкурент Црвеној звезди и Партизану. Али, том чињеницом не исцрпљују се клупске амбиције. Генерално стратешко опредељење састоји се у томе да Војводина увек мора да буде уз бок нашим најтрофејнијим клубовима, али не само да им прети, већ да их, кад се за то укаже прилика, и претекне.

Слева: масер Миливојевић, тренер голмана Кривокапић, помоћни тренер Савић, шеф стручног штаба Косановић, помоћни тренер Алексић, лекар др Вукосав

У години јубилеја клупска ризница обогаћена је са два трофеја: пионири и кадети су тријумфовали у Купу Југославије. У томе има сасвим одређене симболике, да славље увеличавају најмлађи, они којима припада будућност.

Током овог лета професионални погон Војводине претрпео је велике промене. Формиран је нови тим, који ће, под руководством тренера Милорада Косановића и техничког директора Илије Пантелића, имати задатак да се равноправно бори с Партизаном и Црвеном звездом.

– Ангажовали смо талентоване фудбалере, али смо водили рачуна и о томе да су амбициозни, да се ради о младим људима који се не задовољавају са просечношћу, који хоће да уче и да стално напредују. Само за такве има места у Вој-

Слева, стоје: Коцић, Сабо, Вукотић, Глушчевић, Савић, Драгићевић, Самарџић, Мијановић, помоћни тренер Алексић. Средњи ред: помоћни тренер Савић, тренер голмана Кривокапић, Шараба, Говедарица, Халилагић, Ожеговић, Грујић, Ћирић, масер Миливојевић, лекар др Вукосав. Седе: Шаула, Алексић, Драгић, Радојичић, Барац, шеф стручног штаба Косановић, Шћепановић, Јездимировић, Миљковић, Пантелић

FKVOJVODINA★COM

ИГРАЧ, »ТЕХНИКО«, ТРЕНЕР: Милорад Косановић

ИГРАЧ, ТРЕНЕР, »ТЕХНИКО«: Илија Пантелић

водини. Створена је јака конкуренција за свако место у тиму, имамо квалитет способан да испуни оно што се од њега очекује — да буде уз раме, па и бољи, од Црвене звезде и Партизана.

У тим речима тренера Косановића препознаје се једно ново лице Војводине: висока професионалност и наглашени такмичарски захтеви.

Предводник ове генерације фудбалера, капитен Горан Шаула, свестан је одговорности која стоји пред њим и његовим друговима:

— Створени су врхунски услови за врхунски резултат. Дакле, јасно нам је шта се од нас очекује. Оптимиста сам, верујем да је пред Војводином сезона успеха.

Војводина у години јубилеја отвара нову страницу своје богате историје. У овој књизи било је места само за најуспешније генерације и појединце у протеклих 80 година. Сплетом околности с њима у друштву нашли су се и данашњи првотимци. То треба да представља и комплимет и стимуланс — да стигну и престигну оне који су пре њих носили црвено-бели дрес Војводине.